

Cám Ơn Anh, Khiến Em Yêu Bắc Kinh Mùa Đông Này!

Contents

Cám Ơn Anh, Khiến Em Yêu Bắc Kinh Mùa Đông Này!	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	19
8. Chương 8	21
9. Chương 9	24
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12	34
13. Chương 13	37
14. Chương 14	40
15. Chương 15	43
16. Chương 16	45
17. Chương 17	48
18. Chương 18	51
19. Chương 19	53
20. Chương 20	56
21. Chương 21	58
22. Chương 22	60
23. Chương 23	63
24. Chương 24	65
25. Chương 25: Chương 25	69
26. Chương 26	70
27. Chương 27	71
28. Chương 28	74
29. Chương 29	77
30. Chương 30	79
31. Chương 31	81
32. Chương 32	84
33. Chương 33	87
34. Chương 34	116
35. Chương 35	118
36. Chương 36	121
37. Chương 37	124
38. Chương 38	126
39. Chương 39	128
40. Chương 40	130
41. Chương 41	133

42. Chương 42	135
43. Chương 43	137
44. Chương 44	140
45. Chương 45	143
46. Chương 46	146
47. Chương 47	149
48. Chương 48	151
49. Chương 49	154
50. Chương 50	157
51. Chương 51	160
52. Chương 52	162
53. Chương 53	165

Cám Ơn Anh, Khiến Em Yêu Bắc Kinh Mùa Đông Này!

Giới thiệu

..... Gặp gỡ không bằng hoài niệm Lâm Tiểu Niên và chiếc khăn mềm mại ở trong tay, ngón tay không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-on-anh-khien-em-yeu-bac-kinh-mua-dong-nay>

1. Chương 1

Lâm Tiểu Niên buồn bã nghĩ, thì ra anh Hoài Ninh, người đã từng đưa cô đi khắp nơi, người hết lần này đến lần khác giúp cô giải những đề Số học phức tạp, người mà cô có thể thoải mái làm nũng, người cho cô kẹo để dỗ cô nín khóc, người đã từng nói sẽ cùng cô đi qua mùa đông ở Bắc Kinh bây giờ đã trưởng thành rồi. Kiều Hoài Ninh bây giờ đã không còn là anh Hoài Ninh của riêng mình cô nữa rồi...

Lâm Tiểu Niên ngồi trong phòng tự học, lấy bút chì viết đầy một trang giấy cái tên “Kiều Hoài Ninh”.

Cô khẽ chau mày, chống cằm, ngây người ra trước trang giấy đã viết đầy cái tên ấy. Cô nghĩ mãi không thông, tại sao Kiều Hoài Ninh không giống anh trai Hoài Ninh ngày xưa của cô? Lê nào giống như một số người đã nói, khi thanh mai trúc mã dần lớn lên thì thế giới giữa hai người cũng ngày càng xa cách, không có cách nào quay lại như xưa được nữa?

Mỗi khi nghĩ tới Kiều Hoài Ninh, Lâm Tiểu Niên đều thích thú nở một nụ cười, nhớ giọng nói ấm áp của anh.

“Niên Niên... Niên Niên...”

Cô bắt chước dáng điệu của Kiều Hoài Ninh, thì thầm với chính mình. Dường như anh đang đứng trước mặt cô, mỉm cười với cô, nụ cười rạng rỡ như ánh nắng ban mai. Nghĩ thế, cô cũng khẽ mỉm cười. Khi Lâm

Tiểu Niên cười, hai hàng lông mi dày và dài phủ lên đôi mắt trong sáng, đen láy, đôi môi hồng hơi cong lên, trên má thấp thoáng hai lúm đồng tiền.

“Kiều Hoài Ninh, em đến rồi!” Cuối cùng, cô cũng rất thoải mái nói ra một tràng: “Kiều Hoài Ninh, em đến Bắc Kinh rồi!”.

Lâm Tiểu Niên một thân một mình lặn lội từ quê đến thành phố xa lạ này theo học vì cô muốn được gặp Kiều Hoài Ninh. Lần đầu tiên đặt chân lên thành phố, mang theo bao nhiêu hành lý, túi lớn túi bé, nhưng Kiều Hoài Ninh không đến đón cô.

Nhớ lại khi đăng ký nguyện vọng học, trái tim Lâm Tiểu Niên vẫn đập rộn ràng. Anh Hoài Ninh học ở trường đại học Bắc Kinh, nếu xét về thành tích học tập, cô còn lâu mới có thể thi đỗ. Nếu vào trường đại học Chiết Giang, một trường gần đại học Bắc Kinh nhất thì có thể cô còn có cơ hội. Nhưng liệu cổng trường đại học có quá cao so với tầm tay cô không? Cô có thể bước chân vào đó không? Xét cho cùng, đại học Chiết Giang chỉ tuyển bốn sinh viên có hộ khẩu quê cô mà thôi. Với thành tích đứng trong top 10 của tỉnh, Lâm Tiểu Niên đành liều một phen. Dĩ nhiên, khi điền nguyện vọng 2, nguyện vọng 3, cô cũng để ỉnh một con đường lùi. Nếu không đỗ đại học Chiết Giang, vẫn còn có đại học Liêu Ninh và đại học Công nghiệp Cấp Nhì Tân. Dù thế nào chăng nữa, Lâm Tiểu Niên nhất định phải đến Bắc Kinh.

Vì ở đó có Kiều Hoài Ninh!

Lúc sắp lên đường, Lâm Tiểu Niên đã gọi điện thông báo cho Kiều Hoài Ninh biết chuyến xe và thời gian đến. Anh cũng hứa sẽ cố gắng đến đón cô. Vì vậy, Lâm Tiểu Niên sống chết nhất định không cho bố mẹ đưa đi. Cô mơ màng, sau khi từ cổng bến xe ra, cô sẽ mang theo một nụ cười tặng cho anh, sau đó anh sẽ đưa cô tới trường nhập học.

Thế nhưng Lâm Tiểu Niên ngồi đợi gần một tiếng đồng hồ mà anh vẫn chưa tới.

Cô lẩm bẩm: “Anh Hoài Ninh không thể, có lẽ anh ấy thật sự rất bận!”.

Sau khi đến đại học Chiết Giang, việc đầu tiên của Lâm Tiểu Niên là mua thẻ điện thoại gọi cho Kiều Hoài Ninh. Cô cầm chiếc ống nghe thô kệch của bộ điện thoại công cộng, lòng bàn tay đã hơi ướt mồ hôi. Bắc Kinh tháng chín vẫn khô nóng càng khiến cho cô nóng lòng hơn. Điện thoại kêu lên mấy hồi sau đó mới kết nối được. Đầu máy bên Kiều Hoài Ninh rất ồn ào. Anh nhắc máy nói lớn: “Ai đó? A lô! Hãy nói đi!”.

Lâm Tiểu Niên cười ngốc nghếch nói: “Em là... Tiểu Niên.”

Cuối cùng Kiều Hoài Ninh cũng đã nghe rõ tiếng của cô: “Ồ, Niên Niên, hôm nay em lên làm thủ tục nhập học phải không?”.

Lâm Tiểu Niên nén cười, hít một hơi dài nói: “Mọi thủ tục em đều làm xong rồi.”

Tiếng ồn ào bên phía Kiều Hoài Ninh cuối cùng cũng nhỏ đi một chút: “Xin lỗi em, hôm nay anh có việc bận, không thể đi đón em được.”

Lâm Tiểu Niên cầm ống nghe một cách vô thức, ấp úng nói: “Không sao đâu anh ạ, hội sinh viên trường đại học Chiết Giang đã cử người ra bến xe đón em rồi.”

Ba ngày sau khi Lâm Tiểu Niên đến đại học Chiết Giang, Kiều Hoài Linh mới xuất hiện. Lâm Tiểu Niên rất phấn chấn, kéo anh đi dạo khắp nơi trong vườn trường đại học Chiết Giang, vừa đi dạo vừa hỏi: “Anh Hoài Ninh, em muốn mua một chiếc xe đạp cũ. Sau này em đến trường tìm anh sẽ thuận tiện hơn. Không biết anh có hoan nghênh em không?”.

Kiều Hoài Ninh học tại trường đại học Bắc Kinh, cách trường Chiết Giang khoảng ba, bốn cây số.

“Được chứ, đương nhiên anh sẽ hoan nghênh chứ. Vậy anh sẽ giúp em mua xe đạp cũ nhé!”

Lâm Tiểu Niên duyên dáng gật đầu và nói thêm yêu cầu: “Anh nhất định phải giúp em mua loại xe đạp có thể chở được người khác ở đằng sau đấy!”.

“Tại sao?” Kiều Hoài Ninh thuận miệng hỏi.

“Như vậy, mới có người có thể chở em đi dạo quanh Bắc Kinh chứ.” Lâm Tiểu Niên cười ngây thơ, trong long tràn đầy ước vọng về tương lai.

Nhìn cô cười, Kiều Hoài Ninh thất thần, nhưng ngay lập tức anh trở lại với vẻ mặt lịch sự nhã nhặn: “Được!”.

Đúng là Kiều Hoài Ninh đã thực hiện lời hứa của mình, giúp Lâm Tiểu Niên mua một chiếc xe đạp cũ. Anh tự mình đạp xe tới đưa cho Lâm Tiểu Niên. Chiếc xe có giồng màu hồng, giỏ màu xanh xám, dường như tất cả đều mới. Phía sau xe quả nhiên có thể chở người ngồi, chỉ có điều ngồi sau xe là một cô gái mà Lâm Tiểu Niên không hề quen biết.

“Đây là Âu Dương Phi, bạn học của anh. Cô ấy tới đại học Chiết Giang để tiện mua mấy cuốn sách tham khảo.” Kiều Hoài Ninh tươi cười giới thiệu với Lâm Tiểu Niên.

Lâm Tiểu Niên lúc này không còn phần chần nỡ, giọng không vui: “Chào chị Âu Dương.”

Đến bữa tối, Kiều Hoài Ninh mời cơm. Địa điểm được chọn là nhà hàng cao cấp duy nhất gần cổng trường đại học Chiết Giang.

May mà bàn ăn là bàn tròn, nếu là bàn vuông, Lâm Tiểu Niên không biết nên ngồi cùng phía với ai.

Âu Dương Phi rất dễ gần, luôn muốn ngồi gần Lâm Tiểu Niên. Lâm Tiểu Niên đáp lại một cách gượng gạo, suốt bữa ăn, cô ngồi ăn rất lặng lẽ.

Kiều Hoài Ninh chốc chốc lại gấp thức ăn cho Âu Dương Phi và cũng không quên quan tâm hỏi han Tiểu Niên: “Niên Niên đến đây mấy hôm nay rồi, em đã quen ăn đồ ăn Bắc Kinh chưa?”.

“Có một số thứ quen rồi sẽ ổn thôi.” Lâm Tiểu Niên vừa uống bia hoa quả mát lạnh vừa quan sát Âu Dương Phi đang ngồi bên cạnh. Cô không phân biệt nổi rốt cuộc giữa Kiều Hoài Ninh và Âu Dương Phi có quan hệ gì. Lâm Tiểu Niên nghĩ, nếu họ là người yêu, có vẻ chưa đủ thân mật, còn nếu họ chỉ là bạn học bình thường thì đáng để người khác phải suy nghĩ.

Đương nhiên cô không thể hỏi trực tiếp mà chỉ có thể thăm dò ngượng. Cầu cho anh Hoài Ninh dù thế nào cũng không yêu Âu Dương Phi.

Ngày sinh nhật của Kiều Hoài Ninh sắp tới. Món quà sinh nhật Lâm Tiểu Niên chuẩn bị cho anh là một chiếc khăn quàng cổ ấm áp, do tự tay cô đan. Cô vuốt ve những sợi len mềm mại, hùng hồn tuyên bố: “Đây sẽ là món quà độc nhất vô nhị mình tặng cho anh Hoài Ninh!”.

Nhưng đến ngày sinh nhật, khi Lâm Tiểu Niên đang ngập tràn niềm vui mang bánh sinh nhật tới phòng hát Phương Chinh, nơi đã hẹn trước để gặp Kiều Hoài Ninh thì cô mới biết, hóa ra anh không chỉ mời một mình cô.

Trong phòng KTV, mọi người đã có mặt đầy đủ, tất cả đều xa lạ, khiến cho Lâm Tiểu Niên hoa hết cả mắt. Cuối cùng, ánh mắt cô tập trung vào người ở gần Kiều Hoài Ninh nhất, Âu Dương Phi. Cô cất giọng buồn buồn: “Chào chị Âu Dương!”.

“Tiểu Niên sao vậy? Có điều gì không vui à?” Kiều Hoài Ninh phát hiện thấy tâm trạng Lâm Tiểu Niên không tốt, liền cười hỏi.

Thấy anh hỏi như vậy, Lâm Tiểu Niên bật cười, đơn thuần cô vì sinh nhật anh nên cảm thấy vui vẻ.

Bởi vì trước kia, khi đến sinh nhật cô, anh cũng vui vẻ như vậy. Lần ấy, anh mua tặng cô một món đồ chơi bằng bông mà cô thích từ lâu, xoa đầu cô và nói: “Ngày 23 tháng Chạp chính là sinh nhật của Tiểu Niên tiếng tăm lừng lẫy.”

Cô cãi lại: “Là Niên Niên chứ!”.

Anh cười, cũng không chú ý lắm: “Ừ, thì là Niên Niên, Niên Niên lớn hơn Tiểu Niên!”.

Cô nhớ lúc anh gọi cô là Niên Niên, âm cuối kéo dài ra giống như một nốt nhạc vang vọng.

Anh từng nói: “Niên Niên, em đến Bắc Kinh đi, đến Bắc Kinh anh sẽ tổ chức sinh nhật cho em, tổ chức sinh nhật vào mùa đông Bắc Kinh.”

Niềm mong ước của Lâm Tiểu Niên chính là được tổ chức sinh nhật tại Bắc Kinh cùng Kiều Hoài Ninh lúc này đã tan như bọt nước. Cô chợt nhận ra, anh không còn là người duy nhất của một mình cô nữa.

Kiều Hoài Ninh đứng trước mặt Lâm Tiểu Niên, ôm Âu Dương Phi thành thật tuyên bố: “Niên Niên, đây là bạn gái của anh, Âu Dương Phi! Xin lỗi đã không nói với em sớm hơn.”

“Không sao, bây giờ nói cũng chưa muộn mà.” Cô mỉm cười mà lòng đau như cắt, nhưng dù sao đi chăng nữa, tình yêu mà cô dành cho anh vẫn không hề thay đổi.

Trong phòng, mọi người uống rượu, ăn bánh ngọt nhưng đó không phải là chiếc bánh Lâm Tiểu Niên đã phải đạp xe đến quán Vĩ Đa Mỹ cách trường đại học Chiết Giang hơn sáu, bảy cây số đặt làm.

Lâm Tiểu Niên vốn không thích ăn bơ ngọt, nhưng tối hôm đó cô ăn hai miếng to, đang muốn ăn miếng thứ ba thì Kiều Hoài Ninh ngăn lại: “Niên Niên, con gái buổi tối nên ăn ít đồ ngọt thôi, nếu không sẽ phát phì ra đấy!”.

Lâm Tiểu Niên đặt chiếc đĩa trong tay xuống, tự rót ỉnh một cốc rượu vang, hát cùng những sinh viên chưa quen của đại học Bắc Kinh.

Các sinh viên đại học Bắc Kinh đều hiếu kỳ, vây quanh cô hỏi: “Em có phải là em gái hàng xóm của Kiều Hoài Ninh không?”.

Lâm Tiểu Niên khẽ cười, tiếp tục hát cùng mọi người, trong như búp bê, vô cùng đáng yêu.

Ngoảnh đầu lại, Lâm Tiểu Niên thấy Kiều Hoài Ninh và Âu Dương Phi đang nhìn mình.

Cô nhìn họ, sau đó quay lại cười hì hì, vừa nghe hát, vừa uống rượu.

Âu Dương Phi chọn cho Kiều Hoài Ninh một bài hát sinh nhật, trước khi hát còn nói một câu đầy ẩn ý: “Hôm nay rất cảm ơn mọi người đã tới góp vui, hy vọng học kỳ sau mọi người vẫn ủng hộ Kiều Hoài Ninh trong công việc ở hội sinh viên”. Cuộc vận động phiếu bầu này rất thiết thực.

Lâm Tiểu Niên nhìn Kiều Hoài Ninh bằng đôi mắt có hơi men, cô chỉ trộm ngược nhìn nhưng bị Kiều Hoài Ninh trông thấy.

Kiều Hoài Ninh lấy ra mấy lon nước ngọt từ trong góc phòng đưa cho Lâm Tiểu Niên: “Tiểu nha đầu, uống ít thôi!”.

Thì ra trong mắt Kiều Hoài Ninh, Lâm Tiểu Niên chỉ là một tiểu nha đầu.

Lâm Tiểu Niên không nói gì, mở chai nước uống mấy ngụm.

Cô dám khẳng định bài hát “Trong mắt anh chỉ có em” Kiều Hoài Ninh hát dành tặng cho Âu Dương Phi, bởi khi hát, giọng của anh trầm ấm, đầy mê hoặc, ánh mắt không lúc nào rời khỏi Âu Dương Phi.

Lâm Tiểu Niên hết nhìn Kiều Hoài Ninh rồi quay sang nhìn Âu Dương Phi, uống cạn một hơi. Vị mát lạnh của lon nước khiến cô cảm thấy toàn thân như bị bao phủ một lớp băng.

Không khí trong phòng càng lúc càng nóng nực, có người dẫn đầu hò reo tán thưởng bài hát của Kiều Hoài Ninh, thế là mọi người hòa vào thành một đoàn náo nhiệt.

Lâm Tiểu Niên dựa vào ghế sofa, chăm chú quan sát mọi người. Cô cảm thấy dường như ở đây mình là người thừa. Cô thấy hơi khó thở liền đứng dậy bước ra khỏi phòng.

Lâm Tiểu Niên buồn bã nghĩ, thì ra anh Hoài Ninh, người đã từng đưa cô đi khắp nơi, người hết lần này đến lần khác giúp cô giải những đề Số học phức tạp, người mà cô có thể thoải mái làm nũng, người cho cô kẹo để dỗ cô nín khóc, người đã từng nói sẽ cùng cô đi qua mùa đông ở Bắc Kinh bây giờ đã trưởng thành rồi. Kiều Hoài Ninh bây giờ đã không còn là anh Hoài Ninh của riêng mình cô nữa.

Cửa phòng hé mở rồi lại đóng vào, có người đi ra vỗ vai Lâm Tiểu Niên nói: “Sao em lại ra đây đứng một mình thế?”.

Lâm Tiểu Niên không quay đầu lại cũng biết là Kiều Hoài Ninh. Đôi tay gầy gầy của anh đặt lên mu bàn tay cô, phủ cả lên các đầu ngón tay, vô cùng ấm áp.

Trong lòng Lâm Tiểu Niên lóe lên một niềm hạnh phúc mong manh, hạnh phúc đến tuyệt vọng.

“Mau quay lại phòng đi em, nghe anh và Âu Dương Phi hát một bài.” Giọng của Kiều Hoài Ninh rất tha thiết.

Lâm Tiểu Niên vẫn đứng im, không nhúc nhích. Cô thận trọng rút bàn tay đang bị Kiều Hoài Ninh nắm, cúi đầu nói: “Đã muộn rồi, em muốn về trường trước!”.

Kiều Hoài Ninh cười, nhẹ nhàng nói: “Ồ lại chơi thêm một chút nữa thôi, đợi lát nữa anh tiễn em về.”

Lâm Tiểu Niên lắc đầu: “Em đã hẹn trước với các bạn cùng phòng rồi, tối về đánh tá lả.”

“Em học được cách chơi tá lả từ khi nào thế?” Kiều Hoài Ninh nhìn cô lạ lùng. Khi cô còn bé, anh dẫn cô chơi tá lả cùng đám bạn, cô học mãi cũng không biết chơi, anh còn cười chê cô ngốc.

“Chỉ cần chú tâm vào học, chơi bài là một việc rất đơn giản!” Để đến được Bắc Kinh học đại học, ngay cả môn Số học khó hiểu nhất cô còn học được, trò tú lơ khơ nhỏ ấy sao có thể làm khó cô được? Hồi nhỏ học mãi không được chẳng qua vì đã có anh bên cạnh, cô không phải động não.

“Niên Niên, em lớn thật rồi!” Kiều Hoài Ninh vuốt mái tóc mềm mại của cô, cười âm áp.

Cô gật đầu cười: “Chúng ta đều đã lớn rồi!”.

Vì đã lớn khôn cho nên họ tự quyết định con đường riêng mình.

Lâm Tiểu Niên vuốt ve chiếc khăn quàng cổ mềm mại trong tay, ngón tay dường như không còn chút lực nào nữa. Bởi vì lúc ra về quá vội nên ngay cả món quà cô đã chuẩn bị bấy lâu nay cũng không kịp tặng cho Hoài Ninh.

Nhưng dù có tặng, liệu anh có thích hay không? Nếu anh không thích, chẳng phải lãng phí bao tâm ý của cô gửi vào trong ấy sao?

Bao suy nghĩ phức tạp cứ bủa vây cô, đều chứng tỏ tình cảm Lâm Tiểu Niên dành cho Kiều Hoài Ninh, tuy khiến cô phiền não nhưng lúc nào cô cũng một lòng một dạ với anh.

Cô thường nghĩ, giá mà cô cố gắng hơn một chút, thẳng thắn bày tỏ tình cảm của cô với anh, liệu anh có cảm động không?

Nhưng tất cả đều không có từ “giá mà”.

Kiều Hoài Ninh đã yêu Âu Dương Phi, một tình yêu đích thực, không dễ gì thay đổi.

Lâm Tiểu Niên khẽ than một tiếng, quay đầu ra ngoài cửa sổ. Ánh điện trong vườn trường lóe sáng trong bóng đêm. Cảnh đêm ở đại học Chiết Giang không đẹp mà mang một vẻ phồn hoa lạnh lẽo. Có lẽ đời người cũng giống như ánh điện trong đêm tối, xung quanh càng sáng lại càng thấy mình cô độc, lạnh lẽo.

2. Chương 2

Lần đầu tiên, Vu Hữu Dư gặp Lâm Tiểu Niên tại phòng tự học của trường. Phòng tự học đã chật kín người, chỉ có chỗ bên cạnh Lâm Tiểu Niên còn trống. Khi đó, cô đang ngây người, lặng lẽ nhìn ra bên ngoài cửa sổ, dường như đang chìm đắm trong một thế giới khác.

Vu Hữu Dư hắng giọng, như muốn thu hút sự chú ý của Lâm Tiểu Niên nhưng cô lại không hề động đậy, vẫn giữ nguyên tư thế cũ.

Vu Hữu Dư dùng đến đòn cuối cùng, nhích gần lại trước mặt Lâm Tiểu Niên, nở một nụ cười đẹp mê hồn. “Này, chào em!”, anh hạ thấp giọng chào Lâm Tiểu Niên. Cô vẫn không nhúc nhích.

Vu Hữu Dư chưa bao giờ chịu sự xem thường như thế, tâm trạng đang vui vẻ chợt chùng xuống. Anh ném bịch cặp sách xuống, ngồi xuống cạnh Lâm Tiểu Niên.

Tự dưng bên cạnh xuất hiện một người lạ, Lâm Tiểu Niên lúc này như vực trở lại hiện thực. Cô định thần, nói nhỏ với Vu Hữu Dư: “Chỗ đó đã có người rồi!”.

Vu Hữu Dư nhìn trước ngó sau, nhún vai: “Là em hoa mắt hay tôi hoa mắt vậy? Rõ ràng không hề có người mà!”.

Lâm Tiểu Niên khê chau mày, cổ nở ra một nụ cười ôn hòa, chỉ vào cuốn sách vốn đã đặt trước ở chỗ ngồi kia nói: “Có người đã nhận chỗ rồi.”

Nhưng Vu Hữu Dư nghe xong càng ngồi thẳng lưng hơn, đứng đỉnh lấy từ cặp sách ra cuốn “Đại số tuyến tính”, bắt đầu làm bài tập, vừa viết vừa lẩm bẩm: “Nhà trường quy định không được phép chiếm chỗ bừa bãi!”.

Lâm Tiểu Niên bình thường đã quen một mình chiếm trọn hai ghế. Bởi vì cô từng ước, sau khi đến học ở trường đại học tại thành phố nơi có Kiều Hoài Ninh đang sống, hai người sẽ có thể cùng ngồi tự học buổi tối.

Từ trường Kiều Hoài Ninh đạp xe tới đại học Chiết Giang mất khoảng mười mấy phút, chỉ mười mấy phút ngắn ngủi này đã lấy đi sự lãng mạn ấm áp mà cô hằng mong ước.

Cô hận khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, hận quãng đường ngắn ngủi ấy. Sau này cô mới phát hiện ra, trở ngại không phải là thời gian, cũng không phải là không gian.

Lâm Tiểu Niên vẫn giữ thói quen chiếm hai chỗ ngồi, bởi vì trong lòng cô vẫn cố chấp cho rằng người ngồi bên cạnh ấy dù không phải là bây giờ nhưng sớm muộn gì cũng sẽ đến.

Vu Hữu Dư, người đang ngồi bên cạnh cô lúc này, cô cũng không lạ gì.

Cô từng có vinh hạnh tận mắt thấy chiếc xe thể thao sang trọng của anh ta tung hoành trong sân trường. Khi ấy, cô đang mặc một chiếc váy tennis dài chưa tới đầu gối, bị luồng gió khi chiếc xe chạy qua cuốn lên. Khi ấy, trong lòng cô không ngừng mắng anh ta là đồ thiếu đạo đức.

Thẩm Tiểu Tam, bạn cùng phòng ký túc làm ra bộ quan trọng nói với Lâm Tiểu Niên: “Nhìn thấy chưa, người đó chính là lớp trưởng “lớp thái tử”, Vu Hữu Dư.”

“Lớp thái tử” của trường đại học Chiết Giang, đây là lần đầu tiên Lâm Tiểu Niên nghe thấy. Thẩm Tiểu Tam vừa cười Lâm Tiểu Niên vừa than: “Lâm Tiểu Niên, cậu có phải từ sao Hỏa xuống không? Sao lại không biết lớp thái tử? Nhìn là biết, lớp đó toàn là con của các vị lãnh đạo.”

Ánh mắt Thẩm Tiểu Tam dán chặt vào Vu Hữu Dư đang lái xe đi xa dần, âm thanh ngày càng nhỏ. Cô ngừng một lát rồi nói: “Chắc chắn là anh ta đi xe Lamborghini.”

Bản thân Lâm Tiểu Niên không hiểu biết gì về xe thể thao, nhưng không tán đồng chuyện lái xe vào trong sân trường. Cô hỏi Thẩm Tiểu Tam: “Hành động phô trương này, nói như ngôn ngữ phương Bắc người ta gọi là “đốt tiền” có phải không?”.

Thẩm Tiểu Tam cười ha ha: “Đến điều này mà cậu cũng biết sao?”, rồi lại nói thêm, “Vu Hữu Dư có đốt tiền cũng không phải việc của chúng ta!”.

Lúc này, anh chàng đốt tiền đang ở ngay bên cạnh, Lâm Tiểu Niên có vẻ không thoải mái.

Cô vừa viết lại theo trí nhớ từ đơn tiếng Anh, không hiểu sao vừa cảm thấy sốt ruột, bứt rứt. Có lẽ liên quan đến kỳ kinh nguyệt chẳng? Hàng tháng đến mấy ngày này, tâm trạng Lâm Tiểu Niên đều căng thẳng, toàn thân không còn chút sức nào.

Thế là cô dứt khoát thu dọn cặp sách, định về ký túc xá giết thời gian.

Khi Lâm Tiểu Niên dọn đồ, Vu Hữu Dư liếc nhìn cô cười, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Lâm Tiểu Niên dung sức đá chiếc ghế Vu Hữu Dư ngồi, xem như trả thù vụ anh ta làm phiền cô. Lâm Tiểu Niên mặc dù không phải là con người nhỏ mọn nhưng cũng không phải là người cao thượng.

Cô không để ý rằng có đồ trong cặp của mình rơi ra ngoài. Vu Hữu Dư nhìn cô chằm chằm, cho đến khi cô khoác cặp đi ra ngoài, anh ta mới đứng dậy đuổi theo, gọi bằng giọng vừa sang sảng, vừa du dương: “Này, em ơi, em đánh rơi đồ này!”.

Tất cả mọi người trong phòng tự học đều nghe thấy câu nói đó, ngẩn đầu nhìn theo Lâm Tiểu Niên lúc này đã ra đến cửa phòng.

“Em đánh rơi đồ này!” Thái độ của Vu Hữu Dư rất chân thật, giọng nhẹ nhàng. Chỉ thấy tay anh đưa lên, giơ ra một miếng băng vệ sinh. Từ chỗ Lâm Tiểu Niên nhìn lại, chiếc túi nhỏ màu hồng hết sức gai mắt. Bị Vu Hữu Dư gọi to như thế, cô xấu hổ đỏ ửng mặt lên. Lúc đó, cô bắt gặp trong mắt anh nụ cười chăm chọc. Lâm Tiểu Niên dám khẳng định Vu Hữu Dư cố ý trêu mình.

Lâm Tiểu Niên rốt cuộc vẫn cứ là Lâm Tiểu Niên. Từ nhỏ, do ảnh hưởng từ cha mẹ, cô đã học thuộc lòng “Bình pháp Tôn Tử”, hiểu được như thế nào là lâm nguy không loạn, chuyển bại thành thắng.

Cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào Vu Hữu Dư, đáp trả bằng giọng rành mạch: “Nếu đã nhặt được thì anh hãy giữ lấy mà dùng đi!”.

Vu Hữu Dư ngây người ra một lúc rồi nhanh chóng nhét miếng băng vệ sinh vào trong tay Lâm Tiểu Niên: “Anh làm sao có thể dùng đồ của em được chứ?”.

Mọi việc đều diễn ra hết sức đột ngột, khi rất nhiều sinh viên còn chưa hiểu mọi chuyện thế nào thì Vu Hữu Dư đã quay về chỗ ngồi rồi. Làm như không có chuyện gì, nhìn Lâm Tiểu Niên với chiếc túi nhỏ màu hồng trên tay vẫn đứng chôn chân ở cửa, Vu Hữu Dư cười hả hê.

Lâm Tiểu Niên bĩu môi, quay người đi ra khỏi phòng.

Lúc trở về ký túc xá, cô mặt đỏ tía tai. Kinh nghiệm bị bẽ mặt trước mọi người cô cũng đã từng trải qua, nhưng đến mức như thế này thì đây đúng là lần đầu tiên.

Ngồi còn chưa yên, Lâm Tiểu Niên đã nghe thấy Thẩm Tiểu Tam cười nghiêng ngả, phát huy thế mạnh của khoa tin tức. Cô quay sang Lâm Tiểu Niên xác minh: “Nghe nói tối nay ở phòng tự học, ai đó đã đánh rơi băng vệ sinh, bị anh chàng đẹp trai nào đó ở lớp thái tử nhặt được?”.

“Nghe nói?” Lâm Tiểu Niên hận là không tìm được cái lỗ để chui xuống: “Nghe ai nói?”. Cô thật khâm phục tốc độ lan truyền của việc này.

“Là nghe Cát Ngôn nói. Tối nay cậu ấy học ở chung một phòng tự học với cậu, vừa mới gọi điện về nói cho tớ biết.”

“Mấy người ở lớp thái tử đó vốn không nói chuyện với người lớp khác, điều này cậu đã nói với mình rồi.” Lâm Tiểu Niên không thừa nhận cũng không phủ nhận chuyện này, muốn chuyển đề tài.

Đối với cô, trong cuộc sống xuất hiện những sự cố như thế hết sức ngẫu nhiên, những việc ngoài ý muốn. Vì vậy, cô cũng xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra

3. Chương 3

Lâm Tiểu Niên không ngờ rằng mình lại gặp Vu Hữu Dư tại phòng tự học một lần nữa.

Vu Hữu Dư đáng vẻ chán chường, đang ngồi chơi PSP [1] tại chỗ ngồi phía trước nơi cô vẫn thường ngồi. Lâm Tiểu Niên cuối đầu đọc, coi như anh ta không hề tồn tại.

[1] Một thiết bị chơi điện tử cầm tay của Sony – ND.

Nhưng Vu Hữu Dư dường như cố ý, vừa chơi trò chơi lại vừa rung chân, người khẽ lắc lư theo nhịp khiến cho chiếc bàn học phía sau cũng lắc lư theo.

Lâm Tiểu Niên đang học từ đơn tiếng Anh, bị anh ta làm phiền không tập trung được. Cô bực mình nhưng nghĩ không nên rước vào thân những chuyện thị phi nữa cho nên vẫn nhẫn nhịn.

Vừa may Cát Ngôn đến rất đúng lúc, kéo Lâm Tiểu Niên lúc này mặt đang hầm hầm ra ngoài nói: “Hôm nay nhà Thẩm Tiểu Tam mời cơm, vừa gọi điện thoại bảo hai chúng ta đến tập trung ở Xuyên Lạc Viên!”.

Thẩm Tiểu Tam tên thật là Thẩm Tam Nguyệt. Trong số bốn người cùng phòng ở ký túc xá, Thẩm Tam Nguyệt và Cát Ngôn học khoa tin tức, Lâm Tiểu Niên học khoa pháp luật, Quan Lan học khoa kinh tế đối ngoại.

Ngày học đầu tiên, mọi người được xếp vào cùng một phòng là kết quả từ việc rút thăm. Lâm Tiểu Niên đã từng tính qua xác suất bốc thăm, chỉ có một phần mười sáu nghìn tỉ.

Cho nên Quan Lan rất xúc động trước sự kỳ diệu của số phận. Cô nói: “Chúng ta có thể bốc thăm được ở cùng một phòng thật là kỳ diệu, cũng là chuyện may mắn nhất!”.

“Đương nhiên rồi, vắn cuối trong tên chúng ta đều giống nhau: Quan Lan, Cát Ngôn, Lâm Tiểu Niên [2]...”. Khi đọc đến tên Thẩm Tam Nguyệt, cô đột nhiên dừng lại.

[2] Trong tiếng Trung tất cả những tên này đều có vận âm “an” ở cuối – ND.

Lâm Tiểu Niên tiếp tục: “Tam Nguyệt không hợp vắn, chi bằng đổi thành Thẩm Tiểu Tam đi!”. Thế là cái tên Thẩm Tiểu Tam bắt đầu được lưu truyền nội bộ.

Thực ra, gọi Thẩm Tam Nguyệt thành Thẩm Tiểu Tam còn có một lý do khác, bởi vì trong bốn người ở ký túc, Thẩm Tam Nguyệt lớn thứ ba.

Lâm Tiểu Niên vô thức nhắc lại lần nữa lời của Cát Ngôn: “Nhà Tiểu Tam mời cơm?”. Suýt nữa cô bị sặc nước bọt: “Tiểu Tam có “nhà” từ khi nào vậy?”.

Cát Ngôn rời bỏ hình tượng người con gái dịu dàng thùy mị thường ngày, cười lớn: “Cậu ấy và Tô Bắc Hải đã ngầm ngầm hẹn hò từ lâu rồi!”.

“Cậu có định theo đuổi sự nghiệp đưa tin tức nữa không vậy? Việc quan trọng như thế mà không thông báo trước?” Lâm Tiểu Niên cười to: “Thật không chuyên tâm vào chuyên ngành chút nào, giải thưởng Pulitzer [3] hôm nay đành phải bỏ thôi!”.

[3] Giải Pulitzer là một giải thưởng của Mỹ, trao cho nhiều lĩnh vực trong đó quan trọng hơn cả là về báo chí và văn học. Đặc biệt về báo chí, Pulitzer được xem như một trong những giải danh giá nhất – ND.

Cát Ngôn cười mỉm nói: “Được rồi, món nợ của chúng ta sẽ tính sau. Bây giờ phải nhanh chóng đến Xuyên Lạc Viên, bọn Tô Bắc Hải đều đang ở đấy chờ chúng ta đấy!”.

Lâm Tiểu Niên và Tô Bắc Hải cũng coi như có quen biết.

Tô Bắc Hải là thành viên hội sinh viên trường đại học Chiết Giang. Khi Lâm Tiểu Niên tới nhập học, chính anh đã đến bến xe đón cô.

Khi ấy, anh tự mình giới thiệu như thế này: “Anh là Tô Bắc Hải ở khoa pháp luật.”

Lâm Tiểu Niên nghĩ một lát, hỏi: “Có phải là từ “Bắc Hải” trong “công viên Bắc Hải” không ạ?”.

Sở dĩ cô biết công viên Bắc Hải vì khi Kiều Hoài Ninh gọi điện cho cô đã vô tình nhắc đến: “Ở Bắc Kinh, mùa đông ở công viên Bắc Hải rất vui, có rất nhiều người đến trượt tuyết.”

Lúc đó, Tô Bắc Hải ngậy người ra, sau đó gật đầu nói: “Là cùng một từ Bắc Hải!”.

Vậy là Lâm Tiểu Niên yên tâm đưa hành lý cho anh: “Em là Lâm Tiểu Niên!”.

Tô Bắc Hải đã đặt bàn ăn từ trước, Thẩm Tam Nguyệt và Quan Lan đến trước, đợi Lâm Tiểu Niên và Cát Ngôn đến rồi mọi người tự chọn chỗ ngồi.

Lâm Tiểu Niên trêu Tô Bắc Hải: “Em còn nhớ lúc đầu anh theo đuổi Quan Lan. Anh chuyển mục tiêu từ khi nào vậy?”.

Tô Bắc Hải cũng không phủ nhận, công khai khoát tay Cát Ngôn, nói: “Anh còn từng theo đuổi Cát Ngôn nữa!”.

Lâm Tiểu Niên cười ha ha, uống một ngụm trà nói: “Đúng rồi, lúc đầu chắc chắn anh đã nghĩ thế này, đầu tiên theo đuổi Quan Lan, sau đó bắt Cát Ngôn làm tù binh, tiếp theo tiêu diệt Lâm Tiểu Niên, cuối cùng ra đòn sát thủ với Thẩm Tiểu Tam!”.

Nghe Lâm Tiểu Niên nói xong, mấy người đều cười lớn, nhất là Thẩm Tam Nguyệt, cười đến chảy cả nước mắt, chỉ vào Lâm Tiểu Niên vỗ vỗ ngực: “Cậu đang đoán mò gì vậy?”.

Lâm Tiểu Niên lắc đầu: “Cũng chẳng phải mình đoán mò đâu, có lẽ đây chính là những điều anh ấy nghĩ, mình chỉ là gọi lại giúp anh ấy mà thôi!”.

Tô Bắc Hải vội vàng gấp đồ ăn cho Lâm Tiểu Niên, nói: “Ăn nhiều một chút, như thế mới bịt được miệng em lại!”.

Mọi người đang ăn uống náo nhiệt thì bên ngoài thấp thoáng có bóng người, Tô Bắc Hải gọi: “Này, Hữu Dư!”.

Vu Hữu Dư quay lại, đứng ở cửa quan sát từng người đang ngồi ở bàn, nét mặt bỗng nhiên thần thờ.

“Lại đây cùng ngồi đi!” Tô Bắc Hải nói.

Vu Hữu Dư chỉ chỉ về phía sau lưng, mọi người mới nhìn thấy phía sau anh là một cô gái rất xinh.

“Mình dẫn theo bạn, hẹn lần sau sẽ ngồi cùng nhau!” Nói xong, Vu Hữu Dư kéo cô gái đó sang phòng khác.

Thẩm Tam Nguyệt nói với Tô Bắc Hải: “Vu công tử người ta hẹn bạn gái rồi!”.

Tô Bắc Hải cười nói: “Gần đây cậu ta hay chán chường.”

Bỗng Lâm Tiểu Niên không biết tại sao bị sắc bìa, ho liên tục. Ánh mắt mọi người đang từ Vu Hữu Dư chuyển sang dừng lại ở cô.

Tô Bắc Hải không tán đồng, lấy cốc bìa từ trong tay Tiểu Niên đặt xuống, nói: “Em nên uống một chút nước ngọt đi!”. Sau đó anh gọi phục vụ bê ra một cốc nước táo ép.

Lâm Tiểu Niên cười: “Em uống rượu còn không sao nữa mà, uống một chút cũng không sợ đâu!”.

Thẩm Tam Nguyệt như bỗng nhớ ra điều gì, hỏi: “Tiểu Niên, rốt cuộc cậu và cái anh chàng hàng xóm ở trường đại học Bắc Kinh là như thế nào đây?”.

Quan Lan và Cát Ngôn cũng phụ họa theo: “Đúng đấy, sao gần đây không thấy anh cậu đến thăm?”.

Lâm Tiểu Niên trả lời theo thói quen: “Anh ấy bận học!”.

Có lẽ anh không chỉ bận học mà còn bận việc khác nữa.

Buổi chiều, Lâm Tiểu Niên có giờ học, ăn cơm xong nhìn đồng hồ đã 12 giờ 55 phút, giờ của “Duyệt Tuyệt sư thái”, Lâm Tiểu Niên muốn khóc mà không khóc nổi, vội chạy như bay đến phòng học số 2. Cặp sách của cô vẫn còn để ở phòng tự học.

Theo lý mà nói, vào giờ này phòng tự học không có người, cho nên cô vừa đẩy cửa là lao vào trong luôn.

Nhưng giữa lý luận và thực tế luôn có sự khác biệt, không ngờ Vu Hữu Dư cũng vừa ăn cơm xong liền quay về phòng tự học lấy cái PSP, vừa cầm trên tay định đi ra ngoài thì lại đụng phải Lâm Tiểu Niên.

Chiếc PSP văng ra khỏi tay Hữu Dư, đập vào bàn học, sau đó “bịch” một tiếng rơi xuống nê xi măng.

Vu Hữu Dư xoa xoa cái cằm bị đau, trợn mắt nhìn hung thủ Lâm Tiểu Niên, nói: “Con người em vẫn thù dai như vậy à!”.

Lâm Tiểu Niên đang vội, không có thời gian để nghe rõ xem anh ta nói cái gì. Thực ra cô cũng bị đau. Nếu cô không nặng thì cô sẽ giống như chiếc máy trong tay Vu Hữu Dư, khó tránh khỏi bị bay đi, mất mạng rồi.

“Tôi còn có tiết học, nếu tôi làm hỏng đồ của anh, sau giờ học tôi sẽ đền.” Lâm Tiểu Niên liếc món đồ nho nhỏ màu đen sẫm hình chữ nhật đang nằm trên mặt đất, không nói thêm, cầm cặp chạy ra ngoài, vừa chạy vừa thấy đau tê tái, vai bị va mạnh sắp rời cả ra.

Vu Hữu Dư nhìn theo bóng Lâm Tiểu Niên, ngẫm nghĩ, cảm thấy buồn cười, nhếch miệng khê cười.

Anh quay lại nhặt chiếc PSP lên, thổi bụi, cũng chẳng để ý đến nó, sau đó nhét vào chiếc túi sau lưng, tự nói một mình: “Không bắt cô ta đền thì đúng là đồ ngốc!”.

4. Chương 4

Lâm Tiểu Niên vào lớp sau tiếng chuông, “Duyệt Tuyệt” nhìn cô không hài lòng nhưng cũng không nói gì.

Lâm Tiểu Niên thở phào. Trần Hàm, ủy viên hội thể thao giơ ngón tay cái về phía Lâm Tiểu Niên, dùng khẩu hình nói: “Anh hùng!”.

Tiểu Niên cười hạnh phúc, may mà cha mẹ sinh cô ra có đôi chân dài, có thể chạy nhanh.

Trong giờ giải lao, Trần Hàm thông báo: “Cuối tuần này, hội sinh viên đại học Chiết Giang và hội sinh viên đại học Bắc Kinh sẽ có một trận đấu bóng rổ tại sân vận động Vạn Diệp. Lớp mình sẽ cử bạn Lâm Tiểu Niên tham gia...”.

Tham gia thi đấu bóng rổ? Lại còn với trường đại học Bắc Kinh. Lâm Tiểu Niên trong lòng rất phấn chấn, không kìm được, tươi cười với các bạn: “Nhất định mình sẽ chơi thật tốt, mang vinh dự về cho trường, cho lớp.” Không chừng nếu may mắn cô có thể được gặp Kiều Hoài Ninh, có thể cho anh thấy sự tiến bộ của cô trong lĩnh vực bóng rổ suốt hai năm qua.

“Lớp chúng ta cử bạn Lâm Tiểu Niên tham gia đội cổ vũ của trường!” Nửa câu nói sau của Trần Hàm làm cho Tiểu Niên thật sự thất vọng.

“Hóa ra chỉ là trong đội cổ vũ!” Lâm Tiểu Niên chép miệng.

“Cậu còn muốn thế nào nữa, lẽ nào lại cử cậu ra sân chơi bóng?” Trần Hàm nhìn thấy cô thất vọng vội giải thích: “Đây là trận đấu giành cho nam, nếu cậu tham gia thì giới tính không phù hợp.”

Tiểu Niên trợn mắt: “Này ủy viên thể mỹ, sau này nói gì đừng có nói hấp tấp vội vàng, cụt ngủn như thế!”.

Học xong giờ học buổi chiều, Lâm Tiểu Niên cảm thấy hơi mệt liền đi bộ về phía phòng tự học.

Cô vừa đi vừa nghĩ tới trận bóng rổ cuối tuần, hay là cô gọi điện cho Kiều Hoài Ninh, hỏi xem anh có tới đại học Chiết Giang chơi bóng không.

Vu Hữu Dư vẫn còn ở trong phòng tự học, đang nằm ngủ trên ghế.

Lâm Tiểu Niên tìm khắp nơi cũng không thấy cuốn sách tiếng Anh mà cô đặt để giữ chỗ đâu cả.

Nghe thấy tiếng động nhỏ Tiểu Niên gây ra, Vu Hữu Dư tỉnh dậy, cất tiếng chào: “Này, em có tiết học gì đấy, sao bây giờ mới quay lại?”.

“Giáo dục tư tưởng chính trị!” Cô đáp bừa.

“Nhưng đó là môn học của năm thứ ba, lẽ nào em học trước chương trình?” Vu Hữu Dư mặc dù đang ngái ngủ nhưng đầu óc vẫn rất linh hoạt, chỉ một câu nói mà khiến cho Tiểu Niên không còn gì để nói nữa.

Thế là cô dứt khoát không thềm để ý đến anh ta nữa.

Vu Hữu Dư thông thả chìa tay đưa cho cô một cuốn sách tiếng Anh.

Lâm Tiểu Niên cầm lấy cuốn sách, có chút bực mình, đập bàn. Anh ta dựa vào cái gì mà lấy sách của cô, hại cô mất một phen tìm kiếm?

“Này, đừng có làm ồn chứ!” Vu Hữu Dư chau mày nói.

“Anh gọi “này” với ai hả? Anh...!”.

Vu Hữu Dư trợn mắt nói: “Ngoài em ra, ở đây lẽ nào có người thứ hai?”.

“Tôi có tên họ đảng hoàng, Lâm Tiểu Niên, không được gọi “này”, anh đã hiểu chưa?”.

“Hiểu rồi, Lâm Tiểu Niên.” Anh ta chỉ vào chữ ký rồng bay phượng múa trên cuốn sách tiếng Anh, vẻ mặt vô tội nói.

“Có gì đáng cười chứ!” Không hiểu sao Lâm Tiểu Niên thấy vẻ mặt Vu Hữu Dư có gì đó rất ngông nghênh.

Anh ta tiếp tục làm khó cô: “Lâm Tiểu Niên, sao nghe cứ giống như là Tiểu Niên Hồ [4] ấy nhỉ?”.

“Anh!” Lâm Tiểu Niên nhìn anh ta đầy tức tối. “Tiểu Niên là ngày lễ, cũng là sinh nhật của tôi, anh hiểu chưa?”.

[4] Có nghĩa là Rùa con, dùng để mỉa mai những người chậm chạp – ND.

Vu Hữu Dư cười nói nhỏ: “Đã hiểu, em sinh tháng Chạp!”.

Nhìn vẻ mặt của Hữu Dư lúc này, Lâm Tiểu Niên tức tới mức chỉ muốn ném ngay cuốn sách tiếng Anh vào mặt anh ta. Nếu không phải vì cô còn cần đến nó để học suốt bốn năm đại học vì thi IELTS thì cô nhất định sẽ không do dự mà “ném tặng” chúng vào mặt anh chàng kia rồi.

Lâm Tiểu Niên cho rằng Vu Hữu Dư ở phòng tự học để đợi cô đến đèn chiếc PSP, cho nên sau khi ngồi xuống liền chủ động nói: “Trưa nay...”.

Vu Hữu Dư quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy ngoài cửa phòng một bóng hồng, anh nở một nụ cười mê hồn, sau đó đứng dậy ra khỏi phòng, nói với cô gái kia mấy câu rồi hai người cùng đi khỏi.

Lâm Tiểu Niên cảm thấy có chút hơi kỳ lạ. Vu Hữu Dư đã đợi cô lâu như vậy, còn chưa nghe được từ cô lời xin lỗi đã đi luân?

Tuy nhiên điều đó đối với cô cũng chẳng quan trọng, suy cho cùng, lúc trưa, đồ bị rơi hỏng không phải của cô.

Buổi tối, Lâm Tiểu Niên tựa vào thành giường ở ký túc, đang do dự không biết có nên gọi điện cho Kiều Hoài Ninh hay không thì chuông điện thoại reo.

Cô nhảy ra khỏi giường, nghe điện thoại, trong lòng ngập tràn hy vọng.

Một giọng nói lịch sự vang lên: “Xin hỏi Tam Nguyệt có ở phòng không?”.

Lâm Tiểu Niên hơi thất vọng, nhưng vẫn cười nói: “Tam Nguyệt nhà anh đưa anh chàng nhà Quan Lan đi siêu thị rồi!”.

Trong giọng nói Tô Bắc Hải có chút kinh ngạc: “Thật hiếm khi, Lâm Tiểu Niên!”.

“Hiếm khi cái gì cơ?” Lâm Tiểu Niên hỏi lại.

“Hiếm khi em nghe điện thoại, bình thường vào giờ này chẳng phải em đều không có mặt ở ký túc hay sao?” Tô Bắc Hải cười ha ha.

“Bình thường vào thời gian này cũng không thấy anh gọi điện đến!” Lâm Tiểu Niên chế giễu. Thường thường, sau khi ký túc xá tắt điện, Tô Bắc Hải mới gọi điện. Mặc dù Thẩm Tam Nguyệt cố gắng thì thầm thật nhỏ với anh nhưng vẫn bị đôi tai thính nhạy của Lâm Tiểu Niên nghe thấy.

Bên phía Tô Bắc Hải hơi ồn ào, qua điện thoại, Tiểu Niên có thể nghe thấy rõ giọng của người khác.

“Bắc Hải, cậu đang nói chuyện với ai đấy?” Rõ ràng có người cố ý nói chen vào điện thoại.

“Đi, đi ra chỗ khác ngay!” Tô Bắc Hải quát người kia một tiếng, sau đó nói với Tiểu Niên: “Lâm Tiểu Niên, bình thường em hay bận làm gì vậy?”

“Cũng không bận gì cả, chỉ lên lớp học thôi!” Cô không muốn nói gì nhiều với Tô Bắc Hải, liền nói tiếp: “Sau khi Tam Nguyệt về, có cần em bảo cô ấy gọi điện lại cho anh không?”.

“Không cần đâu, sau giờ tắt điện anh sẽ gọi lại!”

Lâm Tiểu Niên chớp mắt, mặt mỗi gật đầu: “Vâng!”.

Trước lúc sắp đi ngủ, Lâm Tiểu Niên không kìm được, gọi điện cho Kiều Hoài Ninh, hỏi: “Trận đấu bóng rổ cuối tuần này anh có đến không?”.

Kiều Hoài Ninh nghĩ một lát nói: “Để anh xem Tiểu Phi thể nào đã. Nếu cô ấy có thời gian thì bọn anh cùng đến. Nếu cô ấy đi học thì bọn anh không đến được.”

“Vâng, em biết rồi!” Lâm Tiểu Niên trả lời, trong lòng thầm mắng mình nhiều chuyện, đã biết rõ như thế rồi mà vẫn...

Sáng thứ Bảy, sân vận động Vạn Diệp đã chật kín người.

Lâm Tiểu Niên tay cầm hai chai hồng trà lạnh đứng ở một bên, nét mặt không vui. Trần Hàm nhìn thấy cô, nói: “Lâm Tiểu Niên, cậu là đội trưởng đội cổ vũ, tinh thần phải phấn chấn lên chứ!”

Lâm Tiểu Niên gật đầu: “Mình đang chuẩn bị hết thật to đây.”

Trần Hàm vui vẻ nói: “Mình biết cậu sẽ rất có trách nhiệm mà!”

Lâm Tiểu Niên và Trần Hàm đứng ở hàng đầu tiên của đội cổ vũ đại học Chiết Giang, nhìn thành viên hai đội bước ra sân.

Đội cổ vũ của đại học Bắc Kinh ở ngay đối diện đội cổ vũ của trường đại học Chiết Giang, không ít thành viên trong hội sinh viên trường Bắc Kinh, thậm chí có người cách Tiểu Niên cả một sân bóng cũng chào cô: “Này, chào em gái Kiều Hoài Ninh!”.

Lâm Tiểu Niên chỉ có thể nhìn rồi cười với họ từ xa. Đang cười, cô bỗng mở to đôi mắt, bởi vì cô đã nhìn thấy Kiều Hoài Ninh đang ở dưới sân cười nhìn cô.

Trần Hàm huơ huơ bàn tay trước mặt cô: “Tĩnh lại đi!”.

Lúc này cô mới ngại ngùng khép miệng, chỉ vào người mặc bộ thể thao màu trắng ở dưới sân bóng rồi nói: “Đó chính là Kiều Hoài Ninh trường Bắc Kinh!”.

Trần Hàm khép miệng: “Đội trưởng đội trưởng Bắc Kinh, ai mà không biết chứ!”.

Trận đấu vừa bắt đầu trường Bắc Kinh đã áp đảo trường Chiết Giang, dẫn trước về điểm số.

Lâm Tiểu Niên vừa uống hồng trà lạnh vừa cười hi hi.

Trần Hàm đứng bên cạnh nói: “Dù là trường Bắc Kinh cũng không có gì phải lo lắng cả, chủ lực trường Chiết Giang chúng ta vẫn chưa ra sân cơ mà!”.

Lâm Tiểu Niên tiện miệng hỏi: “Chủ lực của trường mình là ai vậy?”.

“Chính là anh chàng Vu Hữu Dư đẹp trai đó!”.

Nghe đến cái tên Vu Hữu Dư, Lâm Tiểu Niên nắm chặt chai hồng trà còn một nửa ở trong tay, cố chấp nói: “Anh ta vốn không thể đánh lại được với Kiều Hoài Ninh!”.

Xét về điểm số, đại học Bắc Kinh đang chiếm ưu thế. Đến khi tỉ số là 10:4, cuối cùng đại học Chiết Giang cũng phải xin đổi người.

Vu Hữu Dư đã thay bộ đồng phục bước ra sân, vẫn với cái dáng vẻ đĩnh đạc, Lâm Tiểu Niên nhìn mà thấy buồn cười. Anh ta như thế mà đòi thắng Kiều Hoài Ninh? Tốc độ và sức đột phá của Kiều Hoài Ninh là số một.

Vừa thấy Vu Hữu Dư bước ra sân, đội cổ vũ đại học Chiết Giang giơ cao những băng rôn khẩu hiệu rất buồn cười, trên đó viết: “Hữu Dư, Hữu Dư, chúng em yêu anh!”. Phía sau, một tốp nữ sinh hô vang khẩu hiệu ấy. Đương nhiên, đội cổ vũ trường Bắc Kinh cũng không chịu lép vế, học theo điệu bộ của trường Chiết Giang hô to: “Kiều Hoài Ninh, cố lên!”.

Vận may của Vu Hữu Dư cũng không tồi, vừa vào sân đã ghi liền ba điểm, khiến cho nhuộm khí trường Chiết Giang dâng lên, tinh thể trên sân bắt đầu đảo chiều.

Kiều Hoài Ninh chủ yếu phòng thủ Vu Hữu Dư, chạy khắp sân, thể lực tiêu hao rất nhiều.

Lâm Tiểu Niên nhìn Kiều Hoài Ninh toàn thân ướt đẫm mồ hôi, có chút lo lắng, lúc đầu còn lẩm nhẩm: “Kiều Hoài Ninh, hãy cố lên!”.

Sau đó, Kiều Hoài Ninh cuối cùng cũng đột phá ra khỏi vòng vây của Vu Hữu Dư và ghi bàn.

Tiểu Niên không nén nổi niềm phấn khích, cùng các sinh viên đại học Bắc Kinh hét lên đầy kích động: “Kiều Hoài Ninh, cố lên!”.

Từ trong đội cổ vũ trường Chiết Giang vang lên một âm thanh như thế, không tránh khỏi nghe không lọt tai. Trần Hàm ghé vào tai Tiểu Niên nhắc nhở: “Có phải cậu hô nhầm tên rồi không?”.

Lâm Tiểu Niên vội bịt miệng, nhìn Kiều Hoài Ninh ở dưới sân đang nhoẻn miệng cười.

Thảm Tam Nguyệt cũng đến xem trận bóng, nhưng đến hơi muộn, đành đứng ở phía sau Tiểu Niên, nhòai người hô: “Vu Hữu Dư cố lên!”.

Lâm Tiểu Niên bị Tam Nguyệt làm cho bối rối, gượng gạo hô hai từ tượng trưng “cố lên”, nhưng tiếng hô này không có một chút thành ý nào.

Khi nửa hiệp đầu kết thúc, tỉ số là 40:38, đội khách trường Bắc Kinh dẫn trước 2 điểm.

Giờ nghỉ giải lao, Lâm Tiểu Niên muốn sang phía bên trường Bắc Kinh đưa cho Kiều Hoài Ninh chai nước, nhưng cố gắng mãi mà không thể nào chen sang nổi. Người đến xem trận đấu quá đông. Cô chỉ có thể vô vọng nhìn cán bộ hội sinh viên trường Bắc Kinh lấy khăn cho Kiều Hoài Ninh lau mồ hôi.

Thể lực của Vu Hữu Dư cũng tiêu hao không ít, mồ hôi ướt đầm lưng.

Ngoài sân, một nữ sinh trong đội cổ vũ đem cho Vu Hữu Dư nước suối và nước tinh khiết, nhưng một người đã quen uống nước khoáng như anh thì chỉ nhắm mắt làm ngơ.

Từ xa anh trông thấy Lâm Tiểu Niên đang đứng ngây người và chai hồng trà còn một nửa trong tay cô.

Anh đi về phía cô, giằng chai hồng trà từ tay cô, mở nắp uống một hơi, không còn một giọt, sau đó ném chai đi rồi hỏi: “Còn nữa không?”.

“Còn”, nhưng cô không muốn cho anh ta uống. Hồng trà lạnh là loại đồ uống Kiều Hoài Ninh thích nhất.

Lâm Tiểu Niên tròn mắt nhìn Vu Hữu Dư: “Con người anh sao lịch sự vậy?”.

“Đồ keo kiệt, không phải vì tôi đã uống của em nửa chai hồng trà đấy chứ?”.

Vu Hữu Dư bỗng nhiên nhớ ra điều gì: “Em còn làm hỏng của tôi cái PSP nữa!”.

“Đâu phải tôi cố ý chứ?” Lâm Tiểu Niên hơi bối rối.

“Nhưng tôi cố ý!”

Phía bên kia sân bóng có ánh mắt của Kiều Hoài Ninh nhìn sang khiến cho Tiểu Niên thực sự bối rối: “Tránh ra!”.

Vu Hữu Dư không thèm để ý, vẫn đứng chắn hướng nhìn về phía đại học Bắc Kinh, cười lớn.

Lâm Tiểu Niên dùng chân giẫm một cái thật mạnh lên chân anh ta, nói liền một hơi: “Thì ra anh không hề biết mình tệ đến thế nào!”.

Mặc dù Vu Hữu Dư ra sân với cái chân khập khiễng, nhưng sức mạnh của đại học Chiết Giang không vì thế mà giảm sút. Sau này Lâm Tiểu Niên mới nghĩ ra, chính là do Kiều Hoài Ninh không tập trung thi đấu.

Mấy lần Hoài Ninh có cơ hội ghi điểm nhưng đều bị Vu Hữu Dư đoạt mất bóng.

Lâm Tiểu Niên ngoảnh đầu sang đội cổ vũ trường Bắc Kinh, không biết từ khi nào Âu Dương Phi đã ở đó, đang vẫy tay chào cô.

Đúng rồi, chỉ có Âu Dương Phi mới có thể khiến cho Kiều Hoài Ninh không tập trung mà thôi.

5. Chương 5

Trận đấu bóng rổ hữu nghị do hội sinh viên tổ chức, lần đầu tiên trong lịch sử trường Bắc Kinh để thua trường Chiết Giang.

Sinh viên trường Chiết Giang vui mừng hào hứng, sân vận động Vạn Diệp như muốn vỡ tung.

Nhưng Lâm Tiểu Niên không vui nổi, chân cô như bị mọc rễ, thần thờ đứng từ xa nhìn Kiều Hoài Ninh khoác áo len, sánh bước cùng Âu Dương Phi.

“Làm sao mà lại bị phạt đứng ở đây thế?” Vu Hữu Dư không biết có ý gì, kéo Lâm Tiểu Niên đi. “Đi tìm bọn Bắc Hải ăn mừng thôi!”

Cô chưa kịp nói gì đã bị anh kéo ra ngoài sân bóng. Đợi đến khi thoát khỏi bàn tay Vu Hữu Dư, cô dáo dác tìm Kiều Hoài Ninh nhưng không thấy tăm hơi đâu.

Cô trợn mắt đầy phẫn nộ nhìn Hữu Dư: “Anh kéo tôi làm gì chứ?”

Anh nhún vai. “Tại tôi nhìn nhầm người!”

Cô vốn cho rằng anh ta cố ý chơi xấu mình, nhưng quay đầu lại mới phát hiện anh ta đang khoát tay một cô gái đáng người gần giống mình đi ra ngoài, khi ấy mới tin anh ta thực sự nhìn nhầm.

Cô nhìn Vu Hữu Dư và cô gái đó, bất giác cau mày, thở dài.

Lâm Tiểu Niên hòa cùng dòng người ra khỏi sân vận động, vừa đi vừa nhìn quanh, không ngờ gặp Tô Bắc Hải ở ngoài cổng.

Tô Bắc Hải hỏi: “Em có thấy Tam Nguyệt đâu không?”

Cô lắc đầu. “Trận đấu vừa kết thúc, mọi người đều ra về nên em không để ý.”

Cô muốn tiếp tục đi ra ngoài nhưng bị Tô Bắc Hải gọi lại. “Đợi lát nữa đi chơi cùng bọn anh nhé!”

Cô thấy không hứng thú liền từ chối. “Không được rồi, em còn có việc.”

Thực ra việc Tiểu Niên nói tới là tới phòng tự học học từ đơn tiếng Anh. Nửa học kỳ đại học, bảng từ đơn ấy cô đã học không biết bao nhiêu lần rồi, thậm chí cô còn có thể đọc lại trơn tru cả bảng từ ấy.

Do vậy, mấy người trong phòng rất ghen tỵ với cô Cát Ngôn nói: “Lâm Tiểu Niên, cậu có cho người khác sống không đấy hả? Cậu học tiếng Anh giỏi như thế, có phải là muốn cho bọn mình xấu hổ đến chết hay không?”

Lâm Tiểu Niên không để ý, thao thao nói: “Mình đã là gì đâu. Kiều Hoài Ninh còn có thể đọc lầ lầ cả cuốn từ điển ấy chứ!”

Nhớ đến Kiều Hoài Ninh, trái tim Tiểu Niên như có hàng ngàn mũi kim đâm vào. Cô bỏ cuốn sách, ra vườn hoa trung tâm của trường để hít thở chút không khí trong lành.

Trong vườn hoa trung tâm có một tờ thông báo tuyển hội viên của hội sinh viên, được dán ở trên thân cây ngọc lan.

Theo lệ của trường Chiết Giang, hàng năm đến cuối học kỳ một, hội sinh viên mới tuyển người.

Lâm Tiểu Niên đã từng nghe Thẩm Tam Nguyệt nói về hội sinh viên: “Điều lệ của việc tham gia hội sinh viên căn bản không phải là được ăn uống vui chơi mà chủ yếu là có thể được ưu tiên giới thiệu việc làm. Bây giờ xin việc khó khăn, vào được hội sinh viên đồng nghĩa với trong tay có một con át chủ bài”.

Bình thường, sinh viên trường Chiết Giang cũng lần lượt đi theo con đường của những chủ tịch hội sinh viên tiền nhiệm. Ví dụ, khóa thứ X là ở Trung ương Đoàn, khóa lần thứ Y cũng làm ở Cục Anh Ninh Quốc gia, khóa thứ N và N+1 cũng làm ở một bộ quan trọng nào đó của đất nước. Ngoài những người này ra, các thành viên cũng làm ở các cơ quan thành phố, ở đoàn ủy các cấp. Nói tóm lại, làm cán bộ của hội sinh viên sau khi tốt nghiệp đều có nhiều cơ hội hơn những sinh viên khác.

Điều này vô hình trung đã khiến mọi người ngầm hiểu: chỉ cần có thể vào hội sinh viên thì tương lai nhất định sẽ có triển vọng.

Lý do Lâm Tiểu Niên đến hội sinh viên đăng ký không hề liên quan gì tới những lợi ích kia. Cô chỉ muốn trải nghiệm cuộc sống ở hội sinh viên, bởi vì Kiều Hoài Ninh cũng ở trong hội sinh viên trường Bắc Kinh

Người đến đăng ký rất nhiều, gần hai, ba trăm người nhưng hội chỉ tuyển bốn, năm người. Sức cạnh tranh rất lớn, sự đào thải không chỉ có ở ngoài xã hội, mà ngay trong trường học nó cũng đã bắt đầu hình thành và phát triển.

Trong phòng tuyển dụng, Tô Bắc Hải đang giữ trật tự, bận tối mắt tối mũi.

Quan Lan cũng đi đăng ký cùng Lâm Tiểu Niên, trong đám đông ấy đã trông thấy Tô Bắc Hải, cô ấy liền kéo Lâm Tiểu Niên nói: “Chúng ta đến tìm anh chàng nhà Tiểu Tam để đi cửa sau đi!”.

Lâm Tiểu Niên cười, chỉ vào cánh cửa phía sau phòng: “Cửa sau khóa rồi!”.

“Lại còn giả ngốc nữa!” Quan Lan rời khỏi chỗ Tiểu Niên, một mình đi đến phòng chào hỏi Tô Bắc Hải.

Lâm Tiểu Niên cũng giống mọi người, nhận một tờ đơn theo mẫu có sẵn, trong mẫu không có gì ngoài tên, tuổi, dân tộc... Toàn những thông tin từ nhỏ đến lớn cô viết không biết bao nhiêu lần rồi, nhắm mắt cũng có thể đếm được.

Điều đặt biệt duy nhất trong mẫu đơn là mỗi ứng viên phải điền lý do vào hội sinh viên. Lâm Tiểu Niên nghĩ một hồi rồi viết vào hai chữ rất đơn giản: yêu thích!

Chữ của cô cũng không hẳn là quá đẹp, nhưng mềm mại, có nét riêng, giống như con người cô vậy.

Sau khi Lâm Tiểu Niên điền xong mẫu đơn, không thấy Quan Lan và Tô Bắc Hải đâu. Cô đành một mình về ký túc xá trước.

Thẩm Tam Nguyệt đang ngồi xem ti vi cùng với Cát Ngôn trong ký túc xá, nhìn thấy Tiểu Niên liền hỏi: “Chẳng phải là Quan Lan cùng đến hội sinh viên đăng ký với cậu sao?”.

Tiểu Niên cũng không nói nhiều, chỉ đáp: “Đăng ký rồi, nhưng có vào được vòng phỏng vấn không thì phải đợi thông báo.”

Thẩm Tam Nguyệt chép chép miệng: “Xem ra cũng khó đấy, mình muốn đăng ký nhưng Bắc Hải không cho đi.”

Lâm Tiểu Niên gật đầu, cầm cốc nước uống một ngụm lớn. Mùa đông ở Bắc Kinh rất hanh khô, lúc nào cô cũng phải bổ sung nước.

Trên ti vi đang chiếu bộ phim dành cho giới trẻ Vườn sao băng, Thẩm Tam Nguyệt và Cát Ngôn vừa xem phim vừa thảo luận sôi nổi.

Thẩm Tam Nguyệt nói: “Vu Hữu Dư ở lớp thái tử chính là Đạo Minh Tự trường Chiết Giang!”.

“Thế thì Tô Bắc Hải nhà cậu chính là Hoa Trạch Loại rồi!”.

Lâm Tiểu Niên đang uống nước nghe họ nói vậy suýt nữa phì cả nước ra ngoài, nói: “Hai cậu nhiều chuyện quá!”.

Thẩm Tam Nguyệt và Cát Ngôn đều nhìn Tiểu Niên: “Cậu không thấy Lâm Tiểu Niên rất giống Sam Thái sao?”.

Tiểu Niên không muốn sa vào mấy chủ đề vô vị này, liền cầm cặp sách nói: “Các cậu cứ tiếp tục đi nhé, mình đi tới phòng tự học đây!”.

“Này, Tiểu Niên, cậu cứ thế mà đi à?” Thẩm Tam Nguyệt gọi với theo.

“Lẽ nào phải ở lại nghe các cậu chém gió hả?”.

“Cậu thật là... Nếu mình xấu bụng, không thông báo cho cậu thì nhất định cậu sẽ liều mạng với mình mất!”.

Lâm Tiểu Niên dừng bước: “Mình tìm cậu liều mạng làm gì chứ?”.

“Anh Hoài Ninh nhà cậu hôm nay gọi điện đến!” Thẩm Tiểu Nguyệt nhìn cô cười bí hiểm.

Đột nhiên nghe đến ba chữ Kiều Hoài Ninh, tim Lâm Tiểu Niên đập loạn xạ: “Anh ấy nói gì?”.

“Ồ? Anh nào cơ?” Thẩm Tam Nguyệt giả bộ không biết.

“Thẩm Tam Nguyệt!” Lâm Tiểu Niên sốt ruột, đỏ mặt hỏi: “Kiều Hoài Ninh gọi điện thoại nói gì thế?”.

“Anh Hoài Ninh hỏi, nếu tặng cho Niên Niên một cái MP3 thì cô ấy thích màu gì?” Thẩm Tam Nguyệt cố ý ra vẻ dửng dưng nói.

Trong lòng Lâm Tiểu Niên cảm thấy hơi căng thẳng, có chút gì đó hưng phấn, ngọt ngào: “Cậu... Cậu nói với anh ấy thế nào?”.

“Mình nói...” Thẩm Tam Nguyệt lắp lửng, giọng cô không những cố ý kéo dài ra mà còn dừng lại một lát.

Lâm Tiểu Niên càng sốt ruột, hỏi dồn: “Cậu nói gì rồi?”.

“Mình nói, chỉ cần là anh Hoài Ninh tặng thì màu gì Niên Niên cũng thích!”.

“Sao cậu lại nói thế...” Mặt Lâm Tiểu Niên càng đỏ.

“Thế cậu muốn mình nói thế nào? Nếu không, lần sau Hoài Ninh gọi tới, mình sẽ nói với anh ấy đừng làm phiền nữa, Niên Niên không cần ý tốt ấy!”.

“Tam Nguyệt!”.

Cát Ngôn ngồi bên cạnh cười nãy giờ, nhìn thấy Lâm Tiểu Niên cuống lên, liền nói với Thẩm Tam Nguyệt: Tiểu Tam, thôi đừng trêu Niên Niên nữa. Niên Niên, anh Kiều gọi tới nói, anh ấy tham gia hoạt động ở đài truyền hình nhận được giải thưởng, phần thưởng là chiếc MP3, muốn tặng cậu, nhưng không biết cậu thích màu gì?”.

“Thì ra là như vậy!” Lâm Tiểu Niên cười, nghĩ một lát rồi nói: “Màu gì cũng được!”.

“Mọi người trên Trái Đất này đều biết!” Cát Ngôn cười nói, “Anh Hoài Ninh tặng cơ mà!”.

Chỉ cần là của anh Hoài Ninh tặng, Lâm Tiểu Niên đều thích. Xem ra Thẩm Tiểu Tam nói không sai.

Hiệu quả công việc của hội sinh viên rất cao, danh sách những người tham gia cuộc phỏng vấn ngày thứ hai đã được dán ở bên ngoài, trong vài trăm người chỉ chọn hơn ba mươi người. Lâm Tiểu Niên tìm trên danh sách tên mình và Quan Lan. Cô hơi cong môi, khẽ nở một nụ cười, cặp lúm đồng tiền trên má lúc ẩn lúc hiện. Cuộc phỏng vấn được sắp xếp tổ chức tại văn phòng của hội sinh viên, do đoàn giáo viên của Đoàn Thanh niên Cộng sản chủ trì, giám khảo là cán bộ của hội sinh viên. Trong thành phần ban giám khảo, người đầu tiên Lâm Tiểu Niên nhìn thấy là Vu Hữu Dư.

Anh khẽ nở một nụ cười nhìn cô, giống như vô tình, nhưng dường như có ý gì đó.

6. Chương 6

Cuộc phỏng vấn rất căng thẳng, Lâm Tiểu Niên không có tâm trạng nhìn mọi người, coi như không quen biết anh ta. Cô quay đầu, nhìn về hướng Tô Bắc Hải và khẽ nở một nụ cười với anh. Đoàn giáo viên của Đoàn Thanh niên Cộng sản hỏi một số câu hỏi mang tính chất tượng trưng, sau khi Lâm Tiểu Niên dựa vào thực tế trả lời câu hỏi, vài vị giám khảo bàn bạc một vài câu, tiếp theo đến Tô Bắc Hải hỏi: “Bạn đã luyện viết chữ bao nhiêu năm rồi?”.

Lâm Tiểu Niên đang đợi câu hỏi của Vu Hữu Dư, đợi chờ một câu hỏi làm cô lúng túng, nhưng dù căng thẳng đến mấy, cô cũng phải nghĩ ra câu trả lời. Thật không ngờ, là Tô Bắc Hải đưa ra câu hỏi trước.

Câu hỏi của Tô Bắc Hải, đơn giản gần như không cần suy nghĩ. Cô thuận miệng trả lời: “Tôi chưa từng được luyện chữ một cách bài bản.”

Một giọng nói thì thầm: “Bắc Hải thua rồi.”

Nhưng Tô Bắc Hải nở một nụ cười rạng rỡ, tiếp tục nói với Lâm Tiểu Niên: “Nhưng, chữ của bạn rất đẹp. Chúng tôi vừa thương lượng xong, hội sinh viên đang thiếu một tuyên truyền viên, không biết bạn có hứng thú với công việc này không?”. Lâm Tiểu Niên đăng ký tham gia chỉ để góp vui, bất kể bộ phận nào, công việc nào cô đều không quan tâm, cô trả lời: “Cũng được!”.

Cuộc phỏng vấn kết thúc như vậy, không có bất kỳ tác nhân nào tác động đến việc Lâm Tiểu Niên quyết định gia nhập hội sinh viên.

Trong ký túc xá rất hiếm có những ngày tháng vui vẻ, phần lớn đều là sự nhàm chán.

Quan Lan đang nằm trên giường, úp mặt vào gối, toàn thân duỗi thẳng, hình như cô ấy đang khóc.

Lâm Tiểu Niên đến bên giường Quan Lan: “Làm sao thế?”

Quan Lan không thèm để ý đến cô, càng khóc to hơn.

Thẩm Tam Nguyệt từ nhà tắm đi ra, nháy mắt với Lâm Tiểu Niên một cái, ra hiệu cho cô ra ngoài.

Lâm Tiểu Niên thấy mơ hồ, cùng Thẩm Tam Nguyệt ra khỏi phòng ký túc.

Ra đến hành lang, Thẩm Tam Nguyệt nói nhỏ với cô ấy: “Quan Lan phỏng vấn không được, nên mới khóc.”

“Chỉ vì thế thôi sao?” Lâm Tiểu Niên vẫn chưa hiểu tại sao phải khóc.

“Cậu cảm thấy chẳng có gì, nhưng cô ấy cho đó là việc lớn!” Thẩm Tam Nguyệt bám vào vai cô, hỏi: “Thế cậu sao rồi, có được không?”

Lâm Tiểu Niên gật gật đầu: “Tất nhiên là qua rồi. Tô Bắc Hải nhà cậu là giám khảo, nếu không ỉn qua, mình sẽ bóp chết cậu!”. Cô cố tình lấy bàn tay bóp chặt vào vai Tam Nguyệt.

Có vài chuyện, không phải khóc có thể thay đổi được, sau khi tên của thành viên mới xuất hiện. Tên của Lâm Tiểu Niên xuất hiện, không phải tên Quan Lan. Do đó, mấy ngày liền Quan Lan không nói với Lâm Tiểu Niên một lời nào.

Lâm Tiểu Niên giống như một đứa trẻ mắc lỗi, lúc ở ký túc cô luôn luôn phải chú ý đến hành động và lời nói của mình.

Thẩm Tam Nguyệt và Cát Ngôn có lúc thấy không thoải mái, liền nói: “Được rồi, Tiểu Niên à, đây không phải là lỗi của cậu!”

Lâm Tiểu Niên khẽ mỉm cười, nói: “Không sao đâu, mình chỉ không muốn Quan Lan buồn thôi.”

Thoắt một cái đã đến Tết tây, theo thông lệ của trường đại học Chiết Giang, hàng năm hội sinh viên đều chuẩn bị bữa tiệc năm mới.

Lâm Tiểu Niên là thành viên mới, khi đã tham gia, đương nhiên sẽ rất bận.

Tết tây đúng vào thứ Sáu, Kiều Hoài Ninh gọi điện thoại cho Lâm Tiểu Niên, nói: “Trước Tết tây vài ngày, đài truyền hình đã gửi MP3 qua rồi. Anh sẽ gửi cho em, coi như đây là món quà Tết tây anh tặng em nhé.”

“Được ạ, vừa hay tối nay trường em tổ chức một bữa tiệc, anh qua đây cùng đi nhé. Em mời anh đi ăn lẩu ở nhà ăn số 3.”

“Cứ như vậy nhé!” Kiều Hoài Ninh dường như rất vui.

Buổi chiều, khi Kiều Hoài Ninh đến đại học Chiết Giang, Lâm Tiểu Niên đã đợi trước cửa từ rất sớm.

Gió rất to, cô mặc một chiếc áo nhung dày, đội một chiếc mũ lông cừu chống rét, toàn thân được bao bọc ấm áp xung quanh, nhưng vẫn cảm thấy lạnh, vì thế cô nhảy tại chỗ, tự làm ỉn ấm lên, giống như một chú thỏ con.

Vu Hữu Dư lái chiếc Lamborghini hiên ngang vào cổng trường, thoáng cái đã nhìn thấy Lâm Tiểu Niên, ban đầu anh muốn gọi cô, nói cho cô biết chiếc khăn quàng cổ sắp bị cô giẫm lên. Thế nhưng, không phải chờ anh lên tiếng, cô bị vấp ngã. Cô ngã giống như một con chim cánh cụt dễ thương, đang cuộn tròn, lăn trên mặt đất.

Vu Hữu Dư không nhịn được, liền bật cười.

Thấy anh cười, người bảo vệ đang thu phí xe cũng dừng lại, nhìn theo và bật cười. Lâm Tiểu Niên đứng dậy, phất hết bụi trên người, nhìn xung quanh xem mình có bị ai nhìn thấy không, ngã ở trước cổng trường là một việc rất xấu hổ, cô hy vọng sẽ không ai nhìn thấy cô ngã.

Cô bắt gặp nụ cười ngất nghẻo của Vu Hữu Dư. Nhìn thấy thế, suýt nữa cô cắn phải lưỡi của mình.

Nếu không phải Kiều Hoài Ninh kịp thời đến, Lâm Tiểu Niên sẽ xông đến chất vấn Vu Hữu Dư: “Cười cái gì hả anh kia?!”

Thật khéo quá, lúc này, Kiều Hoài Ninh từ trên cầu đi xuống, đứng đằng sau cô gọi to “Niên Niên!” khiến cho tất cả giận dữ trong lòng Lâm Tiểu Niên tan biến.

Giọng nói của anh khiến cho cô như bừng tỉnh. Vì vậy, cô ngẩng cao đầu nhìn Vu Hữu Dư, thái độ như muốn thách thức, không thềm để ý!

Kiều Hoài Ninh thấy Lâm Tiểu Niên giẫm lên chiếc khăn quàng cổ dưới đất, anh gấp người, nhặt lên, phỉu sạch bụi và quàng lên cổ cô, bàn tay anh nhẹ nhàng phỉu sạch bụi ở vạt áo cô, quan tâm hỏi: “Sao thế, sao lại bẩn thế này?”. Lâm Tiểu Niên làm nhẩn mặt, lè lưỡi nói: “Em bị ngã xuống đất.”

Kiều Hoài Ninh cười, nói: “Lớn thế này mà vẫn còn nghịch!”.

Vu Hữu Dư chỉ muốn xem cho vui, nhưng, xem đến phút cuối cùng vẫn cảm thấy nhạt nhẽo.

Anh đạp mạnh chân ga của xe, xe chạy một quãng xa.

Anh cảm thấy dường như bị nghẹt thở, thở không ra hơi.

7. Chương 7

Món lẩu ở nhà ăn số 3 có thuốc bắc, mùi thơm nồng của thảo dược.

Lâm Tiểu Niên ăn không quen, nên bình thường cô không đến, nhưng vì Kiều Hoài Ninh thích ăn, nên cô đã chọn nhà ăn số 3 mời anh, đồ ăn đã được đưa lên, đột nhiên điện thoại của Kiều Hoài Ninh reo lên.

Anh lấy điện thoại ra xem, nói: “Là Tiểu Phi.”

“Anh mau nghe đi.” Lâm Tiểu Niên giục anh: “Nhân tiện anh hỏi xem chị Âu Dương có đến ăn cùng chúng ta không.” Nói xong câu đó, Lâm Tiểu Niên tự mắng mình không thật lòng.

Kiều Hoài Ninh cầm điện thoại, do dự một lúc, điều này khiến cho Lâm Tiểu Niên cảm thấy được an ủi chút ít.

Âu Dương Phi nói qua điện thoại rằng cô ấy đang trên đường đến đại học Chiết Giang.

“Bọn anh có phải đợi em cùng ăn không?” Kiều Hoài Ninh nhẹ nhàng hỏi.

Mặc dù Âu Dương Phi nói không cần, nhưng Lâm Tiểu Niên vẫn chưa động đũa, cô nói: “Đợi chị Âu Dương đến mình cùng ăn nhé!”.

Kiều Hoài Ninh cười: “Tiểu nha đầu thực sự đã hiểu chuyện rồi đó.”

“Mặc dù em là tiểu nha đầu, em cũng không bé tẹo nào.” Lâm Tiểu Niên đáp lại.

Ánh mắt của Kiều Hoài Ninh sáng lên, giống như mật ong rơi trên mặt nước: “Ừ, Niên Niên không phải là tiểu nha đầu.”

Sau khi Âu Dương Phi đến, mọi người bắt đầu nhúng thịt và rau. Dường như ba người đều rất tâm trạng, lặng lẽ ăn hết cái này đến cái khác, hầu như không nói câu nào, Âu Dương Phi đưa ra ý kiến đi dạo quanh khuôn viên của trường đại học Chiết Giang. Lâm Tiểu Niên vì bận bữa tiệc tối nay, phải đến hội sinh viên để tập trung trước, do đó cô xin phép về trước và hẹn họ bảy rưỡi có mặt ở trung tâm hội sinh viên.

Lúc cô đến văn phòng hội sinh viên, tất cả mọi người đã tập trung đầy đủ.

Tân chủ tịch của hội sinh viên Vu Hữu Dư lạnh lùng hỏi: “Lâm Tiểu Niên em không có khái niệm về đúng giờ à? Làm mọi người phải đợi một mình em.”

Lâm Tiểu Niên tủi thân nói: “Không phải anh nói sáu rưỡi sao? Vẫn còn ba phút nữa mới tới giờ mà.”

Tô Bắc Hải vội vàng nói chen vào: “Không sao, đừng trách em ấy. Không có ai nói với em ấy về quy định bất thành văn của hội, bình thường phải đến trước năm phút.”

“Bắc Hải!” Giọng của Vu Hữu Dư lạnh lùng nghiêm khắc khiến cho người khác thấy sợ hãi.

Tô Bắc Hải bị làm khó, anh gãi đầu cười. Lâm Tiểu Niên thấy bộ dạng Bắc Hải như thế, đành mím chặt môi không nói gì.

Bữa tiệc tối nay sớm được sắp xếp ổn cả rồi, bây giờ mọi người chỉ phải trang trí từng loại vật phẩm thôi.

Vu Hữu Dư phân công nhiệm vụ, bảo Tô Bắc Hải dẫn một số người đi lấy hoa quả tươi, một số người khác thiết kế bóng bay ruy băng và một số đồ khác, còn dư lại một mình Lâm Tiểu Niên.

Lâm Tiểu Niên tưởng mình không phải làm gì, đang vui mừng, ai ngờ Vu Hữu Dư nói: “Lâm Tiểu Niên em mang hộp dụng cụ ra đây.”

Lâm Tiểu Niên gật đầu: “OK, không vấn đề.”

Hộp dụng cụ là hộp thép không gỉ, do Vu Hữu Dư đặc biệt nhờ thợ chuyên nghiệp làm, ở bên trong đựng dụng cụ đồ dùng hàng ngày, những thứ cần thiết để chuẩn bị trang trí cho các cuộc họp.

Lâm Tiểu Niên bê thử hộp dụng cụ, không chịu được nói: “Nặng quá!”. Cô biết là anh ta cố tình chơi mình, nhưng vẫn cố gắng bê hộp dụng cụ mấy chục cân đó một đoạn xa, không một lời oán trách.

Đi ra đến giảng đường phía nam, cô dừng lại, nghỉ một lát, vừa thở hổn hển vừa lẩm bẩm: “Đây chẳng phải lấy việc công trả thù tư hay sao?”.

Vu Hữu Dư đi theo sau cô, nhìn thấy cô dừng lại, anh ta cũng dừng lại, chau mày và nói: “Tôi không phải là người thù dai.”

“Thế mới lạ!” Lâm Tiểu Niên cầm hộp dụng cụ lên, tiếp tục cố gắng đi về phía trước.

Vu Hữu Dư lắc đầu, nói: “Em mới là người thù dai!”. Anh lấy chiếc hộp dụng cụ từ tay của cô, đặt lên chiếc bàn chân cao rồi đẩy chiếc bàn đi.

Lâm Tiểu Niên bị anh dọa, cô ngẩn người ở phía sau, đến khi anh đi được một đoạn, mới nghĩ ra: “Anh hạ xuống đi, tôi tự mang được.”

Vu Hữu Dư không để ý đến cô, một lúc sau đã mang đến trung tâm hoạt động của hội. Lâm Tiểu Niên thấy anh chảy mồ hôi, cô định cảm ơn, nhưng cảm thấy không cần phải thân mật với anh như thế, cô nhìn anh và nói: “Khỏe quá!”.

Tô Bắc Hải ở trên khán đài thử micro, thấy họ đến, liền dùng micro gọi vài câu Lâm Tiểu Niên. Lâm Tiểu Niên nhìn anh một cái.

Vu Hữu Dư bước hai, ba bước lên khán đài, giảng lấy micro trong tay của Bắc Hải, gọi to hai lần tên hoa khôi của trường Chu Hiểu Ủy, dưới khán đài có một người vội vàng trả lời: “Hữu Dư sư huynh, anh gọi em?”.

“Không có, thử micro thôi.” Thái độ Vu Hữu Dư với hoa khôi của trường có vẻ rất khách sáo.

Theo quan sát của Lâm Tiểu Niên, Vu Hữu Dư đối với ai trong hội sinh viên cũng rất khách khí, nhưng với cô có vẻ rất quá đáng.

Bữa tiệc bắt đầu lúc tám giờ, Lâm Tiểu Niên hẹn gặp Kiều Hoài Ninh và Âu Dương Phi lúc bảy rưỡi, không nghĩ thời gian còn nhiều thế này.

Kiều Hoài Ninh và Âu Dương Phi đến sớm hơn, hai người đứng đợi ở hành lang.

Bóng đèn ngoài hành lang lơ lửng, hai người bọn họ trông giống như một lớp voan màu hoàng hôn.

Kiều Hoài Ninh đứng tựa vào tường, dáng anh trông rất thần bí. Âu Dương Phi đứng bên trái anh, giọng nói của hai người vang khắp hành lang dài dằng dặc, truyền đến hành lang khác giọng nói như đang thì thầm điều gì đó.

Đầu Âu Dương Phi ngã vào vai của Kiều Hoài Ninh, nhìn xa xăm, bóng họ đan xen vào nhau, rất thân thiết.

Lâm Tiểu Niên đứng trong chỗ tối của hành lang nhìn họ, nhìn đi nhìn lại, mà không thấy xấu hổ.

Vu Hữu Dư thử micro xong, cảm thấy có trục trặc về âm thanh, muốn gọi Tô Bắc Hải tìm người phụ trách thiết bị đến xem lại một chút, tìm mãi không thấy Tô Bắc Hải, nhưng lại nhìn thấy Lâm Tiểu Niên.

“Hóa ra em trốn ở đây cho sạch sẽ.” Vu Hữu Dư hiếu kỳ nhìn Lâm Tiểu Niên bằng cặp mắt tròn to đầy tức giận: “Muốn gì đây?”.

Lâm Tiểu Niên không ngờ có người đến, đập vào vai cô khiến cô giật mình, ánh mắt rụt rè, nói: “Không... Không có gì! Sao lại là anh?”.

Vu Hữu Dư liếc mắt về phía Kiều Hoài Ninh và Âu Dương Phi, sau đó nói với Lâm Tiểu Niên: “Vậy em đang mong đợi ai đây?”.

Lần này Lâm Tiểu Niên không trả lời, cô chỉ thờ thối: “Em quay lại xem bữa tiệc còn phải chuẩn bị gì không?”.

Tám giờ tối, bữa tiệc bắt đầu đúng giờ.

Lâm Tiểu Niên kéo Kiều Hoài Ninh và Âu Dương Phi ngồi ở hàng ghế đầu, nói: “Lát nữa đến tiết mục của em, nhớ phải cổ vũ cho em đấy nhé!”.

Kiều Hoài Ninh gật đầu: “Nhất định sẽ vỗ đến khi nào đỏ hân tay lên thì thôi. Lát nữa về cho em kiểm tra.”

Tiết mục của Lâm Tiểu Niên đại diện cho cả hội sinh viên, đơn ca bài “Tình yêu trước công nguyên”.

Bài hát này do Thẩm Tam Nguyệt chọn, cô ấy nói: “Mình rất thích những bài hát của Châu Kiệt Luân!”.

Cát Ngôn cũng nói: “Bài hát này nghe rất dễ, nhưng hát rất khó. Tiểu Niên à, giọng của cậu hay, cậu hát bài này đi!”.

Lâm Tiểu Niên đã hát bài này mấy lần, thấy bài này cũng dễ hát, liền chọn luôn.

Tô Bắc Hải nói: “Lâm Tiểu Niên rất đa tài.” Câu nói khiến Lâm Tiểu Niên thấy ngượng, sau này được lên biểu diễn, dù sao cũng nhất định phải hát, nhấn mạnh: “Em phải duy trì thực lực của mình, đợi lên biểu diễn phát huy nhé.”

8. Chương 8

“... Từ đó đến nay đã hơn 3.700 năm, em đứng trước cửa sổ phòng bếp, chăm chú nhìn những chữ khắc trên bia văn. Em khẽ đứng bên cạnh ngắm vẻ đẹp rạng ngời trên khuôn mặt anh...”

Đứng ở trên khán đài đáng lẽ cô phải cảm thấy hồi hộp, nhưng ngược lại cô rất bình tĩnh.

Cô nhìn về hướng phía khán đài nơi hàng ghế đầu tiên, muốn nhìn khuôn mặt cô yêu mến, nhưng điều làm cô thất vọng đó là Kiều Hoài Ninh và Âu Dương Phi đang ngồi nói chuyện với nhau, họ không hề xem cô biểu diễn.

Theo tiết tấu âm nhạc, Lâm Tiểu Niên chậm chậm hát tiếp: “Từ thời cổ đại đến nay chỉ còn để lại một ngôn ngữ khó giải thích, truyền lại đến đời nay, và trở thành một áng thơ bất hủ, tình yêu em dành cho anh được viết trước Công nguyên, chôn vùi ở vùng đồng bằng của Lương Hà, vài chục thập kỷ sau mới được phát hiện, nó vẫn nguyên vẹn như thời trước...”

Cô hy vọng nhiều về tình yêu của mình có thể sẽ được phát hiện sau khi chôn vùi xuống, sau đó trở thành một áng thơ bất tử.

Tiếng vỗ tay lớn át tiếng hát của cô, những người ngồi dưới khán đài không ngừng vỗ tay khen hay.

Nhưng Lâm Tiểu Niên bất chợt cảm thấy cô đơn, suýt nữa cô bật khóc.

Em cảm thấy rất mệt, xa quê hương, sợ lại không thể, trở về bên cạnh anh...

Có người ôm một bó hoa bách hợp bước lên khán đài, những cánh hoa màu trắng, màu phấn hồng xinh đẹp. Dưới khán đài tiếng cổ vũ ngày càng lớn, thậm chí có người điên cuồng hò hét.

Lâm Tiểu Niên cũng không ngờ, người lên khán đài tặng hoa cho cô là Vu Hữu Dư, chủ tịch hội sinh viên trường đại học Chiết Giang, lớp trưởng “lớp thái tử”, đội trưởng đội bóng trường đại học Chiết Giang, thảo nào náo động, hóa ra sự cổ vũ nhiệt tình này chính là dành cho anh.

Lâm Tiểu Niên nhận bó hoa, ôm chúng vào lòng, sau đó, khách khí nói cảm ơn Vu Hữu Dư.

Anh mở rộng cánh tay, tặng cô một cái ôm thực sự, kèm theo một nụ hôn trên trán, tất cả đều nằm ngoài dự đoán của cô.

Cô đứng chôn chân trên khán đài, ngượng ngịu không biết làm thế nào, đành đẩy mạnh anh ra, hai tay nắm lấy chiếc micro, nhẹ nhàng nói: “Lúc tập không có nội dung này!”.

Vu Hữu Dư nhìn cô, cười, anh cười rất hài lòng: “Việc này không có trong kịch bản.”

Kiều Hoài Ninh đứng dậy cổ vũ cho cô, dáng vẻ cao cao của anh ở hàng đầu tiên rất nổi bật, trên dưới khán đài cách nhau vài bước, anh mỉm cười với cô, nét mặt tươi cười ấm áp, nụ cười tươi tắn, khiến cho bó hoa bách hợp dường như bị phai màu.

Sau khi từ khán đài xuống, Thẩm Tam Nguyệt và Cát Ngôn vây xung quanh cô.

“Vu Hữu Dư tự nhiên tặng hoa cho cậu!” Thẩm Tam Nguyệt đón bó hoa trên tay Lâm Tiểu Niên ngửi.

“Nếu thích, cậu cầm lấy đi.”

“Điều chúng mình đổ kị không phải là cái này! Khai mau, cái hôn ấy là như thế nào?” Thẩm Tam Nguyệt giống như một nhà báo thực sự, đã phát huy một cách xuất sắc đúng chuyên môn tâm lý của mình.

“Đúng rồi, đã tặng hoa, lại còn hôn một cách nồng nhiệt, cậu làm thế nào để lừa Vu sư huynh vậy?” Cát Ngôn thắc mắc.

Lâm Tiểu Niên không biết làm thế nào, lắc đầu: “Đó là một việc tồi tệ mà Vu công tử làm trong lúc cao hứng, được chưa?”.

Nhìn thấy Kiêu Hoài Ninh nhắm phía cô đi tới, mặc dù cái đầu của Lâm Tiểu Niên rất to, nhưng cô cũng không biết phải làm thế nào để đối diện với ánh mắt đầy thắc mắc của anh, cô cũng không biết phải giải thích như thế nào, vì thế phải thoát ra khỏi hai người bạn bất quá này, thoát khỏi nơi này. Kiêu Hoài Ninh và Âu Dương Phi một trước một sau đuổi theo. Kiêu Hoài Ninh ở phía sau cô không ngừng gọi lớn: “Niên Niên!”. Nhưng Âu Dương Phi gọi: “Kiêu Hoài Ninh!”.

Lâm Tiểu Niên dừng lại, quay người nhìn Kiêu Hoài Ninh và Âu Dương Phi.

“Mọi người tại sao ra cả ngoài vậy, bữa tiệc tối nay không hay sao?” Khuôn mặt ngượng ngùng của cô lộ ra một lớp màu đỏ, không biết phải làm sao, cô đành nở một nụ cười.

Kiều Hoài Ninh nhìn cô với một ánh mắt khó diễn đạt thành lời, anh không nói gì.

Âu Dương Phi nhẹ nhàng nói: “Bọn chị đã không bỏ lỡ màn hay nhất buổi biểu diễn này.”

“Tiểu Phi!” Nét mặt anh nhăn lại. “Không phải em vừa nói phải đi sao?”.

“Là anh bảo đừng đi mà.” Âu Dương Phi dựa vào cửa của khán đài, giận dữ và nói.

“Bây giờ chúng ta đi!” Kiêu Hoài Ninh bình tĩnh trở lại, hình như hôm nay có cái gì đó không bình thường.

Anh vỗ nhẹ vào vai Lâm Tiểu Niên nói với cô: “Tối nay anh sẽ gọi cho em.”

“Không cần đâu, em không sao.” Lâm Tiểu Niên lắc đầu, cố tình làm ra vẻ thoải mái. Kiêu Hoài Ninh nhìn cô, nhắc lại một lần nữa: “Anh về sẽ gọi điện thoại cho em.”

Kiều Hoài Ninh kéo Âu Dương Phi bỏ đi, hai người đó hình như đang giận nhau. Đi được một đoạn, Âu Dương Phi dừng lại, quay đầu nhìn, nói với Tiểu Niên: “Em hát bài đó rất hay, lúc này quên không vỗ tay cổ vũ em.”

“Âu Dương Phi, em đã nói xong chưa?” Kiều Hoài Ninh lôi Âu Dương Phi đi rất nhanh.

Lâm Tiểu Niên đứng nhìn bọn họ đi rất xa, cô mới hiểu, bọn họ đang cãi nhau, có thể vì cô, cũng có thể không phải, ai biết được chứ? Việc cãi cọ của hai người yêu nhau cũng chỉ vì muốn tình cảm của họ thêm phần ngọt ngào hơn thôi.

Không biết đứng ở ngoài bao lâu rồi, bất chợt cô nghe thấy tiếng đàn du dương phát ra từ trung tâm buổi biểu diễn. Cô biết, đó là tiết mục cuối cùng “Đồng nhất khúc ca” do Nguyễn Tình Không và Tiết Băng của khoa Trung văn trình bày. Lâm Tiểu Niên buồn rầu nghĩ, thế giới này, tất cả mọi thứ đều phải kết thúc, có thể tất cả mọi chuyện đều không thoát khỏi cái kết cục đó.

Tô Bắc Hải ra ngoài tìm cô nói: “Buổi tiệc kết thúc rồi, toàn thể hội sinh viên đi đến công viên Xuyên Lạc ăn tiệc đêm.”

“Em không ăn đâu.” Cô cười, nét mặt tái nhợt.

“Em không đi, Tam Nguyệt đi sao tiện?” Tô Bắc Hải có tâm sự, vì thế mới cố gắng năn nỉ Lâm Tiểu Niên: “Đi đi, đi đi mà, ăn xong anh đưa mọi người về ký túc.”

“Tam Nguyệt là người nhà anh! Tại sao đi không tiện chứ?” Lâm Tiểu Niên hỏi lại. “Hay nhỉ, người nhà anh đi thì hợp lý rồi.”

Hóa ra anh ấy nghĩ cho Tam Nguyệt, Lâm Tiểu Niên cảm thấy hơi tủi thân, không muốn chọc tức Tô Bắc Hải nữa: “Anh hay thật đấy, đấy là ích kỷ, vì Tam Nguyệt mà không nghĩ đến người khác! Không thấy bọn họ nói em là cái thùng nước sao?”

“Cái thùng nước đáng yêu, đi nào!” Tô Bắc Hải cười.

Lúc hội sinh viên họp, có mười người đến, nhưng vừa nhắc đến ăn cơm, hai cái bàn mà vẫn không đủ chỗ, cuối cùng phải thêm một bàn nhỏ cho sáu người nữa mới tạm đủ. Thấm Tam Nguyệt kéo Lâm Tiểu Niên và Tô Bắc Hải ngồi cùng, ngồi cùng còn có Vu Hữu Dư và Tiết Băng. Nguyễn Tình Không nói: “Lâm Tiểu Niên hát bài “Chuyện tình trước công nguyên” hay quá, rất giống với Châu Kiệt Luân, chị thấy rất thích.”

“Hát dở ấy mà.” Lâm Tiểu Niên giơ tay, khẳng định đó là lời nói thật, nhưng người khác nghe cũng cảm thấy có gì đó rất khiêm tốn.

“Vu sư huynh sao có thể nghĩ đến việc tặng hoa nhỉ, làm chán động cả hội trường. Mọi người rất bất ngờ.”

Nguyễn Tình Không học năm hai, Vu Hữu Dư học năm ba, vì vậy cô gọi anh là sư huynh, Lâm Tiểu Niên gọi cô là sư tỷ.

Vu Hữu Dư nhìn Lâm Tiểu Niên một cái, thấy cô cũng đang nhìn anh, khuôn mặt tức giận, anh không nén nổi, bĩu môi nói: “Bó hoa đấy là quà anh định tặng bạn gái nhân dịp Tết tây, nhưng không ngờ cô ấy bị dị ứng với phấn hoa, anh nghĩ vứt đi thì hơi tiếc, nên đành...”

“Người đấy là ai thế?” Tô Bắc Hải lập tức hỏi.

Nhưng Vu Hữu Dư không nói.

Tiết Băng cười: “Đối tượng nhiều quá, nhất thời cậu ấy không nghĩ ra.”

Lâm Tiểu Niên không có hứng thú với bữa tiệc đêm này, cô chỉ ngồi ngẩn ra đó.

Ngồi bên cạnh cô, Thấm Tam Nguyệt vừa ăn vừa nói nhỏ: “Hội sinh viên mình thật khoa trương, làm một chương trình, cũng bày đặt ăn uống to như thế này!”

Lâm Tiểu Niên than một câu: “Chỉ là tiệc đêm, đừng có nói quá.”

“Các món ăn của bữa tiệc đêm này không nhiều.” Thấm Tam Nguyệt ăn món bánh đa cua cười.

“Cậu cũng có hơn gì đâu, chả làm gì cũng được ăn còn gì!” Lâm Tiểu Niên chê cô, Thấm Tam Nguyệt không nói gì, chỉ quan tâm đến những đồ ăn cô thích.

Những người ở trong hội sinh viên đi đi lại lại, ăn tiệc đêm xong nhưng vẫn không chịu về nhà, hơn hai mươi người trong hội trường lớn của khuôn viên Xuyên Lạc chơi trò chơi. Con trai gọi hai thùng bia, vừa uống vừa chơi độ tay.

Lâm Tiểu Niên rất đau lòng, thật ra cô không muốn ăn bữa tiệc này, vì Kiều Hoài Ninh nói tối nay sẽ gọi điện thoại cho cô. Đến giờ này rồi, đáng lẽ cô phải ở ký túc đợi điện thoại của anh, không ngờ lại ngồi đây vô nghĩa như thế này.

Thẩm Tam Nguyệt vỗ vai cô, nói: “Hôm nay đón Tết, vui lên một chút!”.

Tay của Thẩm Tam Nguyệt mềm mại, lạnh lạnh, Lâm Tiểu Niên lật lòng bàn tay cô ấy lên, cẩn thận xem. Lâm Tiểu Niên cũng học qua một chút về thuật xem tướng của Tây Tạng, nên cũng thuận miệng nói: “Lạ thật, Tam Nguyệt, xem tướng tay của cậu, đường tình duyên không rõ lắm!”.

“Đường tình duyên?” Thẩm Tam Nguyệt cảm thấy rất hứng thú: “Là sao thế?”.

Trong lúc cô gắng hỏi, Lâm Tiểu Niên mới chợt nghĩ có nên nói hay không nên nói: “Không có gì, mình nói đùa ấy mà! Hãy giữ chặt lấy Tô Bắc Hải, đừng để anh ấy chạy mất!”.

“Anh ấy dám xa mình, mình sẽ chết cho anh ấy xem!” Thẩm Tam Nguyệt nắm chặt lấy cánh tay của Tô Bắc Hải đưa cho Lâm Tiểu Niên: “Cậu xem cho anh ấy, xem có phải là người đào hoa không? Có thay đổi tình cảm không?”.

Lâm Tiểu Niên lắc đầu: “Không đâu.”

Tô Bắc Hải quay đầu nhìn Lâm Tiểu Niên, thành thật hỏi: “Thật sự sẽ không chứ?”.

Một số người nghe thấy Lâm Tiểu Niên biết xem tướng, đều xúm lại, lần lượt chìa tay ra, nói: “Xem cho tôi, xem cho tôi đi!”.

Thẩm Tam Nguyệt làm người trung gian: “Mọi người xếp hàng, một lần xem mười đồng!”.

Vu Hữu Dư đang chơi trò vật tay, thấy Lâm Tiểu Niên chơi trò bói toán, liền đứng dậy, đến bên cạnh Lâm Tiểu Niên, chìa bàn tay trắng muốt: “Xem cho anh với.”

Lâm Tiểu Niên lập tức nói: “Em bói cho vui thôi, không tính.”

“Anh biết.” Vu Hữu Dư ngồi xuống bên cạnh cô, nếu cô không xem cho anh, anh sẽ không đi đâu cả. “Anh muốn thử bói toán lấy vui đấy.”

Lâm Tiểu Niên khó xử: “Anh thật sự muốn nghe?”.

“Ừ!” Anh gật đầu khẳng định.

Cô nắm chặt tay trái anh ta, chạm nhẹ ngón tay vào lòng bàn tay anh, men men theo đường chỉ tay của anh, cuối cùng dừng lại ở đường sống: “Tất cả đều tốt hết!”.

“Tốt là tốt thế nào?”.

“Cơm no áo ấm, như gấm như hoa, trường thọ, như thế đã được chưa?”.

Anh biết cô đang nói qua loa cho xong chuyện, vì thế cũng dịu dàng cười: “Cũng mong như lời em vừa nói.” Anh ta từ từ rút tay, nắm chặt lấy ngón tay cô, nói: “Lâm Tiểu Niên, anh sẽ nhớ những gì em nói hôm nay.”

Đêm hôm đó mọi người qua đêm ở khuôn viên Xuyên Lạc, Kiều Hoài Ninh gọi điện thoại cho Lâm Tiểu Niên, nhưng đều do Quan Lan và Cát Ngôn nhắc máy, anh hỏi đi hỏi lại: “Niên Niên đi cùng với ai? Khi nào về?”.

9. Chương 9

Qua Tết tây vài ngày, trường bắt đầu nghỉ đông.

Đây là kỳ nghỉ đầu tiên của Lâm Tiểu Niên sau khi đỗ đại học. Cô gọi điện thoại hỏi Kiều Hoài Ninh: “Anh đặt vé về quê ngày nào?”.

Trong điện thoại Kiều Hoài Ninh có gì đó khó xử, phân vân nói: “Tết năm nay anh phải đến nhà Tiểu Phi, em về một mình nhé.”

“Nhưng...” Lâm Tiểu Niên còn muốn nói thêm điều gì nữa, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra được.

Lâm Tiểu Niên đeo tai nghe, chiếc MP3 đang phát bài “Trong mắt anh chỉ có em”, do Kiều Hoài Ninh lưu lại. Cô rất lười, từ trước đến giờ vẫn không đổi bài khác, nhưng hôm nay nghe cô có cảm giác chói tai.

“Xem ra phải đem chiếc MP3 này đi sửa mới được.” Cô tự nói một mình.

Khu vực đặt vé trong trường rất đông, mọi người vừa xem lượt xe vừa kể những vất vả trong quá trình đi xe về quê, có người nói: “Nhà của tớ tận Tân Cương, đi học phải ngồi xe mất bốn ngày ba đêm, cả người phờ phạc.”

“Bọn tớ ở Tứ Xuyên, tàu chạy mất ba ngày ba đêm, đây là còn chạy tuyến Kinh Quảng, con đường đó không phải chạy đường vòng...”

“Ở trường mình đặt vé đều là tàu chậm, khổ chết đi được...”

“Đi tàu bất tiện nhất là đi vệ sinh, chỗ nào cũng chật ních người, không thể nhúc nhích được, đi được vệ sinh thì cũng mất gần một tiếng đồng hồ, đúng là khổ!”

Lâm Tiểu Niên nghe mọi người nói, do dự chưa quyết định, nên tạm thời chưa đặt vé.

Đợi vài ngày nữa rồi quay lại. Thầy giáo ở khu vực đặt vé nói cho cô biết đã hết thời gian đặt vé tập thể, bảo cô tự mình đi ra nhà ga mua vé.

Đến ga tàu, cô ngạc nhiên, một hàng người dài hơn một cây số.

Nhìn mọi người di chuyển với tốc độ rất chậm, cô đang tính đến lượt mình là mấy giờ sáng, đến lượt cô chưa chắc đã còn vé.

Cô bắt đầu nản, không muốn xếp hàng nữa.

Kỳ thi cuối kỳ kết thúc, trong phòng tự học, chỉ còn lác đác vài người tự học, Lâm Tiểu Niên tìm được một chỗ có thể nhìn mọi thứ và ngồi xuống, cô đang nghĩ nghĩ đông không về nhà thì sẽ làm gì nhỉ.

“Lên Tân Đông Phương học khẩu ngữ? Đến một vài công ty làm thêm? Làm gia sư...” Cô nghĩ một lúc mà vẫn chưa đưa ra quyết định, xem ra làm gì cũng không thoải mái bằng việc nằm trong phòng mình xem tivi, lại còn có những bữa ăn đầy đủ dinh dưỡng do mẹ nấu nữa. Đây mới là điều tuyệt vời nhất trên thế gian, nhưng sự tuyệt vời đó vẫn chưa hoàn hảo vì không có Kiều Hoài Ninh.

Nghĩ đến việc Kiều Hoài Ninh không về quê, trong lòng Lâm Tiểu Niên cảm thấy rất thất vọng.

Ban đầu cô nghĩ sẽ cùng anh về quê, anh xách túi cho cô, cô kéo va ly, dọc đường nghe anh hát, cô có thể yên tâm ngủ ngon trên tàu, mơ một giấc mơ đẹp.

Nhưng anh không về!

Lâm Tiểu Niên kêu lên một tiếng: “Tất cả đã không còn như xưa nữa rồi!”

Mọi người ở ký túc xá đều về quê, Lâm Tiểu Niên ngồi ở đầu giường, nhớ những ngày có Thẩm Tam Nguyệt, Cát Ngôn, Quan Lan. Lúc bọn họ ở đây, sao mà náo nhiệt thế, người nói người cười, có người tán chuyện, có người khuấy động sự náo nhiệt nơi đây... Vậy mà bây giờ sao buồn tẻ thế.

Lâm Tiểu Niên phát hiện ra, trong lòng mình bỗng nhiên thấy cô đơn và lạnh lẽo.

Buổi trưa, cô gọi điện về nhà, mẹ cô nghe tin cô không về quê, bà rất ngạc nhiên: “Niên Niên, con yêu, không đặt được vé tàu thì đi máy bay, về đến nơi bố thanh toán cho con được không? Năm nay con nhất định phải về!”

“Có thể không về được không?” Cô đang nhõng nhẽo thương lượng với mẹ. “Con ở trường có rất nhiều việc phải làm mẹ ạ.”

“Không phải suy nghĩ gì nữa, nếu con không về, mẹ và bố sẽ đến Bắc Kinh đưa con về.”

“Thật sự không mua được vé, vé máy bay cũng không còn nữa!” Lâm Tiểu Niên cũng đã hỏi qua việc mua vé máy bay, nhưng vì dịp này rất đông, nên cũng hết vé.

“Làm sao có thể thế được? hay là mẹ mua ở đây rồi sẽ gửi cho con?”

Lâm Tiểu Niên lẩm bẩm: “Không cần đâu ạ, để con đi mua lại xem sao!” Cô không hề nghĩ đến việc bố mẹ cô đang sốt ruột mong con gái về.

Lâm Tiểu Niên gặp Vu Hữu Dư và Tô Bắc Hải ở ngoài cửa thư viện. Tô Bắc Hải đang ôm một chồng sách chuyên ngành rơi lả tả xuống dưới đất, cô đến nhặt giúp anh. Cô và Vu Hữu Dư cùng nhau nhặt một cuốn sách dày về Luật Sở hữu Trí tuệ.

Cô vội vàng thu tay lại, ngượng nghịu cười và nói: “Xin lỗi anh!”.

Vu Hữu Dư nắm bàn tay gầy và mềm mại của Lâm Tiểu Niên, lông mày anh nhíu lại.

Có vẻ không hài lòng khi bị người khác làm phiền: “Em có thể chậm lại một chút không?”. Ý của anh là cô không nên rút tay chậm lại sao.

“Tại sao anh cũng không thể chậm lại?” Ý của Lâm Tiểu Niên là tại sao anh rút tay chậm như thế.

Nhìn thấy đầu Vu Hữu Dư và Lâm Tiểu Niên đang bốc hỏa khí, Tô Bắc Hải nhanh chóng chen ngang: “Này, Lâm Tiểu Niên, sao vẫn chưa về nhà?”.

“Không đặt được vé.” Lâm Tiểu Niên buồn bã nói.

“Có cần anh giúp không?” Tô Bắc Hải nhiệt tình hỏi.

Lâm Tiểu Niên không muốn làm phiền người khác, lắc đầu: “Không cần đâu, thật ra mua không được nên không về nhà.”

“Làm sao thế được?” Tô Bắc Hải ngạc nhiên.

Vu Hữu Dư khoan khoái, nhưng vẫn mang bộ dạng nửa đùa nửa thật: “Lâm Tiểu Niên, đưa anh 100 tệ [5], anh giúp em mua vé về quê.”

[5] Khoảng hơn 300.000 đồng – ND.

“Được, mua được em sẽ đưa anh 250 tệ!” Lâm Tiểu Niên chỉ muốn trêu Vu Hữu Dư, không hề coi đó là thật.

“Không, anh chỉ cần 100 tệ thôi!” Vu Hữu Dư nghe thấy câu chế nhạo bà mĩa mai của Lâm Tiểu Niên, cảm thấy hơi tức giận.

Tô Bắc Hải sợ hai người này cãi nhau trong thư viện, liền chen ngang: “Lâm Tiểu Niên, em lái rồi nhé.”

Lâm Tiểu Niên không nghĩ lời nói của Vu Hữu Dư là thật, cô biết không dễ mua được vé tàu, nên mới dự định không về nhà.

Nhưng, sáng sớm ngày thứ Hai, Vu Hữu Dư đến ký túc xá nữ gọi cô: “Lâm Tiểu Niên, em mau xuống lầu đi.” Cô ở tầng hai ký túc xá, nên từ trước đến nay, mọi người có việc gì cũng đứng gọi từ dưới lên.

Cô vừa gọi xong đầu, đầu vẫn quấn chiếc khăn, từ cửa sổ thò đầu ra nói vọng xuống: “Có chuyện gì thế?”. Vu Hữu Dư vẫy vẫy một tờ giấy trên tay: “Vé tàu của em này!”.

Lâm Tiểu Niên bất ngờ, chạy ngay xuống dưới lầu, nhìn tờ giấy màu hồng trong tay Vu Hữu Dư, hỏi: “Thật hay giả vậy?”.

Vu Hữu Dư cũng nhìn cô không nhận được cười: “Em có phong cách thật độc đáo.”

Bây giờ cô mới nghĩ ra, lúc này vội xuống lầu, quên không bỏ chiếc khăn quấn trên đầu xuống.

Lâm Tiểu Niên đã hứa là đưa anh 250 tệ, thật may anh chỉ lấy 100 tệ, nên Tô Bắc Hải mới nói cô lái rồi.

Lái thật sao! Lâm Tiểu Niên cười một cách ngốc nghếch, xem ra việc cố gắng mua được một tấm vé bây giờ đã giải quyết xong.

“Anh đợi chút, em lên lấy tiền trả anh! Em đã đồng ý trả anh 250 tệ, một xu cũng không thể thiếu!” Cô trêu anh.

Mặt Vu Hữu Dư trầm xuống: “Lâm Tiểu Niên không phải em đang cố ý đẩy chứ?”

“Không phải, em thành tâm thành ý mà...”, Vu Hữu Dư đang chăm chăm nhìn Lâm Tiểu Niên, giọng cô càng lúc càng nhỏ, “Vì biết mua được vé rất khó mà.”

“Biết thế là tốt, vậy phải cảm ơn anh chứ.”

“Vâng, tất nhiên, ngoài việc trả tiền anh, em sẽ mời anh ăn một bữa, được không?” Lâm Tiểu Niên hỏi dò.

Vu Hữu Dư có vẻ hài lòng, đôi lông mày khẽ giương lên: “Như thế tạm được. Thôi số tiền đấy coi như không phải trả, bù lại bữa ăn thì phải ngon một chút!”

Lâm Tiểu Niên cân nhắc một lúc, hỏi: “Ngon tới cỡ nào?”

“Lệ Gia Thái, anh muốn ăn ở Lệ Gia Thái.” Vu Hữu Dư nghĩ và nói.

Về căn bản Lâm Tiểu Niên không biết một suất ăn ở Lệ Gia Thái bao nhiêu tiền, cho nên nhanh chóng đồng ý: “Không vấn đề gì, Lệ Gia Thái nhé!”

Lâm Tiểu Niên đứng ở cửa giảng đường phía nam nhìn thấy Tô Bắc Hải, Tô Bắc Hải hỏi: “Đã lấy vé chưa?”

“Lấy rồi ạ, là vé giường nằm dành cho sinh viên!” Không ngờ Vu Hữu Dư lại có thể mua được.

“Thế thì tốt rồi.” Tô Bắc Hải nhìn Lâm Tiểu Niên cười: “Vu Hữu Dư làm việc đều khiến ọi người yên tâm.”

Lần đầu tiên Lâm Tiểu Niên nhìn Tô Bắc Hải cười giống Kiều Hoài Ninh, cảm giác ấm áp và dịu dàng khiến cho con tim người khác trở nên mềm yếu.

Cô ngẩn người ra một lúc, đột nhiên nhận thấy sự thất thần của mình, liền tìm cớ vội vàng vàng ra về.

Về đến ký túc, Lâm Tiểu Niên nghĩ lại: Không thể nào, rõ ràng là anh Tô Bắc Hải mà!

Ngày Lâm Tiểu Niên về quê, nhiệt độ ở Bắc Kinh bảy độ, sức gió cấp bốn – cấp năm, theo dự báo đêm nay nhiệt độ sẽ vẫn giảm, nên cô mang hết quần áo cần thiết để tránh lạnh, nhưng cũng chú ý để gọn gàng.

Lúc cô đứng ở cổng trường đợi xe taxi, gặp Vu Hữu Dư. Anh hình như vừa đi từ nhà tập đa năng đánh tennis. Trời rất lạnh, vậy mà anh chỉ mặc một chiếc áo thể thao mỏng manh, người không ngừng ra mồ hôi.

Vu Hữu Dư nhìn Lâm Tiểu Niên cười: “Làm sao mà mỗi lần anh gặp em, trông em đều giống cái thùng nước vậy?”

“Ở đâu có nước, đều thành thùng nước à.” Lâm Tiểu Niên không ngừng đưa tay lên hà hơi.

Nhìn thấy cô xách hành lý, Vu Hữu Dư hỏi: “Ra ga à?”

“Vâng, đang đợi xe, hôm nay trời rét quá, đến lái xe cũng không thềm mở cửa cho khách.”

Vu Hữu Dư đứng với cô một lúc, cảm thấy lạnh, muốn đi về.

Anh ra gara lấy xe ra, thấy cô vẫn đứng đó đợi, vì anh muốn thể hiện lòng tốt của mình, anh nói: “Này, Rửa con, anh tiễn em đi một đoạn nhé!”

“Không cần đâu.” Lâm Tiểu Niên không thích nợ ân tình của người khác.

“Lắm chuyện!” Vu Hữu Dư xuống xe, xách đồ của cô lên xe: “Đợi em bị lỡ tàu, há chẳng phải đã phí chiếc vé anh mua cho em sao?”

Lâm Tiểu Niên lần đầu tiên được ngồi trên chiếc xe sang trọng như thế, cô hỏi Vu Hữu Dư: “Chiếc xe này bao nhiêu tiền?”

“Cũng chỉ có vài trăm vạn tệ thôi.”

“Vài trăm vạn?” Lâm Tiểu Niên ngạc nhiên kêu lên. “Bố anh tham những bao nhiêu tiền, mới có thể để anh đốt tiền như vậy?”

Vu Hữu Dư suýt chút nữa vì cô mà sắc nước bọt chết, anh ho liên tục, tiếp tục đáp: “Bố anh không tham những. Chiếc xe này của anh nằm của anh, bây giờ anh ấy không dùng, anh mượn lái chơi.”

Lâm Tiểu Niên nói chuyện không khách khí: “Đồ chơi của anh em nhà anh cũng khiến cho người khác thèm thường.”

Đi siêu xe, tốc độ nhanh thật, thoát một cái đã đến ga tàu.

Lâm Tiểu Niên xuống xe, thành tâm cảm ơn Vu Hữu Dư, chân thành nói: “Cảm ơn anh, Vu sư huynh!”

Vu Hữu Dư cũng xuống xe, mang hành lý của cô xuống, mặt lạnh lùng nói: “Thủ tục không đúng, làm lại.” “Cuối cùng đã lộ nguyên hình!” Lâm Tiểu Niên nhìn anh. “Làm sao mà anh lúc tốt lúc xấu, buồn vui thất thường?”

“Đây là kiểu em vẫn thường nói sao? Từ trước đến giờ đều bất lịch sự như thế à?” Vu Hữu Dư mắng cô.

Lâm Tiểu Niên nhìn anh: “Được rồi, anh tha cho em, bên kia đã soát vé rồi.”

“Được, đi đi! Hãy nhớ qua kỳ nghỉ này mời anh đi ăn ở Lệ Gia Thái, không được nuốt lời đó.” Vu Hữu Dư sau khi đã đạt được âm mưu của mình, anh cười thâm giống như một con hồ ly.

10. Chương 10

Lâm Tiểu Niên về nhà, cô ôm lấy cổ bố rất thân mật. Mẹ cô nói: “Cái đứa đáng đánh đòn này, ôm bố như thế, mẹ thấy ghen tỵ đấy.”

“Còn ghen với cả con gái mình à?” Ông Lâm ngẩng đầu cười.

“Em ghen tỵ với anh không được sao? Dựa vào cái gì mà cô con gái bảo bối của em lại thân mật với anh thế, đối với nó người mẹ này bỏ đi rồi à!”

“Đâu có? Con sơ ý!” Lâm Tiểu Niên nhẹ nhàng bỏ tay khỏi cổ bố cô, chạy lại ôm chầm lấy mẹ.

“Nhiều chuyện quá cơ?” Mẹ cô hạnh phúc trách yêu cô.

Ngày 20 tháng Chạp, sinh nhật Lâm Tiểu Niên, ông Lâm đích thân xuống bếp nấu món mỳ cho con gái ăn.

Lâm Tiểu Niên chạy vào cửa bếp, vừa ăn đồ ăn vặt vừa nhìn bố bận rộn, đột nhiên cô hỏi một câu: “Bố, tại sao năm đấy bố mẹ lại lấy sinh nhật con đặt tên cho con?”

Ông Lâm dừng lại, nhìn cô hỏi: “Không đẹp sao?”

“Lâm Tiểu Niên cái tên này nghe giống tiểu lờ đờ chậm chạp.” Cô không nói cho bố cô biết có một tên đáng ghét vì cái tên này mà cười cô.

“Nếu không có sự kiên trì của mẹ con thì bố mẹ lúc đầu còn định đặt tên con là Lâm Tam Hiệp cơ vì lúc con sinh ra, bố đang khảo sát tính khả thi của dự án xây dựng đập nước ngăn sông ở Tam Hiệp.”

“Lâm Tam Hiệp?” Lâm Tiểu Niên ngạc nhiên, “May mẹ không chịu, Lâm Tiểu Niên vẫn hay hơn Lâm Tam Hiệp.”

Ăn cơm xong, Lâm Tiểu Niên hờ hững chơi cờ với bố, lúc không muốn chơi thêm nữa, bèn giả vờ đứng lên đi uống trà.

Ông Lâm nhắc nhở cô: “Tối uống ít nước thôi, không cả đêm đi vệ sinh.” Nghe xong, Tiểu Niên suýt nữa bị nghẹn nước.

Lâm Tiểu Niên cuối cùng cũng biết điều gì được gọi là công phụ không phụ lòng người, xem ra ông trời cũng có mắt! Cuối cùng cuộc điện thoại từ Bắc Kinh cô đợi từ lâu cũng tới. Nhìn thấy trên điện thoại có đầu số 010, Lâm Tiểu Niên bồi hồi xúc động.

Đầu dây điện thoại bên kia giọng nói rất khách khí: “Xin hỏi đây có phải nhà của Lâm Tiểu Niên không?”

“Vu Hữu Dư? Ồ, Vu... anh Vu, tại sao lại là anh?” Lâm Tiểu Niên nhận ra giọng nói của Vu Hữu Dư.

“Lâm Tiểu Niên.” Vu Hữu Dư cười phá lên, giọng nói không tránh khỏi lên cao thêm hai độ nữa. “Vừa nãy trong cổ họng em có vướng lông gà à?”

“Không có, bị hóc xương cá!” Anh ta không khách sáo, cô cũng không khách sáo.

“Ồ, uống một ít giấm, sẽ nhanh khỏi thôi.” Anh giả vờ đưa ra ý kiến.

Lâm Tiểu Niên hỏi: “Làm sao anh biết được số điện thoại của nhà em?”

“Trên bảng danh sách liên hệ của hội sinh viên. Anh gọi điện có việc muốn hỏi em, danh sách liên hệ với những bạn không về quê nghỉ đông em để ở đâu?” Tiếng nói của Vu Hữu Dư có vẻ thân thiết.

“Cái đó do anh Tô Bắc Hải chịu trách nhiệm, sao lại hỏi em?”

“Bắc Hải đi Hồng Kông rồi, điện thoại cũng không gọi được, vì vậy mới hỏi em.” Giọng anh nghe có vẻ rất vội vàng, hoảng loạn.

“Ồ giá đừng giấy tờ tàng một có không? Nếu không có, anh hỏi anh Tiết Băng, có lẽ anh ấy biết.” Lâm Tiểu Niên nhiệt tình đưa ra ý kiến của mình.

“Ừ, anh thử tìm lại xem sao.” Nghe xong câu nói đó, Vu Hữu Dư chưa có ý muốn cúp điện thoại.

“Vu... sư huynh, còn chuyện gì nữa không?” Cô đang đợi điện thoại của Kiều Hoài Ninh, đường dây không thể bị anh ta chiếm được.

“Đợi một chút.” Vu Hữu Dư sang phía đó tìm, lục lọi tìm, tìm mãi mới nói: “Lâm Tiểu Niên?”

“Cái gì?” Cô hỏi.

Anh hắng giọng, ngại ngùng nói: “Chúc mừng sinh nhật!”

Lâm Tiểu Niên ngẩn người ra một lúc mới nói: “Cám ơn!”

Đầu dây bên kia thấy giọng cười của anh, nhưng vẫn không quên nhắc nhở cô: “Đừng khách sáo, khi nào lên nhớ mời anh đi ăn đấy nhé.”

“Nhất định rồi!”

Đêm hôm đó, mặc dù kiên nhẫn, nóng lòng chờ điện thoại của Kiều Hoài Ninh, nhưng Lâm Tiểu Niên không thấy Kiều Hoài Ninh điện về.

“Anh Hoài Ninh sẽ gọi mà.” Cô cố chấp chờ.

Nhưng điện thoại không một tiếng chuông.

Ở ngoài khung cửa hoa tuyết khe khẽ rơi, trái tim cô thấy nhói đau, không biết bây giờ Bắc Kinh có tuyết không?

Cô vẫn nhớ rõ, lần đầu tiên, lần đầu tiên Kiều Hoài Ninh quên sinh nhật cô. Nhưng cô không thể nghĩ anh có thể quên dễ dàng như thế. Không thể dùng bút xóa xóa đi rồi sau đó bắt đầu lại tình cảm của một người thiếu nữ... cô không làm được.

Lần đầu tiên, Lâm Tiểu Niên trốn trong bếp ngồi khóc một mình. Kiên cường như cô, cuối cùng cũng biết tình cảm một người quá mềm yếu không thể kiên cường lâu được.

Qua đợt nghỉ Tết Nguyên đán, Lâm Tiểu Niên muốn lên trường sớm một chút.

Bố và mẹ cô đều không đồng ý, cô đưa ra một đồng lý do: “Con phải chuẩn bị thi tiếng Anh, thi tin học, còn chuẩn bị IELTS... kể ra cũng không hết, nói chung có rất nhiều việc.”

“Con có hẹn với bạn trai phải không, con yêu?” Mẹ cô nhìn cô: “Hồi đi học bố mẹ sợ nhất buổi học đầu tiên. Con lại ngược lại, chả lẽ con không muốn ở nhà?”

“Con muốn có bạn trai sao, nhưng phải để người ta xem trọng con mới được!”

Ông Lâm cuối cùng cũng nhẹ nhàng lên tiếng: “Đứa con trai nào mà dám xem thường bảo bối nhà ta, đúng là có mắt như mù.”

“Bố.” Lâm Tiểu Niên bắt đầu không nề.

“Bây giờ đi lên trường cũng được, nhưng bố mẹ sẽ đưa con đi.” Mẹ cô đưa ra ý kiến.

“Có phải con không biết đâu, sao phải đưa đi ạ.”

“Một mình con đi, bố mẹ thật sự không yên tâm.”

“Con không phải là đứa trẻ? Sẽ không lạc đường? Sẽ không bị ai lừa đâu. Con ra ngoài một mình, sẽ cứng cáp hơn hai vị thực sư là bố mẹ đó.” Lâm Tiểu Niên cương quyết trả lời.

“Được, bố mẹ không đưa đi là được chứ gì.” Mẹ cô thì thầm.

“Không biết tính này giống ai, cứng đầu thế không biết.”

“Bố mẹ là nhà nghiên cứu, phải rõ hơn con chứ!”

Ngày Lâm Tiểu Niên trở lại trường, bố mẹ cô tiễn cô, cả nhà xuống sân thì gặp bác Kiều, bố của Kiều Hoài Ninh.

Nhà họ Kiều và nhà họ Lâm cùng sống chung một khu, cùng tầng và đối diện, hai nhà thường hay trêu nhau: “Đây có thể được coi là môn đăng hộ đối!”. Nhưng môn đăng hộ đối, thanh mai trúc mã thì có chắc chắn sẽ nên duyên phận không?

“Sao thế, Niên Niên đi sớm thế?” Nhìn thấy va ly trong tay Lâm Tiểu Niên, bác Kiều thân mật hỏi: “Xem ra Hoài Ninh về sẽ không được gặp Niên Niên rồi.”

“Anh Hoài Ninh không phải có việc không về được hả bác?” Lâm Tiểu Niên không kìm được hỏi một câu.

Bác Kiều cười, nói: “Thật ra phải nói như thế này, mấy ngày trước nó gọi điện về nhà nói sẽ về nhà, nhưng không mua được vé.”

“Ồ...” Lâm Tiểu Niên cảm thấy hơi tiếc: “Sao anh ấy không nói sớm?”.

Lâm Tiểu Niên là người đầu tiên trở lại trường.

Vì phải chuẩn bị cho cuộc thi Tin học cấp hai toàn quốc, cô đặc biệt mua một chiếc máy tính xách tay.

Trước đây, cô đều lên phòng máy của trường để lên mạng, mạng rất chậm, hơn nữa vẫn phải mất công chuẩn bị giày, tiền lẻ... mỗi lần về đều bị gián đoạn, đã mất thời gian, lại lãng phí sức lực.

Cho nên từ nửa học kỳ trước, cô ăn tiêu tiết kiệm, cuối cùng cũng tích góp đủ tiền, mua được máy tính hiệu DELL mà cô muốn từ lâu.

Lâm Tiểu Niên lắp xong mạng, tìm mã số QQ của Kiều Hoài Ninh, cô vẫn còn nhớ tên QQ là Niên Cao [6].

[6] Niên Cao có nghĩa là bánh Tết – ND.

Lúc đó, cô hỏi anh: “Niên Cao và Niên Niên có mối quan hệ gì không?”.

“Niên Cao là món Niên Niên thích ăn nhất!”

Tại sao hồi trước những gì cô thích ăn, thích chơi, anh đều nhớ rất rõ, nhưng bây giờ sinh nhật cô, anh lại quên?

Thắm Tam Nguyệt cũng lên trường sớm, thấy Lâm Tiểu Niên lên sớm hơn mình, ngạc nhiên hỏi: “Anh Hoài Ninh nhà cậu chưa về quê à?”.

“Về rồi!” Tối qua, khi cô gọi điện về nhà, Kiều Hoài Ninh đang chơi ở nhà cô.

“Vậy tại sao không chờ anh Hoài Ninh của cậu đưa lên, sao một mình lên trường sớm thế này?”.

Lâm Tiểu Niên khó xử, liền nói: “Mình ghét anh ấy!”. Thực sự cô cũng có phần ghét anh, nhiều năm như vậy, tình cảm của cô dành cho anh mà anh không hiểu, khiến cho cô phiền não, làm cho cô ủ rũ như vậy.

Thắm Tam Nguyệt vừa lên trường, Tô Bắc Hải đương nhiên cũng lên trường. Hai người họ đi chơi ở đâu, lúc nào đi cũng gọi Lâm Tiểu Niên đi cùng.

Lâm Tiểu Niên ngại ngần: “Mình là cái bóng đèn điện 2.000 oát, ảnh hưởng rất nhiều đến không khí!”

“Mình không để ý, cậu để ý làm gì?” Thắm Tam Nguyệt cười.

Ngày hôm đấy, ba người họ đến công viên Bắc Hải trượt băng, Lâm Tiểu Niên cảm thấy rất vui.

Lâm Tiểu Niên có tư chất trượt băng, băng đạo học rất nhanh, một lát sau có thể tự mình đi, giống như đang đi bộ trên mặt đất.

Thắm Tam Nguyệt không biết trượt băng, nên với sự giúp đỡ của Tô Bắc Hải cô học chậm hơn. Lúc cô nhìn thấy Lâm Tiểu Niên di chuyển trên tuyết, quay vòng, động tác rất khéo léo, cảm thấy rất bất ngờ: “Tiểu Niên, cậu giỏi thật, khiến cho người khác bất ngờ!”

Tô Bắc Hải nhìn cô ngẩn người ra, anh từ nhỏ đến khi trưởng thành đều sống gần Bắc Hải, nhưng cũng không chơi trên tuyết giỏi như cô. “Lâm Tiểu Niên, em phải dạy anh nhé!” Tô Bắc Hải đứng ở phía sau, nói.

“Được!” Lâm Tiểu Niên nói và sửa động tác cho Tô Bắc Hải: “Phải hơi uốn người xuống, như thế này...” Cô ở phía trước đỡ cánh tay anh, ấn vào vai của anh: “Thấp xuống, như thế...”

Tô Bắc Hải học rất tích cực, anh trượt bên cạnh cô, vừa trượt vừa kêu: “Niên Niên...”

Giọng nói và ánh mắt rất giống Kiều Hoài Ninh, đến ngữ điệu cũng giống, khiến cho Lâm Tiểu Niên giật mình.

Lâm Tiểu Niên nhìn thấy Thắm Tam Nguyệt đang ngồi nghỉ bên cạnh hồ, cô trượt về hướng đó, Tô Bắc Hải theo sau cô. Hai người cởi chiếc giày trượt ra để lên bờ.

“Mệt chết đi được, nghỉ thôi.” Cô không dám nhìn Tô Bắc Hải, trốn đằng sau Thắm Tam Nguyệt thở hổn hển.

Sau này, bất luận Thắm Tam Nguyệt nói gì, cô cũng sẽ không đi chơi cùng họ nữa.

11. Chương 11

Lâm Tiểu Niên đeo cặp sách, nhanh chóng rời khỏi phòng tự học, rời võ đài mà cô vốn không liên can này.

Chẳng qua chỉ vì một câu nói bốc đồng đã châm ngòi nổ này, khiến cô vô tình chen ngang vào trong câu chuyện của người khác, ngốc nghếch diễn trò hay ọi người xem.

Lâm Tiểu Niên hận cái tính nóng nảy của mình vô cùng tận.

Khi bắt đầu một học kỳ mới, tinh thần của Lâm Tiểu Niên có phần xuống dốc, lười không muốn đi phòng tự học, cả ngày nằm dài ở ký túc xá xem phim.

Cát Ngôn nhìn thấy cô có phần kỳ lạ bèn nói: “Lâm Tiểu Niên, sao cậu nằm dài cả ngày vậy?”

Quan Lan hờ hững nói: “Lâm Tiểu Niên người ta không cần học, tiếng Anh cũng có thể đạt được mười điểm. Chúng ta sao có thể so bì được.”

“Có bản lĩnh cậu cũng có thể thi được mười điểm, đừng nói những lời nhạt nhẽo, vô vị như vậy!” Cát Ngôn không quen nhìn Quan Lan chế giễu Lâm Tiểu Niên như vậy, không thèm để ý lời nói của cô ấy.

Lâm Tiểu Niên cảm kích nhìn Cát Ngôn, cười: “Mình sẽ quyết tâm cố gắng.” Nói xong, cô ôm một chồng sách đi lên thư viện.

Đợi Lâm Tiểu Niên đi rồi Cát Ngôn mới gắt lên với Quan Lan: “Đừng cho rằng chúng mình không biết cậu đồ kỵ với Lâm Tiểu Niên, có nhiều chuyện đừng quá đáng quá. Nếu không sẽ tự cắn đá đập vào chân mình đó!”

“Cát Ngôn, sao cậu nói những lời như vậy?” Quan Lan không hề yếu thế.

“Mình thích nói gì thì nói! Đừng cho rằng Tiểu Niên dễ bắt nạt, đừng cho rằng cô ấy luôn chịu đựng cậu! Nói cho cậu biết, cô ấy chẳng qua không muốn tính toán với cậu!” Cát Ngôn giọng đầy khinh bỉ, nói xong rồi bỏ đi.

Trong ký túc xá chỉ còn lại một mình Quan Lan. Cô nắm chặt khăn trải bàn, trong đầu hỏa khí bốc lên ngàn ngọn: “Tại sao các người đều đứng về phía Lâm Tiểu Niên?”

Bắt đầu mỗi kỳ học, sinh viên đều tổ chức các buổi họp mặt nho nhỏ, để mọi người có cơ hội ăn uống vui chơi, làm quen với nhau, lần gặp mặt này sẽ được tổ chức ở Melody cách đại học Chiết Giang không xa.

Có một căn phòng trống. Lâm Tiểu Niên ngồi thu mình trong một góc, chậm chậm uống ly bia Carlsberg, cô chỉ muốn thử xem cảm giác uống bia này có ngon như lời những người khác nói hay không.

Mọi người đều hát hò một cả, lúc dừng lại nghỉ, có một người đưa ra ý kiến, muốn mọi người cùng chơi trò “giết người”.

Nhưng quan tòa, tên sát thủ, nạn nhân, người bị tình nghi đều đã được vào vai.

“Trời tối hãy nhắm mắt, sát thủ giết người! Trời sáng hãy mở mắt. Chu Hiểu Ủy, bạn đóng vai nạn nhân nhé, mọi người chỉ ra hung thủ giết người.”

Lâm Tiểu Niên, tên sát thủ bắn chim này, dường như không hiểu đó là giả vờ, trong chốc lát đã bị mọi người nhận ra cô chính là sát thủ. Vậy là cô phải chịu sự trừng phạt trong tiếng cười của mọi người.

Sự trừng phạt thường được lựa chọn giữa “nói thật và mạo hiểm” một trò chơi rất đơn giản, Lâm Tiểu Niên chọn nói thật.

“Nạn nhân” Chu Hiểu Ủy nghĩ một hồi lâu cũng không nghĩ ra câu hỏi nào, dưới sự gợi ý, mới hùng hổ hỏi Lâm Tiểu Niên một câu: “Lâm Tiểu Niên, mọi người muốn biết lần đầu tiên cô thủ phạm là khi nào?”

Tất cả mọi người đều cười ồ lên, duy nhất có một người đỏ mặt, chỉ có Tô Bắc Hải tỏ vẻ tức giận, anh bất chấp sự can ngăn của Thẩm Tam Nguyệt, lớn tiếng nói: “Câu hỏi này quá xấu xa, bỏ đi!”

Tiết Băng kiên quyết nói: “Bắc Hải, anh bị phạm luật!”

“Tại sao có thể hỏi một cô bé câu hỏi như thế này?” Tô Bắc Hải tranh luận với Tiết Băng.

“Thua thì phải chịu, tự cô ấy chọn.” Tiết Băng quyết tâm không từ bỏ trò hay này.

Sắc mặt Tô Bắc Hải trầm hẳn xuống: “Hữu Dư, cậu thử nói xem câu hỏi như vậy có quá đáng không?”

Nhưng Vu Hữu Dư lắc đầu, ngây thơ nói: “Câu hỏi này có gì đâu, do cô ấy gặp xui xẻo, tự chuốc phải mà thôi.”

“Hữu Dư, cậu không phải hơi ba phải sao?” Lần đầu tiên Tô Bắc Hải lớn giọng với bạn bè như vậy, dường như có ý muốn nổi nóng.

Ngược lại, Lâm Tiểu Niên từ từ khẽ đứng dậy nói: “Câu hỏi này thực sự không có gì, Tô sư huynh không cần phải lo lắng cho em.” Đôi mắt đen láy của cô như đang phát sáng, một thứ ánh sáng chói lóa, nhìn thẳng vào mặt Hữu Dư nói: “Câu hỏi này do anh đặt ra phải không?”

Vu Hữu Dư dường như bị hoảng sợ dưới ánh mắt của cô, nhưng vẫn cười, gật đầu thừa nhận: “Đúng.”

Lâm Tiểu Niên cũng cười, trên mặt hiện lên sự thông minh: “Được, tôi trả lời.”

Cả đám đông đều mở to mắt, căng tai nghe, chỉ sợ mình sẽ bỏ lỡ điều gì đó.

Lâm Tiểu Niên khẽ nở một nụ cười, đôi môi hồng phớt khẽ cong lên, trên khuôn mặt hiện rõ má lúm đồng tiền: “Lần đầu tiên thủ phạm à?” Cô khẽ mím môi héch miệng lên, giống như đang hỏi tưởng điều gì đó: “Từ rất lâu, lúc còn đi nhà trẻ, không đúng, là năm lớp một, chị hàng xóm nhà chúng tôi, vì không đồng ý để anh Hoài Ninh làm bài tập thay tôi, chị ấy giết tóc tôi nên tôi đã cắn rách mũi chị ấy.”

Lâm Tiểu Niên dừng lại một lát, nhìn đám người đang mắt chữ A miệng chữ O gật đầu, nói: “Đây tuyệt đối không phải lần đầu tiên tôi tự vệ!” [1]

[1] Có sự chơi chữ ở đây, từ “thủ dâm” trong tiếng Trung đồng âm với từ “tự vệ” – ND

Vu Hữu Dư cười chán, quay ra nhìn Lâm Tiểu Niên: “Em là hạng người gì đó? Tại sao cần vào mũi của người ta thế?”

“Đây là một câu hỏi tiếp theo sao? Đợi lần sau em thua sẽ trả lời anh.” Lâm Tiểu Niên khẽ cười, cô giống như một bông hồng xinh đẹp, nhưng hồng nào hồng chẳng có gai. Cô chớp mắt, giương đôi mắt lên thị uy, dường như muốn nói: “Đừng có để bị rơi vào tay em, câu hỏi của em còn khó hơn câu hỏi của anh gấp vạn lần.”

TTT

Mọi người chơi đến tận khuya. Sau khi kết thúc, Vu Hữu Dư ngăn Lâm Tiểu Niên nói: “Tối thứ Sáu tuần này mời anh ăn cơm, Lệ Gia Thái.”

Lâm Tiểu Niên nghĩ một lúc: “Được. Nhưng, em chưa từng đi đến nơi anh nói, đi thế nào đây? Có phải đặt chỗ trước không?”

Vu Hữu Dư cười: “Không cần đặt trước. Mình em đi chắc chắn sẽ không tìm thấy, đến lúc đó anh sẽ đón em đi.”

Lâm Tiểu Niên có chút e ngại: “Vu sư huynh, anh không cần phải lao tâm khổ tứ tìm một quán ăn nhỏ để tiết kiệm tiền cho em vậy đâu. Em cảm ơn anh nhiều!”

Vu Hữu Dư không nín nổi cười: “Ừ, anh sẽ không tiết kiệm cho em đâu.”

“Xa không?”

“Không xa lắm.”

“Anh lái xe đi à?”

“Tốt nhất nên đạp xe đạp, nơi đó không đi xe vào được, một ngõ nhỏ đi rất vòng vèo.”

“Em có xe đạp!”

“Đằng sau có thể chở được người không?”

“Được.” Xe đạp của cô do Kiều Hoài Ninh mua, cô đã từng mong Kiều Hoài Ninh chở cô đi dạo quanh Bắc Kinh vài lần.

“Quá tốt rồi!” Vu Hữu Dư vui mừng ra mặt.

“Nhưng, em sợ em không đủ sức để chở anh đi.” Lâm Tiểu Niên thấy khó xử, mím chặt môi.

Vu Hữu Dư cốc vào đầu cô nói: “Anh có thể để em chở hay sao? Nghĩ linh tinh gì thế?”

Vu Hữu Dư đạp xe đạp của Lâm Tiểu Niên, chở cô về hướng trung tâm phố cổ, vừa đi vừa giới thiệu.

“Phía trước là Tân Nhai Khẩu, trước kia đều là những căn nhà san sát, chưa có khách sạn, về sau mới được xây dựng, trông khác xa so với trước đây. Ngày xưa, khi anh còn nhỏ bên cạnh tiệm cơm Tây An cũ chính là cửa hàng sữa, nơi đó có món sữa ngon nhất. Bây giờ sau khi qua tay một số ông chủ kinh doanh, cuối cùng trở thành cửa hàng bán tạp phẩm. Cảm giác và dư vị vốn có của con đường trước kia đều ở con ngõ này ... Đi vào con ngõ ngõ kia là đến Hộ Quốc, nơi đó có món ăn vặt nổi tiếng nhất của Bắc Kinh, ví dụ như: bánh chiên bơ, ốc, bánh vòng, sữa đậu nành, bánh ngô chiên, hoành thánh, trà hạnh nhân ... Mỗi loại đều mang hương vị đặc trưng của Bắc Kinh, ăn ngon mà lại rẻ.”

Lâm Tiểu Niên nghe thế, chảy cả nước miếng: “Hay là chúng ta ăn tối ở đây đi?”

Vu Hữu Dư không đồng ý: “Anh thèm Lệ Gia Thái mấy ngày nay rồi. Vẫn nên đi ăn ở đây trước. Lát nữa quay lại sẽ mời em đi ăn quà vặt.”

“Cũng được” Lâm Tiểu Niên thích thú cười đồng ý, “Gần đến quán ăn anh nói chưa?”

“Sắp đến rồi, em đừng làm loạn lên nữa được không? Ngõ nhỏ thế này đâm vào người ta, rất phiền phức.” Vu Hữu Dư đạp xe rất chậm, Lâm Tiểu Niên ngồi sau xe cũng thấy mệt, liền đổi tư thế, xe chao đảo, loạn xạ choạng.

Đi được khoảng mười mấy phút, bọn họ rẽ vào ngõ Dương Phòng.

Vu Hữu Dư dừng xe lại, bảo Lâm Tiểu Niên xuống xe.

Lâm Tiểu Niên chạy khắp nơi tìm quán ăn Vu Hữu Dư nói, nhưng không tìm thấy.

“Đến chưa?” Cô hỏi.

“Chính là nơi này.” Vu Hữu Dư gật đầu, khẳng định chắc chắn. “Anh năm của anh đã đưa anh đến đây mấy lần.”

Lâm Tiểu Niên nhìn qua bên đó, nhìn thấy cửa quán chỉ thấy một chiếc hộp màu trắng bên trong có đèn sáng, bên trên có viết mấy nét chữ nguệch ngoạc: “Số 11 Dương Phòng.”

“Xem ra cái quán ăn này nhỏ đấy, đến biển hiệu cũng không có.” Lâm Tiểu Niên nhắc khẽ.

“Vào đi, tuy nhỏ, nhưng ở đây mùi vị hấp dẫn không có từ nào có thể diễn tả nổi đâu.” Vu Hữu Dư đẩy cô đến gần cửa vào của tứ hợp viện [2], bên trong không lớn lắm, nhưng rất ngay ngắn, sạch sẽ.

[2] Tứ hợp viện là kiểu kiến trúc cổ miền Bắc Trung Quốc. Nhà xây bốn phía xung quanh và có khoảng sân lớn ở giữa – ND.

Có một người bước ra, chào Vu Hữu Dư, đưa họ đến chỗ ngồi trong quán.

Lúc nhìn thấy những món ăn rất đẹp mắt đó, thực sự cô không nói được lời nào, tự nhủ rằng, trong tay mình chỉ có 1.000 tệ, liệu có đủ để trả không đây.

Trước khi món ăn được bưng lên, Lâm Tiểu Niên lại nghĩ, một quán ăn nhỏ như vậy, có thể đắt hay sao!

“Ở đây đắt lắm phải không?” Cô khẽ hỏi Vu Hữu Dư.

Vu Hữu Dư vừa ăn vừa cười: “Không đắt, vì anh chưa hề gọi đến mấy loại vi cá tổ yến nên đã tiết kiệm cho em bao nhiêu rồi đó.”

“Bữa cơm chúng ta ăn bao nhiêu tiền?” Chỉ khi cô có thể biết được giá tiền thấp, cô mới có thể yên tâm.

“Cũng đến ba, bốn nghìn!” Vu Hữu Dư không để ý nói. “Ăn đi, đừng có lúc nào cũng nói đến tiền, tiền! Quá tầm thường! Những kẻ tiểu nhân sẽ cho rằng em không muốn mời đó.”

Cô thực sự không muốn mời, nếu như cô có dũng khí hùng dũng bước đi dưới con mắt của mọi người, cô tuyệt đối không mời. Nhưng, cô không phải là người vô trách nhiệm, cô không muốn Vu Hữu Dư ăn xong sẽ bị bắt ở lại rửa bát.

“Em không đủ tiền.” Cô khẽ nói với anh.

“Ừ.” Anh dường như không nghe thấy.

“Em không có đủ tiền, lúc trước anh không nói ở đây đắt thế này!”

“Anh nói rồi, ăn ở những quán ăn sang trọng một chút, hơn nữa còn nói ăn ở Lệ Gia Thái”. Anh từ từ nhai thức ăn trong miệng, vừa ăn vừa thưởng thức mùi vị.

Lâm Tiểu Niên bị anh làm cho tức giận: “Vu Hữu Dư anh thật độc ác, đâu có nơi nào như anh lừa người ta?”.

12. Chương 12

Từ ngõ Dương Phòng đi ra, Lâm Tiểu Niên cố tình giữ khoảng cách với anh.

Vu Hữu Dư cũng không để ý, dắt chiếc xe đạp đi bộ trong ngõ cũng cô: “Không phải chỉ là muốn tìm một nơi sạch sẽ để ăn một bữa cơm sao? Hà cớ gì em phải tức giận như vậy?”

“Một bữa cơm nuốt không trôi, em thiếu hẳn 4.000 tệ, không thể tức giận hay sao?” Chỉ là 4.000 tệ nhưng chính là phí sinh hoạt trong hai tháng của cô.

“Không phải 4.000 tệ, anh cũng không muốn để em trả.”

“Em là người thiếu nợ không trả sao? Em là người nói chuyện không biết suy nghĩ, tính toán sao? Phá gia chi tử, có phải em đen đủi không, sao lại gặp phải anh chứ?”

Cô nhắc đi nhắc lại, miệng nói không ngớt, lồng ngực phập phồng. Nhìn sâu vào trong đáy mắt Vu Hữu Dư, đây thực sự là một sự mê hoặc trước đây chưa từng có. Anh dừng lại, cúi thấp đầu, không thể khống chế được tình cảm của mình hôn cô.

Lâm Tiểu Niên bị hành động của Vu Hữu Dư dọa phát sợ, đầu cô bỗng chốc trở nên trống rỗng. Sau đó, cô đột nhiên cắn vào cằm Vu Hữu Dư như một phản xạ có điều kiện.

Vu Hữu Dư hứ lên một tiếng rồi ngẩng đầu lên, hai tay đẩy chiếc xe đạp ra rồi ôm chặt cằm mình. Nhìn nét mặt đầy ngạo mạn của Lâm Tiểu Niên, anh kích động muốn bật cười: “Em là loại người gì vậy, còn cắn người sao?”

“Em từ Sao Hỏa tới, không quen nhìn bọn người ở Trái Đất này!” Lâm Tiểu Niên dựng chiếc xe đạp lên, ngồi lên xe rồi đạp đi.

Bất luận Vu Hữu Dư ở đằng sau đang gào thét, cô nhất định không dừng lại.

Trở về ký túc xá của trường, Lâm Tiểu Niên vẫn rất tức giận.

Lúc tức giận, cô thích gội đầu, từng ngón tay vuốt những sợi tóc mượt mà, chậm chậm vuốt từng sợi từng sợi, cho đến lúc tinh thần trở nên tốt hơn.

Cô để cả mái tóc của mình dưới vòi hoa sen, làn nước ấm chảy qua từng sợi tóc cô, tạo thành một dòng nước nhỏ nhỏ, đồng thời da đầu dường như cũng bị kích thích đến ngứa ngáy.

Điện thoại trong ký túc xá vang lên mấy lần, nhưng cô lười không muốn nhận điện thoại. Sau khi Thẩm Tam Nguyệt trở về mới nhận điện thoại, lớn giọng nói: “Lâm Tiểu Niên đã trở về từ lâu rồi, đang tắm ... Được, em sẽ nói với cô ấy.”

Sau đó, điện thoại lại vang lên, Thẩm Tam Nguyệt tiếp tục nhận: “Cô ấy vẫn đang tắm. Hình như đang bị kích động. Được, em sẽ nói với cô ấy.”

Lâm Tiểu Niên ôm chiếc khăn tắm, từ nhà tắm bước ra, Thẩm Tam Nguyệt cười: “Mình cũng đã trở thành người liên lạc cho cậu rồi đó Tiểu Niên ạ.”

Cô không muốn hỏi xem ai đã tìm cô, nhưng Thẩm Tam Nguyệt cũng làm hết trách nhiệm đưa tin của mình: “Vu Hữu Dư hỏi cậu đã về phòng chưa, anh ấy nói xin lỗi. Haizz, sao thế nhỉ?”

Lâm Tiểu Niên bĩu môi, hắng giọng: “Hơi đâu quan tâm đến anh ta.”

“Anh Hoài Ninh nhà cô cũng gọi điện đến hỏi cô về chưa? Còn hỏi cô bị kích động gì thế. Anh ấy nói đợi cậu lên mạng.” Câu nói cuối cùng này đã khiến cho Lâm Tiểu Niên rất vui, cô bỗng nhảy lên trước bàn máy tính, bắt đầu lên QQ “Niên Cao” của mình.

Kiều Hoài Ninh tìm cô để hỏi cô có cần đi động không, anh ấy nói: “Sinh viên trường Bắc Kinh có thể thay sinh viên khác xin đi động CDMA. Mỗi tháng chỉ cần nạp thẻ đàm thoại là được, còn rất phù hợp với sinh viên.”

Lâm Tiểu Niên bắt đầu tính số tiền trong túi của mình, từ lúc bắt đầu kỳ học đến giờ, cô đã mua quyển vở ghi chép, mời Vu Hữu Dư ăn cơm mất 4.000 tệ. Mặc dù anh ta nói không cần cô trả, nhưng sao cô có thể để cho anh ta trả tiền? Bây giờ nếu mua thêm đi động nữa, nhất định thu không đủ chi, chắc chắn bị thâm hụt.

Nhưng đồng thời, thực sự cô cũng muốn có một chiếc đi động, vì như thế, mọi người có thể nhắn tin liên lạc với cô, sẽ thuận tiện hơn rất nhiều so với việc ngồi đợi điện thoại trong ký túc xá.

Cô do dự hồi lâu, nhưng vẫn trả lời anh ấy: “Đi động để một thời gian nữa hãy nói vậy.”

“Biết rồi.” Ngay lúc đó Kiều Hoài Ninh trả lời cô bằng một mặt cười. “Nghe nói hôm nay em bị kích động? Có chuyện gì vậy?”

Lâm Tiểu Niên không muốn cho Kiều Hoài Ninh biết chuyện tối nay, vội vàng nói: “Không có gì, chỉ là gặp lạnh, về phòng tắm bằng nước ấm đã khá hơn nhiều rồi.”

“Ra ngoài nhớ mặc thêm áo nhé!” Anh nói.

“Vâng.” Tốc độ gõ chữ của cô không nhanh, cho nên cuộc nói chuyện cũng rất giản đơn, trong khoảng thời gian chờ cô gõ chữ, anh đều tặng cô một bộ mặt cười lém lỉnh, luôn luôn khiến cô nở một nụ cười vui vẻ.

Ngày thứ Hai, tại phòng tự học, cô gặp Vu Hữu Dư. Lâm Tiểu Niên giả vờ không nhìn thấy anh. Anh liền mang cặp sách của mình đến ngồi bên cạnh cô, rất nghiêm túc và chân thành nói: “Xin lỗi!”

Lâm Tiểu Niên không thèm nhìn anh, thu dọn qua loa đồ đạc của mình, ra khỏi phòng tự học. Sau khi ra khỏi đó mới phát hiện ra, ngoài việc về ký túc xá, cô không còn nơi nào để đi nữa. Nhưng Quan Lan đang ở ký túc xá, cô không muốn đối mặt với Quan Lan mà không nói gì, cho nên đành tản bộ trong hoa viên nhỏ ở trung tâm trường. Thực chất, cô vốn không nhất thiết phải sợ Vu Hữu Dư, cũng không cần phải tức giận, chẳng qua cũng chỉ là một cái hôn hời hợt thôi mà. Mối anh ấy chạm vào môi cô, sau đó bị cô cắn vào cằm, chẳng có ai bị thiệt cả.

Lâm Tiểu Niên bĩu môi, suy nghĩ một lát, tự nói với mình rằng: “Mặc dù bị chó cắn, mình cũng không phải đã cắn lại con chó đó một miếng rồi hay sao?” Nghĩ đến điều này, trong lòng cuối cùng cũng cảm thấy thoải mái hơn tí chút.

Gần đến trưa, Lâm Tiểu Niên gặp Tô Bắc Hải ở cổng giảng đường phía Nam. Anh quên không mang thẻ ăn cơm, Lâm Tiểu Niên đành phải làm từ thiện, cùng anh ấy đi ăn cơm tại nhà ăn, đương nhiên quẹt thẻ của cô.

Do lúc trước chiếc thẻ bị Vu Hữu Dư tiêu gần hết tiền, Lâm Tiểu Niên cẩn thận hỏi: “Thẻ của em chỉ có khoảng 200 tệ, có đủ ăn không?”

Tô Bắc Hải cười vang: “Anh cũng không phải là một con heo, sao có thể ăn hết từng đó?”. Nụ cười của anh rất giống Kiều Hoài Ninh, có gì đó u buồn, thanh tao, còn có sự kiêu ngạo, tự hào và cõi mở khó miêu tả thành lời.

Cuối cùng Lâm Tiểu Niên cũng yên tâm, nói thẳng với anh rằng: “Đủ ăn thì tốt.”

Mặc dù Tô Bắc Hải không giàu có bằng Vu Hữu Dư, nhưng cũng không phải là một ông chủ dễ dàng hầu hạ. Anh chọn thịt kho và tôm trộn thập cẩm, nhưng chỉ ăn rau trong món thịt kho đó, ăn dưa chuột ở món tôm trộn thập cẩm.

“Tại sao ăn cơm lãng phí như vậy?”

Nhưng Tô Bắc Hải cảm thấy rất bình thường, luôn cười hì hì: “Anh thích ăn như vậy.”

Lâm Tiểu Niên không nói được lời nào, cô chọn ra một con tôm, bỏ vào miệng: “Anh có biết những người dân Châu Phi vì chuyện này sẽ hận anh lắm không?”

Tô Bắc Hải nhìn thấy cô gấp những con tôm trong như sắc thủy tinh, nhẹ nhàng bỏ vào miệng bèn bật cười, bỗng nhiên anh cảm thấy, có thể những thứ mình không thích ăn cũng không đến nỗi khó ăn lắm.

Thế là anh cũng gấp một con tôm bỏ vào miệng, sau đó học cách ăn giống y như cô.

“Em tinh tế hơn Tam Nguyệt nhiều.” Anh lẩm bẩm, “Cũng thông minh hơn Tam Nguyệt, xinh đẹp hơn Tam Nguyệt rất nhiều.”

“Tiểu Niên, có lẽ anh thích em mất rồi.” Tô Bắc Hải dường như đang đùa, nhưng giọng điệu lại rất chân thành.

Lâm Tiểu Niên ngây người: “Tô Bắc Hải sư huynh, anh bị ốt trong món thịt kho làm hồ đồ rồi hay sao?”

“Ừ, đúng là có hơi cay ...” Anh ho lên một tiếng, vội vàng uống vài ngụm nước.

Buổi tối, Lâm Tiểu Niên đều đi lên phòng tự học học bài, Vu Hữu Dư cũng có mặt ở đó. Cô vốn không muốn tính toán chuyện cũ, định gật đầu chào anh, nhưng bên cạnh anh có một đại mỹ nhân. Do đó, cô đành kìm lại không chào anh nữa.

Đây có lẽ là người yêu mà anh từng nhắc đến, Lâm Tiểu Niên không tránh khỏi tò mò, chăm chú nhìn cô gái đó, mắt chữ A miêng chữ O.

Đúng lúc đó Vu Hữu Dư ngẩng đầu nhìn cô, đột nhiên trên mặt anh xuất hiện một sự phức tạp, hỗn loạn khó tả.

Anh nhún vai, vẫy tay chào cô. Lâm Tiểu Niên gật đầu, quay người, ung dung bước qua hai người bọn họ.

Sau khi tự học tới khuya, Lâm Tiểu Niên về ký túc xá, nghe thấy Cát Ngôn và Thắm Tam Nguyệt đang bàn tán xôn xao.

“Vị cô nương của Vu công tử có lẽ là học viên của học viện ca múa, dáng đi giống như đang khiêu vũ.” Cát Ngôn phân tích.

“Không đúng. Hình như đã có lần Bắc Hải đã nói tới, là trường nghệ thuật quân sự.” Thắm Tam Nguyệt phản bác.

Đến một người không thích náo nhiệt như Quan Lan cũng cảm thấy hứng thú: “Mình nghĩ cô ấy giống người ở lớp nghệ thuật trường đại học dân tộc, hình như đã đến trường chúng ta biểu diễn rồi.”

“Là học viện ca múa nhạc.”

“Để mình gọi điện hỏi Bắc Hải.”

“Tốt nhất nhân tiện hỏi xem cô nữ sinh đó đã چرا vị công tử ấy như thế nào, để chúng ta tham khảo!”

“Có phải cậu cũng nhòm ngó Hữu Dư sư huynh?” Thắm Tam Nguyệt chế giễu Quan Lan.

“Vị Vu công tử đó ai mà không thèm chứ? Nhưng đáng tiếc người ta không thích mình!” Quan Lan than một câu.

Lâm Tiểu Niên không nói gì, những chủ đề như vậy cô dường như không có hứng thú, vứt cặp sách xuống, bật máy tính đọc tin tức.

Lúc đèn sắp bật lên, Thắm Tam Nguyệt ghé vào tai Lâm Tiểu Niên thì thầm một câu: “Quan Lan nói cậu ấy nhìn thấy cậu và Tô Bắc Hải cùng ăn cơm trưa ở nhà ăn, nhìn hai người rất thân thiết.”

Lâm Tiểu Niên tắt trang web, hờ hững quay sang Thắm Tam Nguyệt: “Tại sao không trực tiếp đi hỏi Tô Bắc Hải nhà cậu?”

“Anh ấy nhất định sẽ nói ...” Thắm Tam Nguyệt dừng lại không nói tiếp. “Thôi, mình đi ngủ đây.”

13. Chương 13

Kiều Hoài Ninh vẫn đăng ký xin cho Lâm Tiểu Niên một chiếc điện thoại, anh nói: “Coi như đây là số phụ của anh. Em dùng trước đi, đợi đến ngày số điện thoại của anh hết hạn, anh sẽ lấy lại.”

“Tốt quá!” Lâm Tiểu Niên vui mừng nhận chiếc điện thoại đó. “Nhưng lúc em không nạp được tiền điện thoại, anh có thể hỗ trợ em được không? Ha ha, kỳ học này, em tiêu tiền nhiều quá, nhưng ngại không dám nói với mọi người ở nhà.”

“Ừm, sớm đã biết như vậy rồi. Yên tâm đi, chiếc điện thoại này đã nạp trước một năm, thuê bao cả năm, tha hồ mà gọi, đủ cho em dùng.” Kiều Hoài Ninh cười rất tươi, khuôn mặt vì vậy trở nên rạng rỡ hẳn lên.

“Anh Hoài Ninh vẫn là người tốt nhất!” Những lời nói thật lòng cứ tự nhiên tuôn ra, mặt Lâm Tiểu Niên đỏ lên một hồi lâu.

Cùng anh Hoài Ninh đi dạo bên bờ sông Côn Ngọc, cảm nhận áng mây chiều lơ lửng, gió chiều mát mẻ của buổi chiều tà, trái tim Lâm Tiểu Niên bỗng trở nên mềm yếu.

“Anh Hoài Ninh, anh đang có chuyện gì đó phải không?” Lâm Tiểu Niên hỏi dò.

“Ồ? Không có.” Anh vội vàng ngẩng đầu, khuôn mặt đầy phiền não.

“Cãi nhau với chị Âu Dương à?”

“Không phải, bọn anh vẫn rất ổn.” Kiều Hoài Ninh cười đáp.

“Rất ổn? Kỳ lạ!” Lâm Tiểu Niên chăm chú quan sát nét mặt của Kiều Hoài Ninh. “Tình hình rất ổn mà anh vẫn có thời gian đến đưa điện thoại cho em?” Cô giơ chiếc điện thoại trong tay lên nhắc nhở anh. Chỉ cần anh vui, cô không ngại nhắc đến tên Âu Dương Phi.

“Thực sự rất tốt mà.”

Nhìn anh cố chấp trả lời, Lâm Tiểu Niên cũng không cố gắng hỏi nữa, chỉ kéo anh đi dọc men theo bờ sông Côn Ngọc.

Đám cỏ hướng dương ở ven sông đã có dấu tích của những chiếc lá non, làn gió thoảng qua cuốn theo đám bụi nhẹ nhàng bay lên trong không trung, đặt dấu chấm hết ột mùa đông khắc nghiệt.

Phía bờ xa xa bên kia, có ánh đèn lửa đang phản chiếu trên mặt nước, giống như những tinh cầu sáng chói.

Trên cầu, có một đôi nam nữ, người con gái dáng vẻ cao gầy, yểu điệu, mái tóc dài đang phất phơ bay trong gió; người con trai dáng vẻ cao lớn, dựa vào lan can, có vẻ nhàn nhã và thanh thoi.

Lâm Tiểu Niên nhìn qua đó, cảm thấy dáng người con trai có vẻ rất quen.

Kiều Hoài Ninh cũng nhìn theo, đang nghĩ đến bàiTái Biệt Khang Kiều của Từ Trí Mạc, anh nói: “Lúc còn nhỏ, em nguyện làm một ngọn cỏ nước” mỗi lần đều đọc thành “Ồ trong ngọn cỏ nước của dòng sông Khang, tôi nguyện làm một con cá không biết bơi.”

Lâm Tiểu Niên bật cười: “Anh vẫn còn nhớ ư?”

“Đương nhiên!” Nghĩ lại những chuyện thú vị của ngày bé thơ, anh có chút lo lắng. “Thoắt một cái đã lâu như vậy rồi.”

“Đúng, rất lâu ...” Quá lâu rồi, nên anh cũng đã quên em, đi tìm tình yêu cho riêng mình.

Cuối cùng cô cũng không nói ra nửa câu sau, một phần vì trong lòng cảm thấy rất tệ và một phần do có chuyện gấp đột nhiên xảy ra.

“Có người bị rơi xuống nước! Anh Hoài Ninh...”

Lúc Lâm Tiểu Niên đang nói chuyện với Kiều Hoài Ninh đã có người nhảy xuống sông. Lâm Tiểu Niên luôn hành động rất nhanh, cô đẩy Kiều Hoài Ninh chạy về phía cầu.

Đứng trên cầu quả thật chính là Vu Hữu Dư, anh bình tĩnh nhìn những con sóng đang dâng lên.

“Có người nhảy xuống sông, anh có nhìn thấy họ không ...” Lâm Tiểu Niên vội vội vàng vàng hỏi, đôi mắt hướng về phía người nhảy xuống, bây giờ mặt nước không còn động tĩnh nào, trên mặt nước chỉ thấy những con gợn sóng lăn tăn.

“Mau mau cứu người đi!” Cô vừa hét vừa cởi áo khoác, giày, lao xuống dưới nước.

Mặc dù đã là đầu xuân, nhưng nước sông vẫn lạnh đến thấu xương. Lâm Tiểu Niên không nghĩ nhiều đến được như vậy, cô dùng hết sức mình lao xuống dòng nước.

Vu Hữu Dư rất khó khăn mới mò thấy tay của Lâm Tiểu Niên ở trong nước, nắm chặt tay cô, bơi vào bờ, nhưng Lâm Tiểu Niên không ngừng đẩy anh ra: “Mau đi cứu người, đừng để ý đến em!” Bộ dạng cô dường như không muốn anh cứu cô.

“Đâu có người nào?” Anh ấy bất chấp sự phản kháng của cô, kéo cô vào trong bờ.

Cuối cùng Lâm Tiểu Niên cũng bị Vu Hữu Dư kéo vào bờ, Kiều Hoài Ninh vội vàng chạy tới, nhưng cô không chịu để yên, kéo Vu Hữu Dư hét lớn: “Có người nhảy xuống nước, sao anh không cứu?”

Vu Hữu Dư chỉ tay sang phía bờ đối diện, cô liền nhìn thấy người con gái vừa rơi xuống nước đã bơi sang bên đó, đang giữ khô nước vương trên mái tóc của mình.

Lâm Tiểu Niên có phần mơ hồ, há miệng không nói được thành lời.

“Vừa rồi bọn anh chỉ đánh cược xem cô ấy có thể ở dưới nước ba mươi phút không!”

“Tại sao đánh cược như thế? Trời lạnh thế này ...” Toàn thân Lâm Tiểu Niên bị lạnh cứng, ướn như chuột lột, giọng nói cũng lạnh theo.

Sắc mặt Kiều Hoài Ninh từ xanh chuyển thành trắng bệch, hỏi ngược lại: “Niên Niên, em không sao chứ?”.

Cô ngoài hắt hơi và sắp đông cứng ra, xem ra cũng không có chuyện gì.

Vu Hữu Dư cởi áo khoác ngoài, khoác lên người cô, nói: “Lần này em cũng dũng cảm đấy chứ?”.

“Em...” Lâm Tiểu Niên vốn muốn phản bác anh, nhưng Kiều Hoài Ninh ngắt lời, anh nhìn theo cô sang phía bờ bên kia, hơi ngạc nhiên nói: “Cô gái đó có phải là quán quân trong cuộc thi bơi lội toàn quốc cho thanh thiếu niên vào mùa đông năm ngoái không?”.

Lần đầu tiên Lâm Tiểu Niên thấy hành động nghĩa hiệp lại bị chế giễu thành hành động không biết tự lượng sức mình, sau đó cô bị cảm lạnh, sốt ấy ngày.

Lúc hôn mê bất tỉnh cô cũng không quên hết cứu người, cho đến lúc nghe thấy một giọng nói chế giễu bên tai cô: “Như thế này, em còn có thể cứu được ai?”

Cô nghe chính xác đó chính là giọng nói của Vu Hữu Dư, kèm theo chút đùa cợt, chế giễu lẫn sự ưu tú và khinh bỉ bẩm sinh, nhưng sau đó dường như cảm thấy không giống, vì giọng nói đó đã thì thầm với cô “Niên Niên”, là cách gọi đặc biệt của Kiều Hoài Ninh.

Toàn thân nóng bừng bừng, có một bàn tay to lớn, lạnh lạnh đặt lên trán cô, thoang thoang mùi hương bạc hà thơm tho. Đến lúc này, cô mới yên tâm chìm vào giấc ngủ.

Lúc tỉnh lại, mọi người trong ký túc xá đều vây quanh cô, đến một người bình thường luôn lạnh lùng với cô như Quan Lan cũng đứng đó: “Lâm Tiểu Niên, cậu đã đỡ hơn chưa?”.

Giọng cô khàn khàn, trả lời: “Mình đang nằm mơ sao?”.

Mọi người vừa nghe thấy cô ấy nói vậy, đều bật cười, Cát Ngôn nói: “Cậu đã nằm mơ mấy ngày rồi, cũng nên tỉnh lại đi thôi.”

“Không tỉnh!” Cô lật người quay đi, quay đầu vào tường, nhắm nghiền đôi mắt, giả vờ ngủ say.

“Đồ lười, dậy đi!” Thẩm Tam Nguyệt không thương tình kéo tay áo của cô: “Một lúc nữa Vu công tử sẽ đuổi mọi người ra để vào thăm cậu, không thể để người ta nhìn thấy cậu như thế này chứ!”.

“Tại sao anh ấy đến thăm mình?” Lâm Tiểu Niên dường như cũng đã tỉnh hơn.

“Bọn mình đều lo lắng cho cậu, hôm đó cậu rõ ràng ra ngoài cùng anh Hoài Ninh, sao lại để Vu công tử đưa về? Toàn thân còn ướn sưng.”

Lâm Tiểu Niên cố gắng nghĩ lại, có người rơi xuống nước, cô nhảy xuống cứu họ, sau đó Vu Hữu Dư cứu cô, sau đó ...

“Điện thoại di động của mình đâu?” Lâm Tiểu Niên đột nhiên nhớ đến chiếc di động Kiều Hoài Ninh đưa cho, cô để nó ở trong túi quần bò.

“Cái quần, quần bò của mình?” Lâm Tiểu Niên vén chăn lên, muốn đi tìm.

Tay Cát Ngôn sờ đầu cô xem thử: “Không sốt mà!”

Thẩm Tam Nguyệt chăm chú nhìn cô: “Lẽ nào đầu cậu ấy có vấn đề rồi?”.

“Điện thoại của mình!” Lâm Tiểu Niên hét lên.

“Dường như thực sự có vấn đề, con nợ này có điện thoại từ khi nào, để mình xem xem...”

“Cậu sờ lại thử xem ...”

Mọi người xôn xao. Bỗng nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa của người quản lý ký túc xá: “Phòng 208 có người tìm!”.

Lâm Tiểu Niên vẫn không có phản ứng gì, liền nghe thấy giọng ngọt ngào của Quan Lan ở ngoài cửa: “Vu sư huynh, Tô sư huynh!”

Lâm Tiểu Niên kéo chăn đắp lên người, chỉ thò ra hai con mắt, chăm chăm nhìn Vu Hữu Dư và Tô Bắc Hải đang đứng ở đầu giường. Nét mặt hai người bọn họ đều rất lo lắng, nhưng cũng có vẻ yên tâm phần nào.

“Xem ra đã đỡ hơn.” Vu Hữu Dư nhìn cô cười rất lạ.

Lâm Tiểu Niên thấy anh cười bỗng sờn cả da gà, bĩu miệng hỏi: “Anh có nhìn thấy di động của em đâu không?”

“Di động đó như thế nào?” Vu Hữu Dư hỏi.

Lâm Tiểu Niên ngồi dậy, nói rõ hình dạng và màu sắc của chiếc điện thoại.

Sau khi Vu Hữu Dư ghi lại, nói: “Về nhà anh sẽ tìm giúp em.”

14. Chương 14

Trong khoảng thời gian Lâm Tiểu Niên ốm, Kiều Hoài Ninh đương nhiên cũng không rảnh rỗi chút nào. Anh đã hỏi tất cả những người bạn đang học trong viện Y Khoa của mình rằng: “Tại sao chỉ cảm lạnh thôi, mà lại sốt cao triền miên như vậy?”.

Hầu như tất cả mọi người đều nói: “Hệ thống miễn dịch của cơ thể tự nó phát huy công năng phòng dịch, không sao đâu!” Lúc đó Kiều Hoài Ninh mới yên tâm.

Trong khoảng thời gian đó, anh cũng đến thăm Lâm Tiểu Niên, nhưng không vào phòng, chỉ đứng dưới ký túc xá nữ, đưa cho Thắm Tam Nguyệt một túi hoa quả to mà bình thường Lâm Tiểu Niên rất thích ăn.

Thắm Tam Nguyệt nói: “Bây giờ Tiểu Niên không ăn gì cả, những thứ này đều thuộc về chúng em rồi.”

“Vậy thì hãy thay anh chăm sóc tốt cho cô ấy.” Vì anh lo lắng, nên dáng vẻ về ngoài rất lập cập và lo lắng, đến ngữ điệu cũng đầy vẻ lo lắng, vội vàng.

“Yên tâm đi, không mời chúng em ăn, chúng em cũng sẽ chăm sóc cho cô ấy.”

Lúc Kiều Hoài Ninh lặng lẽ rời đi, Thắm Tam Nguyệt vẫn tự hỏi, Kiều Hoài Ninh rốt cuộc có thích Lâm Tiểu Niên hay không.

Không còn sốt nữa, nằm trên giường nửa ngày, dường như sức sống trong người Lâm Tiểu Niên đã bắt đầu vực dậy. Cô đến phòng tự học chọn một chỗ từ sớm.

Nhưng Vu Hữu Dư vẫn đến sớm hơn cô, ngồi ở hàng sau cùng trong phòng tự học gọi cô: “Ày, con rùa chậm chạp, lại đây!”

Lâm Tiểu Niên có chút phòng bị, nghĩ một lúc, hay là chọn một chỗ cách anh xa một chút.

Vu Hữu Dư nhìn cô, cười nói: “Vừa rồi anh cũng ngồi chỗ đó, nhưng phát hiện trong ngăn bàn đựng sách có một con gián, chân dài hai centimet, lại có cánh, biết bay đó ...”.

Lâm Tiểu Niên bỗng nhiên đứng bật dậy, ôm đồng sách, suýt nữa hét lên thành tiếng, lo lắng, sợ hãi hỏi: “Đâu? Ở đâu?”.

Vu Hữu Dư chỉ tay vào chiếc bàn học gần chỗ cô đứng: “Hình như bò từ đó đến.”

Lâm Tiểu Niên nổi hết da gà, vội vàng lùi về phía sau, lùi đến bên cạnh Vu Hữu Dư. Cô không sợ rắn, không sợ hổ, nhưng chỉ sợ một con côn trùng nhỏ không có khả năng tấn công, con gián. Từ nhỏ cô đã sợ nó, không hiểu tại sao.

Vu Hữu Dư cười đắc ý, một nét mặt hả hê không thể tả nổi: “Không sao chứ, chỉ là một con gián thôi mà?”.

Lâm Tiểu Niên ném ánh mắt sắc lẹm về phía anh: “Có gián sao anh không nói sớm?”.

“Anh đã nói trước với em qua đây ngồi rồi mà.” Nét mặt của Vu Hữu Dư rất dừng dừng.

Vì mấy ngày nay không lên lớp, không ghi chép gì. Lâm Tiểu Niên tìm bạn học mượn vở ghi bài, cô tỉ mỉ chép lại từ đầu tới cuối, thái độ rất tích cực, chăm chỉ.

Vu Hữu Dư cứ ngồi lì bên cạnh cô nghe nhạc MP3, vừa nghe vừa nói với cô: “Nội dung nhiều thế này thì phải tô cho xong.”

Anh không ngừng gây ồn ào, phá rối không cho cô học, Lâm Tiểu Niên bất ngờ lườm anh một cái.

“Đừng liếc mắt đưa tình với anh, anh sẽ hiểu nhầm đó.”

Một câu nói đã khiến mặt Lâm Tiểu Niên bất ngờ đỏ ửng lên, nhưng cô ngẩn rưng đáp: “Tại sao mỗi lần gặp anh, em đều gặp những chuyện xui xẻo vậy?”

“Ai nói toàn chuyện xui xẻo?” Vu Hữu Dư lục đi lục lại mấy lần trong cặp, dường như đang chơi trò gì đó giống như một phép biến hóa, anh rút ra một vật màu đỏ. “Nhìn xem, có phải điện thoại của em không?”.

“Sao anh có thể tìm thấy được?” Lâm Tiểu Niên nâng niu chiếc điện thoại trong tay, đôi mắt ánh lên một nụ cười thuần khiết. Đối với những vật mất đi có thể lấy lại được, tâm trạng không phải chỉ có thể dùng hai chữ vui mừng đơn giản để nói hết được.

“Bỏ ở trong túi áo của anh.” Dường như anh nói nửa đùa nửa thật.

“Tại sao anh không nói sớm? Làm em tìm mãi!” Lâm Tiểu Niên trách móc nhưng vẫn cảm thấy vui, cuối cùng cũng đã tìm thấy điện thoại rồi.

“Giúp em tìm thấy điện thoại, cảm ơn anh thế nào đây?” Nhìn cô mừng, Vu Hữu Dư không thể bỏ lỡ mất thời cơ đòi cô trả ân.

Lâm Tiểu Niên lập tức đề phòng, nụ cười tự nhiên biến mất: “Anh lại nghĩ ra trò đùa kỳ quái gì nữa đây?”.

“Ày, thái độ gì vậy.” Vu Hữu Dư bĩu môi, “Một chút báo ơn cũng không biết hay sao.”

Đây có được tính là nợ không? Lâm Tiểu Niên im lặng, mím chặt môi không nói gì.

“Mời anh đến sân vận động Vạn Diệp đánh tennis thì thế nào nhỉ?” Vu Hữu Dư đưa ra đề nghị.

Lâm Tiểu Niên nắm chặt điện thoại trong tay, đôi mắt đen láy ngược lên dò hỏi: “Chỉ là đến sân vận động Vạn Diệp đánh tennis thôi sao?”

“Đúng, chỉ đi đánh tennis thôi.” Vu Hữu Dư khẳng định lại.

Sân vận động đánh tennis của trường Chiết Giang thu tiền theo giờ, mỗi giờ 20 tệ, nếu như mang theo thẻ sinh viên, mỗi giờ chỉ mất 15 tệ.

Lâm Tiểu Niên không phải người keo kiệt, Vu Hữu Dư đã giúp cô tìm lại vật quan trọng như vậy, cô cũng nên cảm ơn anh chứ.

“Được, em đi đặt chỗ trước.” Lâm Tiểu Niên vui vẻ đồng ý, vì sợ anh đổi ý.

“Ồ?” Tuy Vu Hữu Dư ngạc nhiên nhưng anh vẫn cười nói: “Nhân tiện mang cho anh hai bình hồng trà lạnh nhé!”.

“Đồ tham lam!” Lâm Tiểu Niên bắt đầu trợn mắt nhìn anh.

“Đúng rồi, giúp anh mang đi không được sao?” Giọng điệu Vu Hữu Dư rất đáng thương, giống như một người đang tủi thân.

Lâm Tiểu Niên đi rất nhanh, mong kịp đặt chỗ vào tối nay,

Lúc Lâm Tiểu Niên đến phòng tự học gọi Vu Hữu Dư, anh vẫn không quên tỏ vẻ láu cá: “Thiếu nợ anh, cũng không nhất thiết phải trả nhanh như vậy. Anh không thu lãi đâu.”

Lâm Tiểu Niên ném ánh mắt nghi ngờ về phía anh: “Biết đâu đêm dài lắm mộng, lẽ nào có những người ngốc, không muốn lấy lãi sao.”

Khi Lâm Tiểu Niên về ký túc xá thay quần áo thể dục, thuận tay để luôn điện thoại ở phòng.

Thẩm Tam Nguyệt đang ngồi trên ghế xem phim, thấy Lâm Tiểu Niên tiện tay để điện thoại trên đầu giường, ngạc nhiên nói: “Cậu mua khi nào vậy? Quả thật là có điện thoại à?”

“Mình không sốt, cũng không nói linh tinh mà?” Lâm Tiểu Niên cười ha ha: “Anh Hoài Ninh ỉnh mựn”.

“Lại là anh Hoài Ninh.” Thẩm Tam Nguyệt ngạc nhiên đến ngây người, không nén nổi hỏi: “Anh cậu đối với cậu cũng không tồi nhỉ?”

Nhắc đến Kiều Hoài Ninh, Lâm Tiểu Niên không tránh khỏi u buồn, từ sau lần đưa điện thoại cho cô, mấy ngày nay không thấy anh đâu cả. Đường như anh ấy và Âu Dương Phi đã hòa hợp trở lại, nên mới không có thời gian đến thăm cô.

Cô khẽ cúi mắt xuống, thong thả nói: “Cũng được.”

TTT

Mãi cho đến khi Lâm Tiểu Niên thay quần áo xong, đi ra ngoài, mới nhớ hỏi Thẩm Tam Nguyệt: “Hôm nay sao không đi chơi với Tô Bắc Hải nhà cậu?”

“Tối nay anh ấy có tiết học.” Tam Nguyệt có chút thất vọng, sau đó im lặng, tiếp tục xem phim.

Vu Hữu Dư đánh tennis rất hay, mặc dù Lâm Tiểu Niên được học đánh tennis chính quy mấy năm nay, nhưng chỉ bằng một phần mười của anh, một lúc sau đã thở không ra hơi.

Vu Hữu Dư đưa cho cô một bình hồng trà đã mở sẵn nắp: “Anh mời em uống nước.”

Lâm Tiểu Niên nghi ngờ nhìn miệng bình trà đã được mở sẵn, không dám uống.

“Không có độc đâu!” Anh liền uống một ngụm, sau đó đưa cho cô. Lúc này, Lâm Tiểu Niên uống cũng không được, không uống cũng không xong. Mặc dù cô rất khát, cũng chỉ dám nhìn bình hồng trà vẫn còn đầy ắp đó.

Nghỉ một lúc, Vu Hữu Dư lại kéo Lâm Tiểu Niên chơi tiếp, vừa chơi vừa nói: “Sức của em còn kém anh xa, nên luyện tập nhiều hơn, sau này phải mời anh đi đánh tennis nhiều hơn đây.”

Trong lòng Lâm Tiểu Niên thầm nói: “Đừng có nằm mơ!”

TTT

“Không chơi nữa, về ký túc xá tắm thôi.” Vu Hữu Dư vén chiếc áo thể thao để bớt nóng, lộ ra chiếc áo lót màu trắng, gần như có thể nhìn xuyên thấu thân hình anh.

Không dễ gì Vu công tử mới nói không đánh nữa, Lâm Tiểu Niên cảm kích đến nỗi sắp òa khóc. Cô mệt đến nỗi sắp ngã nhào xuống đất, cuối cùng cũng đã được giải thoát, sao không cảm động được cơ chứ?

Về đến ký túc xá, Lâm Tiểu Niên ngồi trên giường không muốn động đậy, với tay lấy chiếc điện thoại ở đầu giường.

Thẩm Tam Nguyệt nhìn cô một lúc lâu, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, nói: “Lâm Tiểu Niên, ỉnh mựn điện thoại gọi cho Bắc Hải một cuộc được không?”

Thấy Tam Nguyệt ngày thường đối tốt với cô, Lâm Tiểu Niên hào phóng nói: “Đây, cậu cứ gọi đi. Anh Hoài Ninh nói thuê bao cả năm mà!”

Nói đến đây, Lâm Tiểu Niên nắm chặt điện thoại một lát, cô ngậy người nhìn bàn tay trắng muốt của Thẩm Tam Nguyệt đang đón lấy chiếc điện thoại đỏ xinh xắn, tự mình thì thầm một câu: “Hóa ra, anh ấy vốn đã không muốn quay về”.

Giọng cô càng nói càng nhỏ, cuối cùng mím chặt môi, giọng nói có chút kinh ngạc.

TTT

“Lâm Tiểu Niên, điện thoại của cậu kiểu gì vậy, sao lại không có sim.” Thẩm Tam Nguyệt không gọi được, liền trả điện thoại cho cô.

“Sao có thể như vậy?” Lâm Tiểu Niên vội vàng cầm lấy kiểm tra, không có số, thực sự điện thoại không hiện sim.

“Vu Hữu Dư!” Lâm Tiểu Niên tức giận hét toáng lên, sau đó bất chấp khắp người mồ hôi nhễ nhại, chạy thẳng đến ký túc xá nam.

15. Chương 15

“Sim điện thoại của em đâu?” Lâm Tiểu Niên đứng dưới ký túc xá, khua khua điện thoại, hét lên với Vu Hữu Dư.

Vu Hữu Dư hiển nhiên vừa mới tắm giặt xong, trên tóc, nước vẫn còn nhỏ từng giọt, từng giọt, toàn thân tỏa ra một mùi hương rất dễ chịu. Anh uể oải dựa vào hành lang dưới cổng ký túc xá: “Ồ, sim của em, anh lấy ra ngoài làm mất rồi.”

“Anh?!” Lâm Tiểu Niên hận rằng không thể đập chiếc điện thoại vào mặt anh, một chiếc sim điện thoại ảnh hưởng gì đến anh ta, tại sao anh ta lấy ra ngoài làm mất nó chứ.

“Bồi thường cho em!” Cô cảm thấy phải bắt anh bồi thường thiệt hại của mình.

“Được.” Anh nói không một chút do dự. Cô vốn cho rằng anh sẽ từ chối, nhưng ngược lại anh rất vui vẻ đồng ý.

“Anh có bệnh!” Cô nghĩ không ra, sao con người này lại vô vị nhạt nhẽo đến thế.

Vu Hữu Dư hờ hững đứng dựa vào hành lang, ôm ngực, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang đỏ ửng của cô, thở phào một hơi nói: “Hình như, anh cũng sắp ốm rồi.”

“Không phải sắp ốm, mà bệnh nặng lắm rồi đó!” Lâm Tiểu Niên tức giận nói.

Buổi chiều ngày thứ Hai, Lâm Tiểu Niên không đi học, vốn muốn đi cửa hàng gần trường mua một chiếc sim điện thoại, nhưng Tô Bắc Hải lại đến tìm cô đến hội sinh viên làm bảng thông báo.

“Có chuyện gì vậy?” Lâm Tiểu Niên nhìn thấy nét mặt Tô Bắc Hải vừa vui vẻ vừa cảm động, có chút kì lạ.

Tô Bắc Hải cười thần bí: “Em đoán thử xem?”

Lâm Tiểu Niên nghĩ đi nghĩ lại, vẫn lắc đầu ngạc nhiên: “Trời sinh ra con gái thật đàn độn.”

Tô Bắc Hải đành tuyên bố đáp án: “Trường đầu tư một khoản tiền để hội sinh viên tổ chức một chuyến du xuân.”

Lâm Tiểu Niên ngạc nhiên mở to mắt: “Thật sao?”

“Đương nhiên là đúng, một lúc nữa em viết thông báo, tập hợp mọi người họp nhé.”

TTT

Lâm Tiểu Niên chuẩn bị bút mực, cẩn thận viết nội dung thông báo.

Tô Bắc Hải đứng bên cạnh xem cô viết, thỉnh thoảng nói với cô vài câu, nhưng một lúc sau có một bạn học gọi anh đi, nói rằng giáo viên Đoàn Thanh niên tìm anh.

Lâm Tiểu Niên đã luyện qua thư pháp, nhưng không thường xuyên viết, cho nên có chút nguệch ngoạc. Mới chỉ viết một lúc, mồ hôi của cô đã ướt hết tay, nhưng vẫn quyết không hạ bút, nhẹ nhàng lau tay vào áo len, lau xong, theo quán tính dùng tay vuốt tóc trên trán.

Cửa văn phòng ken két mấy tiếng, Lâm Tiểu Niên cho rằng Tô Bắc Hải quay lại, cũng không để ý, vẫn tiếp tục viết bản thông báo của mình. Viết gần xong, đột nhiên cảm thấy trong phòng im lặng một cách khác thường, do đó không nén nổi quay đầu lại, lúc này mới nhìn thấy Vu Hữu Dư.

Lúc Vu Hữu Dư bước vào, Lâm Tiểu Niên đang chuyên tâm viết chữ, nét mặt thuần khiết, động tác thoải mái, nhẹ nhàng đưa tay, giống như đang múa, gương mặt thanh thoát, toát lên vẻ thanh thoi, nho nhã.

Cô mím chặt môi thành một đường thẳng tắp, có chút bướng bỉnh, nhưng cũng có phần kiên định.

Anh chưa từng nhìn thấy biểu hiện chăm chú của một người con gái nào có thể khiến cho lòng người thốn thức như vậy, do đó bèn nhẹ nhàng bò ra bàn làm việc quan sát dáng vẻ tập trung tinh thần của cô.

Anh không ngờ cô đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt trong sáng, giống như một sợi dây chuyền tinh khiết trói chặt mắt anh, khiến anh không cách nào cử động được, cũng không có cách nào thoát ra khỏi sợi dây vô hình ấy.

Khuôn mặt anh bỗng đỏ lên, cảm thấy tim mình dường như nóng ran dần.

Vu Hữu Dư trước kia chưa từng có cảm giác như vậy, nên không có cách nào giải thích được hành vi của mình, chỉ thấy trong lòng cảm thấy sợ hãi, nhưng đối với Lâm Tiểu Niên đột nhiên có chút tức giận: “Chữ xấu thế!”. Rõ ràng anh cảm thấy cô viết cũng đẹp nhưng lại gian trá nói những lời nói làm tổn thương người khác.

Ngược lại, Lâm Tiểu Niên không hề so đo, tính toán nghĩ một hồi lâu, không biết mình tức anh vì điều gì, chỉ nói: “Anh... anh bồi thường sim điện thoại cho em đi!”.

Nét mặt Vu Hữu Dư trở lại bình thường, chậm chậm kéo ngăn kéo bàn làm việc ra, lật đi lật lại bên trong, sau đó vứt cho cô một chiếc phong bì đựng sim bên trong: “Cho em!”.

Lâm Tiểu Niên cầm phong bì, xem một lát, bỏ xuống bên cạnh hộp mực đen, tiếp tục viết tờ thông báo.

Vu Hữu Dư ngã người trên ghế, đặt chân lên bàn, đôi bàn chân anh rất thon thả và cân đối, được bao bọc trong chiếc quần bò trắng, dường như rất thẳng.

Anh thấy lưng Lâm Tiểu Niên cong cong, có chút mơ màng, nhưng rất nhanh suy nghĩ ấy đã tan biến, chỉ lạnh lùng nói một câu: “Không phải em nên cảm ơn anh mới đúng sao!”

“Dựa vào cái gì?” Lâm Tiểu Niên khẽ giương cằm lên.

Lúc này, Tô Bắc Hải và Thẩm Tam Nguyệt vừa bước vào. Thẩm Tam Nguyệt nhìn thấy Vu Hữu Dư cảm thấy rất vui mừng: “Sư huynh, anh cũng ở đây sao?”.

Tô Bắc Hải ngây người: “Tam Nguyệt, em gọi Hữu Dư là sư huynh từ bao giờ vậy?”.

Thẩm Tam Nguyệt nhìn Lâm Tiểu Niên, cười hi hi kéo Tô Bắc Hải ngồi xuống: “Anh ấy vốn là sư huynh mà.”

“Lịch sự quá, không giống như mấy người không biết lớn nhỏ đó.” Vu Hữu Dư dùng ánh mắt sắc lẹm nhìn Lâm Tiểu Niên.

“Anh nói ai?” Lâm Tiểu Niên quay đầu trừng mắt nhìn anh ta.

Tô Bắc Hải vội vàng ngắt lời: “Hữu Dư đang trêu thôi mà.”

Ở văn phòng hội sinh viên, Thẩm Tam Nguyệt không có việc gì làm, liền chạy lại xem Lâm Tiểu Niên viết thông báo, vô tình phát hiện ra chiếc sim bị cô để gần hộp mực.

“Cuối cùng đã mua sim rồi à?” Tam Nguyệt tiện tay rút ra xem.

“Ừ.” Lâm Tiểu Niên không ngắt đầu, chỉ buồn rầu trả lời.

“133**521521...521...521, anh yêu em?” Dường như Thẩm Tam Nguyệt phát hiện ra một điều gì đó rất hay, “số điện thoại này mua ở cửa hàng đắt lắm phải không Bắc Hải?”.

Hôm đó, cô đưa Bắc Hải ra cửa hàng nạp thẻ điện thoại, nhìn thấy số điện thoại này, lúc đó cô muốn anh mua cho cô dùng, nhưng Tô Bắc Hải nói cô quá lập dị, cô đã tiếc rất lâu.

“Vẫn là Tiểu Niên lãng mạn nhất!” Thẩm Tam Nguyệt thật thà than một câu.

Lâm Tiểu Niên nghe xong đỏ ửng cả mặt, khẽ chau mày, nhìn về phí Vu Hữu Dư hỏi: “Đây là chủ ý của người nào đây?”.

Trước mặt người khác, Lâm Tiểu Niên hỏi như vậy, khiến cho Vu Hữu Dư thoáng buồn, khuôn mặt tuấn tú xị hẳn xuống, lạnh lùng cười: “Chính là chủ ý của mọi người, sao thế?”.

Nghe anh nói như vậy, Lâm Tiểu Niên không thêm để ý, cầm sim lắp vào điện thoại: “Được, ai sợ ai!”.

Tô Bắc Hải và Thẩm Tam Nguyệt đều thấy kì lạ, ngạc nhiên nhìn traten sóng đang trào dâng giữa hai người Vu Hữu Dư và Lâm Tiểu Niên, muốn ngăn nó lại, nhưng không biết nên nói gì, giúp đỡ thế nào, đành mắt nhắm mắt mở lo lắng.

Vì không muốn để bầu không khí căng thẳng như vậy, Thẩm Tam Nguyệt bắt đầu thảo luận với Vu Hữu Dư về chủ đề chuyến du xuân này sẽ đi chơi ở đâu.

Tô Bắc Hải đứng bên cạnh cười: “Những vùng ngoại ô quanh Bắc Kinh, Hữu Dư đều đã đi cả rồi, chuyến du xuân những năm trước anh ấy đều không đi cùng.”

Tốt rồi, Lâm Tiểu Niên đứng bên cạnh nghe thấy liền vỗ tay, anh ta không đi, cô có thể chơi vui hơn một chút, rốt cuộc xung quanh sẽ ít đi một người đối đầu với cô.

“Ai nói tôi không đi?” Vu Hữu Dư đứng lên dùng bút chì vẽ bản đồ Bắc Kinh mấy đường: “Năm nay, tôi dẫn đội!”. Nét mặt Lâm Tiểu Niên đầy hy vọng bỗng nhiên thành thất vọng hoàn toàn.

16. Chương 16

Chuyến du xuân lần này được định vào tháng Ba âm lịch, đúng lúc vào thời tiết ấm áp, hoa lá đua sắc, cỏ non mơn mẩn, chim hót líu lo, trời quang mây tạnh.

Chiều thứ Năm vừa tan học, một đoàn sinh viên trường đại học Chiết Giang tấp nập tiến vào khe Thanh Long. Đi cùng đoàn còn có một số người như Thẩm Tam Nguyệt, Nguyễn Tình Không, cũng được coi như người nhà vậy.

Ngồi trên tàu, nhìn những cây dương liễu hai bên đường sắt, Lâm Tiểu Niên dường như đang nghĩ đến Kiều Hoài Ninh. Tiết trời ấm áp thế này, nếu như có anh ấy bên cạnh, thì đẹp biết bao?

Thẩm Tam Nguyệt ngồi bên cạnh cô, đưa một chai nước cho cô, Lâm Tiểu Niên uống một ngụm rồi cười: “Tiểu Tam là người hiểu mình nhất, vẫn còn nhớ mình thích hồng trà lạnh.”

“Nhớ gì chứ, đồ uống chúng ta mang theo ngoài hồng trà lạnh thì vẫn là hồng trà lạnh!” Thẩm Tam Nguyệt không thích đồ uống ngọt, đi đến đâu cũng tìm nước khoáng, nhưng không tìm thấy.

“Hồng trà lạnh để giải khát.” Lâm Tiểu Niên cười nhìn Chu Hiểu Úy đang ngồi đối diện mình, đồ uống do cô ấy phụ trách mua.

“Mọi người đừng nhìn tôi, hồng trà lạnh đều do anh Vu bảo mua, tôi nói mua nước khoáng, nhưng anh ấy nói không cần.” Chu Hiểu Úy biết Thẩm Tam Nguyệt là bạn gái của Tô Bắc Hải, không thể đắc tội, vội vàng giải thích rõ ràng.

Thẩm Tam Nguyệt chớp chớp mắt: “Anh Vu bắt đầu thích uống hồng trà lạnh từ bao giờ vậy?”.

Lâm Tiểu Niên cướp chai nước uống trong tay cô: “Thật nhiều chuyện, muốn uống nước khoáng thì đi tìm Tô Bắc Hải nhà cậu đi.”

Lúc xuống tàu, đã có vài chiếc xe ngựa của mấy bác nông dân đang đứng đợi ngoài ga tàu, muốn đưa bọn họ đến nông trại của ký túc xá.

Vu Hữu Dư đưa túi xách của anh cho Lâm Tiểu Niên: “Cầm hộ anh.”

Lâm Tiểu Niên không cầm: “Dựa vào cái gì mà phải cầm hộ anh?”.

“Tôn trọng sư trưởng chứ sao.” Vu Hữu Dư nhún vai.

“Xin lỗi, tôi chưa bao giờ kính trọng một đàn anh chỉ biết ức hiếp bắt nạt kẻ yếu.” Lâm Tiểu Niên ngẩng đầu, bước lên phía trước.

Nhưng đi được một đoạn, lúc quay đầu lại mới phát hiện, Vu Hữu Dư ngoài xách túi xách, còn bê một thùng nước uống, chiếc túi lắc lư bên cạnh chân anh, trông rất khó khăn, khổ sở, vài lần chiếc túi va phải chân anh.

Lâm Tiểu Niên nhìn thấy không thuận mắt, liền chạy đến bên cạnh anh, đỡ hộ chiếc túi trong tay anh, khoác lên vai mình.

Vu Hữu Dư nhìn cô cười: “Không phải không giúp anh cầm hay sao?”.

Lâm Tiểu Niên cần nhằn: “Chẳng qua cũng vì thùng hồng trà lạnh này thôi.”

Trên xe ngựa, Vu Hữu Dư đã phân phòng ọi người, Thẩm Tam Nguyệt cùng Lâm Tiểu Niên, Tô Bắc Hải và Vu Hữu Dư, Tiết Băng và Nguyễn Tình Không..

“Bọn họ tại sao có thể một nam một nữ ở một phòng?” Có bạn không ngại đã hỏi như vậy.

“Tôi phải ở cùng một phòng với hoa khôi Chu Hiểu Ủy!” Trên xe ầm ĩ cả lên.

Vu Hữu Dư vẻ mặt tươi cười nhưng bên trong không vui vẻ chút nào, nói: “Cậu cùng Chu Hiểu Ủy ở cùng một phòng không được sự cho phép của pháp luật!”

Mặc dù nơi đây là nông trại, nhưng rất gọn gàng, sạch sẽ. Đằng trước và đằng sau nhà đều trồng một cây đào rất lớn, đây là thời điểm cây đào ra hoa rực rỡ, nhìn từ xa, một màu hồng phấn rất đẹp, giống như những áng mây rực rỡ.

Lâm Tiểu Niên thích thú, đứng ngây người trong phòng một lúc, đặt hành lý xuống, ra ngoài tìm ngắm hoa.

Lúc đó, mọi người đều đang ở trong phòng thu xếp hành lý, không để ý cô chạy ra ngoài một mình.

Cô cẩn thận men theo hàng rào sau vườn, xuyên qua hàng rào đó sang một vườn khác.

Dưới gốc cây đào có một đám hoa dại, có rất nhiều loại hoa, màu sắc rực rỡ, từng bông hoa đang đua nở, một cảnh sắc rất đẹp, vừa rực rỡ vừa ngát hương.

Cô khẽ ngắt một bông đinh hương màu tím nhạt cài lên mái tóc, đột nhiên cảm thấy mình giống như một cô thôn nữ chính hiệu. Nếu như thêm một bài hát quen thuộc “Nơi hoa đào nở” càng hợp cảnh càng hợp tình.

Trong vườn đào có mấy con mèo chạy đi chạy lại, dường như đang chơi trò đuổi bắt với con người, bất ngờ va vào chân cô, khiến cho cô cười to, chơi đuổi bắt với chúng rất vui.

Cùng bọn mèo chơi một lúc, cô lại chạy đến vườn khác đuổi những chú gà con lông mượt như tơ, chạy qua mấy vườn rau, chạy mãi chạy mãi, đến lúc mệt phờ rồi mới dừng lại.

Chính lúc này, trong nông trại đang xảy ra chuyện.

Thẩm Tam Nguyệt, người đầu tiên phát hiện ra Lâm Tiểu Niên không có mặt ở đó, đã gọi điện thoại cho cô, nghe thấy tiếng chuông điện thoại trong cặp để ở trên giường mới biết cô không mang điện thoại theo. Đợi một lúc lâu sau, vẫn không thấy cô trở về, do đó liền đi tìm Tô Bắc Hải.

Tô Bắc Hải ở cùng phòng với Vu Hữu Dư, lúc đó Tô Bắc Hải đang luyện điệu ballroom trong phòng, Vu Hữu Dư đang dựa đầu vào đầu giường chơi điện tử trên laptop.

“Có nhìn thấy Tiểu Niên đâu không?” Thẩm Tam Nguyệt vừa hỏi, hai người họ đều dừng lại.

“Con rùa đó làm sao?” Giọng Vu Hữu Dư có phần lo lắng.

“Cô ấy ra ngoài đã hơn một giờ mà không thấy quay về, điện thoại cũng không mang theo.” Thẩm Tam Nguyệt lo lắng.

Vu Hữu Dư gập máy tính lại, lập tức đứng dậy: “Để anh đi tìm xem sao!”.

“Mình cũng đi!” Tô Bắc Hải vội vàng nói theo sau.

Lâm Tiểu Niên không phải quên thời gian về phòng mà quên mất đường trở về.

Cô đứng ở vườn đào trong thôn, quan sát kiến trúc giống nhau của mỗi hộ gia đình, cùng một bố cục, thật hoa mắt, không nhận ra có sự khác biệt nào cả.

“Rốt cuộc, cái nào mới là cái vườn mình vừa ra?” Cô tỉ mỉ phân tích, nhưng vẫn không nhận ra.

Trời bắt đầu tối, trong thôn, khói nghi ngút bay lên, Lâm Tiểu Niên vẫn đang do dự, rốt cuộc nên đi theo hướng nào?

Trong thôn có tiếng gọi vang vọng tới: “Lâm Tiểu Niên... Tiểu Niên...”. Vì khoảng cách khá xa, Lâm Tiểu Niên trả lời vài câu nhưng vẫn không có hồi âm, tiếng gọi đã dần dần thưa thớt, cuối cùng cũng tan biến không một dấu tích.

Cô không tìm thấy âm thanh đó phát ra từ đâu, chỉ có thể dựa vào trực giác của mình tìm đến hướng có âm thanh đó. Nhưng, càng đi càng xa thôn, cô không dám khẳng định chắc chắn con đường mình đi đúng hay sai, cho nên đành dừng lại đứng nguyên chỗ cũ, tiếp tục quan sát.

Cô nhớ đến một câu cô đã nói với bố mẹ mình: “Một mình con đi còn giỏi hơn hai nhà bác học bố mẹ.” Cô cười sần sùi, bây giờ xem xem, cô giỏi hơn họ ở chỗ nào? Vốn đã nhận di truyền hoàn toàn tính mơ hồ, hay quên của bố và mẹ, không biết phương hướng.

Trời đã tối hẳn, đằng xa kia đã mờ mờ ảo ảo, là những cây đào đang nhảy múa trong gió xuân, Lâm Tiểu Niên không còn cách nào thu nhỏ thân hình mình: “Lẽ nào mình lạc giữa vùng hoang dã thế này sao?”.

“May đây không phải là nơi nguy hiểm!” Đằng sau có tiếng nói, khiến cho Lâm Tiểu Niên cảm thấy vui mừng, thở phào nhẹ nhõm.

Cô lập tức quay người lại, trong màn đêm mông lung, cô đã nhìn thấy Vu Hữu Dư.

Mái tóc vốn ngay ngắn của anh có mấy sợi che trước trán, trên mái tóc và quần áo đều vương những cánh hoa đào, thân hình nhếch nhác, nhưng đôi mắt như đang tỏa sáng.

Dựa vào cá tính của Vu công tử, Lâm Tiểu Niên đoán chắc rằng mình nhất định sẽ bị phê bình... mất tích không lý do lâu như vậy, còn khiến cho đích thân anh đi tìm, thực là tự đặt mình vào giữa họng súng.

Nhưng Vu Hữu Dư không làm lớn chuyện, chỉ nhẹ nhàng nói: “Đi về thôi.”

Lâm Tiểu Niên thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thầm nghĩ có phải mình đã lấy lòng dạ tiểu nhân để đo lòng người quân tử không?

Trong thôn đã lên đèn, mặc dù vẫn còn mờ tỏ nhưng khiến cho người ta còn có chút hy vọng, cảm thấy nơi đây là một nơi an toàn đáng để dừng chân.

Cô lặng lẽ theo sau anh, vừa đi vừa lắng nghe tiếng chó sủa văng vẳng trong thôn.

“Tại sao đột nhiên chó ở đây đều sủa inh ỏi vậy?” Cô cảm thấy kì lạ, đi gần anh hơn một chút.

“Chó sủa?” Vu Hữu Dư nghĩ. “Nơi đây hoang sơn cùng cốc, mỗi khi đến trời tối, ma quỷ ra ngoài dạo chơi, mắt chó rất sáng, có thể nhìn thấy những linh hồn bay lơ lửng xung quanh đây...”

Anh lắc lư cổ tay, mô phỏng những thi thể không đầu trong Liêu trai chí dị, dọa Lâm Tiểu Niên khiến cô nắm chặt cổ tay anh.

“Anh đừng bắt chước như thế...được không?” Những cơn gió lạnh rít lên từng hồi, âm thanh đang vang lên, xung quanh toàn một màu đen, anh kể thêm một số câu chuyện về thần, về quỷ, khiến cho cô cảm thấy hơi sợ.

“Được, không nói nữa, không chắc bên cạnh chúng ta, họ đang bay qua bay lại. Ừm, những điều anh biết, bọn họ đều bay qua, bay lại như thế này...”

Lâm Tiểu Niên thấy da đầu tê lạnh, nắm chặt tay Vu Hữu Dư, chậm chậm bước từng bước theo sát anh.

Cô đứng ở ngoài rất lâu, tay chân đều lạnh, nhưng anh thấy rất nóng. Bàn tay anh ôm trọn bàn tay cô, truyền chút hơi ấm, nhưng sự ấm áp ấy quá xa lạ, khiến cô thấy sợ. Cho nên, cô vội vàng rút tay về.

Vu Hữu Dư vừa đi vừa nói: “Bay, bay...”

Cô run sợ, đi sát theo sau, kéo tay anh: “Vu...Vu sư huynh...”. So với Vu Hữu Dư, cô rất sợ đám ma quỷ không có thật đó. Cô đâu có ngờ những ý đồ xấu xa trong đầu anh còn đáng sợ hơn cả ma quỷ.

Lúc Lâm Tiểu Niên và Vu Hữu Dư trở về thôn, Tô Bắc Hải đang cầm đèn pin dạo trong vườn đào trước cổng thôn.

Tô Bắc Hải nhìn thấy bọn họ dắt tay nhau về, cảm thấy ngạc nhiên, nhưng vẫn vui vẻ cười: “Lâm Tiểu Niên, em đi đâu vậy? Làm cho anh và Tam Nguyệt đứng ngồi không yên, nhảy qua nhảy lại.”

“Anh vừa là người nhảy qua nhảy lại ấy, em đâu phải một chú cún con.” Thẩm Tam Nguyệt vừa nói vừa thăm dò Lâm Tiểu Niên và Vu Hữu Dư. Lâm Tiểu Niên nhận ra rằng tay của mình vẫn nằm trong tay Vu Hữu Dư, cô vội vàng rút ra, lau khô vào quần áo.

Nhìn thấy hành động của cô, Vu Hữu Dư chau mày nói: “Ăn cơm xong, mọi người tập hợp phạt người đã tự ý đi lung tung này!”

Lâm Tiểu Niên thầm than khổ, nhưng vẫn không quên cười thầm Vu Hữu Dư một câu: “Xem ra, tiểu nhân rốt cuộc vẫn là tiểu nhân!”

17. Chương 17

Vì trên đường Vu Hữu Dư kể chuyện ma quỷ, Lâm Tiểu Niên gặp ác mộng, trong cơn mơ thấy bị đám ma quỷ vây quanh, sau đó giật mình tỉnh giấc, không dám ngủ nữa, đôi mắt mở trừng trừng cho tới sáng.

Trời vừa sáng, cô đi ra ngoài rửa mặt, Nguyễn Tình Không nhìn thấy đôi mắt đen láy của cô sưng húp lên, bèn hỏi: “Có phải lạ giường không? Tối qua không ngủ được à!”

Cô đành miễn cưỡng cười đáp: “Đúng, đúng, đúng! Lạ giường!” Cô có thể không muốn thừa nhận mình nhất gan, gặp ác mộng không dám ngủ tiếp.

Buổi sáng, đoàn người đi công viên Thanh Long Hiệp trèo núi.

Lâm Tiểu Niên đi rất chậm, nhưng Vu Hữu Dư vẫn chậm hơn cô, luôn đi sau cô, thậm chí, cô dừng lại buộc lại dây giày, anh cũng dừng lại đợi cô.

“Tại sao cứ theo em hoài vậy?”

“Em cho rằng anh muốn đi cùng em sao?” Vu Hữu Dư bất bình nói. “Chỉ sợ đứa ngốc nào đó lát nữa đi lạc mất, anh về trường không biết ăn nói thế nào!”

“Anh nói cô ấy bị ác quỷ ăn thịt mất rồi!” Lâm Tiểu Niên nhìn thấy Vu Hữu Dư, liền nghĩ ngay đến ác mộng tối hôm qua.

Vu Hữu Dư lắc đầu: “Rõ ràng con quỷ đó nói nó là người dân tộc Hồi.”

Lâm Tiểu Niên mặc dù không phải thông minh nhưng cũng không phải ngốc nghếch, nghe Vu Hữu Dư nói như vậy, lập tức phản bác lại: “Ý em nói anh làm thế nào mà vẫn sống khỏe mạnh vậy?”

“Hai người này lại cãi nhau gì vậy?” Tô Bắc Hải vốn đang đi trước bọn họ, đi rất chậm nhưng vẫn không nhìn thấy Lâm Tiểu Niên và Vu Hữu Dư đâu, bèn quay ngược lại.

“Cãi nhau đâu mà cãi nhau!” Lần này, hai người cuối cùng đã đứng trên cùng một chiến tuyến, đồng loạt trả lời.

Đường lên núi khá dốc, cứ dựng thẳng đứng, mọi người đã cởi áo ngoài, thắt vạt áo lại, tạo thành một sợi dây dài, sau đó, mỗi người cầm một đoạn, vừa đi vừa hát: “Không sợ núi cao, không sợ sông dài...”.

Trong khi trèo núi, Lâm Tiểu Niên dần dần thấy kiệt sức, mấy lần muốn từ bỏ, nhưng Tô Bắc Hải luôn luôn theo sau cổ vũ: “Cố lên, cố gắng thêm chút nữa...”.

“Tại sao cậu không để Tam Nguyệt cố gắng tới phút cuối cùng?” Vu Hữu Dư hỏi. Thầm Tam Nguyệt đã bỏ đội từ sớm, dừng lại nghỉ ở lưng chừng núi.

Tô Bắc Hải xấu hổ cười: “Tam Nguyệt thể chất yếu, Tiểu Niên khác cô ấy!”

“Không nhận ra.” Vu Hữu Dư lắc đầu.

Nghe hết câu nói đó, Lâm Tiểu Niên lấy lại khí thế, tức giận nghĩ hôm nay mình phải quyết tâm leo đến đỉnh núi cho anh ta lác mắt.

Đường lên núi, càng lên cao càng dốc, con gái không còn lại là bao, giữa đường có rất nhiều người dừng lại nghỉ.

Lâm Tiểu Niên lau mồ hôi, một lần nữa muốn từ bỏ, Vu Hữu Dư đưa cho cô một chai hồng trà lạnh, ngắt đầu kiêu ngạo nói: “Nếu thực sự không được, hãy chịu thua đi.”

Ý muốn dừng lại vừa rồi của Lâm Tiểu Niên lúc này lập tức biến mất: “Ai nói em phải nhận thua?”.

“Nếu không muốn nhận thua thì tiếp tục đi thôi.” Vu Hữu Dư bước lên trước cô, tốc độ vẫn nhanh như trước.

Đi thì đi! Lâm Tiểu Niên chẳng lẽ là người dễ dàng chịu nhận thất bại hay sao.

“Còn cách 1.000 mét...500 mét...200 mét...100 mét...50 mét...có thể nhìn thấy đỉnh núi!” Tô Bắc Hải theo sau Lâm Tiểu Niên vui mừng hét.

“Nhìn thấy rồi!” Lâm Tiểu Niên, mồ hôi vã ra như mưa, hớn hển thở hưởng ứng. Trên đỉnh núi thực sự có một đám đất bằng phẳng trọc lóc, xung quanh xếp một chồng gạch vụn, giống như một bức tranh cổ nghiêng nghiêng.

“Chúng ta đến rồi!” Vu Hữu Dư cũng vui mừng nói.

“Đến rồi?” Lâm Tiểu Niên vẫn chưa hoàn hồn. “Đến đâu?”.

“Điểm đến.” Vu Hữu Dư kéo cô. “Nhìn kia, nơi đó chính là Cốc Đế Thanh Long Hiệp!”.

Từ trên mảnh đất bằng phẳng nhìn xuống, nhìn thấy Cốc Đế Thanh Long Hiệp, màu xanh ngọc bích hẹp dài, giống như một con rồng ngọc bích phỉ thúy trong vương phủ. Xung quanh bờ, cây cối um tùm, một màu xanh non mơn mớn, còn có các loài hoa, cỏ, mỗi cảnh vật ở cốc đế đều mang một vẻ đẹp diệu kỳ.

“Hóa ra, đúng là có rồng xanh thật!” Lâm Tiểu Niên nhìn cảnh sắc đẹp như thế, liền thốt lên một câu.

“Chỉ đứng ở nơi này mới có thể nhìn thấy được toàn cảnh Cốc Đế.” Tô Bắc Hải đứng bên cạnh nói: “Thế nào, kiên trì leo lên tới nơi, không hoài phí công sức chứ?”.

“Vâng!” Lâm Tiểu Niên trả lời, sau đó quay đầu nhìn Vu Hữu Dư, nếu không phải giữa đường anh luôn khích bác cô, có lẽ cô sẽ không leo lên.

Vu Hữu Dư đang chăm chú thưởng ngoạn cảnh đẹp, cảm thấy ánh mắt cô đang nhìn mình, đột nhiên ngáy người hỏi: “Nhìn cái gì?”.

Lâm Tiểu Niên cười, chớp chớp mắt, khề nói: “Cảm ơn anh!”.

Lên núi dễ, xuống núi khó, lúc đi lên chỉ cảm thấy mệt, không phát hiện thấy đường núi quanh co, nhưng lúc xuống, mới cảm thấy mỗi bước đi đều khó vạn lần.

Vu Hữu Dư và Tô Bắc Hải đi trước, Lâm Tiểu Niên theo sau, mỗi bước đi gặp chỗ nguy hiểm, Tô Bắc Hải đều nhắc cô cẩn thận. Nhưng mặc dù cho cẩn thận đến mấy, cũng có lúc sao nhãng, sơ ý.

Đằng sau có người bước hụt, gây nên hiệu ứng domino, lao thẳng vào người Lâm Tiểu Niên. Người va vào Lâm Tiểu Niên dừng lại, nhưng suýt nữa, Lâm Tiểu Niên cũng bay đi, may mắn có Vu Hữu Dư, kịp kéo Lâm Tiểu Niên sắp ngã nhào, nếu không cô đã bay đi.

Lâm Tiểu Niên bị treo lơ lửng, cánh tay bị Vu Hữu Dư kéo rất chắc, cô dùng hết sức mình để di chuyển vị trí, muốn đặt chắc chân xuống chỗ vững chãi, nhưng đưa đẩy một lúc lâu vẫn không thành công.

Vu Hữu Dư nhìn xuống dưới, một bậc thang đứng, ít cũng hơn trăm mét, nếu như Lâm Tiểu Niên cứ thế ngã nhào xuống, hung nhiều cát ít.

Vừa nghĩ đến câu hung nhiều cát ít, Vu Hữu Dư càng nắm chặt tay cô hơn.

Tô Bắc Hải tốn rất nhiều sức lực chạy vòng xuống dưới, cuối cùng cũng giúp Lâm Tiểu Niên bước lên bậc, nhưng Vu Hữu Dư vẫn chưa buông tay.

Cánh tay và bàn tay của Lâm Tiểu Niên bị anh nắm chặt đến bầm tím, cô cố gắng rút tay ra: “Bỏ ra đi!”.

“Em làm sao, về trường biết ăn nói thế nào đây?” Khuôn mặt Vu Hữu Dư trắng bệch, hét lên.

Anh đang tức giận, vì anh nghe rõ tim mình đập thình thịch, trong tiếng đập không bình thường ấy, có sự sợ hãi, sự lo âu, có gì đó lo lắng không lời nào có thể diễn tả được, và một sự bất lực, không có cách nào giải quyết.

Người bạn học gặp nạn đó tim đã bay khỏi lồng ngực, thận trọng bước đến bên cạnh Lâm Tiểu Niên, run run nói: “Vừa rồi tôi không để ý va phải cậu, tôi xin lỗi!”.

“Xin lỗi có ích gì!” Vu Hữu Dư hắng giọng lạnh lùng, đây là lần đầu tiên anh tức giận một sư đệ trong hội sinh viên: “Cậu không lưu tâm hay thực sự cậu không có tâm? Suýt nữa hại chết người, biết không?”.

Tiểu sư đệ và Lâm Tiểu Niên cùng khóa học với nhau, bị sư huynh mắng như vậy, liền thấy tự trách mình, trong mắt cậu ta rưng rưng nước mắt.

Lâm Tiểu Niên phỉu bụi, đất bám trên áo mình, vội vàng khuyên Vu Hữu Dư: “Không sao, không phải em vẫn còn sống hay sao?”. Cô xoa xoa vết thương bị cọ xát trên cánh tay, nhả mặt kêu lên một tiếng, nhưng lại nở một nụ cười xinh đẹp, rất đáng yêu.

Vu Hữu Dư luôn luôn cau có, vừa đi được mấy bước, đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

Anh cởi áo, dùng tay vạch lên áo sơ mi mấy nét, sau đó lôi ra một con dao nhỏ, rạch một tấm vải dài, sau đó kéo vạt áo cô lên, giúp cô buộc mấy vòng: “Tốt nhất nên cẩn thận, đừng để vết thương bị nhiễm trùng, một lúc sau, đi tìm Nguyễn Tình Không giúp em xử lý vết thương.”

“Em không sao, thật mà!” Lâm Tiểu Niên cố ý xoay người ngăn ánh mắt của người bạn học, sợ cậu ấy thêm tự trách bản thân.

“Áo len đã thấm đầy máu thế kia, còn nói không sao?” Lần này Vu Hữu Dư đã kết hợp rất ăn ý với cô, xoay người lại, ngăn không để cậu bạn kia nhìn thấy.

Tô Bắc Hải đã đi lên phía trước, anh vội vàng xuống núi tìm Nguyễn Tình Không để lấy băng gạc và thuốc giảm đau chống viêm.

Vu Hữu Dư hét theo sau anh: “Bắc Hải, cậu đi chậm thôi, cẩn thận, đừng để xảy ra chuyện nhé!”.

Lâm Tiểu Niên nghe thấy, sợ hãi, nói với Vu Hữu Dư: “Phỉu phỉu cái miệng anh.”

18. Chương 18

Nếu như không tính đến những chuyện xui xẻo, lần du xuân này đúng là một trải nghiệm thú vị.

Trên đường về trường, Lâm Tiểu Niên hơi mệt, đôi mắt nhắm hờ, ngủ gật trên chiếc ghế cứng của tàu hỏa. Trong giấc mơ cô nhìn thấy vườn đào trước và sau nông trại, và thấy những chú mèo con, những chú gà con đáng yêu trong vườn... Trong giấc mơ, cô bỗng nhiên bật cười.

Vu Hữu Dư, Tô Bắc Hải và Thắm Tam Nguyệt đều ngồi đối diện cô, nhìn cô cười. Thắm Tam Nguyệt thấy Vu Hữu Dư đang nhìn Lâm Tiểu Niên, hình như phát hiện ra điều gì mới mẻ, nét mặt lộ rõ sự vui mừng.

Lúc xuống xe, Vu Hữu Dư rất ga lăng xách túi giúp Lâm Tiểu Niên.

Nhìn thấy nụ cười đầy nham nhả và mê hoặc của anh, trong lòng Lâm Tiểu Niên thấy bất an, khẽ hỏi: “Vu... Vu sư huynh này, anh không tính bắt em đền chiếc áo sơ mi đó chứ?”

Vu Hữu Dư vỗ vỗ trán: “Ai dō, trí nhớ của em sao tốt như vậy nhỉ? May quá em đã nhắc anh. Áo sơ mi, đúng rồi, áo sơ mi của anh!”

Lâm Tiểu Niên há hốc miệng, muốn khóc nhưng không khóc được: “Lúc đó, là do anh tự nguyện xé đó chứ...”

“Như vậy sao? Anh không nhớ.” Vu Hữu Dư nhún vai.

Về đến trường, mọi người bàn tán mãi về chuyến đi du xuân, sau đó một thời gian chủ đề đó mới lắng xuống.

Cuộc sống hàng ngày luôn lặp lại, tiếp diễn một cách đơn điệu, hàng ngày Lâm Tiểu Niên vẫn bận rộn học tập. Chỉ có một sự khác biệt, đó là lúc cô gặp Vu Hữu Dư ở phòng tự học, hai người đã có thể hòa thuận hơn, không mâu thuẫn nữa.

Nhưng thực sự như vậy sao?

Một ngày, cô vừa mới đến phòng tự học, vẫn chưa ngồi nóng chỗ, một đại mỹ nhân từ ngoài bước vào.

Đại mỹ nhân này đến tìm Vu công tử, hung hăng bước vào. Cô ta không quan tâm phòng tự học nghiêm cấm ồn ào, lớn tiếng hỏi: “Vu Hữu Dư, anh có ý gì đây? Tại sao đang bình thường vô duyên vô cớ chia tay em?!”

Tất cả mọi người trong phòng tự học đều ngẩng đầu lên xem, mọi người đều mắt chữ A miệng chữ O ngạc nhiên.

Vu Hữu Dư lạnh lùng cười: “Tại sao không thể nói chia tay với em? Hai người ở bên nhau không còn hứng thú, thấy vô vị, đương nhiên phải chia tay thôi.”

Đại mỹ nhân tức giận: “Em không đồng ý chia tay!”

“Mặc kệ em!” Vu công tử tuyệt tình nói, trên mặt khẽ nở nụ cười, nhưng trong đôi mắt ẩn chứa sự lạnh lùng sắc nhọn.

Đại mỹ nhân vừa nhìn thấy tình hình bất lợi, vội vàng thay đổi sắc mặt, không còn vẻ mặt không biết đúng sai như nãy nữa, bèn chuyển sang kẻ sách mềm mỏng, từng giọt nước mắt giả vờ lăn xuống: “Sao anh có thể nói chia tay là chia tay được, em phải làm thế nào đây?” Vu Hữu Dư thấy phản cảm nói: “Em làm thế nào cũng không có liên can tới anh”.

“Hữu Dư, anh không thể tuyệt tình như vậy, muốn chia tay cũng nên cho em một lý do chứ!” Đại mỹ nhân dường như mất hết ý chí, biến thành một bộ dạng mềm yếu đáng thương.

Vu Hữu Dư không chút phản ứng: “Đi đi, đừng làm phiền người khác học.”

Màn kịch của đại mỹ nhân đã có thêm vài giọt nước mắt: “Hữu Dư, anh không thể như vậy. Hôm nay anh không nói lý do, em sẽ không đi.”

Nhìn lại mỹ nhân khóc như mưa, nhưng bộ dạng Vu Hữu Dư lạnh lùng đến tàn khốc, Lâm Tiểu Niên thấy khó chịu.

Cô chịu không nổi người con gái yêu thương nhưng không được đáp trả, cũng giống như cô yêu Kiều Hoài Ninh, còn anh ấy không yêu cô.

Cô có thể hiểu trái tim yêu mà không được yêu, muốn có nhưng không đạt được ấy.

Lâm Tiểu Niên thấy mũi mình cay cay, cảm giác muốn khóc. Cô không biết mình lấy dũng khí từ đâu, lại có thể đứng dậy nói: “Coi như không yêu, cũng không nên chà đạp lên tấm lòng người khác như vậy!”.

Câu nói thể hiện sự bất bình của cô khiến Vu Hữu Dư tức giận: “Em muốn tham gia vào đây đúng không?”. Anh cười ác độc: “Muốn biết lý do?”. Anh chỉ vào Lâm Tiểu Niên, nói với đại mỹ nhân: “Nói cho em biết, anh đã yêu cô ấy, cô ấy chính là lý do!”.

Đột nhiên, tất cả ánh mắt của mọi người như những mũi tên sắc nhọn hướng về Lâm Tiểu Niên.

Đại mỹ nhân run lên, chau mày nhìn Lâm Tiểu Niên từ đầu xuống chân: “Hóa ra là cô!”.

Sự việc xảy ra quá bất ngờ, Lâm Tiểu Niên không kịp phản ứng, đành chịu nỗi lầy tức giận của đại mỹ nhân đổ vào người: “Hồ ly tinh!”.

Lâm Tiểu Niên bị đánh đến tả tơi, trong lòng bức bối: Không phải tôi thay anh nói câu này, nên anh trêu đùa mạng sống của tôi thế này phải không? Nhưng, sau đó nghĩ, mới phát hiện ra có điều gì đó không đúng, rõ ràng câu nói của Vu Hữu Dư mới dẫn đến bùng nổ kho đạn này, vậy chuyện này có liên quan gì đến cô.

“Anh vừa nói gì? Tôi có thù oán gì với anh?” Lâm Tiểu Niên bức dọc, đối lại ai vô duyên vô cớ bị tát cũng như vậy mà thôi.

Vu Hữu Dư cười: “Anh nói anh yêu em thì sao nào?”.

Anh vẫn chưa nói hết, liền bị Lâm Tiểu Niên tát một cái, mạnh hơn cái bạt tai của đại mỹ nhân rất nhiều, bốp một tiếng, một âm thanh lạnh lạnh vang lên.

Vu Hữu Dư xoa xoa má, khẽ cười, ánh mắt lấp lánh, dường như đang hồi tưởng lại ánh lửa bùng cháy trong đôi mắt cô.

Đại mỹ nhân hồ đồ rồi, tất cả mọi người ồ lên một tiếng.

Lâm Tiểu Niên đeo cặp sách, nhanh chóng rời khỏi phòng tự học, rời khỏi võ đài mà cô vốn không liên can này.

Chẳng qua chỉ vì một câu nói bốc đồng đã châm ngòi nổ này, khiến cô vô tình chen ngang vào trong câu chuyện của người khác, ngốc nghếch diễn trò hay ọi người xem.

Lâm Tiểu Niên hận cái tính nóng nảy của mình vô cùng tận.

Lang thang bên ngoài một hồi lâu, cho tới lúc đèn được thấp sáng, cô mới trở về ký túc xá.

Như thường nhật, Lâm Tiểu Niên mở cuốn nhật ký viết vài trang.

Cát Ngôn tấm giắt xong, kéo tay cô nói: “Mau lại đây tán chuyện!”.

“Mình muốn xem tin tức!” Lâm Tiểu Niên chỉ muốn ghi nhật ký để giải tỏa sự tức giận của mình.

Thẩm Tam Nguyệt đặt tay lên vai cô, nói: “Còn xem tin gì nữa? Cậu đã trở thành nhân vật hot nhất trường Chiết Giang rồi!”.

Lâm Tiểu Niên đã biết trước “Tiếng lành đồn gần, tiếng dữ đồn xa”, nhưng cô vẫn rất cẩn thận xác định: “Hot gì chứ?”.

“Giả vờ, lại còn giả vờ!” Thẩm Tam Nguyệt tiến lại gần, “Trước mặt mọi người Vu công tử vĩ đại đã tuyên bố yêu cậu!”.

“Đó là hiểu nhầm, là trò đùa ác ý.” Lâm Tiểu Niên giải thích với các bạn cùng phòng.

“Nhưng lúc phóng viên của trường phỏng vấn, anh ấy cũng nói đang theo đuổi cậu.” Cát Ngôn ngoài đảm đương phóng viên chuyên mục giải trí của phòng 208, còn kiêm luôn nhiệm vụ ở đài phát thanh của trường.

Lâm Tiểu Niên ấn nút tắt máy, sau đó gấp quyển nhật ký, thẳng thắn nói: “Không cần đuổi theo mình, Vu sư huynh bình thường cũng chạy nhanh hơn mình.”

Cuộc thảo luận của phòng 208 vì có tên “Vu Hữu Dư” nên không khí rất náo nhiệt.

Quan Lan nói: “Vu công tử cũng tốt, thông minh, đẹp trai, khí chất tốt, điều kiện gia đình cũng tốt...”

Lâm Tiểu Niên thông thả sửa lại: “Cậu biết công thức âm nhân âm ra dương chứ, chính là hai khuyết điểm bằng một ưu điểm. Anh ta nhiều ưu điểm thế, tính đi tính lại không biết có bao nhiêu khuyết điểm?”

“Vu công tử đi xe thể thao...”. Thảm Tam Nguyệt rất thích phong thái lịch lãm và tự do khi Vu Hữu Dư lái chiếc Lamborghini.

“Bố mình nói những người có bản lĩnh đều lái trực thăng.” Lâm Tiểu Niên nằm xuống giường, có chút buồn phiền, do đó lật người đi lật người lại mấy lần.

“Vu công tử rất lương thiện, khi cậu ốm còn đến thăm cậu.” Cát Ngôn nhắc nhở.

Lâm Tiểu Niên than một câu: “Nếu như mình hại người khác mắc bệnh, mình cũng sẽ tới thăm.”

“Nữ sinh cả trường đều thích Vu công tử!” Quan Lan nói.

Cuối cùng Lâm Tiểu Niên không biết làm thế nào: “Để chứng minh mình không thích anh ta, trừ phi muốn mình đi làm phẫu thuật chuyển đổi giới tính sao?”

“Tại sao cậu không thích anh ấy?” Thảm Tam Nguyệt gặng hỏi.

Lâm Tiểu Niên im lặng, câu hỏi này, cô chọn không trả lời.

Nhưng lại có người thay cô lên tiếng tuyên bố: “Người cô ấy yêu chính là Kiều Hoài Ninh!”

Cả phòng bỗng ồ lên!

Người quản lý ở dưới tầng không nhẫn nại được nữa, đi lên lầu, gõ cửa: “Giờ ngủ, đề nghị các em chú ý!”

19. Chương 19

Tâm lý Lâm Tiểu Niên cũng không tồi, khi cả trường đang bàn tán Vu công tử thật sự thích cô hay không, cô vốn bỏ ngoài tai, nên bình thường làm gì, thì bây giờ cô vẫn làm việc đó.

Thực sự có người hiếu kỳ, tìm đến cô chứng thực, cô cười, không giải thích cũng không có phản ứng. Vì cô biết tin đồn không phân biệt đúng sai.

Gần đến ngày thi môn Tin học, một mình Lâm Tiểu Niên nằm ở ký túc xá luyện tập, theo thói quen cô lên QQ chờ Niên Cao lên mạng.

Thảm Tam Nguyệt đột nhiên đập cửa nhào vào phòng nằm đổ xuống giường, không nói lời nào.

“Cậu làm sao vậy?” Lâm Tiểu Niên chưa từng nhìn thấy bộ dáng đó của Tam Nguyệt, đôi mắt hơi ửng đỏ, tức giận nhưng vẫn cố nén chịu.

Thảm Tam Nguyệt không thèm để ý đến cô, nét mặt thể hiện sự coi thường và khinh bỉ, hắng giọng, quay lưng về phía cô.

Lúc này, Quan Lan giống như một trận gió lao vào phòng, không đầu không cuối nói: “Lâm Tiểu Niên, cậu có thấy ví tiền của mình không? Bên trong có 1.500 tệ mới rút, phí đăng ký thi cấp bốn. Hồi sáng rõ ràng để ở đầu giường...”

“Không thấy!” Suy nghĩ Lâm Tiểu Niên có sự xáo trộn, đối với Tam Nguyệt và Quan Lan, cô không biết nên quan tâm ai trước.

“Tam Nguyệt, cậu có nhìn thấy không?” Quan Lan hỏi Tam Nguyệt, người đang tức giận.

Thảm Tam Nguyệt nhìn Lâm Tiểu Niên, lạnh lùng nói một câu: “Cảm thấy lương tâm mình cắn rứt, đúng không?”

“Tam Nguyệt, cậu nói gì vậy?” Lâm Tiểu Niên ngạc nhiên, Quan Lan tìm ví tiền, tại sao Tam Nguyệt nói cô thấy lương tâm cắn rứt?

“Làm gì, bản thân cậu biết!” Thắm Tam Nguyệt khóc lóc nằm trên giường, trùm chăn, nhất định không chịu dậy.

Quan Lan chăm chăm nhìn Lâm Tiểu Niên: “Tam Nguyệt sao vậy? Tiểu Niên, có phải cậu cầm ví tiền của mình không?”.

“Mình không thấy ví tiền của cậu.”

“Tam Nguyệt nói cậu cầm, trong phòng chỉ có hai người bọn cậu...”

“Tam Nguyệt nói linh tinh!” Lâm Tiểu Niên không để ý đến tình hình trước mắt, dứt khoát không quan tâm, tiếp tục làm đề bài tập trên máy vi tính của mình.

“Không trả ví tiền cho tôi, tôi sẽ báo cáo với cô quản lý ký túc, để cô ấy tìm hộ tôi!” Quan Lan nói dò.

“Cậu đi tìm hiệu trưởng cũng không có vấn đề gì!” Lâm Tiểu Niên cho rằng cô ấy đang đùa, cũng hững hờ nói.

Những gì Thắm Tam Nguyệt nói chưa chắc liên quan đến Lâm Tiểu Niên, cô chỉ ôm chiếc chăn nhưng nằm trên giường.

Lâm Tiểu Niên nhẹ nhàng bước đến bên Thắm Tam Nguyệt, vén một góc chăn của Tam Nguyệt lên: “Cẩn thận mọc rôm...sao thế? Có phải đã cãi nhau với Tô Bắc Hải nhà cậu không?”.

Thắm Tam Nguyệt trợn đôi mắt to tròn: “Không phải cậu hy vọng bọn tôi sớm cãi nhau hay sao?”.

Lâm Tiểu Niên nghe thấy rất ngạc nhiên.

“Lâm Tiểu Niên, xem ra tôi có mắt như mù, nhìn nhầm cậu!” Thắm Tam Nguyệt gắng sức kéo chăn lên, trùm kín đầu.

Lâm Tiểu Niên vẫn muốn khuyên thêm, nhưng thấy Quan Lan đưa cô quản lý ký túc xá vào.

Cô quản lý ký túc xá hỏi: “Ai là Lâm Tiểu Niên?”.

“Cháu!” Lâm Tiểu Niên đứng dậy. “Có chuyện gì vậy à?”.

“Bạn này nói cháu lấy ví tiền của bạn ấy, nhưng không trả cho bạn.”

“Cháu không lấy.” Lâm Tiểu Niên phủ nhận, cô nhìn Quan Lan, ánh mắt có phần ngạc nhiên, có chút thất vọng.

“Rõ ràng Thắm Tam Nguyệt nói cậu lấy!”.

“Mình...không lấy!” Lâm Tiểu Niên hoàn toàn thất vọng.

“Ai là Thắm Tam Nguyệt?” Cô quản lý ký túc xá sau khi vào phòng, liên tục hỏi.

Quan Lan chỉ về phía Thắm Tam Nguyệt đang nằm trên giường.

“Cháu này, cháu đã nhìn thấy Lâm Tiểu Niên lấy ví tiền của Quan Lan phải không?”

Thắm Tam Nguyệt che chăn hét lên: “Đừng hỏi cháu, cháu không nhìn thấy gì hết!”.

“Tam Nguyệt, sao cậu lại nói như vậy?” Quan Lan vốn cho rằng Thắm Tam Nguyệt sẽ khẳng định cô ấy đã nhìn thấy, không ngờ cô ấy không chịu nói gì nữa.

Cô quản lý ký túc xá nói với Quan Lan: “Cháu xem, việc này cháu nên tìm phòng bảo vệ để giải quyết.”

Khi Cát Ngôn trở về ký túc, Quan Lan đã đi tìm bảo vệ, trong phòng chỉ còn lại Lâm Tiểu Niên và Thắm Tam Nguyệt.

Cô ấy hỏi Lâm Tiểu Niên: “Tam Nguyệt sao vậy? Quan Lan đâu? Cậu ấy để tôi đợi cậu ấy đăng ký, đợi nửa ngày vẫn không thấy cậu ấy đến.”

Lâm Tiểu Niên chỉ lắc đầu: “Không biết.”

Lúc này, phòng bảo vệ gọi điện tới, muốn Lâm Tiểu Niên đi xuống đó.

Cát Ngôn rất ngạc nhiên: “Người tốt, sao phải đến phòng bảo vệ?”

Lâm Tiểu Niên cũng không giải thích, mặc xong quần áo rồi đi, máy vi tính cũng không kịp tắt, QQ của Niên Cao trên mạng vẫn không ngừng nhấp nháy.

Lúc mới gặp Tiểu Niên, cô giáo ở phòng bảo vệ rất hòa nhã với Lâm Tiểu Niên, mỉm cười nói: “Bạn bè với nhau, trêu đùa là chuyện bình thường, em lấy ví tiền của bạn, đã khiến bạn lo lắng, bây giờ trò đùa cũng nên kết thúc, nên trả ví tiền lại cho bạn.”

Lâm Tiểu Niên chỉ nói: “Em không lấy”, sau đó im lặng.

“Lúc đó trong phòng chỉ có hai người em và Thẩm Tam Nguyệt, hơn nữa bạn Thẩm Tam Nguyệt đã nói rằng em lấy.” Cô giáo vẫn nhẫn nại, vừa phân tích vừa khuyên răn cô.

Lâm Tiểu Niên vẫn chỉ nói một câu: “Em không lấy!”

“Vậy theo em thì ai lấy?” Sự nhẫn nại của cô giáo dần dần biến mất, giọng điệu có phần thiếu kiên nhẫn.

“Em không biết.” Lâm Tiểu Niên thản nhiên đứng trong phòng bảo vệ, luôn giữ chừng mực đối xử hợp lý.

“Xem ra em không định nói ra sự thật?”

“Những điều em nói, đều là sự thật!”

“Em...có phải em muốn có thời gian suy nghĩ kĩ không?” Nói xong, cô giáo ở phòng bảo vệ liền ra ngoài, chỉ còn lại một mình Lâm Tiểu Niên trong phòng.

Lúc ăn trưa, Cát Ngôn không yên tâm, đến phòng bảo vệ tìm cô, thấy không có cô giáo ở đó, chỉ có một mình Lâm Tiểu Niên ngồi ngây người ở văn phòng.

“Đi, đi ăn cơm trước.” Sự cô đơn, lạc lõng trong ánh mắt của Lâm Tiểu Niên khiến cho Cát Ngôn rất đau lòng.

“Không có bụng dạ nào ăn nữa, đợi cô giáo về nói sau.” Lâm Tiểu Niên cười như vô hồn.

“Rốt cuộc vì chuyện gì?” Cát Ngôn hỏi ai, ai cũng nhất định không nói.

“Không phải chuyện to tát gì cả.” Lâm Tiểu Niên không muốn giải thích với Cát Ngôn, sợ cô ấy nghe sẽ lo lắng.

Đến hai rưỡi chiều, cô giáo ở phòng bảo vệ mới quay lại: “Nghĩ kĩ chưa? Định trả lại ví tiền cho người ta chưa?”

“Em không lấy ví tiền của bạn ấy, làm sao có thể trả được?”

Nghe Lâm Tiểu Niên nói như vậy, cô bảo vệ không nói được lời nào. Cô giáo gọi điện về ký túc, gọi ba người còn lại trong phòng đến đối chất.

Đến lúc này, Cát Ngôn mới hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Tam Nguyệt, cậu nói ví tiền do Tiểu Niên cầm?” Cát Ngôn hỏi Thẩm Tam Nguyệt.

“Mình không nói!” Vành mắt của Thẩm Tam Nguyệt vẫn sưng húp.

“Vậy tại sao cô giáo ở phòng bảo vệ gọi Tiểu Niên đi? Cậu ấy sao có thể lấy trộm ví tiền của người khác?” Cát Ngôn là một người nóng tính, không kìm nổi đã to tiếng với Thẩm Tam Nguyệt.

Thẩm Tam Nguyệt không nhìn Cát Ngôn: “Gọi cậu ấy đi liên quan gì tới mình? Mình không biết gì cả.”

Quan Lan đứng ở bên khuyên giải, nói với Cát Ngôn: “Phòng chúng ta chỉ có mấy người như vậy, cậu không lấy, Tam Nguyệt không lấy, không phải cô ấy thì ai?”

“Cậu im miệng đi!” Cát Ngôn trừng mắt nhìn Quan Lan: “Tiểu Niên là người thế nào, tôi rõ hơn cậu.”

Đối chất cả buổi chiều, vì Thắm Tam Nguyệt một mực không nói, Cát Ngôn dựa vào nhân cách của mình đảm bảo Lâm Tiểu Niên sẽ không tùy tiện lấy đồ của người khác, nên sự việc càng ngày càng bế tắc.

Nhưng đến ngày thứ Hai, cô giáo ở phòng bảo vệ lại tìm Lâm Tiểu Niên nói với cô rằng Quan Lan đã tìm thấy ví tiền trong tủ của cô ấy, nhưng 1.500 tệ bên trong ví đã không cánh mà bay.

Lần này, cô giáo ở phòng bảo vệ cũng không nể mặt: “Em Lâm Tiểu Niên, em biết hành vi của em là hành vi gì không? Chiếm đoạt!”

Giọng nói gay gắt của cô giáo ở phòng bảo vệ khiến cho Lâm Tiểu Niên không hiểu chuyện gì đang xảy ra: “Em đâu có chiếm đoạt?”

“Bằng chứng trước mắt, phủ nhận cũng vô dụng! Chúng tôi sẽ thông báo cho sở cảnh sát, để họ tiếp nhận điều tra vụ này.” Cô giáo phòng bảo vệ trịnh trọng tuyên bố.

20. Chương 20

Vu Hữu Dư vốn cho rằng trời đùa tai ác của mình khiến cho Lâm Tiểu Niên sợ, nên cô sợ không đến phòng tự học nữa.

Ngày hôm đó, trước mặt mọi người, khi anh nói thích cô, ánh sáng long lanh nhưng đầy tức giận trong đôi mắt trong sáng của cô khiến anh mất hết lý trí, trái tim anh như mê mẩn, say đắm.

Khoảnh khắc đó, mặc dù đang trêu đùa, nhưng trong lòng có sự hy vọng không thể nói rõ.

Mình thực sự thích cô ấy sao? Anh tự hỏi.

Mặc dù sau đó anh tuyên bố anh sẽ theo đuổi cô, nhưng suy cho cùng cũng có mấy phần trêu đùa và giận dỗi.

Theo tính cách của anh, có lẽ tìm một người con gái chơi cùng thì được nhưng thực sự theo đuổi một người, anh vẫn có phần không muốn tiến xa hơn. Anh không thích bị gò bó, cũng không muốn gây thêm phiền phức ỉn.

Dựa vào điều kiện của anh, chỉ cần giơ ngón tay trở, sẽ có một đoàn mỹ nhân xếp hàng chờ anh chọn lựa, anh hà tất phải hao tổn tâm sức đi theo đuổi cô nữ sinh bướng bỉnh này sao?

Nhưng, thực sự cô có điều gì đó rất khác so với đám đông kia...

Anh thích bộ dạng lúng túng khó xử của cô, anh muốn làm cô tức giận, nhìn cô tức giận cũng là một niềm vui trong cuộc đời nhàm chán này. Anh tin rằng anh đã có chút không bình thường.

Bây giờ không nhìn thấy cô, trong lòng dâng lên một sự mất mát và buồn phiền khó nói ra.

Vu Hữu Dư nghĩ đi nghĩ lại rất nhiều, ngày hôm đó trong phòng tự học, có phải anh đã quá đáng quá không?

Anh hạ quyết tâm tìm bằng được Lâm Tiểu Niên xin lỗi, xóa bớt phiền phức cho cô, như thế đồng thời cũng khiến mình phiền phức hơn.

Vu Hữu Dư đứng dưới sân ký túc xá, hét to “Lâm Tiểu Niên”, đợi một lúc lâu cũng không có người ra. Sau đó một bạn bên cạnh phòng 208 thò đầu xuống nói với anh: “Lâm Tiểu Niên à, đến sở cảnh sát rồi, các bạn ở phòng đó cũng đi cùng.”

“Gì cơ, đến sở cảnh sát?” Vu Hữu Dư không hiểu. “Cô ấy đi sở cảnh sát làm gì?”

“Không biết... Nghe nói Lâm Tiểu Niên lấy ví tiền của Quan Lan.”

“Em à, trò đùa của em không thú vị chút nào.” Vu Hữu Dư ngắt lời. “Cô ấy lấy ví tiền có tác dụng gì?”

“Sao em biết được, nếu như không lấy, bọn họ đến sở cảnh sát làm gì?”

Bất luận đi tới đâu Lâm Tiểu Niên một mực nói: “Em không lấy ví tiền của Quan Lan!”

Đồng chí cảnh sát cũng gọi Thẩm Tam Nguyệt và Quan Lan đến, bọn họ muốn hiểu ý câu “lương tâm cắn rứt” mà Tam Nguyệt nói trong ngày hôm đó, do đó để Thẩm Tam Nguyệt viết lại toàn bộ quá trình sự việc xảy ra.

Khi Thẩm Tam Nguyệt đang do dự không biết nên viết thế nào thì Tô Bắc Hải đến.

Qua tấm kính ngăn của phòng thẩm vấn, Thẩm Tam Nguyệt nhìn thấy sắc mặt lo lắng của Tô Bắc Hải, tinh thần đầy chán nản.

Cô nghĩ đến câu mà anh nói với cô trong hoa viên nhỏ ở trung tâm trường: “Tam Nguyệt, anh đã thích người khác.”

Lúc đó, cô còn cười ngốc nghếch: “Không thể nào, anh vốn không có cơ hội thay đổi tình cảm, yêu người con gái nào khác.”

“Anh không thay đổi tình cảm đi yêu người khác, vừa mới bắt đầu anh đã thích cô ấy nhưng lúc đó chưa dám khẳng định chắc chắn như bây giờ.” Tính cách của Tô Bắc Hải luôn luôn ôn hòa, đến thừa nhận mình có người khác cũng nói rất rõ ràng.

Cô nhận ra rằng không phải anh đang trêu đùa, à lên một tiếng, bật khóc: “Sao có thể như vậy? Sao anh có thể thích người khác...Người đó là ai?”.

Tô Bắc Hải cũng cảm thấy không nhất thiết phải giấu, do đó dứt khoát nói: “Là Lâm Tiểu Niên.”

Vừa nghe thấy, Thẩm Tam Nguyệt rất ngạc nhiên, sau đó khóc òa: “Tại sao lại là Lâm Tiểu Niên?”.

Anh cười sần sùi: “Nếu như anh biết tại sao thì đã tốt.”

“Được, nếu anh thích cô ấy thì cứ thích cô ấy đi!” Thẩm Tam Nguyệt chạy về ký túc xá như điên như dại.

Tại sao lại là Lâm Tiểu Niên? Cô luôn coi Lâm Tiểu Niên là người bạn thân thiết nhất của mình. Cô cho rằng Lâm Tiểu Niên đã có anh Hoài Ninh, sẽ không để ý đến bất kỳ nam sinh nào nữa, cho nên cô làm bất cứ việc gì đều muốn kéo Tiểu Niên đi cùng, thậm chí đến hẹn hò cùng Tô Bắc Hải, đều có sự tham dự của Tiểu Niên.

Nhưng cô đã để Tô Bắc Hải dễ dàng yêu Lâm Tiểu Niên...

Cho nên, hôm đó, cô mới nói ra những lời kỳ lạ, khó hiểu đó.

Thấy nét mặt lo âu của Tô Bắc Hải, trong lòng Thẩm Tam Nguyệt tức giận, khó lấy lại cân bằng.

Cô nhanh chóng viết vào tờ khai: “Lúc tôi về phòng, trong phòng chỉ có hai người chúng tôi, cô ấy rất lo lắng, sắc mặt không tự nhiên, có thể sợ tôi nhận ra việc gì đó, không ngừng nói chuyện với tôi...”.

Mặc dù cô cố gắng hết sức để che giấu nhưng Tô Bắc Hải vẫn nhìn thấy tất cả nội dung cô viết. Sắc mặt anh do lo lắng bỗng chốc trở nên xám xịt, giọng nói run run: “Tam Nguyệt, sao em có thể bịa đặt những điều như vậy?”.

Cô lạnh lùng cười đáp: “Tôi viết như thế nào là việc của tôi, anh...không quản được đâu!”.

Tô Bắc Hải gạt đầu vô tình, thẫn thờ rời khỏi phòng thẩm vấn.

Anh rất hối hận vì những câu nói đầy kích động của ngày hôm đó đã làm Tam Nguyệt tổn thương rất nhiều, cũng gián tiếp hại Lâm Tiểu Niên.

Nhưng anh không khống chế được lời nói của mình. Nếu không nói ra, mỗi lần khi đối diện với Thẩm Tam Nguyệt và Lâm Tiểu Niên, anh đều mang một cảm giác tội lỗi.

Bình thường anh nghĩ, giữa người và người tại sao có thể nảy sinh tình yêu? Thứ cảm giác khiến cho người ta đứng ngồi không yên, không biết nên làm thế nào và muốn dừng lại cũng không được, tình cảm ấy luôn luôn khống chế thần kinh của anh, khiến cho anh cười vui vẻ, cũng mang đến cho anh cảm giác đau đớn.

Anh ngưỡng mộ Vu Hữu Dư, có thể không một chút do dự tuyên bố với thế giới rằng “Tôi muốn theo đuổi Lâm Tiểu Niên”, mặc dù Vu Hữu Dư nói rất tùy tiện, nhưng anh vẫn đổ kị...dựa vào điều gì, anh mất cơ hội rồi sao?

Anh không nghĩ ra tại sao lúc đầu mình lại theo đuổi Thẩm Tam Nguyệt.

Chỉ nhớ lúc tân sinh viên đến đăng ký nhập học, anh đã gặp cô ấy và Quan Lan trong vườn trường, cô ấy không giống như Quan Lan, ngọt ngào gọi Tô sư huynh, khiến anh vui mừng như muốn nhảy lên, mà chỉ khẽ gật đầu cười gọi anh là Tô Bắc Hải, do đó anh lơ mơ có một thiện cảm với cô.

Trong trường đại học, nếu như hai người thường ở cùng nhau, đương nhiên sẽ cho rằng đang yêu nhau.

Lúc đó, đối diện với bọn Lâm Tiểu Niên, anh không có biểu hiện gì giống như đang qua lại với Tam Nguyệt, còn muốn để cho bọn họ đoán. Đến sau này, tất cả mọi người đều cho rằng họ đang yêu nhau.

Nhưng chỉ có mình anh biết, trong sâu thẳm trái tim anh đang cất giữ hình bóng ai.

Nghe Cát Ngôn nói trong điện thoại kêu Kiều Hoài Ninh mới biết đã xảy ra chuyện gì.

Khi anh đến sở cảnh sát, Lâm Tiểu Niên đang im lặng nghĩ: Ngày nói dối sớm đã qua, mọi người hà tất phải lừa mình như vậy chứ?

Cô cảm thấy đau đầu với những tính toán nhỏ nhen, những âm mưu của đám con gái, dù thế nào cũng không thể hiểu tại sao thái độ của Tam Nguyệt đột nhiên thay đổi như vậy.

Sau đó, cô nhìn thấy Kiều Hoài Ninh và Cát Ngôn.

“Anh Hoài Ninh!” Cô rất vui mừng, hướng về phía cánh cửa hét lên.

“Niên Niên!”

Lúc trước, Lâm Tiểu Niên chưa từng cảm thấy mình tủi thân, cũng chưa từng nghĩ mình sẽ phải khóc, nhưng giây phút gặp Kiều Hoài Ninh, cô đã khóc òa lên, nước mắt ngắn, nước mắt dài.

Cát Ngôn rút chiếc khăn giấy, Kiều Hoài Ninh đã giúp cô lau khô những giọt nước mắt tủi hờn ấy: “Tiểu nha đầu, đừng khóc!”

“Em không khóc!” Ngay lập tức cô nở một nụ cười rất rạng rỡ ngay trước mặt anh, nhưng khóe mắt vẫn ngấn lệ.

21. Chương 21

Nếu câu nói đó do bất kỳ người nào hỏi, Lâm Tiểu Niên tuyệt đối không để ý, nhưng câu nói đó do Kiều Hoài Ninh hỏi.

Kiều Hoài Ninh hỏi: “Niên Niên, ví tiền của bạn sao lại ở trong tủ của em?”

Mặc dù câu hỏi đó không kèm theo sự thắc mắc, cũng không có ý hỏi đúng sai, nhưng khiến trái tim cô ớn lạnh.

Cô cúi thấp đầu, lẩm bẩm: “Em...không biết.” Sau đó im lặng hồi lâu.

Cô không nói gì, Kiều Hoài Ninh càng lo lắng, trán vã đẫm mồ hôi.

Cát Ngôn đứng bên cạnh cũng không kìm nổi, nói với Lâm Tiểu Niên: “Cậu cũng không phải là người thiếu tiền tiêu!”

Lâm Tiểu Niên mạnh mẽ hơn, trầm giọng phản bác cô ấy: “Ai nói mình không thiếu tiền? Kỳ học này mình mua máy vi tính, trả 4.000 tệ tiền cơm cho Vu công tử, còn phải bồi thường PSP cho anh ấy...Mình thiếu tiền, tuyệt đối có động cơ lấy ví tiền của Quan Lan để giải quyết vấn đề của mình.”

Một loạt lời nói của cô khiến Kiều Hoài Ninh cảm thấy không vui: “Niên Niên, em hãy nghĩ kỹ, đây là đầu mà em lừa như vậy, không được đâu?”

“Em không lừa.” Giọng điệu của cô chưa bao giờ thành thật như vậy, “Em thừa nhận em lấy ví tiền của Quan Lan, muốn trừng phạt thế nào, tùy trường quyết định! Chỉ mong em có thể nhanh chóng rời khỏi nơi quỷ quái này.”

Trong phòng thẩm vấn, cô ngây người như sắp biến thành bức tượng đá.

“Được rồi, mời các vị ra ngoài!” Nhân viên của sở cảnh sát cử cuối cùng đã đến duy trì trật tự. “Cảnh sát sẽ đến ngay để xử lý vụ việc này.”

Kiều Hoài Ninh dạn đi dạn lại Lâm Tiểu Niên một lần: “Lúc nữa, đừng nói linh tinh đấy!”.

Lâm Tiểu Niên đau khổ nhìn chằm chằm xuống đất, bướng bỉnh lắc đầu.

Nhân chứng, vật chứng đã có đầy đủ, bản thân Lâm Tiểu Niên cũng không phủ nhận, cho nên án kiện này sẽ được xử lý rất đơn giản.

Cảnh sát ghi chép xong đưa cho Lâm Tiểu Niên ký tên. Lâm Tiểu Niên cầm chặt bút, tay hơi run run, cô học pháp luật, đương nhiên biết hậu quả của việc ký tên vào tờ giấy này. Nhưng thực sự cô rất đau lòng, vì Thẩm Tam Nguyệt đã đứng ra làm chứng, Kiều Hoài Ninh cũng hoài nghi cô... Những người cô coi trọng đều chống lại cô, đều không tin tưởng cô...

Như vậy, ký và không ký có gì khác nhau?

Trong khoảnh khắc đầu bút chạm vào giấy, bên ngoài phòng thẩm vấn rất ồn ào, một người nghênh ngang bước vào, giọng nói đầy kiêu ngạo, không cần quay lại xem cũng biết là Vu Hữu Dư: “Dựa vào cái gì mà các người không cho tôi vào? Tôi có chứng cứ quan trọng có thể chứng minh cô ấy trong sạch và vô tội!”.

“Cô ấy đã thừa nhận mình chiếm đoạt!”

“Chút tiền lẻ đó không đáng để cô ấy để ý!” Đường như Vu Hữu Dư đang tức giận. “Không cho tôi vào, tôi sẽ không khách sáo đâu.”

Người cảnh sát không thèm để ý đến câu nói của anh: “Cậu dám không khách sáo xem thế nào?”.

Vu Hữu Dư cười, chỉnh lại vạt áo sơ mi, sau đó kéo tay của cảnh sát viên, xoay mình, lạnh lùng quật viên cảnh sát nặng gần một tạ ngã sòng xoài trên mặt đất.

“Là anh nói xem thử mà.” Anh nói một câu, hùng hổ bước vào phòng thẩm vấn.

Người cảnh sát đang xử lý vụ án giật mình: “Ai cho anh vào đây?!”.

“Tôi tự vào không được sao?” Vu Hữu Dư nói với vẻ khinh thường.

“Đây là nơi xử lý vụ án!”

“Tôi đến là giúp anh, đưa một chứng cứ rất quan trọng.” Vu Hữu Dư rút tờ chứng chỉ đã ố vàng trong cặp ra, từ từ nói: “Tôi thấy vật này có ích hơn nhân chứng, vật chứng mà các anh nói gấp bội lần.”

Cảnh sát cầm chứng chỉ lên xem, đột nhiên ngạc nhiên nói: “Không thể nào!”.

“Các anh hoàn toàn có thể đi điều tra.”

Phòng thẩm vấn bị Vu Hữu Dư làm loạn, Kiều Hoài Ninh, Cát Ngôn và Tô Bắc Hải cũng chạy đến.

“Các anh về hết đi được không? Để em yên tĩnh một lúc.” Lâm Tiểu Niên cầu xin mấy người đứng xung quanh đó.

“Niên Niên, rốt cuộc em làm sao thế?” Kiều Hoài Ninh càng nhìn càng nhận thấy cô khác lạ.

“Em không sao, thật đấy!” Trước sau cô vẫn cúi đầu, giọng nói khàn đục.

Một cảnh sát khác vội vàng vàng chạy vào phòng thẩm vấn tuyên bố: “Cảnh sát trưởng nói vụ án trường đại học Chiết Giang không xử lý nữa.”

“Vậy xử lý thế nào?” Người cảnh sát đang xử lý vụ án thở dài.

“Cho tất cả về.”

Một cái gì đó đến rồi bất ngờ ra đi, mọi người không hiểu việc này rốt cuộc thế nào.

Thầy giáo Lưu ở Đoàn thanh niên đang nói chuyện với cảnh sát trưởng trong phòng tiếp dân, thấy mọi người đi ra, mới yên tâm: “Đều là hiểu lầm cả, đã gây phiền hà cho anh rồi!”.

Cảnh sát trưởng rất khách khí: “Đâu có, giúp quý trường làm tốt việc trị an chính là công việc của chúng tôi.”

Lúc mọi người ra khỏi sở cảnh sát, cảnh sát trưởng còn chu đáo an ủi Lâm Tiểu Niên: “Sinh viên với nhau ra vào gặp mặt, hiểu lầm là điều khó tránh khỏi.” Sau đó, nắm chặt tay Vu Hữu Dư nói: “Anh bạn, không sợ hãi chứ?” Bộ mặt giả vờ sợ hãi của Tô Bắc Hải, nói thầm: Xin người, ai có thể dọa được anh ta, là nhân viên của các anh bị dọa cho sợ chết khiếp thì có!

Trên đường về trường, Tô Bắc Hải hỏi Vu Hữu Dư: “Cậu tìm ai để dàn xếp vậy? Lão gia nhà cậu, hay chú cậu?”.

“Đâu dám làm kinh động đến hai đồ cổ đó? Nhờ anh năm gọi một cuộc điện thoại thôi.”

Vu Hữu Dư quay người tìm Lâm Tiểu Niên, nhìn thấy cô đang cúi thấp đầu, nói chuyện với Kiều Hoài Ninh.

“Rùa con, đi thôi, một lúc nữa, hội sinh viên họp!” Anh kéo cô đi về phía trường học.

Kiều Hoài Ninh nhìn hai người bọn họ khẽ cười: “Đi đi, đừng nghĩ ngợi nhiều.”

Về đến trường, mọi người không nhắc đến việc liên quan đến ví tiền của Quan Lan. Trong phòng đã hồi phục sự yên bình như trước, hoặc chỉ giả giống như trời yên biển lặng.

Thẩm Tam Nguyệt không hẹn với Tô Bắc Hải nữa, cả ngày cùng Quan Lan nằm ở phòng lên mạng, xem tivi, hoặc nói chuyện phiếm.

Vì không chịu được sự cố ý lạnh nhạt và đứng đưng trong phòng, Lâm Tiểu Niên bắt đầu đi phòng tự học nhiều hơn, thậm chí trời tối, phòng tự học đóng cửa cô cũng không muốn về sớm, luôn lang thang khắp trường đến giờ tắt đèn mới về phòng.

Một ngày, sau giờ tự học tối, cô gặp Tô Bắc Hải ở sân thể dục, giống như bình thường, cô nói chuyện với anh: “Tô sư huynh, gần đây không thấy anh đến tìm Tam Nguyệt?” Mặc dù Thẩm Tam Nguyệt đã làm một chuyện khiến cô rất đau lòng, nhưng cô chưa từng nghĩ phải so đo hay tính toán với cô ấy.

Mặt Tô Bắc Hải đỏ ửng lên, khó xử nói: “Bọn anh...chia tay rồi.”

Chia tay? Lâm Tiểu Niên như trong giấc mơ tỉnh lại: Thảo nào gần đây tinh thần cô ấy không tốt, hóa ra là thất tình...Xem ra, cô nên lượng thứ cho cô ấy nhiều hơn.

Nhưng Tam Nguyệt thất tình, tại sao xa lánh mình? Lâm Tiểu Niên không nghĩ ra nguyên nhân tại sao.

Buổi tối về tới phòng, cô bắt chập thái độ ghẻ lạnh của Thẩm Tam Nguyệt, rất có thiện ý, rất cẩn trọng nói: “Tiểu Tam, hôm nay mình gặp Tô Bắc Hải, mới biết...hóa ra...”.

Nghe đến tên Tô Bắc Hải, Thẩm Tam Nguyệt không chịu được, lạnh lùng đến điên cuồng nói với Lâm Tiểu Niên: “Lâm Tiểu Niên, cậu dựa vào gì mà gọi tôi là Thẩm Tiểu Tam? Lẽ nào cậu không biết, bản thân cậu mới là Tiểu Tam hay sao?”.

Lâm Tiểu Niên bị Thẩm Tam Nguyệt khiến cho rối tung lên bởi hai chữ “Tiểu Tam”. [3]

[3] Có nghĩa là kẻ thứ ba – ND

Được rồi, sao cô lại trở thành Tiểu Tam giữa Thẩm Tam Nguyệt và Tô Bắc Hải.

Lúc cô đang không biết đầu đuôi câu chuyện thế nào, lơ mơ không hiểu thì Cát Ngôn đứng bên cạnh, kéo cô ra nói: “Tiểu Niên, đi ngủ đi, sắp tắt đèn rồi.”

22. Chương 22

Vu Hữu Dư bước từng bước tới chỗ bọn họ, bước mỗi bước anh đều nghĩ, làm sao mới có thể xóa nhòa sự cô độc và thất vọng hằn trên trán Lâm Tiểu Niên, làm sao mới có thể xóa đi sự buồn sầu và van lơn trong

mất cô.

Lần đầu tiên anh thương một người, lần đầu tiên muốn chăm sóc, bảo vệ một người.

Về mặt anh đầy cương nghị, anh vì cô mà đến. Trái tim anh rất kiên cường, anh vì cô mà chiến đấu. Anh nghĩ, anh nhất định phải làm gì đó cho cô, cho dù chỉ khiến trong lòng cô tạm thời quên đi Kiều Hoài Ninh.

Tâm trạng của Lâm Tiểu Niên rất tồi tệ, tệ đến cực độ. Từ trước tới giờ chưa bao giờ cô cảm thấy bất lực như vậy, tới mức muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Hết giờ tự học buổi tối, cô đi từ giảng đường về ký túc xá, rồi lại từ ký túc xá đến thư viện, sau đó từ thư viện lại vòng ra sân vận động, chậm chậm, bước đi thất thần. Cuối cùng, cô dừng lại trên thảm cỏ ở sân bóng.

Sân vận động lớn rất yên tĩnh, chỉ có lác đác mấy người đang đi bộ tập thể dục.

Cô tựa vào cột đèn ở phía khuất trong bóng tối, ngồi xuống, thần thờ.

Một giọng nam trầm ấm vang lên từ phía sau lưng: “Cuối cùng em cũng chịu dừng lại rồi!”.

Lúc đó, Lâm Tiểu Niên hoàn toàn chẳng có lòng dạ nào đi tính toán những xích mích trước đây. Cô chỉ bình tĩnh hỏi một câu: “Vu sư huynh, tại sao anh cứ một mực đi theo em vậy?”.

“Sợ em nghĩ quẩn rồi lại làm tổn thương chính mình”. Vu Hữu Dư cười hì hì, dùng tay làm bộ vạch ngang qua cổ.

Lâm Tiểu Niên nói lí nhí: “Em không có yếu đuối tới mức như vậy đâu”.

“Biểu hiện của em như vậy, lại còn bảo không yếu đuối?” anh lắc lắc đầu, sau đó moi từ trong túi áo ra một tấm thẻ ngân hàng: “Cái này trả lại cho em, kéo bạn bè lại nghỉ ngơi em là...”.

Lâm Tiểu Niên vẫn còn nhớ tấm thẻ đó, trong đó là số tiền cô trả Vu Hữu Dư gồm tiền dùng cơm và tiền mua một chiếc PSP. Vì số tiền không nhỏ nên cô đã gửi vào một tấm thẻ trả cho anh.

Lâm Tiểu Niên vẫn không đưa tay nhận lại tấm thẻ đó mà hỏi Vu Hữu Dư: “Anh dựa vào cái gì mà nói bọn họ chỉ là nghỉ ngơi thôi? Rất có thể ví tiền của Quan Lan là do em lấy, cũng không biết chừng.”

Vu Hữu Dư cười nhạt, lấy trong cặp ra một tấm giấy chứng nhận đã ố vàng: “Cái này anh quên mất chưa đưa cho em.”

Lâm Tiểu Niên luôn tò mò, hôm đó tại đồn công an, không biết Vu Hữu Dư đưa cho cảnh sát xem cái gì, tại sao cảnh sát xem xong lại tỏ ra vô cùng ngạc nhiên?

Cô do dự cầm lấy tờ giấy chứng nhận, mở to mắt nhìn một cách chăm chú cẩn thận, sau đó không tìm được “a” một tiếng rồi kêu lên: “Làm sao anh có được cái này?”.

Trên tấm giấy chứng nhận viết rõ ràng tên cô, còn có cả dấu đỏ của Trung ương Đoàn Thanh niên Cộng Sản, thời gian ký là hai năm trước.

Khi ấy, cô vẫn đang học cấp ba. Vì muốn được gặp Kiều Hoài Ninh đang học ở Bắc Kinh, trong kỳ nghỉ hè, cô đã đăng ký tham gia hoạt động trại hè với chủ đề “Yêu đất nước Trung Hoa” do Trung ương Đoàn tổ chức. Cô còn nhớ lúc đó, sự tuyển chọn và kiểm tra rất gắt gao, cô phải chạy tới chạy lui tới Đoàn Thanh niên thành phố không dưới mười lần, cuối cùng mới được chọn.

Thế nhưng, khi trại hè vừa bắt đầu, cô mới biết thì ra địa điểm tổ chức hoạt động không phải tại Bắc Kinh mà chỉ xuất phát từ Bắc Kinh. Đột nhiên, niềm vui sướng đang trào dâng trong lòng cô bỗng biến thành may đen mù mịt.

Trước khi ngồi lên chiếc xe bus đến Thiểm Tây, cô gọi điện cho Kiều Hoài Ninh lúc này đang nghỉ hè ở nhà, nước mắt nước mũi sụt sùi: “Em muốn về nhà!”.

Kiều Hoài Ninh còn cho rằng, cô khóc là vì điều kiện ở trại hè gian khổ, nên anh nhẹ nhàng an ủi cô: “Thử trải nghiệm cuộc sống một chút cũng là việc tốt, kiên trì một tí là em có thể vượt qua.”

Tham gia trại hè đều là các học sinh, sinh viên đến từ các trường đại học, trung học phổ thông ở khắp mọi miền đất nước. Mọi người làm quen với nhau rất nhanh, cười cười nói nói, duy nhất chỉ có cô trên mặt lúc nào cũng đầy nước mắt, dường như phải chịu một sự ảm ức rất lớn nào đó.

Nam sinh ngồi cạnh cô vốn dựa vào ghế ngồi ngủ, về sau, hình như bị cô làm phiền, không chịu được liền hỏi: “Đã khóc đủ chưa vậy? Nếu còn khóc nữa anh sẽ vứt em ra ngoài cửa sổ đấy.”

Khi đó, tâm trạng cô không vui, không muốn nói chuyện, càng không muốn đôi co với người khác. Vậy là cô liền ngồi dịch lại gần cửa xe ngắm phong cảnh bên ngoài.

Lát sau, nhìn mãi, nhìn mãi, cô ngủ lúc nào không biết. Khi tỉnh dậy, xe bus đã dừng bên đường ọi người nghỉ ngơi. Rất nhiều người xuống xe chụp ảnh.

Cô trở mình, phát hiện bên cạnh đã không còn ai, chỉ thấy trên vai mình có một chiếc áo khoác thể thao màu trắng.

Có lẽ vừa rồi nam sinh bên cạnh đã để lại chẳng? Cô nghĩ.

Cô đặt chiếc áo khoác xuống tay vịn của ghế xe, rồi lại bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

Mãi đến khi xe bus nổ máy tiếp tục lên đường, cô mới sực tỉnh, trên chiếc ghế bên cạnh, chiếc áo khoác vẫn còn đó.

Cô đoán, có lẽ nam sinh vừa rồi sợ cô gây ồn ào nên đã đổi chỗ ngồi.

Đến khi xuống xe, vẫn không thấy người đến đòi áo, cô cũng không trông thấy nam sinh kia đâu.

Thực ra, giả sử có tìm thấy, cô cũng không nhớ trông hình dáng anh ta như thế nào, từ lúc lên xe, cô không chú ý đến người khác. Trong lòng cô luôn phỏng đoán, Kiều Hoài Ninh về nghỉ hè, một mình ở nhà sẽ làm gì nhỉ? Liệu có nhớ tới một cô gái gốc gác tên Niên Niên, giống như cô đang nhớ anh hay không?

“Niên Niên gốc gác!” Cô không thể không trách mình vô tâm, chưa hỏi rõ hết mọi việc đã vội vàng đăng ký tham gia trại hè này, làm cho cơ hội có thể gặp được anh đã mù mịt lại càng mù mịt hơn.

Khi trại hè sắp kết thúc, cô càng nhớ nhà, nhớ anh Hoài Ninh hơn. Thế là bất chấp trời tối, đường xa, một mình cô đi bộ tới căng tin cách chỗ ở một cây số, nơi duy nhất có điện thoại công cộng để gọi điện về nhà.

Trên đường từ chỗ gọi điện về trại, cô nhặt được một chiếc túi xách màu đen. Cô vốn cho rằng đó là đồ của các bạn ở trại đánh rơi, liền mở ra để tìm manh mối về chủ nhân của nó. Cô lập tức hoảng sợ, bên trong rõ ràng là những tập tiền xanh xanh đỏ đỏ được buộc gọn gàng, xếp đầy trong hai hộp đựng giấy da lớn.

Từ nhỏ tới lớn, cô chưa bao giờ trông thấy nhiều tiền như vậy. Trong đầu cô nhắm tính giá trị hai hộp đựng đầy tiền này lên tới bao nhiêu con số. Cô nhanh chóng quyết định, ôm chặt chiếc túi chạy thật nhanh về trại.

“Tôi muốn gặp trại trưởng!” Cô đứng ở cửa bộ chỉ huy trại hè nhìn xung quanh. Do vừa mới chạy thật nhanh đến nên trán cô đầy mồ hôi.

“Trại trưởng đang bận, không có thời gian rảnh.” Học viên đứng gác ở cửa bộ chỉ huy trại hững hờ thông báo với cô.

“Vậy cho tôi gặp chỉ đạo viên!” Dù thế nào cô cũng phải giao tiền cho cấp trên, tuyệt đối không thể mang về ký túc.

“Chỉ đạo viên đang ở phòng đoàn trưởng, không rảnh.”

“Tôi có việc rất quan trọng!” Cô cố ý nói to trước cửa bộ chỉ huy nhằm gây sự chú ý của người bên trong.

Chiều này quả nhiên hiệu nghiệm. Trại trưởng ở bên trong hỏi vọng ra: “Ai đang gây ồn ào ngoài đó vậy?”.

“Tôi muốn gặp trại trưởng!” Cô lập tức kêu lên.

“Để cho cô ấy vào!” giọng trại trưởng nghiêm khắc hơn so với ngày thường rất nhiều.

Cô nhìn thấy trong phòng làm việc của trại trưởng, ngoài trại trưởng còn có chỉ đạo viên và một nam sinh khác. Nam sinh đó trông mặt rất quen, nhưng cô không nhớ ra là đã gặp ở đâu rồi.

“Em nhặt được một chiếc túi!” Cô đặt chiếc túi xách lên bàn làm việc, thở phào nhẹ nhõm.

Cô thở phào nhẹ nhõm, còn ba người kia đều hít một hơi thật sâu.

Trại trưởng cẩn thận sờ lên chỗ khóa của chiếc túi, kích động không nói thành lời: “Chỉ đạo viên, mọi người xem, chính là chiếc túi này!”

“Em nhặt được chiếc túi ở đâu?” Chỉ đạo viên lắc lắc vai cô, suýt nữa làm cô bị ngã.

“Dạ, trên đường từ căng tin trở về ạ”. Cô đem chuyện cô nhặt được chiếc túi kể lại ọi người nghe.

“Đồ bị cướp sao lại vô duyên vô cớ xuất hiện trên đường?” Nam sinh này giờ vẫn im lặng, đột nhiên đứng dậy, kéo nhanh dây khóa túi xách.

Những đồng tiền xanh xanh đỏ đỏ bên trong hiện ra. Anh ta tháo một buộc tiền ra, nhìn dưới ánh điện, thấy không thể lý giải nổi: “Lẽ nào bọn cướp đánh rơi tiền?”

“Trại trưởng, cần nhanh chóng gọi điện thoại cho thư ký Chu”. Chỉ đạo viên đột nhiên nhớ ra. “Thông báo cho ông ấy, số tiền một triệu năm trăm nghìn bị cướp đã được tìm thấy, không thiếu một đồng.”

“Một triệu năm trăm nghìn”. Lâm Tiểu Niên chống cằm, chép chép miệng. “Thì ra là một triệu năm trăm nghìn.”

“Sao hả, hối hận vì đã nộp lại tiền rồi hả?” Chỉ đạo viên cười nói: “Nhưng cứ yên tâm, chúng tôi sẽ báo lên Trung ương Đoàn, thưởng cho em một phần thưởng đặc biệt!”

“Em không cần phần thưởng gì cả!” Lâm Tiểu Niên cong môi, vỗ vỗ vào chiếc túi đựng tiền nói. “Xem ra em tính nhầm mất rồi, thiếu mất năm trăm nghìn.” Thì ra, cô trước sau đều không hề quan tâm đến tiền bạc. Biểu hiện khó coi vừa rồi chỉ vì cô tính sai giá trị số tiền trong đó.

23. Chương 23

Trên tờ giấy chứng nhận khen thưởng ghi rõ tên cô và ghi cả lý do được thưởng.

Lâm Tiểu Niên xem xong, gấp tờ giấy lại, nắm trong tay, hỏi Vu Hữu Dư: “Sư huynh, tờ giấy chứng nhận này sao lại ở chỗ anh vậy?”

“Anh lại muốn hỏi em, trại hè chưa kết thúc, sao đã lặn mất tăm vậy hả? Sau này anh có hỏi những người trong trại hè, không ai biết tại sao cô gái trông xinh như búp bê sứ đột nhiên lại xin rút lui.”

Lâm Tiểu Niên nhớ lại tính tùy tiện của mình khi đó. Vì nhớ nhà, cũng vì nhớ Kiều Hoài Ninh, thế là cô vờ bị bệnh đánh lừa trại trưởng và chỉ đạo viên, sau đó lặng lẽ rời khỏi Thiểm Tây, đến Bắc Kinh, sau đó về thành phố Cấp Nhĩ Tân.

Hè năm đó, cô đã đi qua quá nửa đất nước Trung Quốc, cô cho rằng có thể được ở bên cạnh Kiều Hoài Ninh, nhưng tất cả mọi nỗ lực đều chỉ khiến cô càng xa anh hơn.

Lâm Tiểu Niên chìm trong hồi ức, trong lòng cảm thấy chua xót.

“Trại trưởng báo tin đã tìm được số tiền bị cướp lên Trung ương Đoàn đã xin phần thưởng cho em nhưng hôm nhận được giấy chứng nhận mới phát hiện em đã rút khỏi trại hè. Khi đó, đại học Chiết Giang là trường đăng cai trại hè, anh đại diện cho phía đoàn trường dẫn đoàn đi, vì vậy, giấy chứng nhận tạm thời giao cho anh cất giữ.” Vu Hữu Dư giải thích đầu đuôi sự việc.

“Thì ra anh chính là nam sinh ở phòng làm việc của trại trưởng hôm đó. Thì ra đó là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau.” Lâm Tiểu Niên nhớ lại buổi tối hôm đó, ngoài trại trưởng và chỉ đạo viên, trong phòng làm việc bộ chỉ huy trại còn có một người nữa.

“Lần đầu tiên sao?” Vu Hữu Dư nhún vai. “Thế trên xe bus, em đã dựa vào vai ai khóc, dựa vào vai ai ngủ? Lại còn lấy mất chiếc áo khoác thể thao của anh nữa chứ. Chiếc áo hiệu Adidas ấy trên thế giới chỉ sản xuất số lượng có hạn thôi đấy!”

“Anh?” Lâm Tiểu Niên không còn gì để nói. Thì ra, trên chuyến xe bus hôm đó, chính anh là người ngồi cạnh cô: “Vì sao sau đó anh không tìm em đòi lại áo?”

“Chẳng phải là anh lúc nào cũng đợi em chủ động mang áo tới trả lại sao?”

“Em làm sao biết được mình nên trả lại ai chứ?” Lâm Tiểu Niên đang tựa vào cột đèn, ánh đèn hắt lên, lưu lại những vệt sáng lốm đốm trên mặt cô: “Vì sao anh không đưa trả em tờ giấy này sớm hơn?”

Anh cười ha ha: “Trước kia anh muốn xem xem, rốt cuộc em có nhiều tiền đến thế nào mà không chút quan tâm đến số tiền hơn một triệu như vậy?”

Lâm Tiểu Niên bỗng nhiên hiểu ra: “Kết quả thế nào?”

Vu Hữu Dư lắc lắc đầu: “Hình như không giống người có tiền”.

“Không phải ‘hình như’, mà là thực sự không có.” Lâm Tiểu Niên nhớ tới chuyện anh bắt cô đền chiếc PSP, bắt cô mời cơm ở Lệ Gia Thái, không tìm được, trong lòng bưng bưng lửa giận.

“Này, em làm sao thế?” Vu Hữu Dư bước lại chỗ thăm cỏ, xếp tròn chân ngồi trước mặt cô, cúi xuống nhìn cô từ đầu tới chân.

Lâm Tiểu Niên rầu rĩ nói: “Hối hận! Em thực sự vô cùng hối hận!”

“Đáng hối hận thật, lúc đó nhiều tiền như thế mà lại nộp lên cấp trên. Nếu em giữ lại số tiền ấy thì bây giờ đã là một phú bà thực sự rồi.” Vu Hữu Dư cười, ánh mắt chứa đầy vẻ mờ ám.

Lâm Tiểu Niên trợn mắt nhìn anh: “Em đang hối hận, đáng lẽ không nên tham gia trại hè đó!”. Nếu không có trại hè đó, anh sẽ không chú ý đến cô, cũng không bắt cô đền đồ, cũng không bắt cô mời cơm, cũng sẽ không... Cô cũng không phải tiêu nhiều tiền như thế, khiến Quan Lan nghi ngờ cô vì thiếu tiền mà lấy trộm ví của cô ấy.

“Sau này, rất nhiều người đều nói, hội trại lần ấy có ý nghĩa rất đặc biệt.” Vu Hữu Dư hình như thực sự muốn gây chuyện với cô: “Em nên hối hận vì mình đã rút lui quá sớm.”

“Thì ra...”. Lâm Tiểu Niên như đang suy nghĩ: “Anh đã biết em từ trước rồi.”

“Gì cơ?” Vu Hữu Dư nghe không rõ.

Lâm Tiểu Niên cười, không nhắc lại nữa.

Vu Hữu Dư vẫn kiên quyết trả lại thẻ ngân hàng cho Lâm Tiểu Niên: “Anh không thiếu thứ này, tiền tiêu vật các anh chị anh cho, đủ để anh hàng ngày đến Lệ Gia Thái dùng bữa. Còn em, nếu không muốn kỳ sau phải nhịn đói thì hãy mau nhận lại đi... Cẩn thận kéo anh sẽ đổi ý, không trả lại em nữa đâu.”

Khi anh nói câu này, tiện tay nhét luôn tấm thẻ vào cặp cô, lại sợ cô từ chối: “Cứ xem như tâm trạng em không tốt, cũng đâu cần phải thể hiện giống như thế giới này đến ngày tận thế như vậy chứ?”

Cô thật thà hỏi anh: “Có thật là biểu hiện của em rõ như vậy không?”

Vu Hữu Dư vẫn cười, trong làn gió đêm đầu hạ, nụ cười mang theo hơi thở khiến người ta tỉnh lại. Anh gạt đầu.

Cô thở dài: “Thực ra hôm ở đồn công an, em biết anh đã giúp đỡ cứu nguy cho em. Nếu không, có lẽ bây giờ em vẫn còn phải ở đó cho họ điều tra.”

Vu công tử khê huyết sáo, không trực tiếp thừa nhận.

Ở cổng sân vận động có một siêu thị nhỏ, mỗi khi hết giờ tự học buổi tối ở đó đề đông kín người. Vu Hữu Dư kéo Lâm Tiểu Niên từ sân vận động đi tới đó, vừa đi vừa nói: “Anh có thể dùng tiền của em để tự mời mình ăn một que kem không?”

“Nếu anh hứa sau này không gây chuyện xấu, em nghĩ cũng không có vấn đề gì cả!” Lâm Tiểu Niên vỗ vỗ vào túi tiền lẻ, có lẽ do bên trong có tiền xu nên phát ra tiếng kêu leng keng.

“Nếu em không giống như con bò lạc nữa, anh nghĩ anh cũng không có nhiều cơ hội để gây chuyện nữa. Nếu em không kiêu ngạo như vậy, anh khẳng định mình sẽ không đối đầu gay gắt với em nữa. Nếu em không vô tâm thờ ơ như vậy, anh cũng sẽ không...”

“Anh có định ăn kem nữa hay không đây?”. Lâm Tiểu Niên phát hiện, cô và Vu Hữu Dư thật sự không thể ngồi với nhau lâu được, ngay cả ăn một que kem cũng phải cãi nhau cả buổi tối.

Đây là lần đầu tiên Vu công tử cầm một que kem, vừa đi vừa ăn trong vườn trường, bên cạnh có thêm Lâm Tiểu Niên, một cảnh tượng hiếm thấy. Cho nên, những chỗ họ đi qua, mọi người đều nhìn theo.

Lâm Tiểu Niên chủ động kéo dài khoảng cách với anh, nhưng anh cố ý dừng lại đợi cô. Anh gọi: “Rùa con, nếu không đi nhanh lên, ký túc xá sắp đến giờ tắt điện rồi đấy!”.

Cô nhìn đồng hồ, chỉ còn hai, ba phút nữa, thế là vội sai chân chạy nhanh về ký túc xá, khiến anh ở đằng sau cười vang.

Trong ký túc xá vẫn im lặng như lúc trước. Cát Ngôn thấy cô về liền nói: “Anh Hoài Ninh nhà cậu trên QQ đợi cậu cả buổi tối, vừa mới out xong.”

Lâm Tiểu Niên vội vàng ăn hết que kem trong tay, miệng ngậm đầy một miếng vội vàng mở QQ. Điều làm cô thất vọng là, biểu tượng chiếc bánh Tết Niên Cao đã tắt đèn.

“Đã đợi suốt một buổi tối, vì sao lại không thể đợi thêm mấy phút nữa chứ?” Cô khẽ oán trách.

Bên dưới ký túc xá dán thông báo, hội sinh viên sẽ đến kiểm tra đột xuất tình hình thực hiện vệ sinh ở các phòng trong ký túc xá, yêu cầu các phòng chuẩn bị tốt.

Gần tới giờ lên lớp, Lâm Tiểu Niên sắp xếp lại giường nằm và bàn học, phát hiện trên giá sách còn một cuốn “Nhập môn nhiếp ảnh” của Quan Lan. Đó là cuốn tạp chí cách đây rất lâu Quan Lan đã có lần cho cô mượn xem, còn nói nó sẽ giúp cô bồi dưỡng khiếu thẩm mỹ, nâng cao trình độ tu dưỡng thẩm mỹ. Khi đó cô vốn định tập trung đọc xong cuốn tạp chí, nhưng sau đó lật được mấy trang lại đặt xuống, không để động gì đến nữa.

Cô nhét cuốn tạp chí vào giá sách của Quan Lan. Quan Lan rất chú ý sắp xếp sách vở, không cho bất kỳ ai động tới giá sách của mình. Vì vậy, Lâm Tiểu Niên rất tỉ mỉ, cẩn thận, sợ làm lộn xộn thứ tự trên giá sách.

Trên giá sách của Quan Lan còn có một cuốn tạp chí nhiếp ảnh phần gáy hơi chìa ra. Lâm Tiểu Niên cho rằng, đó là do vừa rồi cô không cẩn thận, cô muốn giúp Quan Lan xếp lại.

Lâm Tiểu Niên không thể ngờ được Quan Lan lại kẹp tiền trong cuốn tạp chí đó. Mười lăm tờ tiền một trăm tệ, không thiếu một tờ, khiến cho cuốn tạp chí này dày hơn bình thường khá nhiều.

Một nghìn năm trăm tệ mà Quan Lan tuyên bố bị mất, rõ ràng để trong cuốn tạp chí của cô ấy...

Giờ học buổi sáng, Lâm Tiểu Niên bị nháy mắt liên tục, xoa mấy lần không thấy hiệu quả, cuối cùng đành dùng tay che lại.

Bạn học ngồi bên cạnh cười: “Cậu làm thế sẽ che hết cả vận may phát tài đấy.”

“Ai bảo nháy mắt là có vận may phát tài vậy? Ngộ nhớ là tai họa thì sao?” Cô dùng sức ấn vào huyệt thái dương, lấy ngón tay day day, trông giống như một con gấu trúc: “Chắc không phải là điềm dữ báo kết quả thi tin học sắp tới của mình không đạt đấy chứ?”.

“Nếu lần thi tin học này cậu không đạt thì cả lớp mình không cần phải thi nữa.”

24. Chương 24

Buổi chiều không lên lớp, Lâm Tiểu Niên đến phòng tự học giết thời gian.

Cô vừa đi vừa gửi tin nhắn cho Kiều Hoài Ninh: “Sao anh đột nhiên bị cảm thế? Còn yếu hơn cả em nữa!”.

“Anh chơi bóng rổ, bị nhiễm lạnh.” Anh nhanh chóng gửi tin trả lời cô, sau đó nhắn tiếp: “Gần đây em bận lắm à? Sao không thấy em lên mạng?”.

Cô ngẫm nghĩ, trả lời anh: “Vâng, em sắp thi rồi! Môn tin học, môn tiếng Anh... Em phải ôn rất nhiều bài.” Cô gõ chữ chậm, ngay cả dùng di động gửi tin nhắn cũng chậm, chỉ mấy chữ như vậy mà bấm trên suốt đường đi.

Vu Hữu Dư đứng ở cầu thang, từ xa trông thấy Lâm Tiểu Niên, cô đang đi về phía anh, anh cũng không chào cô.

Lâm Tiểu Niên cũng không chú ý đến anh, cứ cúi đầu đi, liền đâm sầm vào “bức tường người”.

Cô cúi đầu rất thành khẩn nói với “bức tường” câu “xin lỗi”, sau đó lại tiếp tục vừa đi vừa gửi tin nhắn.

Thế nhưng “bức tường” không chịu để yên, gọi: “Em ra ngoài mà quên không mang theo mắt hả?”.

Anh giận cô đầu óc cứ để đâu đâu, liền kéo cô lại, tiến hành giáo dục tư tưởng chính trị: “Em có biết ra đường đi như thế rất nguy hiểm không? Ngộ nhỡ bị đụng ngã, lăn từ cầu thang xuống, hậu quả thế nào, em có nghĩ đến không?”.

Lâm Tiểu Niên vẫn cúi đầu, khê phản bác lại: “Em phải là quả bóng đâu, làm sao có thể lăn được?!”.

“Này, đã sai rồi lại còn lẻo mép!” Anh khí thế bưng bưng, trông điệu bộ thì đúng là đang lên lớp người khác.

“Chẳng trách cả buổi sáng bị nháy mắt.” Cô thao thao tự nói.

“Em bị nháy mắt thì có liên quan gì đến anh?” Anh ngạc nhiên.

“Bị nháy mắt thì sẽ gặp chuyện không hay, bây giờ gặp anh...” Theo sự logic này sẽ trực tiếp suy ra một câu châm ngôn kinh điển của cô: Gặp Vu Hữu Dư chắc chắn không có gì tốt đẹp!

Nghe cô nói vậy, Vu công tử dở khóc dở cười: “Được, vì câu nói này của em, cũng phải để em xem xem thế nào là việc tốt!”.

Lâm Tiểu Niên bị Vu Hữu Dư kéo đến văn phòng hội sinh viên.

Tô Bắc Hải và Tiết Băng đều có mặt ở đó. Nhìn thấy cô, hai người đều cười.

Tiết Băng nói: “Cuối cùng bọn anh cũng thay em tìm được bằng chứng gột rửa nỗi oan khuất nhé!”.

“Oan khuất gì cơ?” Lâm Tiểu Niên thấy trong tay Tiết Băng cầm một cuốn tạp chí nhiếp ảnh, đột nhiên thấy hơi căng thẳng.

“Không biết ai đã để một nghìn năm trăm đồng trên giá sách, vừa may được các anh phát hiện.” Tô Bắc Hải bổ sung.

“Không phải là “vừa may”. Cậu và Vu Hữu Dư có lẽ đã phải tìm kiếm ở cả dưới thảm trải sàn nhà ấy chứ.” Tiết Băng cười.

Lâm Tiểu Niên hơi hoảng loạn, nhìn về phía Vu Hữu Dư: “Các anh... sáng nay kiểm tra đột xuất?”.

“Chẳng qua chỉ là mượn cớ, mục đích chính của bọn anh là muốn kiểm tra trong ký túc xá các em còn lưu lại chút manh mối nào không.” Vu Hữu Dư cười nói.

“Cái này cũng không nói lên được điều gì!” Lâm Tiểu Niên giải thích: “Cũng có thể do người khác đặt vào?”.

“Em có đặt tiền của mình vào giá sách của người khác không?” Vu Hữu Dư hỏi.

“Có thể là tiền cô ấy mới rút gần đây...” Giọng Lâm Tiểu Niên như không còn chút sức lực nào.

“Bọn anh đã kiểm tra tất cả biên bản ghi chép rút tiền của cô ấy trong thời gian gần đây.” Tô Bắc Hải rất nghiêm túc: “Phát hiện chỉ có khoản tiền này.”

“Điều này...Như vậy cũng không nói lên được điều gì, có thể là... là...”.

“Là cái gì?” Vu Hữu Dư nhìn cô: “Em đang kiếm cớ biện hộ cho cô ấy?”.

“Không có!” Cô dứt khoát phủ nhận.

“Bọn anh sẽ giao những chứng cứ này cho bên Đoàn trường và phòng bảo vệ, tất cả sẽ rõ như ban ngày thôi.” Tiết Băng cầm cuốn tạp chí nhiếp ảnh, bên trong có một nghìn năm trăm đồng, lắc qua lắc lại khiến Lâm Tiểu Niên hoa cả mắt.

“Không được đâu!” Cô vội ngăn Tiết Băng lại.

Tiết Băng hỏi: “Sao lại không được? Chỉ có vậy kẻ tác quái mới có thể bị trừng trị, trả lại sự trong sạch cho em.”

“Không được” Cô máy móc lặp lại câu nói đó.

“Đừng nói với anh là em sẽ lặng lẽ trả lại số tiền này cho Quan Lan. Anh không tin!” Vu Hữu Dư như đang suy nghĩ, quan sát biểu hiện của Lâm Tiểu Niên.

“Vì sao lại không thể?”

“Bởi vì căn bản em không lấy tiền của cô ấy!”

“Sao anh biết?”

“Là anh dùng đầu ngón chân nghĩ!” Vu Hữu Dư hình như đang giận dữ. Còn Tô Bắc Hải và Tiết Băng đều im lặng, không nói gì.

Lâm Tiểu Niên như đứa trẻ làm sai chuyện gì, cúi đầu nói nhỏ: “Cảm ơn mọi người đã hết lòng giúp đỡ em, nhưng em không muốn làm sáng tỏ mọi chuyện.”

“Nếu vậy, rất nhiều người sẽ hiểu lầm em.” Tô Bắc Hải thành thực khuyên cô.

“Em không sợ bị hiểu lầm. Em tin rằng, trong sạch hay không tự mình biết là được, người nào không trong sạch tự bản thân họ biết.”

“Rút cuộc em muốn bảo vệ ai?” Ánh mắt Vu Hữu Dư sắc nhọn, hận không thể xuyên qua cô.

“Em không bảo vệ ai cả!” Cô như sắp phát khóc: “Việc này kết thúc ở đây được không? Xin mọi người đừng truy cứu nữa!”

Tiết Băng nhìn cô bằng ánh mắt hiếu kỳ: “Lâm Tiểu Niên, em dám chống lại Vu Hữu Dư, có thể thấy em không phải là kẻ nhát gan, sợ chuyện rắc rối.”

“Ai nói em không nhát gan, không sợ chuyện rắc rối chứ?” Ánh mắt Lâm Tiểu Niên yếu đuối.

Lâm Tiểu Niên xem như chưa hề có chuyện gì xảy ra, trở về ký túc, lại lén đặt cuốn tạp chí nhiếp ảnh trở về vị trí cũ.

Cô cho rằng không có ai phát hiện ra. Nhưng phía sau lưng cô, một ánh mắt u buồn thoáng qua.

Thi xong môn tin học và tiếng anh cấp bốn, tiếp đến là kỳ thi cuối kỳ, sau đó kỳ nghỉ hè cũng sắp đến.

Lần này, Lâm Tiểu Niên không hỏi Kiều Hoài Ninh mà tự đặt vé xe về nhà.

Lúc sắp khởi hành cô gọi điện cho Kiều Hoài Ninh hỏi: “Anh bị cảm vẫn chưa khỏi à? Anh chú ý uống nhiều nước và tập thể dục đều đặn nhé.”

Trong điện thoại, Kiều Hoài Ninh chỉ cười: “Đây rõ ràng là lời mà ngày trước anh hay nói với em mà? Em lại ăn cắp bản quyền của anh rồi.”

Nhưng Lâm Tiểu Niên không cười nổi, vì cô nghe thấy ở bên phía anh, giọng Âu Dương Phi dịu dàng nói: “Hoài Ninh, mau lại ăn dưa hấu!”

Lúc đầu, Tô Bắc Hải muốn đến tiễn cô, nhưng cô không cho: “Tô sư huynh, anh nhất định không được đến tiễn em. Nếu không, sau này em và Tam Nguyệt khó có thể nói chuyện với nhau.”

“Có liên quan gì tới Tam Nguyệt đâu? Bọn anh chia tay rồi.”

“Chính vì bọn anh đã chia tay, em sợ Tam Nguyệt cho rằng em phá đám.”

Nhà ga tấp nập người, thời tiết nóng ran thế này, Lâm Tiểu Niên hối hận vì đã mặc quá nhiều áo. Cô cởi chiếc áo thun ra, buộc ngang eo, sau đó lấy trong túi tờ khăn giấy lau mồ hôi.

Khi bắt đầu soát vé lên tàu, cô mua một gói mì ở phòng chờ nhà ga để mang lên xe làm bữa ăn tối, sau đó hòa cùng dòng người vào sân ga.

“Này, Tiểu Niên Hô!” Trong sân ga vang lên một giọng nói khiến cô giật mình.

Vừa quay người lại, Vu Hữu Dư đã đứng phía sau cô.

“Vu sư huynh, anh đến tiễn người à?” Cô còn nhớ trong kỳ nghỉ đông về nhà, anh đã tiễn cô. Anh có xe, lại giao thiệp bạn bè rộng, trong kỳ nghỉ đến nhà ga tiễn người có lẽ là chuyện bình thường.

Vu Hữu Dư lắc đầu: “Là anh muốn đi du lịch.”

“Đi đâu?” Liệu có cùng địa điểm với cô không?

Anh chỉ vào chiếc tàu hỏa phía sau lưng, nói: “Cũng giống như em, đi tới trạm cuối cùng của chuyến tàu này.”

Lâm Tiểu Niên nhiệt tình nhắc nhở anh: “Bây giờ thời tiết rất nóng, mọi người đi du lịch đều tới những nơi mát mẻ như hồ Thiên Trì, núi Trường Bạch, cung Bồ Đạt La... Phương Nam nóng chết người, cũng chẳng có nơi nào để đi chơi cả.”

“Em lại lảm nhảm nữa rồi. Tàu sắp chạy rồi kìa. Tới lúc đó, muốn đi cũng chẳng được.” Anh không nghĩ cô lại lý luận làm khó anh như vậy, liền bước qua cô, tự lên tàu.

Hai người vốn không cùng một toa. Chỗ mà một người luôn yêu thích sự thoải mái như Vu công tử ngồi phải là khoang giường nằm êm ái, thế nhưng anh lại đến chỗ người ngồi đối diện với Lâm Tiểu Niên đối lấy ghế cứng.

Anh ngồi cạnh cô cười nói: “Tiếp theo, có phải em nên làm tròn phận sự của chủ nhà, giới thiệu cho anh xem thành phố Cáp Nhĩ Tân có những món ngon gì, những nơi vui chơi nào chứ nhỉ?”

Nhìn vẻ khiêm tốn và thành thực của anh, Lâm Tiểu Niên đoán không ra liệu có phải anh đang đùa hay không, thế là cô trịnh trọng hỏi: “Có thật anh đi du lịch không vậy?”

Nói đến thành phố Cáp Nhĩ Tân, Lâm Tiểu Niên bắt đầu thao thao bất tuyệt, kể cho anh nghe một lượt về lịch sử trên dưới năm nghìn năm của thành phố nơi cô ở.

Khi kể xong, quay đầu lại mới phát hiện Vu Hữu Dư tựa vào ghế ngủ từ lúc nào không biết.

Trên tàu, Vu Hữu Dư vẫn chưa thực sự ngủ say, anh hé mắt, phát hiện không thấy Lâm Tiểu Niên đâu nữa.

Đột nhiên, trong khoảnh khắc, trong lòng anh như bị một vật gì đó chặn lại, giống như hồi bé, lúc anh bị mất đi món đồ chơi yêu thích, đau lòng tới muốn khóc nhưng không khóc nổi.

Biết rõ là cô chỉ đi một lát, mặt anh vẫn nhăn nhó, sầu não. Anh cũng không nhớ nổi, đã bao lâu rồi mình không có cảm giác như thế này. Anh vốn cho rằng mình là một nam tử hán vững vàng, không thềm làm nũng, không giận dỗi, không nóng nảy. Nhưng giờ đây, anh lại có cảm giác mình đang trở về những cảm xúc tuổi thiếu niên.

Lâm Tiểu Niên bê một bát mì ăn liền từ một toa tàu khác, chậm chậm đi tới, vừa đi, vừa cẩn thận tránh người bên cạnh.

Tàu hơi lắc một chút, Lâm Tiểu Niên đứng không vững, bát mì trong tay suýt nữa thì đổ. Cô vẫn chưa hoàn hồn, nhắm mắt lăm bắm gì đó, chậm chậm đi về chỗ ngồi.

Nhìn Lâm Tiểu Niên như vậy, Vu Hữu Dư cười hài lòng, cảm thấy toàn thân mình tràn đầy sức sống. Anh từ ghế đứng dậy, đưa tay ra đỡ lấy bát mì, nói: “Không ngờ người bạn ở thành phố Cáp Nhĩ Tân lại hiếu khách như vậy, lại còn mời ăn cả bữa tối nữa! Haizz, mặc dù chỉ là một bát mì!”

“Hiếu khách?” Lâm Tiểu Niên ngạc nhiên: “Đây là bữa tối của em.” Cô giữ khư khư bát mì giống như gà mẹ đang ra sức bảo vệ gà con.

Vu Hữu Dư tỏ ra bị tổn thương: “Em có thể ăn một mình và để anh ngồi nhìn sao?”.

25. Chương 25: Chương 25

Lâm Tiểu Niên không hiểu nổi, rõ ràng bát mỳ của cô, tại sao lại biến thành bữa tối của anh ta cơ chứ, lại còn bắt cô ngồi không, nhìn anh ta ăn nữa.

Anh ăn mấy miếng, sau đó đẩy bát mỳ về phía cô, nói: “Quên mất, đây là bữa tối của em, trả lại em đây!”.

Đồ mà anh ta đã ăn, cô còn cần làm gì nữa? Thế là cô đành nhẫn nhịn nói: “Anh ăn đi!”.

Vậy là anh ăn một mạch, cô ngồi nhìn, trong lòng đầy ảm ức.

Vu Hữu Dư vừa ăn vừa nói: “Nếu trong bát mỳ đều là những nguyên liệu hảo hạng thì tốt thật.”

Cô ngồi thẫn thờ, chống cằm, bĩu môi, trong lòng thầm nghĩ: “Nếu không cùng chuyến tàu với anh ta thì thật tốt!”.

Vu Hữu Dư ăn hết bát mỳ, vẫn chưa no, lau miệng nói: “Anh ăn chưa no, chúng ta đi tới căng tin ăn thêm chút gì nữa đi.”

Lâm Tiểu Niên giữ chặt túi áo, ngồi yên không nhúc nhích: “Chẳng phải đã ăn rồi sao? Dù sao em cũng không đói lắm.”

“Thì coi như em đi cùng anh.” Vu công tử nhìn đáng vẻ né tránh của cô, biết rõ cô đang nghĩ gì, nhưng vẫn lảng đi coi như không biết.

“Em không cần ăn đâu, thật đấy.” Cô sợ tiền trong túi mình không đủ để anh gọi một món ăn. Đợi khi tàu hỏa đến ga, cô bị giữ lại trên xe rửa mâm bát trừ nợ thì sẽ không gặp được bố mẹ vĩ đại của cô... Lâm Tiểu Niên buồn rầu nghĩ.

Vu công tử đến căng tin trên tàu ăn cơm để Lâm Tiểu Niên ở lại trông hành lý. Cô hối hận đã không giữ bát mỳ cẩn thận, để Vu Hữu Dư cướp mất, bây giờ chỉ còn lại mình với cái bụng đói meo.

Cô tức giận, giẫm lên va ly hành lý đặt trên ghế nằm của anh trút giận, vừa giẫm vừa tự an ủi mình: nhẫn nhịn một chút, sắp về tới nhà rồi. Về nhà có thể được ăn món cá rô hấp do đích thân bố làm, mùi vị thơm ngon, hấp dẫn đó, chỉ nghĩ đến đã chảy nước miếng.

Một lúc sau Vu Hữu Dư về chỗ ngồi, trước ngực ôm một đồng hồ ăn vặt, đẩy đến trước mặt Lâm Tiểu Niên.

“Anh đang làm gì vậy?” Lâm Tiểu Niên sợ anh lại chiếm địa bàn của cô, vội vàng ngăn lại.

“Căng tin trên tàu chẳng có gì ăn được cả, anh chỉ mua được mấy thứ này.” Anh nhìn cô cười: “Chẳng lẽ em vẫn không thấy đói?”.

Cô đương nhiên là rất đói, đói từ lâu rồi, chỉ là không nói ra mà thôi.

Lâm Tiểu Niên nhìn chằm chằm vào chỗ đồ ăn vặt mà bình thường cô thích ăn, hỏi đi hỏi lại: “Vu sư huynh, những thứ này có đúng là đều dành cho em không?”.

Vu Hữu Dư trang trọng nói: “Đương nhiên là dành cho em rồi.”

Thế là Lâm Tiểu Niên đường đường chính chính ngồi ăn, cái bụng của cô no căng, vừa ăn vừa tán thưởng: “Xã hội chủ nghĩa muôn năm! Ăn no, ngủ kỹ, người tốt được báo đáp.”

Vu Hữu Dư nghe không hiểu, hỏi: “Em đang nói linh tinh cái gì thế?”.

Lâm Tiểu Niên trịnh trọng giải thích: “Em nhường cho anh ăn mỳ, bây giờ anh mua cho em ăn bánh và sôcôla, chẳng phải là người tốt được báo đáp sao?”.

“Nhưng anh chưa hề nói mời em ăn không!” Vu Hữu Dư lại tỏ vẻ giả hoạt.

Lâm Tiểu Niên nghe xong, miếng bánh đang ăn bị mắc nghẹn trong cổ họng, suýt nữa nghẹt thở. Vu Hữu Dư vội giúp cô mở chai nước khoáng, đưa cho cô.

Anh vỗ vỗ lưng cô, nói: “Em kích động cái gì vậy?”.

“Không cho ăn không, sao không nói trước chứ?”. Lâm Tiểu Niên trả chiếc bánh đã ăn được một nửa về lại chỗ cũ.

Vu Hữu Dư phá lên cười: “Thiên hạ làm gì có bữa ăn trưa miễn phí, lại càng không có bữa ăn tối miễn phí!”.

“Chẳng phải anh cũng ăn mỳ của em sao?” Lâm Tiểu Niên dùng lý lẽ tranh luận với anh.

“Anh là do bất cẩn ăn mất, không phải cố ý, sau đó đã trả lại cho em, là do em không cần đấy chứ!” Vu Hữu Dư tỏ ra mình vô tội. Lâm Tiểu Niên phẫn nộ: “Trả lại cho anh là được chứ gì?”.

Anh làm ra vẻ muốn làm khó cô, chép miệng: “Như vậy, em vẫn phải bồi thường thời gian và công sức anh đi mua.” Vu Hữu Dư đã tính kỹ, phải làm cho cô gái trắng trẻo này đen đi một chút, sao có thể chỉ bắt cô bỏ ra chút tài sản nhỏ là được?

Chuyện này là thế nào vậy? Thời gian và công sức thì đền kiểu gì được chứ? Lâm Tiểu Niên cân nhắc hồi lâu, cuối cùng cũng hiểu ra: “Anh cố ý phải không?”.

Vu Hữu Dư lắc đầu, kiên quyết nói: “Không phải!”.

Kết quả cuộc tranh luận là: Đến thành phố Cáp Nhĩ Tân, Lâm Tiểu Niên phải làm hướng dẫn viên du lịch cho Vu công tử.

“Đến địa bàn nhà em, anh không sợ em sẽ bán anh à?” Lâm Tiểu Niên đe dọa.

Vu công tử cười: “Bán anh? Anh không sợ, đến lúc đó anh sẽ giúp em đếm tiền!” Nói xong, anh cầm nửa chiếc bánh khi nãy Lâm Tiểu Niên ăn dở, đưa vào miệng, còn không quên hỏi cô: “Em có ăn nữa hay không? Xem ra em không đói thật!”.

“Đó là của em!” Lâm Tiểu Niên muốn cướp lại nhưng đã không còn kịp nữa, mắt nhìn trừng trừng miếng bánh bị nuốt gọn trong miệng anh.

Tàu chạy rất nhanh, bên ngoài cửa sổ bóng tối xuất hiện bao trùm xung quanh. Đèn chiếu sáng ngoài hành lang bị tắt, trong các toa dần yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng xe lửa xình xịch, xình xịch di chuyển, nghe vừa nhàm chán, vừa đơn điệu, khiến cho hành khách cảm thấy buồn ngủ.

Vu Hữu Dư đưa chiếc PSP cho Lâm Tiểu Niên mượn chơi trò chơi điện tử, còn mình lại đeo tai nghe MP3.

Lâm Tiểu Niên chơi mãi, chơi mãi, bắt đầu buồn ngủ, cuối cùng tựa vào ghế ngủ một giấc.

Nghe tiếng cô thở đều đều, nhìn miệng cô hơi hé mở, Vu Hữu Dư thực sự không thể rời mắt được. Trong toa xe khá lạnh, anh khoác áo khoác cho cô, tránh để cô bị nhiễm lạnh, sau đó trở về chỗ ngồi, nhắm mắt cho thần kinh nghỉ ngơi một chút.

Vu Hữu Dư khẽ cười. Anh nghĩ liệu có phải mình bị trúng tà hay không, nếu không tại sao lại vô duyên vô cớ nhìn chăm chăm một cô gái không quá xinh đẹp, không dịu dàng, không nghe lời lâu đến như vậy?

26. Chương 26

Nửa đêm, Lâm Tiểu Niên tỉnh dậy, trong toa xe đặc một thứ ánh sáng màu vàng cam, rất âm u, khiến cho đầu óc con người cũng mơ màng theo.

Cô hé mắt, nhìn sang Vu Hữu Dư ngồi bên cạnh. Anh vẫn chưa ngủ, đeo tai nghe, chăm chú nghe nhạc, mắt hơi nhắm, người khẽ lắc lư. Đáng người anh vốn đã cao, nằm trên chiếc ghế cứng, chân không duỗi ra được, dường như rất chật chội và khó chịu.

“Sư huynh, tàu đến đâu rồi?”

“Vẫn còn xa lắm.” Anh nghe nhạc cũng thấy chán, liền cất chiếc MP3 đi, lấy từ trong ba lô ra một lon bia, lắc lắc trước mặt Lâm Tiểu Niên: “Có muốn uống một chút không?”.

Cô cho rằng đó là loại bia hoa quả bình thường mình vẫn uống, mơ mơ màng màng gật đầu: “Được!”.

Vu Hữu Dư còn lôi ra một túi hạt dẻ cười và một túi hạt cây phỉ đưa cho cô: “Ăn kèm cái này nữa.”

Trên hành trình dài, cô không có gì để tiêu khiển, chỉ có thể ngồi uống bia, nói chuyện với Vu công tử.

Nhưng họ nói chuyện hơi to, ông cụ ngủ ở giường phía trên Lâm Tiểu Niên hắng giọng một tiếng. Lâm Tiểu Niên vội vàng ngừng chuyện.

Vu Hữu Dư khẽ cười, sau đó, hai người đều ngồi cạnh giường, thì thầm trò chuyện.

Hơi thở của cô ấm áp, phả vào cổ anh buồn buồn, giống như có con kiến đang bò trong lòng anh vậy.

Lâm Tiểu Niên vẫn không phát hiện anh đang mất tập trung, tiếp tục kể cho anh nghe những chuyện hồi nhỏ của mình, cô nói: “Nếu không có Kiều Hoài Ninh, em đã bị ngã xuống hồ chết đuối rồi. Lúc đó, anh ấy không hề nghĩ mình không biết bơi, đưa em từ dưới hồ lên, đợi khô người rồi mới đưa em về nhà...”

“Cho nên lần đó, em mới không màng đến bản thân nhảy xuống nước cứu người?”

“Lần nào cơ?” Lâm Tiểu Niên lặng yên một lúc, không có phản ứng: “À, à! Đúng vậy, em cũng học theo Kiều Hoài Ninh!”

“Chỉ vì anh ta chưa từng đi “cứu” người...” Vu Hữu Dư suy tư một lúc, mới nói: “Không ngờ ngay từ bé em đã khiến người khác không yên tâm như vậy rồi.”

“À... May mà lúc đó có Kiều Hoài Ninh.” Nhắc tới Kiều Hoài Ninh, ngực cô bỗng đau nhói, buồn bã uống một ngụm bia lớn.

Anh cũng dốc toàn bộ lon bia, ngẩng đầu uống hết không còn một giọt. Lúc anh cầm chiếc lon, ngẩng đầu nhìn, lắc lắc, Lâm Tiểu Niên ngậy ra nhìn, thấp giọng kêu khẽ: “Sao anh lại có kiểu uống đó chứ?”

Vu Hữu Dư chép chép miệng: “Vậy phải uống như thế nào?” Vu Hữu Dư bóc mấy hạt dẻ cười, tung vào miệng: “Em kể chuyện khác đi, anh với Kiều Hoài Ninh không quen nhau.”

Cô im lặng, không nói gì nữa.

Lúc này đã quá nửa đêm từ lâu, tàu hỏa và đường ray vẫn tiếp xúc nhau một cách nhịp nhàng.

Lâm Tiểu Niên lại ngủ. Đến khi cô tỉnh dậy, trong toa đã sáng trở lại. Ánh bình minh lọt qua ô cửa, vô cùng tươi sáng, nhẹ nhàng, mang một chút thân thiết.

Cô ngồi dậy, xoa xoa má cho tỉnh táo.

Tàu đã tiến vào thành phố Cáp Nhĩ Tân. Lâm Tiểu Niên nhòai ra cửa ngắm núi non, mây nước, ngắm từng cành cây ngọn cỏ quê hương... Cô kéo Vu Hữu Dư ra xem: “Đó là khu ngoại ô thành phố Cáp Nhĩ Tân, là khu du lịch nổi tiếng cấp quốc gia đấy.”

Khi tàu đến ga, Vu Hữu Dư xách hành lý của hai người đứng nhìn quanh. Lâm Tiểu Niên hỏi anh đang nhìn gì vậy.

Vu Hữu Dư chỉ cười: “Xem xem mỹ nữ ở thành phố Cáp Nhĩ Tân có nhiều hay không.”

“Vô vị.” Lâm Tiểu Niên không thèm để ý đến anh.

27. Chương 27

Ra khỏi bến xe, Lâm Tiểu Niên được xe đơn vị bố tới đón. Ban đầu cô muốn đưa Vu Hữu Dư cùng đi, không ngờ, anh xua tay nói: “Sẽ có người tới đón anh.”

Vu Hữu Dư đứng ở cổng ra đứng, rút di động gọi đến một số máy, chưa đầy mấy phút sau, xe đón anh đã đến.

Ngồi trên xe, anh không quên gọi điện cho Lâm Tiểu Niên: “Đừng quên buổi chiều đưa anh đi dạo “Thiên đường nhân gian” đấy.”

“Buổi chiều cần phải ngủ bù đã, ngày mai em sẽ đưa anh đi tham quan.” Có lẽ do về đến nhà, nên giọng nói của Lâm Tiểu Niên cũng có phần khác lạ, sôi nổi và thân thiết hơn bình thường.

“Vậy thì, mai em gọi cho anh nhé!” Vu Hữu Dư không đợi cô trả lời, đã ngắt điện thoại trước, khóe miệng nở một nụ cười bí ẩn.

“Không phải cậu đã đến “Thiên đường nhân gian” rất nhiều lần rồi sao?” Anh tài xế vừa lái xe vừa hỏi.

“Tôi vẫn muốn đến một lần nữa.” Anh duỗi thẳng lưng, tranh thủ thời gian ngủ bù. Với anh, buổi tối hôm qua quả là một sự giày vò, trên tàu anh không tài nào ngủ nổi, chán muốn chết.

“Có phải cậu lại dụ dỗ cô gái nào rồi phải không?” Anh tài xế hỏi đùa.

Vu Hữu Dư bỏ cái đệm ghế sau ra: “Anh hãy lái xe đi!”.

Sáng ngày hôm sau, Lâm Tiểu Niên gọi điện cho Vu Hữu Dư: “Vu sư huynh, anh còn muốn đi chơi nữa không?”.

“Anh còn cho rằng em giỏi trò, chơi xấu anh. Không đưa anh đi nữa!” Vu Hữu Dư chế giễu. Anh đã dậy từ rất sớm, sắp xếp mọi thứ, chăm chăm ngồi đợi điện thoại của cô.

“Sao có thể như vậy được chứ?” Lâm Tiểu Niên cười ha ha, sau đó hẹn địa điểm gặp nhau.

Làm nghĩa vụ của một hướng dẫn viên, có thể nói Lâm Tiểu Niên rất nhiệt tình, có trách nhiệm. Nhưng Vu công tử yêu cầu quá cao, cho nên hai người đi được một đoạn lại cãi nhau một đoạn.

Anh nói: “Rõ ràng hồ gì đó chơi rất vui, tại sao em không đưa anh đi?”.

“Thành phố Cáp Nhĩ Tân này em rõ hơn hay là anh rõ hơn? Hồ đó bây giờ đã biến thành vũng nước tù rồi! Em không đưa anh đến đó cũng là nghĩ cho anh thôi.”

“Nhưng tại sao em không mời anh ăn loại giấm cá gì đó rất nổi tiếng ở quê em?”.

“Cá? Đó chẳng phải đồng loại của Vu sư huynh sao? [1] Thì ra là anh thích ăn đồng loại của mình.”

[1] Từ “vu” và từ “cá” trong tiếng Trung đồng âm với nhau - ND

“Chữ “Vu” tên anh không phải là chữ “Vu” đó!”.

“Anh nhiều chuyện quá, ngày mai em không đưa anh đi chơi nữa...”

“Là em nhiều chuyện thì có.” Anh lắc đầu bất lực.

Ngày tiếp theo, Lâm Tiểu Niên không còn cách nào khác, đành phải tuyên bố đầu hàng. Cô ngồi yên trên chiếc ghế dài trong công viên, không động đậy, thở dốc: “Nghỉ một lát đã!”.

Vu Hữu Dư vẫn rất sung sức, sau khi giúp cô mua ly kem ở cửa hàng bán đồ uống lạnh, chạy nhanh trở lại: “Vậy thì nghỉ một lát. Dù sao, ngày mai chúng ta lại đi tiếp.”

“Vẫn còn ngày mai nữa sao?” Lâm Tiểu Niên khổ sở nói.

“Đương nhiên rồi, đến thành phố Cáp Nhĩ Tân một lần đâu có dễ. Ít nhất thì cũng phải đi thăm thú những nơi nổi tiếng chứ?” Anh nói lấy được.

“Nhưng ngày mai...” Cô muốn tìm một cái cớ, nhưng tìm không ra.

Anh dường như đã đoán được suy nghĩ của cô, nói: “Lần tới đi nơi khác, anh sẽ làm hướng dẫn viên du lịch miễn phí cho em, được chưa?”.

Vu Hữu Dư ở thành phố Cáp Nhĩ Tân một tuần. Hàng ngày, Lâm Tiểu Niên đưa anh đi chơi khắp nơi. Bố mẹ cô không bằng lòng trách: “Chẳng dễ gì mới được nghỉ về nhà, vậy mà con suốt ngày chạy ra bên ngoài!”.

Cô chỉ có thể giải thích: “Vì có sư huynh đến đây chơi, con không thể không quan tâm gì đến người ta!”.

“Sư huynh?” Mẹ cô ngây ra một lát, đột nhiên phản ứng lại, trên mặt lập tức nở một nụ cười tươi như hoa: “Mẹ nói thế thôi! Đi đi, đi đi! Mẹ và bố con đều ủng hộ, hôm nào con đưa cậu ta về nhà để bố mẹ xem mặt nhé!”.

Lâm Tiểu Niên trợn tròn mắt, chếp miệng lẩm bẩm: “Lẽ nào càng lớn tuổi người ta lại càng đa nghi như vậy?”.

Ngày Vu Hữu Dư quay lại Bắc Kinh, anh gọi điện cho Lâm Tiểu Niên bày tỏ lòng cảm ơn: “Rùa con, qua thời kỳ cách mạng hữu nghị này, đợi khi em về Bắc Kinh, bản công tử sẽ đến nhà ga đón em!”.

Cô mong chờ một người khác tới đón, vì vậy khách sáo nói: “Thôi, không cần đâu, sư huynh không cần phải mất công đâu.”

Vì bận rộn mà kỳ nghỉ hè dài trở nên vô cùng ngắn ngủi. Khi kỳ nghỉ sắp kết thúc, cô gọi điện cho Kiều Hoài Ninh thông báo hành trình của mình.

Kiều Hoài Ninh khó khăn nói: “Tiểu Phi muốn anh đưa đi bệnh viện, xem ra không thể đi đón em được rồi.”

Lại là Âu Dương Phi, trong lòng Lâm Tiểu Niên thoáng buồn: “Không sao đâu, em đâu phải không biết. Chị Âu Dương Phi sao rồi? Sao lại phải đi bệnh viện?”.

“Có lẽ là bị cảm? Cô ấy kêu khó chịu.” Giọng Kiều Hoài Ninh nhỏ nhẹ, cũng không hẳn là dịu dàng, nhưng lại chưa đựng sự lưu luyến, yêu thương. Ngày trước, anh cũng từng thương yêu chăm sóc cô, giống như cô em gái hàng xóm. Nhưng bây giờ, anh đã dành sự yêu thương ấy ột người khác.

Thời tiết vốn rất nóng, nhưng Lâm Tiểu Niên vì trong lòng như bị mất mát thứ gì đó nên cảm thấy hơi lạnh.

Lâm Tiểu Niên bước xuống xe, một mình xách hành lý ra cổng bến xe, bỗng nhiên thấy cô đơn.

Cô không thể nào tưởng tượng được, lúc đó mình sẽ gặp Vu Hữu Dư ở bến xe. Vu Hữu Dư đứng ở đằng xa, cầm chai hồng trà trong tay vậy vậy, nhìn cô cười.

Lâm Tiểu Niên đứng ngây ra tại chỗ: “Vu... sư huynh?” Cô bối rối: “Chẳng phải em đã bảo anh không cần đón em rồi sao?”.

Vu Hữu Dư gật đầu: “Có phải anh đến đón em đâu, anh đến đón Tiết Băng. Tên tiểu tử đó nói phải mang rất nhiều hành lý, không cầm nổi, bắt anh phải đi một chuyến.” Vì trời nóng, anh liên tục uống nước.

Lâm Tiểu Niên phát hiện mình tự tưởng bỏ, bất giác cảm thấy buồn cười: “Em lại cứ tưởng...”.

Vu Hữu Dư làm như vô tình hỏi: “Lát nữa có người tới đón em không? Nếu không có thì đợi một lát, đi về trường cùng bọn anh luôn.”

“Vâng, em đang không biết đi tuyến bus nào!” Cô không nghĩ gì, tiện miệng nói ra.

Đứng ở cửa ra ở nhà ga chờ một lát, Vu Hữu Dư đưa chai hồng trà trong tay mình cho Lâm Tiểu Niên, sau đó xách hành lý của cô: “Chúng ta đi ra bãi đậu xe thôi.”

“Không đợi Tiết sư huynh sao?”

“Anh nhớ nhầm rồi, cậu ấy đi chuyến sau.”

“Ồ!” Lâm Tiểu Niên chạy nhanh đuổi theo Vu Hữu Dư, cười thầm.

Thấy Vu công tử đã đổi sang chiếc xe màu đen thông thường, Lâm Tiểu Niên không tìm được, hỏi: “Chiếc xe sang trọng kia của anh đâu rồi?”.

Vu Hữu Dư cười: “Trả lại cho anh năm rồi.”

“Tại sao?”

“Sợ người khác cho rằng cha anh tham ô công quỹ!”

“Lần trước chỉ là em tùy tiện nói vậy thôi.”

“Không sao đâu, dù sao cũng đi chán rồi.”

“Cốp sau có nước, là nước khoáng Evian đấy.” Vu công tử sợ Lâm Tiểu Niên nóng, bảo cô tự lấy nước uống.

“Nước khoáng Evian, thật lãng phí quá!” Lâm Tiểu Niên lè lưỡi: “Từ nhỏ đến lớn, đồ uống đắt nhất mà em từng uống cũng chỉ là hồng trà lạnh.”

Vu Hữu Dư cười: “Trên tay em chẳng phải có nửa chai đấy sao?”

“Nhưng đây là do anh đã uống mà.”

“Lại không có độc, trước kia, chẳng phải nửa bình mà em đã uống anh cũng không hề từ chối đấy sao?”

Cô không còn gì để nói. Thôi, cứ uống vậy.

Xe đang đi trên đường vành đai ba, chuông điện thoại của Lâm Tiểu Niên reo. Cô nhìn số, là Tô Bắc Hải. Cô nghe máy: “Tô sư huynh... Đúng vậy, hôm nay em lên... Không cần anh phải đón đâu, tiện đường, em ngồi xe của Vu sư huynh về trường rồi.”

Lâm Tiểu Niên tắt điện thoại, nghe thấy Vu Hữu Dư vừa lái xe vừa lẩm bẩm: “Chẳng trách, Bắc Hải lại chủ động đi đón sinh viên mới, hóa ra là có dụng tâm!”

“Dụng tâm gì cơ?” Lâm Tiểu Niên hỏi.

Vu Hữu Dư quay đầu nhìn, trên khuôn mặt trong sáng của cô đầy vẻ nghi hoặc, không hiểu. Anh thở dài: “Sao lại như tờ giấy trắng vậy chứ?”

28. Chương 28

Khi gặp lại Kiều Hoài Ninh đã là tháng Mười.

Kiều Hoài Ninh dắt tay Âu Dương Phi, mỉm cười đứng trước mặt Lâm Tiểu Niên, cô bỗng nhiên cảm thấy, nụ cười ấy có chút xa cách, có chút xa lạ, người đang đứng trước mặt cô cũng xa lạ.

Hai người họ đột ngột đến chơi. Lúc đó, cô đang trong giờ học, vô tình phát hiện Kiều Hoài Ninh đứng ngoài cửa sổ. Cô nghĩ rằng mình nhìn nhầm, vội vàng dụi dụi mắt. Mấy giây sau quay đầu nhìn lại, anh vẫn còn ở đó.

Thế là cô lén đi ra lối cửa sau phòng học, vừa định gọi một tiếng thân mật “anh Hoài Ninh” thì phát hiện, cạnh anh còn có Âu Dương Phi.

“Sao tự nhiên lại tới đại học Chiết Giang vậy? Hai người...” Lâm Tiểu Niên hỏi.

“Bọn anh đi ngang qua, tiện thể vào thăm em.” Kiều Hoài Ninh đưa cho Lâm Tiểu Niên một túi lựu: “Tiểu Phi mang tới cho em đây.”

“Cảm ơn chị.” Lâm Tiểu Niên cảm thấy túi lựu hơi nặng.

Âu Dương Phi nói: “Hoài Ninh nói em thích ăn.”

Kiều Hoài Ninh luôn nắm tay Âu Dương Phi, không tránh khỏi ánh mắt chú ý của Lâm Tiểu Niên.

“Qua đợt nghỉ hè, cả hai người đều gầy đi nhiều.” Lâm Tiểu Niên nói.

“Đương nhiên rồi, chạy nhiều lần như vậy...” Âu Dương Phi đột nhiên liếc nhìn Kiều Hoài Ninh, quay lại nói: “Hàng ngày bọn chị đều chạy bộ tập thể dục.”

“Để giảm cân phải không?”

“Đúng vậy, mùa hè nóng bức, đổ chút mồ hôi, thấy dễ chịu hơn.” Kiều Hoài Ninh kiên nhẫn nói.

Ngoài những câu nói thừa thãi như vậy, Lâm Tiểu Niên không nghĩ ra nên nói gì.

Ba người trải qua một buổi chiều vô vị, mãi đến khi Kiều Hoài Ninh và Âu Dương Phi sắp rời khỏi đại học Chiết Giang, Lâm Tiểu Niên mới có chút lưu luyến bịn rịn.

“Tạm biệt!” Kiều Hoài Ninh nói.

Khi bóng dáng Kiều Hoài Ninh và Âu Dương Phi khuất hẳn, Lâm Tiểu Niên vẫn đứng yên tại chỗ, hồi tưởng lại hai chữ quá đổi bình thường ấy.

Thì ra, khi chia tay, tất cả đều đã thay đổi, cũng giống như mỗi lần chia tay Kiều Hoài Ninh, anh lại càng cách xa cô thêm một chút.

Cô ôm chặt chiếc túi nhựa đựng đầy quả lựu, cô nhớ lại năm đó Kiều Hoài Ninh dẫn cô đi hái trộm lựu sở nông lâm trường. Cũng đúng vào tháng Mười, anh và cô cùng đi thực nghiệm điền dã ở quê, phát hiện phía nam có một vườn cây ăn quả trồng đầy hồng và lựu. Vì phương nam không trồng loại quả này, cô cảm thấy rất kỳ lạ, liền nói với anh: “Chắc lựu ngọt lắm nhỉ?”.

“Anh không rõ, đó là loại cây ở sở bố anh trồng thử nghiệm mấy năm rồi, năm nay ra quả lần đầu tiên.” Anh thường nghe bố nhắc đến loại cây lựu quý đó.

Cô chớp đôi mắt to đen láy, tràn đầy hy vọng, hỏi: “Liệu chúng ta có thể hái ăn thử không?”.

“Không được đâu!” Anh lập tức trả lời.

“Nhưng em muốn ăn thử!” Cô cong môi.

Kiều Hoài Ninh bị lay động, nhìn cây lựu lớn đầy quả, do dự nói: “Chỉ hái đúng một quả thôi nhé.”

Cô cười, lộ ra hai má lúm đồng tiền, gật đầu nói: “Vâng, thì một quả, hai chúng ta cùng ăn.”

Cô chọn một cành lựu to nhất, hái xuống, sau đó cầm chạy khỏi vườn trồng thực nghiệm, ngồi trên đồng rơm ăn chung với Kiều Hoài Ninh, anh một miếng, cô một miếng, nhả đầy hạt xuống đất.

Cũng chỉ vì quả lựu mà cả hai gặp họa, bị bác coi vườn phát hiện, đuổi chạy khắp vườn, cuối cùng đã làm kinh động đến giáo sư Kiều đang ở trong phòng thực nghiệm.

Giáo sư Kiều bắt Kiều Hoài Ninh nằm xuống, đánh ột trận, vừa đánh vừa nói: “Hay cho tên tiểu tử thói con, dám trộm quả ăn, lại còn trộm “loại 1”!” Sau đó, hai người mới biết “loại 1” là quả duy nhất trên cây đó có giá trị nghiên cứu.

Cô vĩnh viễn không bao giờ quên nét mặt anh lúc vừa chịu đòn, vừa nhìn cô cười. Khi đó, mặc dù không có ai trách cứ cô, nhưng vẫn ôm nửa quả lựu còn lại khóc như mưa.

Kể từ đó, không còn có ai chịu đòn thay cô, cũng không có quả lựu nào ngọt như vậy nữa. Lâm Tiểu Niên đứng trong vườn hoa trung tâm trường, buồn bã nghĩ.

“Này, một mình đứng ở đây ngơ ngẩn gì thế?” Sau lưng có người vỗ vào vai cô. Theo bản năng, cô quay đầu lại, trông thấy Vu Hữu Dư.

“Thật trùng hợp!” Cô nhìn anh, gật đầu.

Vu công tử nhún vai: “Trùng hợp cái gì, đợi cả nửa ngày mới đến giờ bọn em tan học. Trần Hàm sư đệ nói em lên lớp một lúc rồi trốn ra ngoài rồi.”

“Em... Em có việc.” Cô lí nhí giải thích.

“May mà không trốn đi cùng anh chàng đẹp trai nào!” Vu công tử cố ý trêu cô. Anh sớm đã biết cô ra ngoài cùng Kiều Hoài Ninh.

Lâm Tiểu Niên liếc nhìn anh, bĩu môi nói: “Vu sư huynh tìm em có việc gì vậy?”.

“Không có việc gì thì không được tìm em à?” Vu Hữu Dư thả chiếc túi cặp sách sau lưng xuống, nhẹ nhàng nói, giống như đã quen biết cô mười mấy năm rồi vậy.

“Anh muốn mời em đi xem phim?!” Lâm Tiểu Niên kêu lên: “Anh không nhàm đấy chứ?”

Nhìn bộ dạng đó của cô, anh không vui nói: “Nếu em không muốn đi, để anh gọi người khác.”

“Anh có mấy vé?”

“Bốn vé, đó là của công đoàn giáo viên cho.”

“Thì ra là phúc lợi của hội sinh viên.” Cô hiểu ra: “Vậy có thể gọi Cát Ngôn đi cùng không?”. Nha đầu đó mấy ngày trước còn nói muốn đi xem phim trên màn ảnh rộng.

“Tùy em.” Vu Hữu Dư hắng giọng, quay người bước đi, bước được mấy bước, lại quay lại: “Tối thứ Năm tuần này, đừng quên đấy.”

Lâm Tiểu Niên cười: “Chẳng dễ mới gặp được chuyện tốt như vậy, sao có thể quên được chứ?”.

Chiều thứ Năm, khi tan học, nghe Lâm Tiểu Niên nói Vu công tử mời đi xem phim, Cát Ngôn vô cùng phấn chấn, đến cơm cũng không kịp ăn, vội vàng về ký túc xá trang điểm.

Lâm Tiểu Niên kêu lên: “Chẳng phải chỉ là đi xem phim thôi sao?”.

“Đâu phải là đi xem phim bình thường đâu? Là đi cùng Vu Hữu Dư đấy! Có cả...” Cát Ngôn tỏ ra vui vẻ hiếm thấy, nhưng do dự không nói tiếp.

Lâm Tiểu Niên lắc đầu bất lực: “Ai không biết lại tưởng rằng cậu đi lễ chùa, chỉ thiếu bó hương và cầu khấn nữa thôi.”

“Dù sao cậu cũng không hiểu được.” Cát Ngôn nói xong lại bắt đầu bận rộn.

Thẩm Tam Nguyệt vốn ngồi trong phòng lên mạng, thấy Cát Ngôn vừa thay đồ vừa ngân nga khe hát, không kìm được hỏi: “Cậu có việc gì vui thế?”.

“Vẫn là nhờ phúc của Lâm Tiểu Niên, Vu công tử mời bọn mình đi xem phim.”

Tay Thẩm Tam Nguyệt đang giữ chặt chuột, đột nhiên nói lỏng: “Tiểu Niên?”

“Đúng vậy, ây dà, không nói với cậu nữa. Cậu lúc nào cũng hiểu lầm cô ấy.” Cát Ngôn vừa nói, vừa vui vẻ ngân nga một điệu nhạc.

Thẩm Tam Nguyệt cảm thấy buồn, chán nản nói: “Ai nói mình hiểu lầm cô ấy?”.

Khi Lâm Tiểu Niên và Cát Ngôn vội vàng đến cổng trường tập hợp, Vu Hữu Dư đợi lâu mất hết kiên nhẫn, chốc chốc lại nhìn đồng hồ, nói với nam sinh đến cùng mình trước đó: “Bọn họ không tới thì chúng ta sẽ đi.”

“Đã nói mấy lần rồi, thế mà có thấy cậu đi đâu.” Nam sinh nháy nháy mắt, ra vẻ bí hiểm.

“Sao con gái làm việc gì cũng lè mề vậy nhỉ?”.

“Không phải người ta lè mề mà là cậu đến quá sớm.” Ánh mắt nam sinh hướng về phía tòa nhà ký túc xá nữ, từ xa nhìn thấy Cát Ngôn và Lâm Tiểu Niên đang đi tới, nói nhỏ: “Đi thôi.”

Vu Hữu Dư đang muốn hỏi tại sao hai người họ lại tới muộn như vậy, vừa quay đầu lại nhìn thấy Lâm Tiểu Niên trang điểm nhẹ nhàng, bất giác nở nụ cười, chào hỏi hai người: “Chúng ta đi thôi, lên xe đi, đã hơn sáu giờ rồi, đến muộn sẽ không tìm được chỗ tốt đâu.”

Có thể thấy được thái độ khiêm nhường của Vu công tử thật không dễ.

Nam sinh tên Bành Hưng cũng vẫy tay chào Cát Ngôn, lúc đó, mặt Cát Ngôn đỏ lên. Từ trước đến giờ, Lâm Tiểu Niên chưa bao giờ trông thấy Cát Ngôn như vậy. Cô nhìn Bành Hưng rồi lại nhìn Cát Ngôn, dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Không khí trên xe rất vui vẻ, mọi người cười cười nói nói. Vu Hữu Dư chậm chậm lái xe về hướng rạp chiếu phim.

Không biết vì sao Bành Hưng và Cát Ngôn nói đến chủ lực đội bóng rổ hội sinh viên đại học Bắc Kinh. Cát Ngôn cười nói với Lâm Tiểu Niên: “Anh Hoài Ninh nhà cậu quả nhiên rất nổi tiếng!”.

Câu nói này khiến Lâm Tiểu Niên bần thần một lúc lâu. Vu Hữu Dư để ý thấy nét mặt Tiểu Niên, đột nhiên trong lòng cảm thấy chua xót.

29. Chương 29

Vốn đã đến muộn, lại thêm bị tắc đường, khi bốn người đến rạp chiếu phim, bộ phim đã bắt đầu.

Người trong rạp không quá đông, vẫn còn không ít chỗ trống.

Lâm Tiểu Niên nhìn về trầm tư của Vu Hữu Dư, có chút sợ hãi, đành hỏi Bành Hưng: “Sư huynh, chúng ta ngồi phía nào?” Lâm Tiểu Niên có gặp qua Bành Hưng mấy lần, nhưng không quen lắm, chỉ biết anh ta ở cùng phòng với Vu Hữu Dư.

“Ngồi phía nào cũng được.” Bành Hưng nói, rồi tìm ở phía trên một hàng ghế còn trống, cùng Vu Hữu Dư ngồi xuống, không quan tâm Lâm Tiểu Niên vẫn chưa tìm được chỗ ngồi đang kéo tay Cát Ngôn đến một hàng ghế còn trống ở giữa, cách chỗ đó khá xa.

Ánh sáng trong rạp rất yếu, chỉ khi trên màn hình hiện lên màu sắc tươi sáng, mới có cơ hội nhìn rõ những người xung quanh.

Cát Ngôn chốc chốc lại quay sang nhìn Bành Hưng, nhưng phát hiện ra một ánh mắt khác đang nhìn chằm chằm về phía mình.

Cô đưa tay huých vào Lâm Tiểu Niên, nói nhỏ: “Vu công tử sao cứ nhìn chằm chằm về phía bọn mình vậy?”.

Lâm Tiểu Niên đang chăm chú xem phim, nghe Cát Ngôn nói, không kìm được, quay đầu lại nhìn, bắt gặp ánh mắt của Vu Hữu Dư. Trong ánh sáng mờ mờ, tia sáng lóe lên từ màn hình khiến đôi mắt anh càng sâu hơn.

Không biết tại sao, nhìn ánh mắt anh như vậy, cô bỗng thấy mình mất tự tin và có phần sợ hãi. Cô vội vàng quay đầu đi, vội chú tâm xem phim.

Khi bộ phim chiếu được một nửa, Vu Hữu Dư cuối cùng không thể ngồi thêm được nữa, rời khỏi chỗ ngồi, đi đến bên cạnh Lâm Tiểu Niên, kéo cô ra ngoài.

“Anh làm gì vậy?” Cô không dám to tiếng phản kháng, chỉ có thể cố gắng tìm cách thoát khỏi tay anh.

“Anh có chuyện cần nói với em.” Anh cao lớn, khỏe mạnh, cô không thể nào thoát khỏi tay anh, đành để anh kéo ra ngoài.

Bên ngoài rạp chiếu phim rất sáng, Lâm Tiểu Niên bị lóa mắt, cô nhắm mắt lại, một lúc sau mới nhìn rõ khuôn mặt sa sầm của Vu Hữu Dư.

“Sư huynh, sao vậy?” Mặc dù tính cách không tốt lắm, nhưng cơ bản có thể xem anh là người lương thiện, hướng hồ anh đối xử với cô không tệ, cô sớm đã coi anh là bạn, vì vậy có quan tâm một chút cũng là việc nên làm.

Vu Hữu Dư quan sát khuôn mặt cô, nhìn rất kỹ, rất chăm chú, giống như đang cố gắng tìm trên mặt cô có chỗ nào không cân xứng không vậy, nhưng có vẻ giống như anh đang suy nghĩ vấn đề gì đó...

Lúc này, Lâm Tiểu Niên mới nhớ ra, khi ở ký túc xá, Cát Ngôn lấy cô làm vật thí nghiệm, tô lên môi cô một lớp son đỏ, mặc dù cô đã hết sức lau đi, nhưng vẫn còn chút vết tích.

Cô xấu hổ mím môi lại, muốn lớp son trên môi nhạt đi chút nữa.

Hành động nhỏ của Lâm Tiểu Niên khiến cho Vu Hữu Dư mơ tưởng. Anh vẫn còn nhớ hương thơm và sự mềm mại của đôi môi cô, mặc dù chỉ là một cái chạm nhẹ như chuồn chuồn đập nước, nhưng khiến anh mãi mãi không thể nào quên.

Anh nuốt nước bọt, kìm nén niềm vui đang nhảy rộn ràng trong tim. Tất cả những suy nghĩ của anh lại tập trung vào khuôn mặt nhỏ xinh xắn kia. Cô không phải là cô gái đẹp nhất mà anh từng gặp, nhưng lại là cô gái đáng yêu nhất, và là người khiến anh khó đối phó nhất.

Có những lúc anh cho rằng, anh chỉ bị vẻ ngoài của cô mê hoặc. Nhưng mãi sau này, anh mới phát hiện, cái mê hoặc anh không phải chỉ là khuôn mặt xinh đẹp của cô mà là trái tim trong sáng của cô. Tính cách đơn giản toát lên một vẻ thuần khiết, khiến người khác không thể nào không chú ý.

Anh yêu cái tên Lâm Tiểu Niên một phần, thì yêu con người thực sự của cô gấp mười phần, cho dù tính cách của cô ngoài sự đáng yêu còn có chút cổ chấp, bướng bỉnh.

Anh miễn cưỡng há miệng, nhưng không biết nói gì. Anh thừa nhận, anh đang đổ ky, vì một Kiều Hoài Ninh không quen biết, dù sao anh ta vẫn là thanh mai trúc mã của cô.

Trên đường đến rạp chiếu phim, khi mọi người nhắc tới Kiều Hoài Ninh, ánh mắt buồn bã, tổn thương của cô như những nhát dao cứa vào trái tim anh.

Lần đầu tiên anh phát hiện, anh không thể nào chịu đựng được khi người mình yêu phải đau khổ. Anh tức giận, anh giận chính mình, vì sao trái tim tự do của anh bỗng nhiên vì một người con gái giam cầm? Giận mình không thể không vui cùng cô, buồn cùng cô...

Từ trước đến giờ, chưa khi nào anh có được cảm giác như vậy, vì thế anh khinh chính mình, coi thường mình. Chỉ vì một người con gái, liệu có đáng không?

Nhưng có đáng hay không, anh cũng không nói rõ được, bởi vì suy nghĩ và hành động không phải lúc nào cũng thống nhất với nhau.

“Lâm Tiểu Niên!” Vu Hữu Dư gọi cái tên này, cố gắng khiến ình bình tĩnh trở lại, vô cùng trịnh trọng nói: “Anh...”

“Sao thế?” Cô cảm thấy biểu hiện của anh hôm nay rất lạ, lại càng quan tâm anh hơn.

“Anh muốn nói anh... anh đã yêu em mất rồi!” Vì đã nói ra được điều cần nói, anh thở phào nhẹ nhõm, nói ra được rồi thấy thoải mái hơn nhiều.

Anh đứng đó, chờ cô trả lời, giống như người đang chờ tuyên án.

“Ục ục... Ục ục...” Tiếng kêu ngày càng to.

Anh nhìn cô, quan sát một lúc lâu, mới phát hiện tiếng kêu phát ra từ bụng cô.

Cô cố gắng che bụng, cười xấu hổ: “Thật ngại quá, buổi tối em chưa kịp ăn cơm.” Lâm Tiểu Niên nói với cái bụng rỗng: “Đừng kêu nữa, nhận được tín hiệu rồi, xem xong phim thì sẽ đi ăn.”

“Lâm Tiểu Niên!” Vu Hữu Dư cuối cùng không kiên nhẫn được nữa, lớn giọng chế giễu cô: “Em thật ngốc, chưa ăn cũng không chịu nói!”

Lâm Tiểu Niên một mình giải quyết hết cả một suất Pizza Hut, sau đó lại bắt đầu tấn công sang suất mì ống, vừa ăn vừa nói: “Sư huynh, vừa rồi ở bên ngoài rạp chiếu phim anh có chuyện gì muốn nói với em đấy?”

Vu Hữu Dư nhấp từng ngụm cà phê một cách chậm rãi, nói mập mờ: “Anh nói anh... ghét em!”

Cô phá lên cười, hồn nhiên nói: “Ghét thì ghét, em không sợ.”

Nhìn cô vui vẻ, Vu Hữu Dư cũng cười: “Lâm Tiểu Niên, có phải em thuộc tuổi lợn không đấy?”

Cô lắc đầu, vội vàng đính chính: “Không, em tuổi tuất.”

Nghe xong, Vu Hữu Dư cười suýt chút nữa bị sặc, chỉ vào cô, không ngừng đập tay xuống bàn: “Chẳng trách!”

Lâm Tiểu Niên nuốt thức ăn, ra vẻ trịnh trọng hăm dọa Vu Hữu Dư: “Nhưng em thuộc loài chó ngao Tây Tạng đấy. Anh còn cười nữa, em sẽ cắn anh!”

Anh đột nhiên phấn chấn, đưa mặt ra: “Cắn anh thử xem?”

Hai người đang cãi nhau thì chuông điện thoại của Vu Hữu Dư vang lên, anh khó chịu nhận điện thoại: “Sao đấy?” Anh biết là Bành Hưng.

“Bọn cậu chạy đằng nào rồi? Bộ phim kết thúc rồi.”

“Kết thúc rồi, cậu không thể bắt xe về được hả?”

“Cát Ngôn đòi tìm Lâm Tiểu Niên cùng về.”

“Nói với cô ấy, bọn tôi đang hẹn hò, không có thời gian!”

30. Chương 30

Mặc dù Lâm Tiểu Niên đã nhiều lần nhắc mẹ, có việc thì gọi điện thoại trực tiếp vào điện thoại di động của cô, nhưng mẹ cô đã lớn tuổi, trí nhớ đã giảm đi nhiều, vẫn thích gọi điện đến ký túc xá.

Vì vậy, khi Lâm Tiểu Niên về ký túc xá, nghe thấy Cát Ngôn đang nói chuyện say sưa với mẹ mình.

Đầu điện thoại phía bà Lâm nói: “Niên Niên đang hẹn hò ư?”, xem ra bà rất phấn chấn, giọng nói to đến mức ngay cả Lâm Tiểu Niên đứng bên cạnh cũng nghe thấy.

“Vâng, đúng ạ...” Cát Ngôn gật đầu.

“Đúng cái gì mà đúng? Cát Ngôn, cậu đừng có tung tin đồn nhảm.” Lâm Tiểu Niên cướp lấy điện thoại, nói lớn vào đó: “Ai da, mẹ à, không phải con đã nói với mẹ gọi vào di động của con rồi hay sao?!”

“Gọi vào di động của con chắc gì con đã nói chuyện con đi hẹn hò ẹ biết?”

“Con hẹn hò với ai? Mọi người cùng nhau đi xem phim, bọn Cát Ngôn đi đâu mất nên con mới cùng Vu sư huynh đi về trường, làm gì có hẹn hò gì đâu! Có phải mẹ đã nghĩ nhiều rồi không?” Lâm Tiểu Niên bô lô ba la giải thích một hồi, không để ý mẹ cô có nghe lọt vào tai hay không.

“Mẹ gọi điện cho con có việc gì ạ?” Lâm Tiểu Niên chuyển chủ đề.

Bà Lâm nói giọng buồn rầu: “Đừng có suốt ngày chỉ chăm chăm đi chơi, có thời gian, con thay bố mẹ đến thăm Hoài Ninh, nghe nói nó bị bệnh.”

Lâm Tiểu Niên chau mày: “Mẹ nói linh tinh rồi, hai hôm trước con còn gặp anh ấy, rõ ràng anh ấy vẫn khỏe mà.”

Dù miệng nói không tin Kiều Hoài Ninh bị bệnh, nhưng Lâm Tiểu Niên vẫn đến đại học Bắc Kinh một chuyến.

Đúng lúc, trên con đường nhỏ cạnh hồ, Kiều Hoài Ninh và Âu Dương Phi đang đi dạo. Nhìn thấy dáng vẻ thông thả, nhàn tản của họ, cô không muốn đến làm phiền, chỉ đứng từ xa phía cuối con đường nhìn hai người.

Cơn gió đầu mùa thu cuốn bay những chiếc lá liễu vàng, có chiếc lá bay vương lên đầu Âu Dương Phi, Kiều Hoài Ninh bèn cẩn thận giúp cô nhặt xuống. Âu Dương Phi nhón chân, hôn lên má Kiều Hoài Ninh, sau đó quay đầu bỏ chạy. Kiều Hoài Ninh đứng đó ngây ra một lúc lâu, dường như đang hồi tưởng lại giây phút kỳ diệu vừa rồi.

Anh lặng lẽ đi sau Âu Dương Phi, không hề quay đầu lại, cho nên không thấy khuôn mặt đầy nước mắt của Lâm Tiểu Niên.

Cô không đến chào bọn họ, chỉ lặng lẽ bước ra cổng trường, sau đó thần thờ đi về đại học Chiết Giang.

Trời mùa thu trong xanh, mát mẻ, không hiểu sao bỗng trở nên u ám, sau đó mưa nhỏ, tuy mưa không lớn nhưng lạnh thấu xương.

Khi về đến ký túc xá, Lâm Tiểu Niên đã bị ngấm nước mưa, toàn thân lạnh toát.

Cô vốn định vào nhà tắm lấy khăn lau khô tóc, nhưng thấy Thẩm Tam Nguyệt ôm bụng gục vào bồn rửa, mặt tái xanh, trán vã đầy mồ hôi, trông rất đau đớn.

Đã rất lâu, cô không nói chuyện với Tam Nguyệt, không phải cô oán hận Tam Nguyệt chuyện của Quan Lan, mà vì cô không biết nói gì. Lâm Tiểu Niên hỏi dò: “Tam Nguyệt?”, giọng nói đầy lo lắng và sợ hãi.

Thẩm Tam Nguyệt vẫn nằm tựa ở đó, không kim được khóc lên.

Lâm Tiểu Niên càng cuống, liên tục gọi: “Tam Nguyệt, Tam Nguyệt... Tam Nguyệt? Cậu sao thế?”. Cô muốn dìu Tam Nguyệt, nhưng mãi vẫn không dìu được.

“Mình... đau bụng quá!” Thấm Tam Nguyệt nghiêng chặt rằng cổ chịu đau.

“Bụng? Đau ở chỗ nào?” Lâm Tiểu Niên không quan tâm quần áo mình bị ướt, vội vàng xoa bóp cho Thấm Tam Nguyệt.

Sắc mặt Thấm Tam Nguyệt càng tái xanh hơn, dường như cơ thể đang co giật.

“Tam Nguyệt?!” Lâm Tiểu Niên không do dự, công Tam Nguyệt ra ngoài: “Cố gắng chịu đựng một chút, mình đưa cậu đến bệnh viện.”

Bệnh viện trường nằm ở cuối góc phía Tây vườn trường Chiết Giang, còn ký túc xá ở cuối phía Đông, nếu đi đường thẳng phải mất mấy chục phút.

“Tiểu Tam, chúng ta sắp tới nơi rồi, cậu hãy cố chịu đựng nhé!” Lâm Tiểu Niên sợ Tam Nguyệt đau quá, nên không ngừng nói chuyện với Tam Nguyệt, muốn Tam Nguyệt cảm thấy bớt đau hơn.

“Tiểu Niên, để mình tự đi!” Tam Nguyệt muốn tụt xuống.

“Cậu đang đau bụng, nằm yên đó!”

Tam Nguyệt kiên quyết đòi xuống, vừa định bước mấy bước đã đau tới mức phải vịn vào tường, mồ hôi toát ra đầm đìa.

Lâm Tiểu Niên thấy không ổn, vội gọi điện cho Tô Bắc Hải: “Để mình gọi sư huynh Tô Bắc Hải tới...”.

“Đừng... gọi anh ta!” Thấm Tam Nguyệt vốn là người kiêu ngạo, mặc dù đã chia tay Tô Bắc Hải nhưng vẫn không muốn để anh nhìn thấy bộ dạng thảm hại lúc này của mình.

“Được, được, không gọi nữa! Để mình đưa cậu đi gặp bác sĩ.” Lâm Tiểu Niên cất điện thoại, công Thấm Tam Nguyệt trên lưng, loạng choạng đi về phía bệnh viện trường.

Trời vẫn mưa, đường hơi trơn, Lâm Tiểu Niên phải cẩn thận lần từng bước, vừa đi vừa hỏi: “Tam Nguyệt, cậu ăn nhầm phải đồ gì à?”.

“Kh...ông.” Hơi thở của Thấm Tam Nguyệt rất nặng nề, dường như bụng càng đau dữ dội hơn.

“Vậy liệu có phải do đến kỳ kinh nguyệt hàng tháng không?”

“Kh...ông.”

Sức của Lâm Tiểu Niên không dai, thể lực cũng không tốt lắm, cô công Thấm Tam Nguyệt một đoạn đường dài như vậy đã rất quá sức với cô, cô thấy mình vô cùng mệt mỏi.

Thấm Tam Nguyệt muốn vảo cô nghỉ một chút, nhưng không nói nổi một câu mạch lạc, chỉ nghẹn ngào gọi một tiếng: “Tiểu Niên.”

“Hả?” Lâm Tiểu Niên vẫn cầm đầu bước về phía trước.

“Tiểu Niên.” Thấm Tam Nguyệt lại gọi.

Lâm Tiểu Niên cho rằng Thấm Tam Nguyệt không khỏe, lại càng cố bước nhanh hơn: “Tam Nguyệt, cố gắng chịu đựng một chút nữa, sắp tới rồi.”

Thấm Tam Nguyệt thấy sống mũi cay cay, nói tiếp: “Niên Niên, xin lỗi cậu!”.

Lâm Tiểu Niên chẳng có lòng dạ nào đi lý giải ý nghĩa câu “xin lỗi” mà Tam Nguyệt nói. Cô gạt mồ hôi trên trán, nói: “Tiểu Tam, bụng cậu còn đau không?”.

Thấm Tam Nguyệt bật khóc: “Mình đau chết mất, sao mãi vẫn chưa đến bệnh viện?”.

“Đến ngay rồi đây, cậu xem, phía trước chẳng phải là bệnh viện sao?”.

Thấm Tam Nguyệt bị viêm ruột thừa cấp tính, may mà được phát hiện kịp thời nên không xảy ra chuyện gì, nhưng Lâm Tiểu Niên gặp rắc rối.

Sau khi vội vàng giúp Thắm Tam Nguyệt làm thủ tục nhập viện, nộp viện phí, lấy thuốc, cô mới có cơ hội ngồi xuống nghỉ một lát. Cô phát hiện bàn chân bị sưng lên, chỗ mắt cá chân đau rát như có lửa đốt, đầu óc quay cuồng.

Lúc này, Lâm Tiểu Niên thấy rất khó chịu, muốn về ký túc xá, lên giường nghỉ ngơi. Nhưng cô nghĩ đến Thắm Tam Nguyệt vẫn đang trên giường bệnh truyền dịch, không thể không có người trông nom, vì vậy liền gọi điện cho Vu Hữu Dư: “Anh tới bệnh viện trường chăm sóc Tam Nguyệt hộ em đi.”

Tắt điện thoại, cô cảm thấy toàn thân nóng hầm hập, mí mắt chùng xuống như có vật nặng nghìn cân đang treo vào nó, bèn mơ mơ hồ hồ dựa vào chiếc ghế dài ở phòng chờ để ngủ.

Trong mơ màng, Lâm Tiểu Niên nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai: “Chúng ta đi chỗ khác ngủ, được không?”

Cô khó khăn lắc đầu.

“Lâm Tiểu Niên, em đang sốt rồi!” Người đó sờ lên đôi má đang nóng bừng của cô nói.

“Chân em đau quá, bóp chân cho em...” Cô cảm thấy người bên cạnh dường như là cha mình, ấm áp và gần gũi, lại thấy đó giống như Kiều Hoài Ninh thời thơ ấu, thân thiết như chân với tay. Vì vậy, cô làm nũng trong giấc mơ.

“Em không đứng dậy, anh buộc phải bế em đây!”

Rõ ràng là giọng đe dọa, nhưng lại khiến cô có cảm giác yên tâm, thế là cô đưa tay, ôm lấy cổ người đó, để anh bế, sau đó gục vào lòng anh, tiếp tục chìm trong giấc ngủ mê man.

“Đâu phải thuộc tuổi tuất chứ? Rõ ràng là thuộc họ gấu không đuôi!” Người kia vừa ôm cô lên, vừa cười.

Cát Ngôn mơ hồ tựa vào thành giường hỏi: “Chuyện này là thế nào? Sao hai người lại cùng vào bệnh viện trường vậy?”

“Tam Nguyệt đâu?” Lâm Tiểu Niên hỏi.

“Đang nằm ở phòng bên, cô ấy bị viêm ruột thừa.” Cát Ngôn nói.

“Mình phải thăm cậu ấy.” Lâm Tiểu Niên định xuống giường, nhưng bị Cát Ngôn ngăn lại: “Vu công tử đi thay rồi, tạm thời cậu không được tự ý cử động nhiều.”

“Nhưng anh ấy không phải là bác sĩ!” Lâm Tiểu Niên chép miệng: “Anh ấy đâu rồi?”. Cô vẫn còn nhớ chuyện mình đã gọi điện cho Vu Hữu Dư.

“Đang nói chuyện với Tam Nguyệt.” Cát Ngôn trả lời.

“Ừ, nói chuyện gì vậy?” Xem ra Vu Hữu Dư là người nhiệt tình, nhờ anh giúp, đúng là tìm đúng người.

“Vu công tử nói với Tam Nguyệt: trước khi Lâm Tiểu Niên khỏe lại, Thắm Tam Nguyệt đừng hòng nghĩ tới chuyện bước ra cổng bệnh viện trước.”

“Vu Hữu Dư, anh ấy sao lại có thể làm vậy chứ?” Lâm Tiểu Niên tức giận kêu lên.

31. Chương 31

Chuyện bị sốt, chuyện cái chân, cả chuyện tình cảm giữa Lâm Tiểu Niên với Tam Nguyệt... Tất cả đều hồi phục một cách thần kỳ.

Nghĩ mãi, nghĩ mãi, ngồi trong phòng tự học, Lâm Tiểu Niên lén cười một mình, đúng lúc nhìn thấy Vu Hữu Dư đi vào trong phòng, liền ngich ngợm nháy mắt với anh, ra hiệu anh đến ngồi bên cạnh mình.

Đó vốn là chỗ ngồi cô nhận giúp Kiều Hoài Ninh, nhưng không biết bắt đầu từ bao giờ, nó đã biến thành chỗ ngồi của Vu Hữu Dư. Cô cũng không còn bài xích, ác cảm với Vu Hữu Dư đang ở trước mặt, người mà trước đây cô từng cho rằng chỉ là một công tử bột kiêu ngạo, ngang tàng.

“Chân đã khỏi hẳn chưa?” Anh hỏi.

Cô gật đầu, nhìn thấy anh đang cầm một tập đề thi IELTS, liền hỏi lại: “Anh thi IELTS à?”.

Anh cười, hơi do dự nói: “Cuối kỳ anh mới thi.”

“Du học à? Ha ha, xem ra Vu sư huynh rất có chí đó.”

Cô không hiểu sao có chút lưu luyến, nhưng vẫn chúc mừng anh.

Anh dùng tay gõ lên trán cô, rất nhẹ, đầy dịu dàng, nuông chiều: “Kẻ nào nói ông không có chí lớn?”.

Anh xác nhận lại một lần nữa xem có đúng chân cô đã khỏi hẳn hay chưa, sau đó mới nói: “Cuối tuần này hội sinh viên tổ chức ọi người đi vườn bách thảo ngắm hoa cúc...”

Lâm Tiểu Niên nhảy lên vui sướng. Những ngày gần đây, vì chân đau, ngay cả cổng trường học cô cũng chưa bước chân ra khỏi, đã sớm cảm thấy cô vô cùng khó chịu.

“Còn có thể đến chùa Phật Ngọa thắp hương nữa!” Cô phấn chấn đề nghị.

“Em đã từng trông thấy sinh viên mang theo cờ trường đi thắp hương bao giờ chưa?” Vu Hữu Dư phản bác. Lâm Tiểu Niên ngẫm nghĩ, thấy ý kiến của mình thực sự không thể thực hiện được, liền không nhắc đến nữa.

Hôm đó, hội sinh viên tổ chức cho hơn một trăm người đi vườn bách thảo.

Vu Hữu Dư dẫn đoàn, Tiết Băng và Tô Bắc Hải phụ trách duy trì trật tự. Lâm Tiểu Niên đi cuối hàng cùng bọn Nguyễn Tình Không nói nói cười cười, nhưng bị Vu Hữu Dư gọi lên phía trên giúp duy trì trật tự.

Tô Bắc Hải sợ cô mệt bèn nói: “Chân em vừa mới khỏi, đi nhanh quá không tốt, chỉ bằng ngồi lên xe tham quan đi?”.

Lâm Tiểu Niên không muốn mình được đối xử đặc biệt, cố ý chạy nhảy để chứng minh mình không sao, không ngờ bị Vu Hữu Dư trong thấy, lạnh mặt nói: “Lâm Tiểu Niên, chẳng phải chân em bị đau sao? Sao không từ từ mà đi?”.

Cô lè lưỡi, trong lòng thầm mắng anh nhiều chuyện, nhưng vẫn ngoan ngoãn trở về hàng ngũ.

Tô Bắc Hải cho rằng Vu Hữu Dư cố tình đối đầu với Lâm Tiểu Niên, liền đứng ra nói: “Hữu Dư, cậu đừng có lúc nào cũng tức giận thế được không? Lâm Tiểu Niên chẳng qua chỉ hơi hoạt bát một chút thôi mà.”

“Cô ấy hoạt bát chỗ nào? Rõ ràng là giở chứng thì có.” Vu Hữu Dư phản bác lại Tô Bắc Hải.

Lâm Tiểu Niên cuối cùng không chịu nổi, nhìn Vu Hữu Dư, tức giận nói: “Giở chứng thì thế nào? Có vi phạm Hiến pháp nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa không? Có vi phạm nội quy trường đại học Chiết Giang không?”.

Vu Hữu Dư không nói được gì, chỉ trừng mắt nhìn cô.

Tiết Băng ở bên cạnh phá lên cười, nói với Tô Bắc Hải: “Cũng chỉ có Tiểu Niên có thể khiến cho Hữu Dư ngoan ngoãn, dễ bảo hơn, xem ra đúng là một đầu mối.”

“Mình là con trai, không chấp với con gái.” Vu Hữu Dư chép miệng.

Đại đội người xe giường cở đại học Chiết Giang hùng dũng tiến vào vườn bách thảo. Chưa đi được mấy bước, Lâm Tiểu Niên đã nghe thấy tiếng gọi từ đằng sau vọng lại, trong giọng nói có chút kinh ngạc, vui mừng xen lẫn không tin.

“Niên Niên...” Giọng nói mang ngữ điệu địa phương quê cô, hơi thở quen thuộc đó đích thị đến từ Kiều Hoài Ninh.

Cô dừng lại, kiểm soát tìm bóng dáng Kiều Hoài Ninh trong đám đông.

Bên cạnh Kiều Hoài Ninh, vẫn như mọi lần, đều là Âu Dương Phi. Mặc dù giữa đám đông hỗn độn, hai người họ vẫn đứng cạnh nhau, có thể nhìn thấy rõ ràng, cặp nam thanh nữ tú rất đẹp đôi.

“Anh Hoài Ninh, chị Âu Dương!” Cô chạy lại, chào hai người: “Anh chị cũng đến ngắm hoa cúc à?”.

“Đúng vậy, hội hoa cúc chỉ có mấy ngày này nữa, không tới thì thật sai lầm.” Trong giọng nói thân mật của Âu Dương Phi có chút không chân thật. Lâm Tiểu Niên luôn cảm thấy Âu Dương Phi cảnh giác và có ý thù địch với mình, bèn nói: “Đúng vậy, không tới thì thật phí.”

Thấy Lâm Tiểu Niên nói chuyện với hai người kia khá lâu, Vu Hữu Dư gọi cô: “Đi thôi, Tiểu Niên Hồ!”

Lâm Tiểu Niên đành vẫy vẫy tay, tạm biệt Kiều Hoài Ninh và Âu Dương Phi.

Nhìn theo bóng Lâm Tiểu Niên đi xa dần, Kiều Hoài Ninh đứng lặng hồi lâu, thở dài một tiếng.

Khu triển lãm hoa cúc là một khu đất hình bầu dục lớn. Mấy trăm loài hoa cúc quý nổi tiếng tranh nhau đua nở, vô cùng náo nhiệt, mọi người xem xong ai nấy đều trầm trồ kinh ngạc.

Ở cạnh chỗ có loài cúc hai màu, mọi người dừng lại rất đông, sôi nổi bình luận về màu sắc và tạo hình loại hoa cúc đặc biệt này, Lâm Tiểu Niên tỉ mỉ quan sát tình hình sinh trưởng của hai cây hoa cúc, trong đó, một cây bị nghiêng nên phải dựa hoàn toàn vào cây kia, khiến ọi người nhìn nhầm, cho rằng trên một cây hoa sinh ra hai màu sắc.

“Thì ra ngay cả hoa cũng được tôn thờ!” Cô thở dài tự nói.

“Đúng vậy, hướng hồ là người!” Không biết Tô Bắc Hải đã đứng sau lưng cô từ lúc nào, nói tiếp câu của cô.

“Tô sư huynh?” Lâm Tiểu Niên thấy hơi xấu hổ, cúi đầu xuống, muốn tránh khỏi ánh mắt chú ý của anh ta.

“Tiểu Niên.” Tô Bắc Hải gọi cô, giọng nói dịu dàng làm cô đột nhiên nhớ đến Kiều Hoài Ninh.

Ánh mắt cô nhìn qua những bông hoa cúc rực rỡ, trông thấy Kiều Hoài Ninh ở đằng xa, còn có cả Âu Dương Phi đang đứng cạnh anh, có người qua đường đang giúp họ chụp ảnh, ánh đèn flash lóe lên, ghi lại những giây phút thân mật mà đã không biết bao lần cô nhìn thấy.

Tô Bắc Hải im lặng. Anh biết, Lâm Tiểu Niên hoàn toàn không chú ý nghe anh nói.

Vu Hữu Dư bị mọi người “bao vây” chụp ảnh cùng. Lúc mới đầu anh còn thấy Lâm Tiểu Niên, sau đó cô biến khỏi tầm mắt anh.

Thế là anh từ chối vô số lời yêu cầu của không biết bao nhiêu sư đệ, sư muội, một mình rảo bước qua nửa khu triển lãm, cuối cùng phát hiện ra cô ở dưới gốc cây còtinut [2].

[2] Một loại cây thuộc họ đào lộn hột – ND.

Anh không hiểu vì sao mỗi lần đều có thể nhìn thấy cảnh ba người đối diện kỳ quái như vậy: Âu Dương Phi thao thao bất tuyệt nói gì đó với Lâm Tiểu Niên, Kiều Hoài Ninh lặng lẽ nhìn Lâm Tiểu Niên... Còn Lâm Tiểu Niên, cô gái gốc đó, bất cứ ai nhìn thấy đều biết trong lòng cô có tình cảm với Kiều Hoài Ninh.

Vu Hữu Dư không thích thấy cảnh như thế, rất rất không thích.

Anh bước từng bước tới chỗ bọn họ, bước mỗi bước anh đều nghĩ, làm sao mới có thể xóa nhòa sự cô độc và thất vọng hằn trên trán Lâm Tiểu Niên, làm sao mới có thể xóa đi sự buồn rầu và van lơn trong ánh mắt cô.

Lần đầu tiên anh thương một người, lần đầu tiên muốn chăm sóc, bảo vệ một người.

Về mặt anh đầy cương nghị, anh vì cô mà đến. Trái tim anh rất kiên cường, anh vì cô mà chiến đấu. Anh nghĩ, anh nhất định phải làm gì đó cho cô, cho dù chỉ khiến trong lòng cô tạm thời quên đi Kiều Hoài Ninh.

“Rửa con!” Anh đi đến bên cạnh Lâm Tiểu Niên, đặt tay lên vai cô, chỉ muốn cho cô chút sức mạnh.

Người Lâm Tiểu Niên khẽ run lên, cô cảm nhận được sự động viên của Vu Hữu Dư, liền ngẩng cao đầu, rất khó khăn, nhưng cũng quả quyết nói: “Anh Hoài Ninh, chị Âu Dương, giới thiệu với hai người, đây là bạn trai của em, Vu Hữu Dư.”

Vu Hữu Dư bị cô làm cho bất ngờ. Đầu tiên anh bị sốc, anh cho rằng mình nghe lầm, về sau, anh nhìn thấy trong đôi mắt cô sự thất vọng, hy vọng, cầu xin, hoảng loạn, đau khổ, bi ai... Trong ánh mắt cô chứa quá nhiều cảm xúc mà anh có thể hiểu được, nhưng hình như anh lại không hiểu gì.

Anh gạt đầu, không phủ nhận lời cô, phối hợp với cô tiến hành mản nói dối một cách hoàn hảo.

Cô nói: “Em và Vu Hữu Dư quen nhau ở trại hè hồi năm em học cấp ba... Hữu Dư là người khiến người khác chỉ gặp một lần đã có ấn tượng sâu sắc...”.

Nghe Lâm Tiểu Niên nói câu đó, Vu Hữu Dư có chút vui mừng, bàn tay đặt trên vai cô dần dần siết chặt, ghé vào tai cô thì thầm: “Đừng mang hết chuyện anh theo đuổi em ra kể chứ? Thật ngại quá!”.

Thế là Lâm Tiểu Niên không nói nữa, chỉ bình tĩnh nhìn Kiều Hoài Ninh.

Sắc mặt Kiều Hoài Ninh bỗng tái xanh, nắm chặt tay Âu Dương Phi, giống như nếu không làm vậy, anh không thể nào tin chuyện này là thật.

Âu Dương Phi cũng rất bất ngờ bởi thông tin này, cô đứng ngậy ra tại chỗ, nhìn Vu Hữu Dư như khó có thể tin được.

Vu Hữu Dư nhún vai, tự kéo Lâm Tiểu Niên đi về phía có cờ đại học Chiết Giang, Lâm Tiểu Niên cũng không nói gì, lặng lẽ đi phía sau Vu Hữu Dư.

Trái tim cô tan vỡ.

“Đợi đã...” Đột nhiên Kiều Hoài Ninh gọi một tiếng, “Niên Niên!”.

Lâm Tiểu Niên không dừng bước, để mặc Vu Hữu Dư đưa cô đi ra khỏi tầm nhìn của Kiều Hoài Ninh. Cô bắt đầu run rẩy, người xiêu vẹo, khó đứng vững.

Cô vốn không nghĩ trong hoàn cảnh vừa rồi sẽ kéo Vu Hữu Dư vào, nói với Kiều Hoài Ninh và Âu Dương Phi anh là bạn trai mình.

Bên tai cô vọng lại lời khích bác của Âu Dương Phi: “Tuổi em không còn nhỏ nữa, ngay cả đến một người bạn trai cũng không có, thật là một sự thất bại!”.

Ý đồ rõ ràng trong lời Âu Dương Phi, Lâm Tiểu Niên sớm đã hiểu... Chẳng qua Âu Dương Phi muốn cô sớm rút lui, ít đến bám lấy Kiều Hoài Ninh.

Những lời khích bác như thế này Lâm Tiểu Niên đã nghe nhiều, cuối cùng cô đã học được cách phản kích. Nhưng lần phản kích này vô duyên vô cớ lôi Vu Hữu Dư vào, hình như không được quân tử cho lắm.

Cô cười sần nảo, nước mắt bắt đầu rơi lã chã. Sức lực trong cô dường như biến mất, nói với Vu Hữu Dư: “Sư huynh, xin lỗi!”.

Vu Hữu Dư chăm chú nhìn cô, một lúc sau uể oải lắc đầu, vẻ mặt hăm dọa: “Xin lỗi còn có tác dụng gì? Thật đáng thương cho tuổi thanh xuân đầy hứa hẹn của anh bị em lợi dụng như thế. Lâm Tiểu Niên, em phải chịu trách nhiệm với anh!”.

32. Chương 32

Buổi trưa, mọi người ăn trưa trong vườn bách thảo, trải cờ đại học Chiết Giang xuống, lấy những đồ ăn đã chuẩn bị sẵn bày ra.

Tô bác Hải nói: “Nếu thầy hiệu trưởng biết mọi người ngồi trên cờ trường ăn cơm, chắc chắn sẽ giận lắm đó.”

Tiết Băng lập tức nói: “Thế này đã là gì? Năm ngoái đi Hương Sơn ngắm lá đỏ, còn có sinh viên đi tiểu lên trên nữa!”.

Nghe anh nói vậy, mọi người đều cảm thấy buồn nôn, mỗi người tự lấy đồ ăn rồi đứng lên, không ngồi ở đó nữa.

Lâm Tiểu Niên không đói lắm, liền cầm một chai hồng trà và một chiếc hamburger, muốn tìm chỗ yên tĩnh ngồi một mình. Cô không muốn ở chỗ đám đông náo nhiệt thế gặm nhấm nỗi buồn của mình.

Sau khi xảy ra chuyện “bị lợi dụng”, ánh mắt Vu Hữu Dư luôn dõi theo Lâm Tiểu Niên, phát hiện cô có ý đồ trốn đi một mình, anh liền gọi lại: “Niên Niên, em đi đâu đấy?”. Anh cố ý gọi cô bằng giọng thân thiết, tình cảm, giọng nói đó lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Lâm Tiểu Niên ngây người đứng chôn chân chỗ đó, thấy ánh mắt mọi người đều đang đổ dồn về phía Vu Hữu Dư, xấu hổ nói: “Ai cần anh quản!”.

Vu Hữu Dư không bối rối, không giận dữ, làm ra vẻ một người đàn ông, công khai nói: “Đương nhiên anh phải quản rồi, ai bảo em là bạn gái anh?”. Câu nói này như châm một ngòi nổ, thu hút sự tò mò của tất cả mọi người.

“Lâm Tiểu Niên là bạn gái của Vu công tử sao?”

“Trời ơi, không phải sự thật đấy chứ?”

“Chuyện này từ khi nào vậy?”

“...”

Mọi người bàn tán sôi nổi, trong khi hai đương sự lại im lặng.

Lâm Tiểu Niên xấu hổ đứng đó, cô thừa nhận cũng không được, phủ nhận cũng không xong, đành cúi đầu, đợi Vu Hữu Dư làm sáng tỏ.

Nhưng Vu Hữu Dư chỉ mỉm cười nhìn cô, không nói một lời.

Cuối cùng, vẫn là Tô Bắc Hải không kìm được, đi đến bên cạnh Vu Hữu Dư, nói: “Hữu Dư, cậu đừng trêu Tiểu Niên nữa, xem cô ấy xấu hổ không dám nói gì nữa.”

Vu Hữu Dư nín cười, rất chân thành nói với Tô Bắc Hải: “Mình không hề đùa.”

Biết rõ chạy trốn không giải quyết được vấn đề gì, thế nhưng Lâm Tiểu Niên vẫn chọn cách trốn khỏi đám đông.

Lúc đầu, Vu Hữu Dư cho rằng cô xấu hổ, muốn tìm nơi nào đó trốn. Nhưng một lúc sau, vẫn không thấy cô quay lại, anh bắt đầu lo lắng.

Nhìn dáng ngồi bất an của Vu Hữu Dư, Tiết Băng tiến lại, vỗ vào vai anh: “Cậu mau đi tìm cô ấy đi, nếu không lát nữa không kịp về trường đâu”.

Vu Hữu Dư đoán cô đến chùa Phật Ngọa, vì trước khi đi vườn bách thảo, cô kể gần đây vận khí không tốt, muốn thắp hương cầu phúc, quả nhiên anh đã đoán đúng.

Thấy cô thành tâm quỳ trước tượng Phật, Vu Hữu Dư không lên tiếng, im lặng chờ bên cạnh cô.

Cô quỳ rất lâu mới đứng dậy.

Vu Hữu Dư bước đến cạnh cô, nói nhỏ: “Em có nghĩ rằng Phật sẽ thực hiện nguyện vọng của con người không?”

Đột nhiên tiến đến làm cô giật mình: “Vu... sư huynh?”.

“Có đạo lý nào là đi gọi bạn trai mình là sư huynh không?” Anh phá lên cười: “Nếu em thấy gọi Hữu Dư chưa đủ thân mật thì có thể gọi anh là Dư Dư, anh không để ý đâu.”

Lâm Tiểu Niên cuống quýt: “Vu Hữu Dư, anh đừng có được nước lấn tới. Anh biết rõ em bắt đắc dĩ mới nói vậy mà!”.

“Nói thế nào cơ?” Anh trêu cô.

“Nói...Nói anh là bạn...”

“Bạn gì cơ? Thừa nhận anh là bạn trai em khó đến vậy à? Anh có điểm nào khiến em không vừa ý?” Anh nhìn cô chăm chăm, nửa cười, nửa như không phải.

“Không phải vậy, em...” Cô lắc đầu, hít một hơi thật sâu: “Đó, đó đều là hiểu lầm.”

“Ồ, hóa ra là hiểu lầm.” Anh hơi thất vọng, nhưng ngay lập tức nhiệt tình trở lại “Vậy có cần anh đi tìm Kiều Hoài Ninh giải thích rõ ràng không?”

“Không cần!” Lâm Tiểu Niên hoảng hốt nói.

“Nhưng nếu như vậy chẳng phải người khác sẽ hiểu lầm chúng ta sao? Anh phải đi tìm anh chàng họ Kiều kia giải thích mới được.” Anh làm bộ bước đi, liền bị Lâm Tiểu Niên kéo lại.

Lâm Tiểu Niên thực sự rất cuống, cũng rất tức giận, lại càng hận bản thân mình. Cô nhắm chặt mắt, hôn lên mặt Vu Hữu Dư một cái. Vu Hữu Dư bị hành động bất ngờ của cô làm cho kinh ngạc đến ngây cả người, một lúc lâu sau mới tỉnh lại.

Mấy phút sau Lâm Tiểu Niên mới dám ôm lấy mặt, nhìn Vu Hữu Dư qua kẽ ngón tay, hỏi thăm dò: “Anh còn muốn đi giải thích nữa không?”

Vu Hữu Dư ngây người lắc đầu, nắm tay Lâm Tiểu Niên nói: “Nếu phúc lợi tốt, giải thích hay không giải thích đều không quan trọng.”

“Thế nào là phúc lợi tốt?” Lâm Tiểu Niên không hiểu hỏi.

Anh trả lại cô một nụ hôn, chạm đúng vào đôi môi, sau đó vỗ vai cô nói: “Chính là như thế này!”

Lâm Tiểu Niên xấu hổ đẩy anh ra: “Em không thèm để ý đến anh nữa!”

“Em không thèm để ý đến anh, anh sẽ nói nhiều hơn. Nếu có nói chuyện không nên nói với Kiều Hoài Ninh thì em cũng đừng có trách anh!”

Lâm Tiểu Niên trốn mắt nhìn anh, sau đó không nói gì nữa, ngoan ngoãn để anh dắt về khu triển lãm hoa cúc.

Cô không biết, tình hình thế này, cô phải giải thích lại thế nào thì mới khiến mọi người tin anh không phải là bạn trai cô nữa. Chỉ vì lúc đó cô không phản ứng lại, không ai biết sự thực, nên mới bị Vu công tử lợi dụng. Dĩ nhiên, hành động của anh không có ác ý gì, nếu có thì chỉ là tình yêu anh dành cho cô, tìm mọi cách để tiếp cận trái tim cô.

Trên đường về trường, Vu Hữu Dư luôn nắm tay Lâm Tiểu Niên. Anh không tin được đây là sự thực, thế là bất giác nắm chặt, đến khi Lâm Tiểu Niên kêu đau, anh mới nói lỏng tay, bắt đầu tin tất cả đều có thực.

Anh vừa đi vừa nói: “Lâm Tiểu Niên, em không hối hận chứ?”

“Hối hận cái gì?”

“Làm bạn gái anh!”

“Không hối hận, dù sao cũng chỉ là đóng kịch thôi mà, đúng lúc anh đang buồn chán, phối hợp diễn với em, tại sao em phải hối hận chứ?” Thực ra Lâm Tiểu Niên cũng đang có tính toán của riêng mình. Từ trước đến giờ, Vu công tử không thiếu các cô gái theo đuổi, vây quanh, lẽ nào lại có thể trở thành bạn trai thật của cô được? Có lẽ anh chỉ vì buồn chán, trêu đùa cô một thời gian mà thôi. Huống hồ, học kỳ sau anh tốt nghiệp rồi đi du học, cũng không bao lâu nữa, hai người sẽ đường ai nấy đi, sau này cô cũng không thể gặp lại anh nữa. Vì vậy, tạm thời để anh là bạn trai cô sẽ không có bất kỳ phiền phức gì về sau, vẫn có thể xem là an toàn.

Vu công tử trở nên không vui: “Ai nói là anh muốn phối hợp đóng kịch với em?”

Lâm Tiểu Niên cũng không phản bác. Cô từng biết, trước đây anh có rất nhiều cô bạn gái xinh đẹp, sau một thời gian mặn mà đều không thấy tăm hơi đâu. Cô tin anh đối với cô không phải là ngoại lệ, kéo dài được mấy ngày mới mẻ rồi cũng cho vào quá khứ. Cứ cho là anh chân thành nói với cô, anh đã yêu cô, cô cũng sẽ không tin.

Khá lâu sau, Vu Hữu Dư lại nói: “Lâm Tiểu Niên, bắt đầu từ hôm nay, anh sẽ làm bạn trai của em!”

Cô nhớ lại lúc ở vườn bách thảo, chuyện trước mặt Kiều Hoài Ninh và Âu Dương Phi thừa nhận anh là bạn trai cô, bất giác tâm thần hoảng hốt, nói cho có lệ: “Anh đã là bạn trai em rồi còn gì!”

“Anh không phải nói chuyện đó”.

“Thế anh nói chuyện gì?”

“Ai da... Đi thôi, chơi suốt cả ngày rồi, mệt chết đi được, tối anh sẽ gọi điện cho em!”.

“Không cần đâu.” Lâm Tiểu Niên nhớ tới tập đề thi tiếng Anh cấp sáu mới làm được một nửa, xem ra tối nay sẽ phải ở phòng tự học làm rất muộn.

“Này!” Vu Hữu Dư lạnh lùng hắng giọng. Lúc này Lâm Tiểu Niên mới sực tỉnh, cái anh chàng được gọi là bạn trai chính thức này lại không vui rồi, thế là cô nói thêm một câu: “Mười một giờ tối em mới về ký túc xá, nếu anh không sợ muộn quá...”.

Tin tức Vu công tử và Lâm Tiểu Niên yêu nhau nhanh chóng lan truyền khắp trường. Thắm Tam Nguyệt tỉ mỉ quan sát Lâm Tiểu Niên một lượt: “Hành động nhanh quá đấy, nhanh như vậy mà đã nhốt được Vu công tử rồi?”.

Lâm Tiểu Niên không biết phải trả lời thế nào. Cô không thể giải thích vì cô muốn lừa Kiều Hoài Ninh mới kích động nhận anh chàng bạn trai giả mạo Vu Hữu Dư.

Vì vậy, cô chỉ cười ha ha, đối mặt với ánh mắt nghi vấn của Tam Nguyệt, chột dạ gật đầu.

Cát Ngôn nói: “Vu công tử thật tuyệt. Lâm Tiểu Niên, cậu đúng là gặp vận tốt.”

Chỉ có Quan Lan không nói gì, một mình quét dọn phòng.

Vu Hữu Dư đúng là trước giờ ký túc xá tắt đèn gọi điện tới thật. Anh và Lâm Tiểu Niên nói đến chuyện năm ngoái hội sinh viên ở Hương Sơn ngắm lá đỏ, một sinh viên đã đi tiểu lên lá cờ của trường.

“Cậu ta thực sự rất gấp, vì thế mọi người lấy lá cờ quay lại giúp cậu ta giải quyết. Lúc đó, có lẽ do không cẩn thận mới bắn vào lá cờ trường.”

Sự lý giải sai lầm của cô khiến Vu Hữu Dư cũng bật cười theo: “Sao em lại có sức tưởng tượng phong phú như vậy?”.

“Lúc đó, nghe Tiết Băng nói em đã nghĩ vậy!” Cô giải thích.

Nói chuyện một lúc lâu, Lâm Tiểu Niên chợt tỉnh. Hai người quá nửa đêm không ngủ, chỉ vì thảo luận một chủ đề vô vị, thật lãng phí thời gian, thế là nói mình đã buồn ngủ, vội gác điện thoại.

Thắm Tam Nguyệt ở trên giường cười lăn lộn, vừa cười vừa nói: “Chưa từng thấy đôi tình nhân nào như thế, gọi điện thoại buổi tối chỉ để tranh cãi chuyện người ta đi tiểu, lại còn nói một cách vui vẻ đến như vậy!”.

33. Chương 33

Lâm Tiểu Niên không dám ngẩng đầu, nước mắt khế rơi.

Vu Hữu Dư đối diện với cô, giống như phải chịu sự đả kích rất lớn, không còn thói tự cao tự đại như trước nữa.

Vu Hữu Dư thở dài, nói: “Bỏ đi, là do anh đa tình làm gì.”

Anh đã thay đổi, chỉ hy vọng cô có thể nhận ra và có thể chấp nhận con người anh.

Từ trước đến giờ anh chưa từng vì một người con gái nào mà phải làm như thế. Lần đầu tiên, anh thay đổi, nhưng người ấy không trân trọng, anh cảm thấy tất cả mọi thứ dường như đang thất bại ngay trước mắt mình.

Trong một thời gian ngắn, Vu Hữu Dư nhanh chóng lên chức, trở thành bạn trai của Lâm Tiểu Niên.

Anh giúp cô giữ một chỗ ở phòng tự học, giúp cô mở chai nước, mua cho cô đồ ăn vặt, hẹn cô cùng đi dạo phố... Anh cũng giống như bao nhiêu người con trai khác, chăm sóc cho “bạn gái” của mình.

Tận đến lúc Lâm Tiểu Niên cảm thấy không thể chịu nổi nữa liền nói: “Anh kia, cái anh Vu kia. Anh kia...”. Nửa ngày “anh kia”, lời nói mới đầu ra đây: “Anh Vu, anh không lầm chứ? Anh đừng tốt với em như thế.”

Vu Hữu Dư nhìn cô: “Thì cứ coi như là diễn kịch thì cũng phải cố gắng chứ? Chẳng hiểu cái gì cả, đúng là tiểu nha đầu.”

Tiểu nha đầu!

Lâm Tiểu Niên nghĩ lúc Kiều Hoài Ninh gọi cô là tiểu nha đầu. Cô nhớ anh đã từng nói: “Tiểu nha đầu rất hiểu chuyện.”

Lúc đó, cô phản đối một cách miễn cưỡng: “Cho dù là tiểu nha đầu nhưng em không hề bé chút nào đâu.” Câu nói đó để dành nói riêng cho Kiều Hoài Ninh. Cô muốn nói với anh là cô không hề nhỏ chút nào, tình yêu của cô dành cho anh cũng không nhỏ chút nào. Nhưng anh không hề hiểu cô.

Nhưng cô hiểu, cái gì cô cũng hiểu. Anh không yêu cô, chỉ coi cô như đứa em hàng xóm mà thôi.

Nghĩ đến điều này, trong lòng Lâm Tiểu Niên cảm thấy đau khổ, cô dừng cảm quay đầu nhìn Vu Hữu Dư, phản bác một câu: “Ai nói em không hiểu?”

Tranh cãi với Lâm Tiểu Niên, Vu Hữu Dư không thêm để tâm: “Em hiểu chuyện là được rồi, đi thôi!”. Anh quàng tay ôm lấy eo cô, giống như người yêu thực thụ, anh ôm cô rất thân mật.

Tay anh rất ấm, qua chiếc áo đơn, hơi ấm nhanh chóng lan tỏa đến làn da cô. Lâm Tiểu Niên giật mình, vội vàng đẩy tay anh ra: “Anh làm gì thế?”

“Hẹn hò còn có thể làm gì nhỉ?” Vu Hữu Dư trả lời như một lẽ tự nhiên.

“Hẹn hò cái đầu anh ấy, anh mà còn làm thế này thêm lần nữa, người ta sẽ hiểu lầm đấy.” Lâm Tiểu Niên ôm sách về phía trước ngực, chỉ sợ Vu Hữu Dư tiến lại gần hơn nữa.

“Em không muốn người khác hiểu lầm nên mới đẩy anh ra phải không?” Vu Hữu Dư hỏi có gì đó lạnh nhạt, cái ngữ điệu đó, thần thái đó có giấu ẩn một nỗi đau khổ khó nói thành lời. Nhưng biểu hiện đó chỉ như thoáng qua, thoát một cái đã biến mất, thay vào đó là một nụ cười đau khổ, đầy suy tư.

“Đi thôi, chúng ta đến trường Bắc Kinh xem bóng rổ. Anh Kiều Hoài Ninh của em đích thân gọi điện mời chúng ta đến đó!”

“Kiều Hoài Ninh gọi điện cho anh?” Lâm Tiểu Niên nghi ngờ.

“Trường đại học Bắc Kinh và trường đại học Chiết Giang có trận đấu giao hữu, mọi người đã quen với những trận như thế này rồi.” Vu Hữu Dư giải thích.

Lâm Tiểu Niên nghĩ một lúc, nhăn mặt nói: “Em đã hẹn với Cát Ngôn cùng cô ấy đến khu bán sách mua sách bài tập cấp sáu rồi.”

“Cát Ngôn đã có Bành Hưng đi cùng, em đi theo làm gì?” Từ lần đi xem phim trước, Bành Hưng và Cát Ngôn có vẻ đã thân mật hơn, tiến xa hơn, đến cả Thẩm Tam Nguyệt và Quan Lan cũng nhận thấy rõ ràng như vậy, Bành Hưng đang cố gắng theo đuổi Cát Ngôn.

“Em... em về ký túc giặt đồ.” Lâm Tiểu Niên viện cớ.

Vu Hữu Dư thấy không vui: “Lâm Tiểu Niên, em thực sự không muốn đi sao? Sợ cái gì? Có ai ăn thịt em đâu?”

Cô không muốn đi, cô không cam tâm nhìn thấy Kiều Hoài Ninh và Âu Dương Phi anh anh em em trước mặt cô, tình yêu đẹp lung linh đó, trong mắt cô nó như là cái gai.

“Đồ nhát gan!” Vu Hữu Dư pha trò: “Không muốn đi thì đích thân gọi điện cho Kiều Hoài Ninh đi. Thật ra anh cũng mong em không đi.”

“Tại sao?” Cô đi hay không đi, có liên quan gì đến Vu công tử?

“Nếu em không đi, chúng ta tìm một nơi nào xa xa để hẹn hò nhé, sẽ rất lãng mạn đấy!” Vu công tử nhìn chằm chằm ngực cô, nơi cô đang khư khư ôm chồng sách.

Lâm Tiểu Niên cảm thấy đến một nơi rộng rãi chỉ có hai người, đi cũng không được, không đi cũng không xong, chỉ đành gãi đầu và nói: “Em bận việc rồi.”

“Bận việc thì cũng phải hẹn hò, đó là nghĩa vụ!” Lại là anh nhấn mạnh với cô về quyền lợi và nghĩa vụ, thật uổng phí khi cô học chuyên ngành pháp luật.

Cô ngẩng cao đầu, lẩm bẩm nam mô a di đà Phật. Sao lại có thể gặp phải người không hiểu lý lẽ như thế này cơ chứ?

Cô lè lưỡi, dũng cảm nói một câu: “Được, không phải chỉ là đi xem trận đấu thôi sao? Em đi!”

“Sao anh không đi xe ô tô? Trường Bắc Kinh có chỗ đỗ xe mà?” Lâm Tiểu Niên nhìn Vu Hữu Dư đang lôi chiếc xe đạp ra, cảm thấy bất thường, không giống với dáng vẻ kiêu ngạo và xa xỉ của anh, theo như lời của Thẩm Tam Nguyệt: “Vu công tử nhà ta đến cả đi học và đến siêu thị đều phải đi chiếc BMW sang trọng.”

Vu công tử huýt sáo lắc đầu: “Đi ô tô nhiều cái phức tạp! Lên đây, anh đèo em!”. Nói và đập tay vào ghế sau.

“Không cần!”

“Cứ làm như chưa đèo bao giờ.”

“Em đi xe bus.” Lâm Tiểu Niên hăm hở đề xuất.

“Anh chưa đi xe bus bao giờ nên không đi được.” Vu công tử đương nhiên phản đối.

Kết quả, cô thua, để cho Vu công tử đèo xe đạp đến trường Bắc Kinh xem bóng rổ.

Ngồi đằng sau anh, Lâm Tiểu Niên lần đầu tiên tỉ mỉ quan sát anh: Dáng hình tuấn tú, vai rộng tay thẳng, người toát lên vẻ phong lưu như các công tử thời xưa.

Vì ngược gió, vạt áo sơ mi của anh bay lên, chạm vào mặt cô, lướt nhẹ trên làn da của cô. Cô cười khúc khích.

Tiếng cười của cô đã ảnh hưởng đến Vu công tử, anh càu nhàu một tiếng.

Lâm Tiểu Niên dám khẳng định, tuyệt đối không phải là lời gì tốt đẹp cả, do đó, định ngằm tấn công đằng sau anh một chưởng. “Cửu dương bạch cốt trảo” của cô cũng đã luyện được một thời gian rồi, trong lúc luyện tập cùng Cát Ngôn, cô đã dọa cho Cát Ngôn đến mức phải xin tha. Cô tin tưởng rằng chiêu “công phu” này tuyệt đối phù hợp với Vu Hữu Dư khi trong tay anh không có binh khí.

Cơ bắp của anh quá rắn chắc, cô không có cách nào để ra tay, Lâm Tiểu Niên chỉ có thể gơ ra chiêu “móng vuốt”.

Trên đường có một ổ gà, Vu Hữu Dư không nhắc trước ngồi cẩn thận, chỉ nghe thấy tiếng xe đạp phịch một tiếng, móng Lâm Tiểu Niên bị bật lên rồi hạ xuống làm thành một đường cong, khiến người cô đau điếng.

“Báo thù!” Cô đưa ra kết luận chắc chắn. Nhưng, báo thù như vậy sớm quá, thật ra cô vẫn chưa kịp ra tay.

“Lẩm bẩm gì thế?” Vu Hữu Dư quay mặt nhìn cô, trông rất hả hê, nhưng vẫn giả vờ thân thiết hỏi.

Lâm Tiểu Niên chỉ biết thở dài vì số mình hẩm hiu, gặp phải ngôi sao chổi Vu Hữu Dư.

Thấy cô không nói gì, Vu công tử một tay dắt xe, tay kia vòng ra đằng sau sờ tìm tay của Lâm Tiểu Niên, đặt lên hông của anh: “Ôm đi!”

Nhìn thấy Lâm Tiểu Niên và Vu Hữu Dư tay trong tay, Kiều Hoài Ninh chỉ đứng im lặng, thất thần, vô cảm, gương gao nở một nụ cười.

Âu Dương Phi thì hoàn toàn ngược lại, niềm nở nói: “Chị biết ngay là các em sẽ đến xem trận cuối cùng của Kiều Hoài Ninh trong hội sinh viên mà!”

Lâm Tiểu Niên không biết nên nói gì, đứng ngẩn người nhìn Kiều Hoài Ninh.

Lúc tay của cô bị Vu Hữu Dư nắm chặt lại, cô mới chợt tỉnh: “Vâng, tất nhiên, tất nhiên phải đến chứ... Trận đấu khi nào bắt đầu vậy ạ?”

Kiều Hoài Ninh mãi mãi vẫn là người đẹp trai nhất, vẫn ưu tú nhất trong mắt cô, thân hình đằm mỗ hời của anh khiến cô say đắm. Lâm Tiểu Niên đứng ở trên khán đài của trường đại học Bắc Kinh, cũng với những fan khâm phục và yêu thích anh, dồn hết sức cổ vũ cho anh, đồng thanh hét: “Cố lên!”.

Nhưng Kiều Hoài Ninh chỉ nhìn Âu Dương Phi. Sau mỗi lần ghi bàn anh đều dùng cặp mắt sâu sắc, tình tứ nhìn Âu Dương Phi. Cái nhìn ấy có thể làm mọi người bỗng chốc ngừng thở. Sau đó cô im lặng, khẳng định một câu: Anh đã tình nguyện sống chết vì nụ cười của người con gái ấy.

Lâm Tiểu Niên chờ đợi, chờ Kiều Hoài Ninh nhìn cô, kể cả không giống tình ý thắm thiết như đối với Âu Dương Phi cũng được, ít ra có thể làm cho trái tim cô còn có chút hy vọng mong manh. Nhưng không, anh không nhìn, dù chỉ một lần.

Cô tự nhiên dựa vào người Vu Hữu Dư, giống như hơi lạnh đang lần khuất vào mùa thu. Cô biết sự hoang tưởng vừa rồi của bản thân cũng đã bị dập tắt...

Ban đầu cô cho rằng sau khi cô kéo Vu Hữu Dư đi cùng và tuyên bố mình có bạn trai, Kiều Hoài Ninh sẽ nhìn cô với ánh mắt khác, sẽ biết cô đã lớn, sẽ không là một đứa em hàng xóm không có cảm xúc, chỉ biết lồi anh đi ăn uống vui chơi nữa, mà biết là cô cũng cần tình yêu, cũng giống như anh yêu Âu Dương Phi, thứ tình cảm nam nữ...

Nhưng anh không hề nhìn thấy tâm ý của cô. Hóa ra trong mắt anh chỉ có một mình Âu Dương Phi.

Cô hoàn toàn thất vọng, đau khổ đến nỗi Vu Hữu Dư đưa cho cô cốc hồng trà lạnh cô cũng không cảm.

Cô nhìn ra phía ngoài sân vận động, nhẹ nhàng nói: “Anh Vu, anh còn nước suối không?”

Vu Hữu Dư cười: “Anh tưởng em chỉ uống nước hồng trà lạnh?”.

“Có một số thói quen phải thay đổi!”.

“Được, đi cùng anh.” Vu Hữu Dư kéo cô đi, rời xa khỏi sân bóng rổ.

Lâm Tiểu Niên không hỏi Vu Hữu Dư đi đâu, cô chỉ muốn bỏ chạy, từ bây giờ, không gặp lại Kiều Hoài Ninh.

Từ đây, cô và Kiều Hoài Ninh sẽ không có liên quan gì.

Trong tim cô đau đớn như bị dao đâm, nhưng cuối cùng cô cũng hiểu, không đau khổ như thế này thì cô vĩnh viễn sẽ không thoát khỏi bóng hình của Kiều Hoài Ninh.

Không biết đã bị Vu Hữu Dư kéo đi bao xa, nhưng hai người đều kiệt sức, Lâm Tiểu Niên thở hổn hển, cười ngốc nghếch.

Chỉ cười, cười, nước mắt lã chã, rõ ràng đó không phải là tủi thân, cũng không phải là đau xót, không phải là nỗi nhớ, cũng không phải cầu xin tình thương.

Vu Hữu Dư tay chân cuống quýt: “Bà cô ơi, em đang làm gì thế? Đừng khóc nữa!”. Từ trước đến giờ anh chưa nhìn thấy con gái khóc như thế, đương nhiên cũng không biết khuyên như thế nào, chỉ biết yêu cầu cô đừng khóc.

Lâm Tiểu Niên cứng đầu, không nghe lời, anh càng nói không khóc, cô lại càng khóc nhiều hơn.

“Lại khóc, anh hôn em đây!” Vu Hữu Dư ban đầu muốn đe dọa cô, nhưng nói được nửa câu, ma xui quỷ khiến thế nào anh kéo mặt cô lại gần, đôi môi của anh phủ lên đôi môi cô.

Đôi môi rất ấm, khiến Lâm Tiểu Niên thấy như mình bị thiếu ôxy trong não, quên cả việc đẩy anh ra, chỉ có lưỡi của anh uyển chuyển ở trong miệng, cô cũng kết hợp làm cho anh cảm thấy thoải mái hơn.

Vu Hữu Dư càng hôn càng sâu, giận một nỗi không thể nuốt trọn cô, nuốt tất cả con người vào trong cơ thể của anh. Sức nóng từ trong cơ thể tỏa ra làm cho anh không muốn dừng lại. Anh ôm chặt lấy cô, ôm chặt cả người cô về trước ngực anh.

Lâm Tiểu Niên không phản kháng, ngây thơ cảm nhận cảm giác khi được một người con trai ôm hôn. Cô cố gắng cưỡng lại, nhưng tiếc rằng đối phương quá mạnh mẽ, nên cô không di chuyển được.

Hóa ra, cô cũng cần tình yêu, cũng cần muốn người khác trân trọng. Đó là bản năng, là khát vọng, cho dù người châm ngòi lửa không phải là Kiều Hoài Ninh, thì vẫn có thể bị đốt cháy, thậm chí là nổ tung.

Nước mắt của cô đọng lại ở giữa rãnh và môi Vu Hữu Dư, sau đó khô dần, khô dần. Cô nhắm mắt lại, chìm đắm trong sự ngọt ngào quyến rũ của anh, cô nghĩ mình đã say.

Vu Hữu Dư vuốt ve khuôn mặt e thẹn của Lâm Tiểu Niên, mẫn nguyện nói: “Cảm giác thật tuyệt!”.

Lâm Tiểu Niên không nghe ra ý nghĩa của câu nói đó, hỏi lại: “Tại sao không tiếp tục nữa?”.

Vu Hữu Dư suýt chút nữa ngã đập mặt vào tường, may mà nắm được vạt áo sơ mi của cô, anh nói: “Muốn tiếp tục thì cũng phải chuyển địa điểm chứ? Lẽ nào lại ở đây?”.

“...”

Một lúc sau cô mới nghe ra được âm thanh huyền bí của anh lúc này, lập tức máu dồn lên mặt, khuôn mặt trở nên giận dữ khác thường.

Anh hoàn toàn hiểu lầm ý của cô! Cô đẩy anh ra, hồi phục lại lý trí hỏi: “Vừa nãy tại sao chúng ta lại hôn nhau?”.

Vu công tử mất trật tự ngược: “Lại còn phải hỏi? Không phải là vì em khóc hay sao!”.

Lâm Tiểu Niên bĩu môi: “Không đúng, là anh ép em!”.

Vu công tử đột nhiên trở nên tức giận, nói to: “Lâm Tiểu Niên, em thật không có cảm xúc gì sao?!”.

Lâm Tiểu Niên nhận ra mình đã sai, cô chỉ là muốn thoát khỏi tình cảnh éo le này, muốn nói với anh rằng cô đang bị ám ảnh mới có phản ứng như thế, không muốn anh hiểu nhầm cô đam mê vẻ đẹp của anh.

“Sư huynh?” Cô cẩn thận nói rõ từng tiếng.

“Gọi Hữu Dư!” Anh gầm lên với cô.

Cô ngạc nhiên, nói thì thầm: “Làm gì mà lớn tiếng vậy?”.

“Vu Hữu Dư!” Cô kêu lên: “Vừa rồi...”.

“Em nhắc lại nữa coi, anh sẽ đề em xuống và làm thật em đấy.” Anh nói bên tai cô, sẵn sàng làm hỏng hình tượng của bản thân, một mực uy hiếp cô.

Lâm Tiểu Niên mặc dù rất thuần khiết, nhưng vẫn biết “làm thật” là chuyện gì, khuôn mặt ửng đỏ, đôi má hồng hồng rực rỡ: “Vu Hữu Dư, anh không thấy xấu hổ à?”.

Đôi mắt như bị chỉ điểm vậy, mắt của Vu Hữu Dư nhìn chằm chằm: “Nói với bạn gái thì phải thẹn cái gì?”.

Lâm Tiểu Niên không biết nói gì hơn.

Điện thoại kêu lên không đúng lúc, là Kiều Hoài Ninh gọi. Giọng của anh âm áp và nhẹ nhàng nói: “Trận đấu kết thúc rồi, em đi đâu vậy?”.

Lâm Tiểu Niên thấy bối rối, cô không trả lời Kiều Hoài Ninh, cầm điện thoại nói với Vu Hữu Dư: “Hữu Dư, chúng ta đi chơi tiếp đi!”. Sau đó đập máy.

Kiều Hoài Ninh nắm chặt điện thoại để sát vào tai, nghe âm thanh ồn ào ở đầu dây bên kia, thần thờ không gọi lại nữa.

Âm thanh náo nhiệt ở trường Bắc Kinh đã dần dần biến mất.

Mùa thu năm nay, ẩm ướt và lạnh lẽo!

Vào kỳ học, bởi vì chủ tịch của hội sinh viên và những cán bộ quan trọng đều đứng trước kỳ thi tốt nghiệp, vì thế trường đại học Chiết Giang phải tổ chức cuộc bầu cử đối nhiệm kỳ. Lâm Tiểu Niên có số phiếu bầu cao nhất, nhưng cô không nhận chức chủ tịch tôn kính mà nhường cho Chu Hiểu Ủy.

Vu Hữu Dư tán thành cách làm của cô: “Với tính cách của em, chỉ làm những công việc đơn giản là hợp nhất!”.

Lâm Tiểu Niên bĩu môi: “Anh xem thường em rồi đấy. Nếu em muốn làm thì nhất định sẽ làm tốt hơn anh!”.

“Vậy tại sao không làm?” Anh hỏi cô.

“Không có hứng!”

Tô Bắc Hải nói chen vào một câu: “Anh nghĩ, em sợ bản thân mình làm tốt quá, mọi người sẽ ghen tỵ phải không?”.

Cô không nói gì, khẽ mỉm cười.

Cuối tuần, Lâm Tiểu Niên cũng không dễ thoát khỏi bàn tay của Vu Hữu Dư, cô cùng với Cát Ngôn và Thắm Tam Nguyệt đi mua đồ ở lăng Công Chúa. Ban đầu Quan Lan cũng đi cùng, nhưng nhìn thấy Lâm Tiểu Niên, thì lập tức nói là có việc không đi được.

Thắm Tam Nguyệt giải thích: “Có thể là nhìn thấy Lâm Tiểu Niên thấy ngại, rốt cục, chỉ vì chuyện tiền nong mà thôi.”

Cát Ngôn không nói gì, thờ dài.

Nhắc đến chuyện cũ, Thắm Tam Nguyệt cũng cảm thấy bối rối, lúc đấy cô cư xử cũng hơi quá đáng.

Lâm Tiểu Niên thấy bầu không khí căng thẳng, vội nhanh chóng xoa dịu lại tất cả: “Dù thế nào cũng đã qua rồi! Nhắc lại cũng chẳng để làm gì... Không phải nói đi mua sắm sao?”.

“Đúng rồi, mau lên, đi, đi, quy tắc cũ, ai đi chậm phải đãi kem ốc quế!”

Trên đường, Thắm Tam Nguyệt hỏi Lâm Tiểu Niên: “Nói ỉnh nghe chuyện của cậu và Vu Hữu Dư như thế nào đi?”.

Lâm Tiểu Niên thờ dài, thật ra cô không muốn nhắc lại chuyện đấy nữa: “Bình thường, ừ, bình thường!”.

“Cái gì gọi là bình thường? Tối hôm trước mình ngồi học thấy cậu và Vu công tử ở dưới lầu ôm nhau!” Tính buồn chuyện của Cát Ngôn còn hơn Thắm Tam Nguyệt, rất rất nhiều lần rồi.

Lâm Tiểu Niên giật mình và nói: “Cái gì mà ôm ôm ấp ấp? Đó là do trong mắt Vu Hữu Dư có cát, mình giúp anh ấy thổi thôi.”

Tối hôm trước ra khỏi lớp tự học buổi tối, Vu Hữu Dư đưa cô về ký túc. Đi được nửa đường, đột nhiên anh che một nửa mặt lại và nói không mở mắt ra được. Hình như là có cát.

Lâm Tiểu Niên vội vàng banh mắt anh ra và thổi, nhìn thấy có nước mắt chảy ra, cô giúp anh lau. Bởi vì, đáng anh cao, cô chỉ với đến vai anh, cô kiễng chân lên tựa vào người anh, tay của anh lại đặt trên hông cô, cho nên cái tư thế ấy nhìn kiểu gì cũng thấy mờ ám.

Không ngờ đã để cho Cát Ngôn nhìn thấy.

Buổi tối về đến ký túc, Cát Ngôn và Thắm Tam Nguyệt vội vàng đem bộ quần áo mới mua ra mặc thử, Lâm Tiểu Niên lên mạng đọc tin tức một mình.

Trong đám bạn bè trên QQ, nick cô sáng nhất, cô vội vàng để ẩn, giả vờ như không có trên mạng. Sau đó nghĩ lại thấy không cần thiết phải làm như thế, cô có lên mạng hay không, cũng không liên quan đến anh.

Vì thế cô từ từ lộ diện, giả vờ như không có việc gì làm lên mạng đọc tin tức.

Kiều Hoài Ninh nhìn thấy cô lên mạng. liền gửi cho cô một khuôn mặt cười.

Lâm Tiểu Niên tự nói với bản thân là không được trả lời, giả vờ như không biết. Nhưng, cái khuôn mặt màu vàng, nháy mắt mỉm cười với cô, nụ cười làm cho cô cảm thấy chột dạ.

“Có nên trả lời anh không?” Cô không ngừng đấu tranh với bản thân, cánh tay và trái tim không thống nhất, thấy sắp xiêu lòng.

Sau đó, may mắn Vu Hữu Dư gọi điện đến ký túc, gọi cô xuống lầu ăn cơm. Cô thờ dài một tiếng, không do dự liền tắt QQ, lập tức chạy xuống.

“Vu công tử có ma lực từ khi nào thế nhỉ? Lại có thể khiến cho cậu vội vội vàng vàng chạy đi như vậy?”
Thẩm Tam Nguyệt trợn mắt nhìn dáng vẻ khấn trương của Lâm Tiểu Niên.

Nhìn cô buồn bã ủ rũ thấy rất vô vị, Vu Hữu Dư cau mày hỏi: “Làm sao thế? Hôm nay đi mua sắm không vui à?”

“Làm sao anh biết hôm nay em đi mua sắm?” Lâm Tiểu Niên có phần tò mò.

Vu công tử ngại ngùng mím môi: “Là Bành Hưng nói. Anh không hề chủ động hỏi.” Lâm Tiểu Niên mới hiểu ra, hóa ra từ trước tới giờ vẫn không để ý đến “nội gián” Cát Ngôn.

Cô than thở: “Em thấy bộ quần áo đẹp nhưng không mua được. Đương nhiên là tâm trạng không vui!”

Anh cười: “Hóa ra vì thế sao? Có đến nỗi phải như thế không? Em không biết bạn trai em là anh dù chỉ có ít tiền nhưng nếu thấy đẹp, chỉ cần em thích, tất cả đều thuộc về em sao?”

“Được rồi, nhưng anh chưa kiếm ra tiền.” Cách diễn đạt của anh làm cho cô cảm thấy buồn cười: “Nói như thật ấy.”

Mặc dù Vu công tử là bạn trai của cô, nhưng cô cũng không để cho anh mua đồ cho cô. Hơn nữa, cô chỉ là trong một lúc xúc động nhận anh là bạn trai giả của cô. Người bạn trai này trong tương lai sẽ đi nước ngoài, cách xa cô vạn dặm, có khả năng đến chết cũng không gặp lại.

“Khi nào thi IELTS?”

Anh nghĩ một lúc, giống như phân vân cái gì đó, sau đó mới trả lời: “Tháng sau.”

Cô sờ trán: “Vậy thì không phải sắp đi nước ngoài sao? Anh đi nước nào? Đợi em giàu em sẽ đi thăm anh!”

Vu Hữu Dư tắc lưỡi, định mắng cô nhưng không nhẫn tâm: “Thật là phí khi anh đối xử tốt với em như vậy? Sao không giữ anh ở lại?”

“Con đường phía trước rộng rãi, đẹp đẽ không đi thì thật là tiếc, giữ anh lại có tác dụng gì?”

“Đồ trái tim sắt đá!” Anh tiếp tục ăn cơm, không nói thêm câu gì.

Lâm Tiểu Niên cảm thấy kỳ học này trôi nhanh hơn các kỳ học khác, chớp mắt một cái đã đến cuối năm, hội sinh viên bắt đầu cho công việc tuyển dụng mới, sau đó chuẩn bị cho bữa tiệc năm mới.

Lâm Tiểu Niên rất bận rộn, đến cả sự phản đối của Vu công tử cô đều không để ý.

Vu Hữu Dư nhìn cô chỉ nói: “Lâm Tiểu Niên, em lạnh nhạt với anh, cẩn thận có ngày anh có người mới!”

Lâm Tiểu Niên cười: “Anh đi tìm đi! Nhất định sẽ tìm được người xinh đẹp trẻ trung hơn em. Nếu không thì trong lòng em sẽ không yên tâm.”

Vu công tử trợn mắt nhìn cô: “Anh là bạn trai của em. Anh có điểm nào không vừa ý em mà cứ khi bận rộn thì đuổi anh đi là sao?”

Lâm Tiểu Niên chau mày, lắc đầu bó tay. Trước mắt là một người con trai như được chạm khắc, đẹp trai tuấn tú, cao to, có thể nói là vẹn toàn, nếu không kiêu ngạo mà điềm tĩnh và tự tin, nhất định là sẽ có nhiều người theo đuổi.

“Nhìn anh như thế là có ý gì!” Anh thắc mắc: “Không phải đi mua thịt lợn, làm gì mà soi mói như thế?”

Cô cảm thấy ngượng, mau chóng bình tĩnh lại, nói với anh: “Vu sư huynh, anh tốt như thế, em có đuổi anh đi đâu!”. Thật ra anh là người như thế, hà tất để cô phải đuổi anh, sớm hay muộn gì anh cũng tự đi.

“Anh đã nói bao lần rồi đừng gọi anh là sư huynh, nghe xa lạ lắm!” Trong lúc trả lời, anh cũng không la cô, vẫn nhẫn nại điều chỉnh.

“Vâng, Hữu Dư!” Cô gọi thì thầm, hoàn toàn không thấy chút khó khăn nào.

Anh miễn cưỡng cười, trả lời cô một câu: “Em Niên Niên.” Lúc anh gọi Niên Niên, giọng nói rõ ràng, vui tươi.

Cô cười và chỉnh lại: “Là Niên Niên chứ!”.

Anh gọi thử lại một lần nữa: “Em Niên Niên.” Nghe xong vẫn chưa thấy giống.

Cô giả vờ nhẹ nhàng la lên: “Trẻ con thật không dễ dạy!”.

Lâm Tiểu Niên bị Vu công tử bắt ép ngồi trong phòng tự học. Cô chán ngán hết sức ngồi viết chữ, anh ngồi bên cạnh cô đang làm mẫu đề thi thử IELTS.

Anh vừa làm vừa nhìn cô, Lâm Tiểu Niên thấy anh không chuyên tâm, liền dùng bút gõ lên đầu anh mấy cái: “Mau làm bài đi!”.

Anh nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô, trợn hai mắt dọa cô: “Tên tiểu nghịch tử này, làm phản à, dám đánh ta sao?”.

Cô nói năng hùng hồn trách móc anh: “Ai bảo anh không tập trung?”.

Ban đầu anh muốn nói: “Có em ở bên cạnh, anh làm sao chuyên tâm được?”. Nhưng lại sợ cô nghe xong liền bỏ về, cho nên anh nghĩ lại không dám nói, chỉ nói: “Anh không biết làm, IELTS khó lắm!”.

Cô liền bắt đầu quở trách anh: “Sao anh lại đỗ được đại học hả? Tiếng Anh dễ thế này mà cũng không biết làm!”.

“Em không phải không biết thanh niên Bắc Kinh đỗ đại học trong nước nhiều hơn là đi nước ngoài. Cho nên nếu so sánh các cử nhân trong nước và ở nước ngoài, chúng ta còn thua xa.” Vu Hữu Dư viện cớ giải thích thêm.

“Thật là khiến người khác phải ghen tỵ, hệ thống giáo dục vẫn chưa công bằng!” Nghĩ đến thời kỳ đầu, cô thi vào trường đại học Bắc Kinh đã tốn rất nhiều công sức mà cũng không được.

“Nói với anh cũng chẳng có tác dụng gì, em đi tìm Bộ trưởng Bộ Giáo dục mà nói!” Vu Hữu Dư nhìn khuôn mặt nhăn nhó tức giận của cô, anh cảm thấy rất đáng yêu và rất buồn cười.

Ngồi cùng Lâm Tiểu Niên trong phòng tự học, Vu Hữu Dư làm gì cũng thấy không tập trung nên anh dừng lại một lúc, lấy bút và giấy của cô, như phượng múa rồng bay viết tên của mình lên.

“Xem này, thế này mới gọi là chữ chứ!” Anh không phải khoe khoang, chữ của anh rất đẹp, đẹp hơn chữ cô rất nhiều.

Lâm Tiểu Niên bắt đầu phục Vu Hữu Dư, không nén nổi hỏi: “Trước đây, tại sao anh không làm chân tuyên truyền cho hội sinh viên?”.

“Bởi vì em gia nhập rồi!” Anh trả lời tiếp: “Anh và Bắc Hải đánh cược, anh cá là em chưa từng luyện chữ, cậu ấy cá là em đã từng luyện chữ.”

“Ồ?” Cô tò mò: “Đặt cược là cái gì?”.

“Nếu anh thắng, em sẽ gia nhập vào hội sinh viên; anh thua, sẽ mời toàn bộ mọi người trong hội sinh viên đi Xuyên Lạc Viên ăn đêm! Nếu Bắc Hải thắng, cậu ấy cũng đưa ra điều kiện đấy; cậu ấy thua, cũng sẽ mời mọi người đi ăn đêm.”

“Em nghe không hiểu!” Cô nói. Anh nói rất đơn giản, nhưng cô nghe vẫn thấy mơ hồ.

“Đầu óc bà đậu, hiểu được mới là lạ!”.

Đầu óc bà đậu, câu này thì cô hiểu. Cô giơ tay gõ nhẹ lên đầu anh: “Ai là đầu óc bà đậu? Anh thử nói lại một lần nữa xem!”.

Anh giơ hai tay xin đầu hàng: “Là anh sai, được chưa?”.

“Không được, anh phải xin lỗi!”

“Bỏ đi? Anh dạy em luyện chữ là được chứ gì? Anh không dễ dàng dạy người khác đâu nhé.”

“Xin lỗi!”

Cô không chịu bỏ qua: “Em là đệ tử quan môn của bậc thầy thư pháp... Em dạy anh thì có?”.

Anh dạy cô viết chữ, nhưng chỉ dạy viết đi viết lại đúng ba chữ - Vu Hữu Dư! Cô viết đi viết lại thấy mệt mỏi liền hỏi: “Còn cái gì khác không?”.

“Có chứ!” Anh tự tin, dùng một loại chữ khác viết tiếp ba chữ Vu Hữu Dư.

Lâm Tiểu Niên hỏi: “Lúc anh học viết thư pháp, thầy giáo chỉ dạy anh mấy chữ này thôi à?”.

Anh gật đầu: “Những chữ này anh học mất ba năm! Bây giờ em mới học được nửa tiếng, vội gì chứ?”.

Lâm Tiểu Niên suốt chút nữa bật khóc, nhưng sợ mọi người xung quanh chú ý nên phải nín chịu, buồn bã nói: “Em vẫn quyết định không học.”

Gần đến lúc Vu Hữu Dư thi IELTS, Lâm Tiểu Niên sợ làm phiền Vu Hữu Dư học nên không đến phòng tự học. Cô chọn thư viện làm điểm đến tạm thời của mình.

Mặc dù, Vu công tử nhiều lần giữ chỗ cho cô, nhưng cô chỉ đến một lúc rồi đi luôn. Vu công tử bận rộn làm đề thi thử, nên để cô tự do, thoải mái làm việc theo ý mình.

Anh tin rằng Tôn Ngộ Không dù có lợi hại, có chạy đâu cũng không thoát khỏi tay của Phật Tổ, nhưng anh sai vì đã bỏ đi những yếu tố khác.

Ở trong phòng đọc sách của thư viện, Lâm Tiểu Niên quen một tiểu sư đệ. Cậu ta rất nhiệt tình chào hỏi Lâm Tiểu Niên, đồng thời luôn hỏi cô về vấn đề học tập, và việc tham gia các hoạt động xã hội. Những việc này cô rất am hiểu và có hứng thú.

Càng ngày, cậu tiểu sư đệ này càng hiểu tính cách của Lâm Tiểu Niên, biết đó là một sư tỷ hiền lành tốt bụng. Đường như với tất cả các yêu cầu của cậu, cô đều hứng thú trả lời, cậu ta liền bạo dạn hơn để ngỏ lời cô mời đi ăn.

Tiểu sư đệ là một người trẻ tuổi, cao hơn Vu Hữu Dư một cái đầu, hơn nữa tính tình rất hòa đồng.

Lâm Tiểu Niên rất quý sư đệ này, nên quan tâm cậu ta nhiều hơn. Ví dụ, tiểu sư đệ này không biết siêu thị và các chợ xung quanh ở đâu, Lâm Tiểu Niên liền giúp cậu ta vẽ một bản đồ rất chi tiết, hướng dẫn cậu ta đi xe nào.

Tiểu sư đệ này là một người rất thông minh, đi siêu thị về, đều mua đồ ăn vặt mà cô thích. Lâm Tiểu Niên không muốn nhận không nên tất nhiên cô đã mua cho cậu ta những thứ khác tặng người yêu của cậu. Có đi có lại như thế, mối quan hệ của hai người càng trở nên khăng khít, thân thiết hơn.

Đến cả Thẩm Tam Nguyệt cũng nhìn thấy rõ ý của tiểu sư đệ này, nhắc nhở Lâm Tiểu Niên: “Cậu bé đó có tình ý với cậu đấy!”.

Lâm Tiểu Niên cười, giải thích: “Chỉ là một tiểu đệ thôi mà!”.

“Sư đệ thì làm sao? Đầu năm nay, phổ biến tình yêu chị em – phi công trẻ lái máy bay bà già!”

Lâm Tiểu Niên cảm thấy Thẩm Tam Nguyệt nghĩ quá nhiều, đúng là lo bò trắng răng.

Nhưng Thẩm Tam Nguyệt vẫn nghiêm túc nói: “Tốt nhất đừng để Vu công tử nhìn thấy. Đừng khiến anh ấy giận! Cuối cùng chết cũng không biết đường nào đâu!”

“Vu Hữu Dư đâu phải xã hội đen?”

“Nhưng anh ấy là bạn trai của cậu!” Thẩm Tam Nguyệt nháy mắt, ra hiệu cho Lâm Tiểu Niên.

Lâm Tiểu Niên thì thầm: “Bạn trai cái gì? Là bạn trai tạm thời thôi mà?”.

Noel. Trong trường tổ chức tiệc khiêu vũ, tiểu sư đệ này hẹn với Lâm Tiểu Niên từ rất sớm, lời lẽ uyển chuyển và nhẹ nhàng: “Sư tỷ dẫn đệ đi mở rộng thêm kiến thức nhé!”.

Lúc đó, Lâm Tiểu Niên hào hứng đồng ý: “Được, cứ đi theo sư tỷ!”.

Cho nên đến lúc Vu Hữu Dư hẹn với cô, cô cảm thấy bối rối: “Biết sớm thế này đã không nhận lời người khác!”.

Vu công tử ngạc nhiên, ngoài anh ra, còn ai dám công khai mời cô tham gia khiêu vũ? Lẽ nào bên cạnh Lâm Tiểu Niên đã có “một Vu công tử khác”.

Anh vội vàng hỏi ai mà không sợ chết, dám có tình ý với “bạn gái” của anh, anh cũng muốn xem “đối thủ của mình là ai”.

“Được. Em đi với người ta đi, anh sẽ hẹn với người khác.” Lời nói như mây tan gió lộng, mang theo chút lạnh lẽo, Lâm Tiểu Niên nhăn mặt: “Lẽ nào nhiệt độ giảm? Dự báo thời tiết tại sao không thông báo trước nhỉ?”.

Lễ hội khiêu vũ tổ chức tại hội trường lớn của trường. Trong tủ kính tại hội trường có một ông già Noel đang nở nụ cười như thiên thần. Lâm Tiểu Niên dùng tay chỉ vào tủ kính và nở một nụ cười giống ông già Noel.

Tiểu sư đệ rất cẩn thận, nhắc nhở cô: “Sư tỷ đừng sờ vào đó, lạnh lắm đấy!”. Ánh mắt của cậu rất chân thật, khiến cô cảm động và khẽ nói: “Người sư đệ này đã để lại ấn tượng rất tốt trong tim mình!”.

Lâm Tiểu Niên rất thích cách gọi sư tỷ, cô gọi người khác là sư huynh và sư tỷ, nhưng bây giờ có người lại gọi cô là sư tỷ, một cảm giác đầy tự hào.

Cô chỉ muốn trêu tiểu sư đệ này một chút, dùng ngón tay xoa một vệt trắng trên mặt cậu ta, nhưng vì tay quá ngắn, cậu ấy lại cao hơn, nên cô bị ngã.

May mắn thay, tiểu sư đệ phản ứng rất nhanh, nhẹ nhàng đỡ cô lên, nhưng không thể tránh khỏi sự bối rối.

Cô ngẩng đầu, muốn nói cảm ơn, nhưng bất chợt, khi quay đầu lại nhìn thấy Vu Hữu Dư đứng ngay bên cạnh.

“Vu sư huynh, anh cũng đến à?” Cô ngượng ngùng cười và chào anh, nhưng anh không để ý đến cô, quay lại tiếp tục nhảy với một cô gái đẹp cô không quen biết.

Lâm Tiểu Niên bĩu môi, nói với tiểu sư đệ: “Nhìn kìa, người không biết lịch sự chút nào, sư đệ đừng học theo nhé.”

“Vâng.” Tiểu sư đệ khẽ nói.

Buổi khiêu vũ bắt đầu với phần nhảy chậm, không khí cũng chậm chậm, âm nhạc theo điệu nhạc. Người nhảy cũng ít, chỉ có cao thủ mới dám “tỏa sáng”.

Vu Hữu Dư đương nhiên là cao thủ. Lâm Tiểu Niên cũng không hề thấy lạ, những người giàu có như anh mà đến khiêu vũ cũng không biết thì cô mới cảm thấy có gì đó không bình thường.

Bạn nhảy của anh cũng rất tuyệt, một cặp rất xứng đôi. Sau khi tiếng nhạc kết thúc, mọi người trong hội trường nổ một tràng pháo tay giòn giã.

Lâm Tiểu Niên quên ngay thái độ khó chịu vừa nãy của Vu Hữu Dư, đứng bên cạnh không ngừng vỗ tay. Lúc dừng lại, Vu Hữu Dư nhìn cô một cái, không nói gì, thái độ này hình như đang tức giận ai đó.

Sau khi cao thủ đã trình bày phần trình diễn của mình, còn lại là tiết mục của “tôn binh của tướng”, tư thế trình diễn rất độc đáo, khiến ọi người cười phá lên, nhưng không khí náo nhiệt lên hẳn. Giải trí! Giải trí không vì người khác, mà vì bản thân là được rồi.

Tiểu sư đệ kéo cô thỉnh cầu: “Sư tỷ, chúng ta cũng nhảy đi, bảo đảm sẽ nhảy tốt hơn một số người đó!”.

Lâm Tiểu Niên định tìm Vu Hữu Dư nói vài câu, giải thích tại sao cô lại đi cùng cậu tiểu đệ này đến bữa tiệc, nhưng đi được vài bước đành dừng lại, vì thấy anh đang ân cần chu đáo chăm sóc cho người đẹp của mình.

“Được, chúng ta nhảy nào!” Cô quay đầu nói với tiểu sư đệ.

Tiểu sư đệ này nhảy cũng không tồi, càng nhảy càng hăng, Lâm Tiểu Niên chỉ biết chuyển động theo những vòng xoay của cậu. Một lúc sau, cảm thấy chóng mặt, suýt chút nữa thì trượt ngã.

Tiểu sư đệ thấy thế, liền đỡ cô dậy, lấy khăn giấy lau mồ hôi trên trán cô.

Tất cả đều xảy ra rất bất ngờ, không ai nghĩ rằng Vu công tử đã ở phía sau lưng túm lấy vạt áo của tiểu sư đệ, đột nhiên đẩy cậu ta ra, sau đó kéo Lâm Tiểu Niên vội vàng vàng rời khỏi đó.

Khoảnh khắc đó, Lâm Tiểu Niên thấy kỳ lạ, không chút phản kháng nào, thở dài đi theo.

Lâm Tiểu Niên bị Vu Hữu Dư kéo đến công viên trung tâm của trường mới dừng lại. Vu công tử lạnh nhạt quan sát cô: “Em lại nhảy cùng với một thằng ngốc sao?”

“Tại sao không thể nhảy cùng chứ?” Giọng điệu của anh làm cô tức giận.

“Không biết bố cậu ta là ai sao? Bố của cậu ta nổi tiếng trong thế giới ngầm! Dính vào cậu ta coi như em tự tìm đến cái chết rồi.”

Lời của Vu Hữu Dư tuyệt đối không phải mới lạ, tin tức về người của xã hội đen, Lâm Tiểu Niên đã được xem qua ở trên mạng, trong lòng cảm thấy sợ nhưng cô vẫn cố chấp, không chịu thua: “Em nhảy cùng cậu ta, chứ có nhảy cùng bố cậu ta đâu! Với lại anh quản em làm cái gì? Em làm gì cũng không liên quan đến anh.”

Vu Hữu Dư thấy cô đến chết mà không chịu hối cải, lại còn dám đem mối quan hệ của hai người ra phân minh, giọng điệu vô tình vô nghĩa làm cho anh hận một nỗi không thể giết cô ngay lúc này.

Anh thất vọng nắm lấy vai cô, nói: “Anh là bạn trai của em, chính em đã nói như thế, em còn nhớ chứ?!”. Đứa con gái ngốc như cô, đến việc anh đối xử tốt với cô như thế nào lại không biết hay sao?

Lâm Tiểu Niên cúi đầu, không dám nhìn anh, nhẫn tâm nói với anh: “Anh cũng biết lúc đó do em xúc động nhất thời. Đầu là giả dối mà!”

“Nhưng anh cho là thật!” Câu nói này, là anh nói ra, anh không quan tâm gì cả, dồn tất cả sức lực của mình để nói cho cô hiểu, anh như đang muốn thay đổi trái tim cô.

Cô không dám ngẩng đầu, nước mắt khê rơi.

Vu Hữu Dư đối diện với cô, giống như phải chịu sự đả kích rất lớn, không còn thói tự cao tự đại như trước nữa.

Vu Hữu Dư thở dài, nói: “Bỏ đi, là do anh đa tình làm gì.”

Cô òa khóc, nói: “Vu sư huynh, hà tất anh phải như thế? Anh sẽ đi nước ngoài, chúng ta không thể hòa thuận thêm vài ngày nữa sao?”

Giọng của cô nhỏ dần, có chút gì đó tủi hờn, van nài, khiến người khác không kháng cự lại được.

Vu Hữu Dư mới nhận ra cô đang khóc, giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng hơn: “Em đừng như thế, tính anh rất nóng, từ nhỏ đã kiêu ngạo như thế. Anh cũng đã sửa, còn một số thói quen em không thích, anh cũng đang sửa.”

Anh đã thay đổi, chỉ hy vọng cô có thể nhận ra và có thể chấp nhận con người anh.

Từ trước đến giờ anh chưa từng vì một người con gái nào mà phải làm như thế. Lần đầu tiên, anh thay đổi, nhưng người ấy không trân trọng, anh cảm thấy tất cả mọi thứ dường như đang thất bại ngay trước mắt mình.

Đêm khiêu vũ hôm đấy, lúc đi rất vui vẻ, nhưng lúc về mang theo một tâm trạng rất buồn.

Lúc cô về đến ký túc xá, Cát Ngôn nói với cô: “Âu Dương Phi gọi điện cho cậu.” Cô chỉ nói ừ, cũng không hề hỏi Âu Dương Phi gọi có chuyện gì.

Đêm hôm đó, cô liên tục gặp ác mộng, khuôn mặt Kiều Hoài Ninh và Vu Hữu Dư xuất hiện trước mắt cô.

Cô cảm thấy khát nước, tỉnh dậy uống nước, sờ tìm chiếc cốc ở trên giường, nhưng mãi không tìm thấy, một âm thanh vang lên, choang, chiếc cốc rơi xuống đất, khiến mọi người tỉnh giấc.

Thẩm Tam Nguyệt mơ mơ hồ hồ la lên: “Cậu làm gì thế? Có để người khác ngủ không vậy!”

Lâm Tiểu Niên không dám lên tiếng, sợ mình sẽ khóc.

Không thấy động tĩnh gì, Cát Ngôn nói: “Chắc là lúc chuyển mình làm cho cốc nước rơi xuống, kêu to như thế mà không tỉnh giấc, chắc là cậu ấy mệt lắm. Mọi người ngủ đi, mai dậy thu dọn sau.”

Trong phòng yên tĩnh trở lại, Lâm Tiểu Niên thức trắng đêm...

Lúc gặp lại, Lâm Tiểu Niên vẫn lịch sự chào tiểu sư đệ, chỉ là không nhiệt tình như trước nữa.

Tiểu sư đệ thì ngược lại, thẳng thắn nói: “Thật ra, tình yêu chị em có gì không tốt chứ, đúng không? Chỉ có điều người sư tỷ thích không phải là đệ.”

Lâm Tiểu Niên lắc đầu: “Ai nói sư tỷ không thích đệ? Sư tỷ thích đệ, thật mà, nhưng coi đệ như em trai của tỷ mà thôi!”

Tiểu sư đệ đượm buồn, nhưng thoáng cái, đã vui vẻ trở lại: “Đừng lo cho đệ, đệ không muốn làm em trai của sư tỷ. Đệ vẫn còn trẻ, còn phải chiến đấu lâu dài, phải giỏi hơn Vu sư huynh. Nếu có ngày nào đó anh ấy không để ý đến sư tỷ nữa, đệ có thể giành lại tình yêu của tỷ.”

Nghe cậu ấy nói như thế, Lâm Tiểu Niên bật cười, đôi môi hồng hồng xuất hiện lúm đồng tiền, khẽ nói: “Có liên quan gì đến Vu Hữu Dư?”

“Liên quan chứ! Nếu không phải là dây đai đen Taekwondo của anh ấy cao hơn đệ một cấp, đệ sẽ thách đấu tay bo với huynh ấy!”

Lâm Tiểu Niên mơ hồ: “Đấu cái gì với cái gì?”

“Tỷ không hiểu được đâu.” Tiểu sư đệ cầm sách lên quay người bước đi. Cô không phải không hiểu, chỉ là cô không muốn hiểu. Trên đời này, còn nhiều việc phải suy nghĩ và lo lắng. Cô không muốn mình phải tốn sức lực và thời gian cho những người và những việc không liên quan.

Noel đã đi qua. Tết tây sắp đến.

Hội sinh viên lại chuẩn bị tổ chức tiệc chào đón năm mới. Là người tuyên truyền và liên lạc, cô chịu trách nhiệm đi mời khách quý, bao gồm từ thầy cô giáo đến cán bộ trong hội sinh viên.

Vu Hữu Dư không ở thư viện, không ở phòng tự học, cũng không ở ký túc, những chỗ quen thuộc đều không tìm thấy anh.

“Đã thi IELTS rồi, anh ấy còn ở phòng tự học làm gì?” Lâm Tiểu Niên ngẫm nghĩ một mình.

Giấy mời trong tay cô, bỗng nhiên nặng bất thường. Từ sau chuyện của tiểu sư đệ, đã mấy ngày rồi mà cô không nhìn thấy Vu Hữu Dư.

Anh có giận cô không? Giận cô đối với anh không quá nghiêm trọng như thế chứ? Rõ ràng kéo anh đến nhận làm bạn trai, nhưng lại không đi cùng anh đến bữa tiệc khiêu vũ Giáng sinh. Anh là một người kiêu ngạo, hoàn thiện, ưu tú, bạn gái quanh anh có rất nhiều, há tất lại phải đi cùng cô? Ngày hôm đó, không phải là có một cô gái nhảy rất đẹp tham gia cùng anh hay sao?

Lẽ nào, lúc anh giận cô, cô phải vạch rõ ranh giới với anh sao? Cô cũng vì muốn tốt cho anh, một người thanh niên tốt như thế, không thể bị cô chiếm đoạt hết? Hơn nữa, bọn họ quay lại rồi cũng sẽ đến lúc phải chia xa, đó là việc không sớm thì muộn, có gì phải tiếc nuối chứ.

Cô nhớ lại câu nói tối hôm đó của anh. Mẹ ơi, là sự thật rồi! Lúc đó, anh có chút gì sợ hãi.

Có phải anh diễn kịch quá nhập, cho nên không thể tự thoát ra được? Cho nên, anh trách cô không biết phối hợp?

Mọi suy nghĩ đều lẫn lộn, đan xen nhau, cô lần không ra đầu mối đâu nữa.

Haizz, Vu Hữu Dư, cô đã làm gì mà gây tội với anh chứ?

Không tìm thấy Vu Hữu Dư, Lâm Tiểu Niên đành phải tìm Tô Bắc Hải.

“Tô sư huynh, em mang giấy mời Dạ hội cuối năm đến cho anh, anh đang ở đâu?”

Tô Bắc Hải chậm rãi nói: “Lúc nữa anh sẽ tìm em để lấy.”

Nhưng cô vẫn kiên trì: “Em sẽ mang đến cho anh.”

Lâm Tiểu Niên vội vội vàng vàng đi đến sân cầu lông thì nhìn thấy Vu Hữu Dư. Hóa ra, anh đang ở cùng với Tô Bắc Hải.

Rõ ràng, hai người họ đã chơi rất lâu, mồ hôi đầm đìa, đầu cũng ướt đầy mồ hôi.

Nhìn thấy Lâm Tiểu Niên, Vu Hữu Dư quay đầu đi, nhìn ra chỗ khác. Cô chào anh, nhưng anh không nghe thấy. Lâm Tiểu Niên cố gắng giữ bình tĩnh, đúng theo nguyên tắc: Anh không để ý đến em, thì em cũng không để ý đến anh. Cô chỉ nói chuyện với Tô Bắc Hải.

Nói xong, để giấy mời của Vu Hữu Dư vào trong lòng anh, quay đầu bước đi.

Trong tay Vu Hữu Dư đang cầm trái bóng, anh ném về phía sân bóng, rồi la to lên, trút hết tức giận về phía bức tường...

Tô Bắc Hải nhìn thấy anh có điều bất thường, nhanh chóng đến an ủi: “Nghỉ đi, chúng ta chơi cũng hai tiếng rồi. Mình không chơi tiếp được nữa.”

Tô Bắc Hải từ trước đến giờ không giấu giếm sự thực mình thích Lâm Tiểu Niên, nói với Vu Hữu Dư: “Nếu có cơ hội, mình sẽ nghĩ ra cách để người con gái ấy bên cạnh mình. Nếu như cậu thực sự không cần cô ấy, mình tình nguyện dang tay đón nhận.”

Vu Hữu Dư thật sự rất tức giận, ném quả bóng đất tiền xuống, nói từng câu từng chữ với Tô Bắc Hải: “Cậu vĩnh viễn không bao giờ có cơ hội đâu!”

Sau khi bữa tiệc bắt đầu, Vu Hữu Dư cũng không lộ diện. Chu Hiểu Ủy nghĩ rằng anh không đến, liền đến hỏi Lâm Tiểu Niên: “Đã mang giấy mời đến chưa? Vu sư huynh nói như thế nào?”

Lâm Tiểu Niên than một tiếng: “Đã đưa rồi, nhưng anh ấy không nói gì.”

Nếu chủ tịch cũ không đến thì bữa tiệc nhậm chức tân chủ tịch không những có nhiều điều nuối tiếc mà còn ảnh hưởng đến uy tín và danh tiếng của tân chủ tịch hội sinh viên. Tân chủ tịch Chu Hiểu Ủy lo lắng như đứng trên chảo lửa, ánh mắt hy vọng hướng về phía Lâm Tiểu Niên.

Trong lòng Lâm Tiểu Niên rối bời, vì chức chủ tịch là do cô nhường. Điều đó cho thấy cô giống như đang để Chu Hiểu Ủy cười trên lưng hổ.

Vu Hữu Dư không đến, cả hội sinh viên như không có hào quang. Lâm Tiểu Niên không biết là lợi hay không chỉ biết đi đưa giấy mời, anh ấy không đến, cô cũng hết cách.

Giáo viên Đoàn thanh niên ngạc nhiên: “Hữu Dư sao lại không đến?”. Tô Bắc Hải không ngừng xem đồng hồ, các anh, chị, em đều xúm vào hỏi: “Vu sư huynh có đến không?”.

Lâm Tiểu Niên đứng ngồi không yên, lấy điện thoại di động ra gọi cho Vu Hữu Dư, khi nhận điện thoại, cô dùng giọng rất phần nộ và nói: “Vu Hữu Dư, hôm nay anh không đến có phải là lấy công trả thù tư không đó?”.

Vu Hữu Dư không nói gì, trong lòng của Lâm Tiểu Niên càng phần nộ, càng buồn bã, do đó, không nghĩ nhiều cô nói: “Em khốn khổ vì anh, cả hội sinh viên này khốn khổ vì anh. Hóa ra anh là người hẹp hòi như thế, lại còn ghen tuông vợ vãn, thật ích kỷ, anh làm mọi thứ để chống lại em! Anh là ai? Là thượng đế sao?! Anh dựa vào cái gì mà nhận được giấy mời rồi lại không đến... Đừng nghĩ rằng anh không đến, hội sinh viên sẽ không làm nổi bữa tiệc này, đừng cho rằng anh không đến, mọi người sẽ nhớ đến anh, càng không có anh thì càng tốt!”.

Nghe xong lời trách móc của cô, giọng điệu của Vu Hữu Dư nhẹ nhàng nói: “Lâm Tiểu Niên, em ăn nói như thế từ khi nào vậy?”.

“Anh không đến! Sau này, đừng nghĩ em sẽ gọi anh là Vu sư huynh nữa!”

“Từ trước đến giờ anh cũng không hy vọng em gọi anh là Vu sư huynh, anh cũng không bảo em gọi anh là Hữu Dư. Nếu hôm nay anh đến, chẳng lẽ sẽ đổi thành Hữu Dư sao?” Anh vui vẻ trả lời.

Lúc đấy có sự có mặt của thầy cô, các anh, các chị, các bạn, Lâm Tiểu Niên cảm thấy xấu hổ: “Anh thật là! Đợi đã... cái gì? Anh nói anh đến?”.

“Từ trước đến giờ anh chưa nói là không đến, chỉ là ngoài cổng trường bị tắc đường, vài phút nữa mới đến.” Anh nhìn bó hoa bách hợp ở ghế bên cạnh trên xe, nở một nụ cười. Không phải vì bó hoa này, thì anh đã đến sớm rồi.

Lúc bữa tiệc kết thúc, Chu Hiểu Ủy hô hào mọi người đi ăn đêm, Vu Hữu Dư kéo Lâm Tiểu Niên xin rút lui: “Chúng tôi còn có chương trình khác.”. làm ọi người không có cách nào giữ lại được.

Lâm Tiểu Niên thực sự rất đói, cô nuối tiếc ngửi hương thơm của món vịt muối ở trên bàn, nuốt nước miếng thêm thường.

Cô trách Vu Hữu Dư: “Có chương trình gì quan trọng hơn ăn cơm vậy?”.

Anh làm ảo thuật lấy từ trong xe ra một bó hoa bách hợp, đặt vào tay cô: “Tặng em!”.

Ngửi thấy mùi hương của bó hoa, cô không nhịn được hắt xì hơi lớn: “Em biết có chuyện không hay mà! Haizz, hắt xì hơi... “ Cô lại hắt xì hơi, nhanh chóng trả hoa lại cho anh: “Em bị dị ứng!”.

“Năm ngoái không phải là anh cũng tặng em loài hoa này sao?” Vu Hữu Dư khó chịu.

Lâm Tiểu Niên nghĩ lại bữa tiệc Tết năm ngoái, lúc cô đang hát, anh chạy lên khán đài, tặng cho cô một bó hoa, lại còn hôn cô, bất giác có chút gì đó cảm kích: “Đúng ạ, nhưng anh không nhìn thấy sau đó em tặng lại Tam Nguyệt sao?”.

Nét mặt anh khó chịu, nhưng không nổi giận, liền chuyển chủ đề, nói: “Em đói không? Hay là chúng ta chuyển địa điểm đi ăn chút gì đó nhé.”

Hai người đến quán ăn nhỏ đằng sau cổng trường, Vu Hữu Dư cầm bó hoa bách hợp, nói nhẹ nhàng với cô bán hàng xinh đẹp: “Bó hoa này là tôi định tặng bạn gái nhân ngày Tết, nhưng cô ấy bị dị ứng với phấn hoa, tôi thấy vứt đi thì phí, muốn tặng cho cô.”

Cô gái bán hàng nhận được bó hoa thấy rất bất ngờ, rất vui, lại đúng dịp Tết tây, nên đã chủ động khuyến mại cho họ một món ăn, còn nói: “Hôm nay các bạn ăn cơm sẽ được giảm giá 20%!”.

Đợi cô bán hàng đi xa, Lâm Tiểu Niên mới vừa ăn vừa cười: “Có phải lúc nào anh tặng hoa người khác đều nói như thế không? Giọng điệu rất hay.”

Vu Hữu Dư bị nhạo báng, thấy bối rối, nhanh chóng gấp rau cho cô: “Ăn đi!”.

Mới ăn được một chút, thì có người gọi điện cho Vu công tử: “Anh năm của cậu bị tai nạn giao thông, rất nguy kịch. Cậu mau đến đây.”

Lâm Tiểu Niên nghe rất rõ, Vu Hữu Dư vẫn thường nhắc đến anh năm, người đã cho anh mượn chiếc Lamborghini, đưa anh đi ăn ở Lệ Gia Thái, nghe nói trước đây làm IT, sau đó chuyển sang bất động sản, dường như rất thần bí.

Tay Vu Hữu Dư run lẩy bẩy: “Bệnh viện, đúng, anh phải đi bệnh viện!” Anh đứng dậy chuẩn bị đi: “Em ăn một mình nhé!” Anh dúi 100 tệ vào tay Lâm Tiểu Niên.

Nhìn anh loạng choạng rời đi, cô ăn sao được? Nên cô cũng đứng dậy, theo sau anh gọi: “Hữu Dư!”.

Anh đứng ở cửa quán ăn, quay lại nhìn cô, cô chạy đến phía trước anh, ngẩng đầu lên: “Hữu Dư, cho em đi với!”.

Anh không dám lái xe, tay anh run lập cập, thậm chí ngồi trong xe taxi, anh cũng không giữ được bình tĩnh, luôn giục bác tài chạy nhanh hơn.

Lâm Tiểu Niên sợ anh quá kích động, liền nắm chặt tay anh, an ủi anh: “Không sao đâu, anh năm của anh không sao đâu! Anh phải bình tĩnh.”

Anh giống như một đứa trẻ ngây thơ nhìn cô hỏi: “Anh năm của anh sẽ không sao, đúng không?”.

Cô gật đầu, cho anh niềm tin và sức mạnh.

Bệnh viện, phòng cấp cứu.

Ngoài cửa rất hỗn loạn, có người khóc lóc gọi tên bệnh nhân, có người lại tức giận với bác sĩ và y tá, có người bận giải quyết chuyện riêng của mình, có người đứng bên cạnh im lặng.

Vu Hữu Dư không quan tâm bác sĩ và y tá không cho anh vào, vẫn tiến vào cửa phòng cấp cứu: “Anh nằm!”.

Có người giữ chặt anh lại, nói: “Anh bầy, đừng như thế, đừng làm ồn anh nằm.”

Lâm Tiểu Niên từ trước đến giờ chưa hề thấy đáng vẻ yếu đuối của Vu Hữu Dư: đôi môi cắn chặt, đôi mắt đỏ, lộ rõ sự đau khổ và tuyệt vọng.

Cô nghĩ, con người kiêu ngạo như thế lại khóc trước đám đông, anh ấy nhất định đã cố gắng chịu đựng rất nhiều. Cho nên, cô nhẹ nhàng kéo vạt áo của anh, đưa cho anh một túi giấy, sau đó quay đầu lại, cố ý quay mặt đi chỗ khác, để anh có cơ hội lau nước mắt.

“Chúng tôi đã cố gắng hết sức. Tất cả mọi việc chỉ có thể nghe theo ý trời.” Sau khi bác sĩ cấp cứu mệt mỏi ra khỏi phòng cấp cứu, nhẹ nhàng thông báo.

Ngoài cửa ồn ào: “Ông không thể nói thế được, bác sĩ khoa ngoại đều bỏ mặc người bệnh à!” Có người quát lớn.

Bác sĩ không biết nói gì, lẳng lặng rời đi. Ông ấy biết người nhà bệnh nhân sẽ nói như thế.

Đến nửa đêm, y tá trực đêm nói: “Mọi người về nghỉ đi, bệnh nhân đã qua cơn nguy hiểm rồi.”

Vu Hữu Dư nắm chặt lấy tay Lâm Tiểu Niên, vui mừng, nói: “Anh ấy thật sự không sao!”.

Cô cười với anh: “Không sao rồi! Tất cả đều ổn rồi.”

Từ bệnh viện đi ra, đã ba giờ sáng.

Nhiệt độ trong đêm giảm mạnh, gió lạnh xuyên qua chiếc áo len của Lâm Tiểu Niên, lạnh thấu xương khiến cô run lên bần bật.

Vu Hữu Dư lại gần, ôm cô vào trong lòng, chắn gió cho cô.

Hai người đi với nhau, trong màn đêm yên tĩnh, cô có thể nghe rõ nhịp đập của trái tim anh.

Cô muốn xoay mình, hy vọng xa anh một chút. Anh dường như phát hiện được ý đồ của cô, vì thế càng ôm chặt cô hơn, kéo cô về phía mình: “Đi nào, tìm một chỗ để nghỉ ngơi.”

Vu Hữu Dư lấy từ trong túi ra một chùm chìa khóa: “Ông nội anh mấy năm trước được phân nhà ở khu chung cư này, chị ba anh ở đây, sau đó chị ấy đi nước ngoài, cho nên mới trở nên buồn tẻ thế này.”

Thật sự đã lâu rồi không có người ở, trong căn phòng phủ một lớp bụi mỏng.

“Em ngồi nghỉ ở ghế sofa đi, anh đi lấy ít nước nóng.” Ở bên ngoài lạnh quá, nên uống chút trà nóng sẽ thấy thoải mái hơn.

Lúc anh đang đun nước, cô đã ngủ thiếp ở trên ghế. Từ phía xa anh nhìn thấy cô ngủ rất ngon, đột nhiên thấy trong lòng ấm áp hơn, anh mỉm cười.

Mắt cô nhắm lại, lông mi dài che cặp mắt của cô, giống với một chiếc quạt, đẹp và tinh tế. Cặp môi hồng của cô như hé mở, giống như đang thì thầm một mình. Một cô gái yếu đuối kiên trì đứng bên cạnh anh cả đêm, đã cho anh sự an ủi rất lớn.

Anh thở dốc, trong tim như có chất độc, rất ngứa ngáy. Mỗi anh tiến về phía cổ cô, hít thật sâu mùi hương toát ra từ cơ thể cô, bất giác hôn lên cổ cô.

“Dừng lại.” Cô đẩy anh ra, sau đó tỉnh lại.

Anh khẽ nói: “Niên Niên? Lên giường ngủ đi.”

Cô giống như một chú gấu nằm trên gối, mơ mơ hồ hồ lắc đầu: “Không cần đâu!”.

Anh như say đắm bởi dáng ngủ yên bình ấy, ôm một chiếc chăn lụa ra, bế cô lên ghế sofa.

Lục đục đến nửa đêm, anh cũng mệt, ngủ thiếp đi. Nhưng, trên môi vẫn nở một nụ cười.

Lâm Tiểu Niên thấy bên cạnh mình có tiếng động liền tỉnh giấc. Vu Hữu Dư đang ngủ ngon bên cạnh cô, trông rất đáng yêu, giống như một cậu bé tinh nghịch, không chút kiêu ngạo. Đương nhiên, cũng không còn sự sợ hãi và khó chịu như trong bệnh viện nữa.

Ánh sáng mặt trời xuyên qua tấm rèm cửa sổ, chiếu vào lông mày và mắt anh, nhìn anh rất đẹp trai. Lúc anh ngủ, yết hầu anh động đậy, lộ rõ vẻ nam tính, chỉ cần nhìn như thế, cũng khiến người khác cảm thấy bồn chồn.

Cô lay cánh tay anh, nói: “Sư huynh, tỉnh dậy đi!”

Anh chuyển người ôm lấy tay cô tiếp tục ngủ, trong mồm vẫn lẩm bẩm: “Tối hôm qua không phải em gọi anh là Hữu Dư sao?”

“Hữu Dư?” Cô mỉm cười, lúc cô tức giận phải mắng anh như thế. Cô cho rằng bản thân sẽ không bao giờ có thể thân mật với người con trai nào khác ngoài Kiều Hoài Ninh.

Lâm Tiểu Niên xoa bụng, nói một cách đáng thương: “Dậy đi, Vu đại công tử, em đói rồi.” Cô đột nhiên phát hiện gọi Vu công tử như thế thật hay, rất phù hợp.

“Vu đại công tử?” Anh mở mắt ra và cười, vận lưng và nói: “Sau này em đừng học cách chửi mắng của người khác nữa nhé.”

Vu Hữu Dư gọi điện đến bệnh viện hỏi tình hình của anh năm, nghe nói có biến chuyển tốt, mới yên tâm.

Anh vào phòng bếp giúp Lâm Tiểu Niên tìm thức ăn, nhưng không tìm được gì.

Vu Hữu Dư chau mày, từ trước đến giờ anh chưa vào bếp bao giờ, thậm chí hiếm khi tự đun nước.

May mắn thay, Lâm Tiểu Niên đói, cô xắn tay áo, háo hức: “Nấu mì nhé, em nấu!”

Vu Hữu Dư ngăn người nhìn bát mì của Lâm Tiểu Niên nấu để trên bàn, sợi mì trắng muốt, không chút thức ăn, không muốn ăn.

Nhưng anh vẫn phát huy phong độ và sự giáo dục tốt đẹp của mình, dùng đũa gấp vài sợi mì bỏ vào miệng. Vừa ăn vừa nói: “Rùa con, tài nghệ nấu nướng thế này thì lấy được ai?”

“Một người phụ nữ đảm đang không thể nấu ngon nếu không có gạo.” Lâm Tiểu Niên bĩu môi bác bỏ: “Bản thân anh cũng không động tay. Em giúp anh nấu mì, lại còn bày đặt kén cá chọn canh!”. Cô nhìn anh chăm chăm, hùng hồn nói: “Sau này em sẽ lấy đầu bếp!”

Anh ngạc nhiên hỏi: “Em nói thật sao?”

Lâm Tiểu Niên ngẩng đầu: “Mẹ em lấy bố em vì bố em biết nấu ăn, cho nên, em cũng phải tìm một người chồng biết nấu ăn, anh ấy sẽ nấu cho em ăn... Như thế hạnh phúc biết bao!”

Cô nhắm hờ mắt tưởng tượng cảnh cô đứng ở cửa phòng bếp, nhìn hình dáng mờ ảo của người chồng tương lai, cái dáng người cao cao, đôi vai rộng... giống như Kiều Hoài Ninh.

Lúc nhỏ, bố mẹ không ở nhà, khi Kiều Hoài Ninh nấu món gà Cung Bộc, biết cô thích ăn quả khô, nhiều lạc. Anh sờ đầu cô nói: “Chỉ cần em thích, sau này anh sẽ nấu cho em ăn.”

Nhưng, sau này... anh đã thay đổi, có bạn gái, sau đó, không đối xử tốt với cô nữa.

Cô cũng thay đổi, lại còn tình nguyện nấu cho người con trai khác ăn. Do đó, anh không phải là người duy nhất thay đổi.

Nghe cô nói sẽ lấy một anh đầu bếp, Vu Hữu Dư thấy mình thật sự thất bại, trong ý nghĩ về tương lai, cô cố ý hay vô tình gạt anh ra ngoài.

Anh thử hỏi cô: “Lấy một người có tiền không tốt sao? Anh ấy sẽ thuê một đầu bếp cho em.”

“Hương vị nấu ăn của người đầu bếp được thuê làm sao mà giống với người yêu mình nấu chứ?” Cô phản bác.

Anh không nói gì, nhưng nhớ rất kỹ.

Vu Hữu Dư đưa Lâm Tiểu Niên về ký túc, sau đó quay trở lại bệnh viện.

Lâm Tiểu Niên trách anh: “Anh phải đi thăm người bệnh, lại còn đưa em về làm gì? Không phải lại quay lại một vòng sao? Chả lẽ em không biết đường?”

Anh nhìn cô cười, độc đoán nhưng nhẹ nhàng, dùng giọng điệu đùa cợt nói: “Em là bạn gái của anh, tất nhiên là phải đích thân đưa về chứ!”

Không biết phải làm thế nào, câu nói đó làm cô cảm thấy hối hận, rất lâu sao cô cũng không nói gì, mới nhớ phải đẩy anh đi: “Mau đi đi, đi thăm anh năm đi!”

Mùa đông năm nay đến rất sớm.

Sau khi thi xong, Lâm Tiểu Niên không còn liên lạc với Kiều Hoài Ninh nữa, mà đi mua vé tàu về quê.

Vu Hữu Dư lái xe đưa cô đến ga tàu, tiện đường đưa cả Nguyễn Tình Không và Tiết Băng đi.

Trên xe, Nguyễn Tình Không trêu Vu Hữu Dư: “Sư huynh, lần này không phải anh đưa Tiểu Niên về nhà chứ?”

“Sư tỷ!” Lâm Tiểu Niên ra hiệu cô đừng nói nữa.

Nguyễn Tình Không không nói nữa, nhưng Tiết Băng lại tiếp lời: “Có gì bí mật chứ? Sao không đưa về được?”

“Tiết Băng, cậu thử nói lại xem, hai người sẽ đi bộ ra ga đấy!” Vu Hữu Dư đe dọa.

Như thế Tiết Băng mới không nói nữa, cười với Nguyễn Tình Không khiến Vu Hữu Dư và Lâm Tiểu Niên thẹn thùng nhìn ra ngoài cửa.

Lúc đến ga, Lâm Tiểu Niên nói với Vu Hữu Dư: “Đã có kết quả của IELTS rồi? Sắp đi nước ngoài rồi, trước tiên phải chuẩn bị đơn xin học.”

Vu Hữu Dư im lặng một lúc nói: “Anh đã tính cả rồi, em đừng nói nữa, phiền phức!”

Cô nghĩ mình là người thế nào, những lời như thế lại bị cho là làm phiền anh nên cô không nói nữa, vui vẻ nghịch tay mình.

Vu Hữu Dư mang hành lý, đưa cô lên tàu, sau đó nói: “Về đến nhà gọi điện cho anh!”, rồi vội vàng vàng vàng đi mất.

Lâm Tiểu Niên không trả lời, thẫn thờ ngồi trên tàu.

Về đến nhà, Lâm Tiểu Niên cuối cùng cũng được tự do hoàn toàn. Hàng ngày cô đều lên mạng chơi trò chơi, xem sách, rồi lại xem tivi, không có việc gì thì xuống lầu đi bộ, ngày nào cũng rảnh rỗi như thế.

Mẹ cô sợ cô ở nhà nhiều đâm hư, nên kéo cô ra ngoài đi dạo cùng, vừa đi vừa dùng mọi cách để cô nói chuyện, muốn nghe cô nói về quá trình tiến triển với người con rể tương lai.

Nhưng Lâm Tiểu Niên đã phá hỏng mọi công sức của mẹ cô, một từ cô cũng không nói.

Vì cô không muốn nói, nên mẹ cô hỏi gì cũng trở nên vô ích, đành chuyển chủ đề: “Con xem Hoài Ninh nhà bác Kiều ấy, năm nay cũng đã dẫn bạn gái về nhà ra mắt rồi đó.”

Cô đoán sớm hay muộn gì cũng có ngày hôm nay, do đó buồn bã nói: “Dẫn thì dẫn, anh Hoài Ninh giỏi thể cơ mà, tìm một người bạn gái có gì là khó chứ.”

Mẹ cô nhìn thấy khuôn mặt buồn bã của cô, không hiểu: “Con yêu, con làm sao thế? Thái độ gì lạ vậy?”

Từ khi biết Kiều Hoài Ninh và Âu Dương Phi về đến thành phố Cát Nhĩ Tân, Lâm Tiểu Niên càng không muốn ra khỏi cửa. Bố mẹ đi làm, cô liền nhốt mình trong nhà rồi lên mạng. Ai gọi cũng không mở cửa.

Lúc muốn gặp lại không gặp được, lúc muốn trốn lại không trốn được.

Kiều Hoài Ninh vẫn đến.

Anh chọn đến vào sau bữa tối.

Cô dồn sức bình tĩnh tinh thần chào anh: “Âu Dương Phi không đi cùng anh à?”.

Nhắc đến Âu Dương Phi, mắt anh rất sáng: “Cô ấy ăn xong muốn đi ngủ, giống như chú heo con. Thật hết cách.”

Lâm Tiểu Niên im lặng một lúc, khi nghe anh kể về con heo con đó, cô cũng không muốn ngồi nói chuyện với anh.

Điện thoại của cô reo lên, cô nói xin lỗi, rồi vội chạy đi nhận điện thoại.

Cuộc điện thoại này nhất định là Vu Hữu Dư gọi, anh hỏi cô ăn cơm chưa, ăn cái gì, lại hỏi cô ở nhà làm gì. Cô mập mờ trả lời câu hỏi của anh.

Mẹ cô mang hoa quả ra phòng khách, nói chuyện với Kiều Hoài Ninh, không biết Kiều Hoài Ninh nói gì mà làm mẹ cô ngạc nhiên: “Trời ơi, Hoài Ninh, cháu giỏi thật.”

Lâm Tiểu Niên nhanh chóng bịt chặt tai nghe điện thoại, đi ra bên ngoài, cô không muốn Vu Hữu Dư nghe thấy tên của Kiều Hoài Ninh.

“Rùa con, em có nhớ anh chút xíu nào không...” Tai Lâm Tiểu Niên đột nhiên nghe tiếng thở dài, anh hỏi: “Kiều Hoài Ninh cũng đang ở đây à?”.

“Vâng.” Lâm Tiểu Niên nhẹ nhàng trả lời. Tiếp đó, một sự im lặng đáng sợ.

Ở đầu dây bên kia, một tiếng thở dài nào nề, giống như đã nín nhịn một thời gian dài nay bùng phát.

Vu Hữu Dư nói: “Lâm Tiểu Niên, anh đã nộp đơn học thạc sĩ ở trường Stanford rồi.”

Cô nhẹ nhàng ậm ừ, sau đó mới nhớ ra là phải lịch sự chúc mừng anh, nhưng, anh đã tắt máy.

Khai giảng. Lúc thấy Vu Hữu Dư, trong mắt anh thiếu đi sự ầm ập ngày thường, thêm vào đó chút nặng nề. Nhưng thấy Lâm Tiểu Niên, anh rất lạnh nhạt, trong sự lạnh nhạt ấy có cả một chút cô đơn, cô cảm thấy đã qua những ngày ầm ập, chỉ còn lại sự lạnh giá.

Anh cười, trang trọng gọi Lâm Tiểu Niên, sau đó lấy từ trong túi sách ra một thỏi sôcôla đưa cho cô: “Kỳ nghỉ đông vừa qua anh đi Ý, cố ý mua về cho em đó.”

Cô cảm thấy món quà đặc biệt này nhất định không rẻ, do dự có nên nhận hay không. Anh để sôcôla vào tay cô: “Con gái không phải thích ăn mấy thứ này sao? Nếu em không thích thì cho Thẩm Tam Nguyệt và Cát Ngôn.”

Cô đột nhiên cảm thấy anh rất lịch sự và khách sáo, nhưng có gì đó giả tạo, khiến cô cảm thấy khó hiểu, hoang mang với một đồng lý do không biết tại sao.

Cô đang muốn hỏi anh, kết quả của việc nộp đơn xin vào học đã có chưa, cụ thể là khi nào anh đi, hay là vẫn ở lại, cô sợ anh sẽ lại không vừa ý, nói cô phiền phức.

Sau khi thi xong IELTS, Vu Hữu Dư rất hiếm khi ở phòng tự học. Mặc dù ngày nào Lâm Tiểu Niên cũng ghé qua nhưng không nhìn thấy anh.

Thanh sôcôla Ý mà anh tặng vẫn đặt trên bàn học của cô. Mỗi ngày khi ngẩng đầu nhìn nó, cô không tránh khỏi buồn phiền.

Cô tự hỏi lòng mình, khi nào anh sẽ đi? Cô băn khoăn không biết có nên tặng anh quà lưu niệm không? Suy cho cùng, Vu công tử đối xử với cô cũng không bạc.

Cô thử gọi điện cho anh, anh nhận nhưng không lên tiếng.

Lâm Tiểu Niên giống như đứa trẻ làm sai chuyện, lắp bắp hỏi: “Sư huynh dạo này bận gì vậy?”.

Hình như anh đang giận, tắt điện thoại, không nghe cô nói hết. Lâm Tiểu Niên nhìn chăm chăm vào điện thoại mắng anh là đồ xấu xa, mắng một lúc vẫn chưa bõ tức, cô liền xóa số điện thoại của anh trong máy cô.

Lúc tâm trạng không tốt, Lâm Tiểu Niên tự mua ình một que kem, vừa đi vừa ăn.

Ăn và ăn, nhưng cảm thấy nuốt không trôi, cô nhớ lại tối hôm Quan Lan vu oan cô lấy ví tiền của cô ấy, ở sân trường, Vu Hữu Dư đi bộ cùng cô một đoạn. Sau đó, anh nói: “Anh có thể dùng tiền của em mời anh ăn kem không?”. Sau tối hôm đấy, cô đủ bình tĩnh để đối mặt với Quan Lan, Thẩm Tam Nguyệt, và đối diện với bản thân.

Lần đầu tiên, Lâm Tiểu Niên cảm thấy hình như bản thân mình đã làm sai gì đó, nhưng rốt cục sai ở đâu?

Vu công tử đang giận cô chẳng? Nhưng vì cái gì cơ chứ? Lẽ nào là vì lúc nghỉ hè anh gọi điện cho cô hỏi có nhớ anh không mà cô không trả lời?

Cô cũng có chút nhớ anh nhưng câu đó cô không thể nói thành lời được.

Rõ ràng là đầu mùa xuân, tại sao lại lạnh hơn cả mùa đông vậy nhỉ?

Lâm Tiểu Niên rút tay vào túi áo, vừa đi vừa đá sỏi trên đường, trong lòng thấy khó xử, lại có một chút gì đó không cam tâm. Chân cô đá mạnh, viên sỏi tròn lăn lông lốc ra xa, lăn lông lốc một lúc rồi dừng lại dưới một đôi giày thể thao màu xám đậm.

“Sư tỷ không nên đá sỏi để trút giận chứ?” Nhìn ngược qua ánh đèn, thấy rất rõ người đó chính là tiểu sư đệ, khuôn mặt mập mờ và ẩm ẩm.

Cô bối rối cười: “Đâu có, sư tỷ có giận đâu?”.

Tiểu sư đệ bĩu môi: “Vu sư huynh đang hẹn hò cùng với một cô gái đẹp khác ở quảng trường nhỏ của nhà phát triển tổ chất mà sư tỷ đại lượng như vậy sao?”.

Vu công tử hẹn hò với người khác!

Nghe được tin đấy, Lâm Tiểu Niên đứng bần thần, ngay lập tức nở một nụ cười: “Anh ấy hẹn hò thì có liên quan gì đến sư tỷ?”.

“Vu sư huynh là bạn trai của sư tỷ mà.” Tiểu sư đệ thấy không bình thường: “Lẽ nào...”.

“Không phải đâu.” Lâm Tiểu Niên hình như đang giận dữ, lạnh nhạt nói.

“Không phải cái gì?” Tiểu sư đệ gắng hỏi.

“Vu sư huynh từ trước đến giờ không phải là bạn trai của tỷ.” Cô nói rất bé, có gì đó tủi thân đến nỗi mà tiểu sư đệ không nghe rõ, chỉ cho rằng cô đang oán trách.

“Sư tỷ!” Tiểu sư đệ nhìn khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy trắng ấy, sắc mặt không được tự nhiên, mau chóng đưa tay đỡ cô.

Tiểu sư đệ thấy cánh tay mình đau nhói, tay của cậu bị người khác kẹp chặt.

“Hai người ở đây làm gì thế?” Vu Hữu Dư khuôn mặt tối sầm lại đứng ở bên cạnh cô, nhưng không nhìn cô, chỉ chăm chăm nhìn tiểu sư đệ.

Giọng nói khó chịu: “Tránh xa cô ấy ra.”

Lâm Tiểu Niên liếc nhìn cô gái trang điểm xinh đẹp đứng ở bên cạnh Vu công tử thấy rất ngạc nhiên. Một cô gái rất đẹp, cô ấy đã từng nhìn thấy nhiều người đẹp, nhưng những người có phong cách như thế này thì lại rất ít. Toàn thân cô gái ấy lộ rõ sự trong sạch, dường như không vương chút bụi trần nào.

Trong lòng cô băn khoăn, rồi chợt hiểu rõ, Vu Hữu Dư không thể bỏ qua người con gái ấy.

Cô bất giác dựa vào người của tiểu sư đệ, giọng của cô nhẹ nhàng nói: “Chúng ta đi nào, đừng làm phiền người khác.”

Tiểu sư đệ bật cười, kéo tay cô, gật đầu: “Đệ đã giữ được chỗ ở phòng đọc sách của thư viện rồi.”

“Lâm Tiểu Niên, hôm nay em dám đi...” Vu công tử thở gấp, trong mắt hình như có lửa, đến cả giọng cũng có cảm giác như muốn thiêu cháy người khác.

Cô sợ sự quan tâm ghê gớm và sự dịu dàng thái quá của anh, nên càng không dám dừng lại, kéo tiểu sư đệ chạy.

“Em còn chạy?” Vu Hữu Dư phẫn nộ, đuổi theo, từ đằng sau cô nắm được vạt áo của cô, tay kia lùa lên trước ngực cô để giữ cô.

Lâm Tiểu Niên trong lòng thấy không yên, quay đầu lại cắn vào vai anh một cái.

Cô nghe thấy tiếng mắng chửi của anh, sau đó cảm thấy dạ dày co thắt lại, chua chua cay cay nơi sống mũi, nước mắt bắt đầu trào ra.

Không phải vì tủi thân, cũng không phải vì tức giận, cũng không phải vì buồn bã, cô muốn khóc, vì khoảnh khắc ấy, trái tim cô đã mềm nhũn như nước biển mênh mông.

Gặp tình huống bất ngờ này, Vu Hữu Dư bối rối, không biết nên làm thế nào: “Lâm Tiểu Niên, em đừng khóc!”.

Cô vội vàng lau nước mắt, kiên cường ngẩng đầu nói với anh: “Em làm sao mà phải khóc?”.

Bởi vì bạn trai trên danh nghĩa của cô lại hẹn hò với người con gái khác cho nên cô muốn khóc? Bởi vì không cưỡng lại được sức mạnh của anh nên cô muốn khóc? Vì trước đây anh không để ý đến cô, mà bây giờ lại khiến cô có cảm giác anh vẫn còn rất quan tâm đến cô, cho nên cô muốn khóc?

Những điều đấy, đều không phải là ý muốn của cô à! Nhưng, tại sao một góc trái tim cô vẫn hồ hững như vậy?

“Chúng ta đi thôi.” Cô nắm lấy vạt áo của tiểu sư đệ, khề bước đi.

Vu Hữu Dư không chặn cô lại nữa, đứng trơ trơ nhìn hai người bọn họ đi xa.

Cô gái đứng bên cạnh hình như đã hiểu mọi chuyện liền cất tiếng hỏi: “Cô ấy là Lâm Tiểu Niên?”.

Vu Hữu Dư gật đầu: “Đúng! Việc theo đuổi này thật phiền phức chết đi được.”

Cô gái im lặng, nhưng nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh: “Chị lại không nghĩ như thế.”

Lâm Tiểu Niên không đi cùng với tiểu sư đệ đến thư viện, mà một mình đến phòng tự học, cô chán nản ngồi viết từ đơn cấp sáu.

Cát Ngôn tìm cô đi mượn sách tham khảo, hỏi cô một câu: “Gần đây không nhìn thấy cậu và Vu công tử đến phòng tự học?”.

Lâm Tiểu Niên phân tán tư tưởng viết một loạt những kí hiệu lên giấy, khề trả lời: “Anh ấy bận!”.

Quả thực Vu công tử rất bận, mười ngày nửa tháng cũng không gặp được một lần.

Lâm Tiểu Niên nghĩ, mọi người cuối cùng đi tìm việc chính đáng cho bản thân mình, không để ý nhiều đến chuyện hàng ngày của cô nữa. Hơn nữa, dựa vào cái gì quan tâm đến việc của cô chứ?

Thời tiết ẩm dần, nhưng Lâm Tiểu Niên cảm thấy lạnh hơn, mấy ngày rồi chân tay lạnh toát, cuối cùng cô cũng bị cảm.

Cô muốn rót một cốc nước nóng để uống thuốc, nhưng bình nước nóng không có nước. Cô bắt đầu nhớ lại lúc đầu khi Vu Hữu Dư làm bạn trai cô, đều giúp cô mang nước nóng đến, mặc dù nước nóng đấy là do bạn cùng phòng đun hộ.

Nghĩ lại, Vu công tử đối xử với cô cũng không tồi, khó tránh những lúc cô vương vấn nhớ lại giây phút bên anh.

Tối hôm đó, Tam Nguyệt trở về ký túc, thấy cô sốt rất cao, nhanh chóng đưa cô đến bệnh viện.

Tiêm thuốc giảm sốt, mua một ít thuốc, sau đó mới về ký túc.

Buổi sáng ngày thứ Hai, Cát Ngôn và Thẩm Tam Nguyệt cười giỡn cợt: “Nhớ Vu công tử thì đi tìm anh ấy đi, trong mơ cũng gọi tên người ta. Lâm Tiểu Niên cậu yêu đương đến mức như vậy sao?”.

Cô có lý do gì đi tìm anh? Lâm Tiểu Niên trèm chăn qua đầu rồi ngủ tiếp.

Mùa xuân năm ấy, toàn quốc lao đao với đại dịch SARS, toàn dân sợ hãi. Rất nhiều người nghe thấy hai chữ “cúm sốt”, đều nâng cao cảnh giác.

Lâm Tiểu Niên sốt rất lâu, ho rất nặng, nhà trường đành cách ly cô để theo dõi.

Vì bị cách ly theo dõi nên cô bị nhốt trong một căn phòng của nhà khách trong trường, cô ăn uống và sinh hoạt trong đây.

Tự do lớn nhất là mỗi chiều đều được xuống lầu đi bộ một tiếng.

Trên tivi hàng ngày đều thông báo Bắc Kinh có rất nhiều người bị nhiễm dịch, còn có nhiều người tử vong. Tóm lại, bầu không khí rất bí bách.

Đài phát thanh của trường thông báo đi thông báo lại tình trạng và dấu hiệu của bệnh, so với tình hình của cô cũng không khác là bao. Cô hiểu rằng căn bệnh này không thể chữa khỏi được, cho nên cô rất sợ không giữ được tính mạng của mình.

Mặc dù lúc nào Tam Nguyệt và Cát Ngôn cũng gọi điện an ủi cô, nhưng tinh thần cô ngày càng xuống dốc, thậm chí cô đã bắt đầu viết nhật ký cho bố mẹ, cho Kiều Hoài Ninh, cho Vu Hữu Dư.

Cô chết rồi, bọn họ sẽ đọc những suy nghĩ của cô trong những phút giây này. Bố mẹ là chỗ dựa vững chắc nhất trong tim cô, tất cả sức mạnh của cô đều từ họ mà có, cô nói kiệp sau vẫn muốn làm con gái của bọn họ để hạnh phúc, để vui vẻ!

Cô chết rồi, Kiều Hoài Ninh có đau khổ không? Cô chỉ muốn mình trực tiếp hỏi anh. Nhưng bây giờ cô vẫn không nghĩ được câu trả lời, vì không có dũng khí, cho nên mới hèn nhát như thế.

Đến Vu Hữu Dư, cô có rất nhiều lời muốn nói với anh, nhưng câu quan trọng nhất đó là: “Em sẽ nhớ anh!”

Lâm Tiểu Niên bần thần ở khu nhà đó mấy ngày. Hàng ngày ngoài việc xem tivi, thì đều nghĩ vớ nghĩ vẩn.

Lúc vào khu nhà đó ở gấp gấp quá, cô không mang theo sạc pin, điện thoại hết pin, nên rất ít liên lạc với bên ngoài. Hàng ngày cô chỉ nhìn thấy một người đó là bác sĩ của trường đến đo nhiệt độ và tiêm cho cô.

Bố mẹ của cô không biết chuyện cô bị cách ly, mấy ngày trước, nhân tiện lúc máy còn pin cô gọi điện cho bố mẹ, thông báo là cô vẫn bình an. Lúc đó, cô vẫn nhắc nhở bọn họ chú ý an toàn, ít đến những nơi có đông người.

Sau đó, cô nói với mẹ cô: “Nghỉ hè về nhà, con sẽ nấu ẹ một bữa thật ngon, mẹ ăn thức ăn do Tiểu Niên nấu, mẹ cũng sẽ tự hào con gái mẹ cũng không tồi mẹ nhỉ?”.

“Con bé ngốc này, làm sao mà suốt ngày chỉ nghĩ đến ăn?” Mẹ Lâm Tiểu Niên dường như cảm thấy con gái mình có gì đó rất lạ, nhưng không biểu lộ được thành lời.

Mẹ cô trách bố cô: “Chúng ta mất công đẻ ra một đứa con gái xinh đẹp và thông minh, vậy mà chả có chút nhu mì nào cả.” Bố cô phản đối: “Con gái vẫn mạnh mẽ hơn chúng ta.”

Sau khi Lâm Tiểu Niên bị cách ly, Tô Bắc Hải có đến thăm cô, mang cho cô một túi đồ ăn vặt: “Giữ lại để giết thời gian nhé!”.

“Tam Nguyệt và Cát Ngôn đã mua đủ cho em ăn một tháng rồi.” Cô buồn bã nói. Xem ra, mọi người đều nghĩ cô sẽ thường trú tại đây.

“Vậy em muốn gì? Anh đi mua.” Tính tình Tô Bắc Hải rất tốt, giọng nói rất ấm áp.

Lâm Tiểu Niên cười: “Ngày nào anh có thời gian, cùng với Tam Nguyệt đến thăm em là được rồi.”

Nói đến Tam Nguyệt, Tô Bắc Hải có vẻ bối rối, mặc dù không thật lòng thích Tam Nguyệt, nhưng cô ấy cũng đã từng là bạn gái của anh.

“Tam Nguyệt là một người con gái không tồi, anh phải giữ lấy cô ấy.” Lâm Tiểu Niên đã quên đi việc mình đang bị sốt, vui vẻ trở lại, vẫn muốn làm bà mối.

“Niên Niên, tâm tư của anh, em biết cả, em chỉ giả vờ hồ đồ không biết mà thôi.” Tô Bắc Hải trong lúc nói rất ít khi nhìn chăm chăm như thế.

Lâm Tiểu Niên cảm thấy ánh mắt của anh sắc lẹm, nhưng vẫn không quên khoe điểm tốt của Tam Nguyệt: “Tiểu Tam là người thật thà, con người rất lương thiện...”

“Quay về nghỉ đi, anh sẽ đến thăm em sau.” Cách hàng rào thép của khu nhà, dáng Tô Bắc Hải nhẹ nhàng rời đi.

Thời gian đó Vu Hữu Dư vì đưa chị dâu vợ anh năm về Hồng Kông nên không có mặt trong thành phố.

Lúc anh xem trên tivi thấy tin tức nghiêm trọng như thế, liền gọi điện cho Lâm Tiểu Niên, muốn hỏi xem cô có khỏe không. Nhưng gọi mấy lần, điện thoại tắt máy, anh có dự cảm không tốt liền gọi điện về ký túc xá của Lâm Tiểu Niên.

Quan Lan nhắc má, bối rối lo sợ, nên đã kể tỉ mỉ việc Lâm Tiểu Niên bị sốt, bị ho và đã bị cách ly như thế nào.

Vu Hữu Dư nghe xong bỗng cảm thấy trong lòng thất lại, không quan tâm đến việc chào tạm biệt chị dâu, anh liền mua vé quay trở lại Bắc Kinh. Lúc đó, trong lòng anh chỉ có một suy nghĩ: Lâm Tiểu Niên, em mà xảy ra chuyện gì, anh sẽ không tha cho em đâu!

Vu Hữu Dư vốn không nghĩ rằng, anh mới đi được mấy ngày, lúc về sao tất cả đều bị đảo lộn thế này.

Cả trường đã bị phong tỏa, tất cả học sinh và giáo viên nào không được phép tự do ra ngoài. Mặc dù anh cùng các giáo viên của Liên đoàn đi cửa sau, nhưng các thầy cô ở khu vực bảo vệ vẫn giữ anh lại, yêu cầu anh ghi tên, sau đó đo nhiệt độ, mới để anh đi.

Vì điện thoại hết pin, điện thoại trong nhà khách đang báo sửa, tạm thời không sử dụng được, có chuyện gì đều do Cát Ngôn và Tam Nguyệt dưới lầu của nhà khách nói vọng lên, cho nên, những ngày gần đây, tai Lâm Tiểu Niên rất nhạy cảm.

“Niên Niên! Tiểu Niên, Lâm Tiểu Niên! Tiểu Niên, Niên Niên!”.

Cô mở rèm cửa của nhà khách ra xem, đứng ở lầu dưới là Vu Hữu Dư.

Vu Hữu Dư ra rất nhiều mồ hôi, dùng hết sức la hét đến khản cả tiếng, rất nhiều người đã kéo rèm ra xem, lại còn không ít người ở lầu dưới cũng ra xem. Có người nhận ra Vu Hữu Dư bàn tán xì xào: “Nghe nói bạn gái của Vu sư huynh đang bị cách ly.”

Anh không nghe những lời đấy, chỉ chăm chăm tìm qua các rèm cửa khuôn mặt của Lâm Tiểu Niên. Giây phút nhìn thấy Lâm Tiểu Niên, anh vui đến tột cùng, những suy nghĩ vẩn vơ như đã tan biến hết.

Anh la to: “Xuống đây, chúng mình nói chuyện!”.

Nhưng Lâm Tiểu Niên lắc đầu. Lúc này, trong lòng cô rất cảm động, lặng lẽ nghĩ rằng: Nhìn thấy anh ấy thật vui!

Thấy dáng hình anh, cô cảm thấy cuộc đời này thật tươi đẹp, đột nhiên chính lúc này đây cô thấy cuộc sống tràn trề hy vọng.

Lần thứ hai nói “xuống đây”, giọng của anh cực kỳ mạnh mẽ, khiến cô có chút xiêu lòng.

Cô bưng tỉnh lấy lại tinh thần, xua tay, mím chặt môi nói: “Không!”. Cô cũng gượng gạo một chút, ai bảo anh lại có thái độ tồi tệ thế với cô!

“Xuống đây! Anh phải gặp em!” Anh đã không đủ kiên nhẫn nữa rồi.

“Vẫn chưa đến giờ ra ngoài!” Cô la to xuống dưới lầu.

Có thể dùng lực quá nhiều, giọng nói mềm mại ban đầu như bị nứt ra, khiến cổ họng ngứa ngáy và cô bắt đầu ho.

“Nếu em không xuống, anh sẽ trèo cửa sổ để lên!” Anh đang uy hiếp cô, cô cho rằng anh chỉ nói thế, chứ không làm. Nhưng một giây sau, anh đột nhiên cởi áo khoác ngoài ra, trèo lên cửa sổ.

Phòng của cô ở tầng ba, cách cũng không quá xa. Anh leo lên cũng rất nhanh, hai ba bước đã trèo lên, nhìn cô qua cửa sổ, mắt sáng rực lên.

Những người đứng dưới lầu cũng bắt đầu la hét và cổ vũ.

Lâm Tiểu Niên sợ anh gặp nguy hiểm, liền kéo rèm cửa sổ nhìn anh, sợ hãi nói với anh: “Anh đừng qua đây, sẽ bị lây SARS đấy!”.

Nhưng anh không quan tâm, nhún người nhảy một cái, đã nắm được vào mép cửa sổ, đứng ở trên điều hòa nắm chặt lấy tay cô.

Đã nửa tháng rồi anh không được gặp cô. Cô đã gầy đi nhiều, khuôn mặt xanh xao làm cho người khác cũng cảm thấy đau lòng.

“Tại sao đến bản thân cũng không chăm sóc nổi vậy.” Anh trách cô.

Lâm Tiểu Niên nghĩ rằng phải duy trì một khoảng cách với anh. Nhưng tiếc là bàn tay rắn chắc của anh nắm chặt tay làm cho cô không thể cử động.

Cô la lên: “Đừng động đấy, nguy hiểm lắm!”.

Nhưng anh không để ý, anh kéo cô gần sát mình hơn, dịu dàng nói: “Cuối cùng thì anh cũng đã biết nhớ một người là việc gì mà khùng khiếp nhất.”

Cô không hiểu rõ ý của anh lắm nhưng cô có thể nhìn rõ trong mắt anh sự quyết chí không thay đổi. Cô mỉm cười, lộ rõ cặp má lúm đồng tiền đáng yêu.

Anh một tay giữ khung cửa sổ rồi hôn cô. Bắt đầu rất nhẹ nhàng, sau đó cảm thấy vẫn chưa đủ, không đủ để bù đắp cho những ngày nhớ nhung, lo lắng, mãi mãi không đủ. Do đó, anh nhảy qua cửa sổ, ghì cô sát ngực anh, hôn cô say đắm.

Những người xem bên ngoài ngày càng đông, bên cạnh đó là tiếng la hét đầy thích thú. Vu Hữu Dư thuận tay kéo tấm rèm xuống, cách này tránh để mọi người nhìn thấy.

Lâm Tiểu Niên vì hành động bất ngờ của anh nên không thể nói rõ là niềm vui hay nỗi buồn. Rất lâu sau, dòng nước mắt nóng hổi đang thi nhau lăn xuống.

Vu công tử nâng mặt cô lên, uống trọn từng giọt chất lỏng đó.

Anh nói: “Làm bạn gái anh nhé!”.

Cô lắc đầu: “Không phải là anh có bạn gái mới rồi sao, rất đẹp lại rất có phong cách.”

“Đó là chị dâu, vợ anh năm của anh!” Anh vừa hôn cô vừa giải thích, sau đó lại nói: “Làm bạn gái anh nhé!”.

Cô đỏ mặt, gật đầu.

“Lần này là thật, không cho phép nuốt lời!” Anh dùng ngón trỏ của anh ngoắc vào ngón trỏ của cô: “Hứa nhé!”.

Sau khi đã hứa hẹn xong, cô nép vào lòng anh, khẽ mỉm cười.

Ở trong lòng anh rất lâu, cô mới chợt nhớ ra mình đang bị nghi là bệnh nhân, vội vàng xô mạnh Vu Hữu Dư ra xa. Cô đẩy quá mạnh, làm anh bị vấp, suýt chút nữa ngã xuống đất.

“Lại làm sao thế?” Vu Hữu Dư bắt đầu nghi ngờ số phận của mình: “Lại giở quẻ nữa rồi.”

“Em đang bị sốt, không muốn lây sang anh.” Khuôn mặt Lâm Tiểu Niên xuất hiện một màu hồng khác thường.

Lại một lần nữa anh ôm cô, ôm thật chặt, giống như đang dùng hết sức: “Đừng sợ, anh sẽ ở đây với em.”

Ai cũng biết là SARS sẽ lây nhiễm, với lại nếu bị lây nhiễm sẽ nguy cho tính mạng.

Thầy giáo tổng phụ trách Đoàn tức giận nhìn Vu Hữu Dư: “Em làm như thế, không phải là đang làm khó thầy hay sao? Nghĩ ra cách để em quay lại trường, cũng không thể yên ổn được? Rõ ràng em biết khu nhà đó là của học sinh bị cách ly, em lại còn trèo lên cửa sổ đó? Lâm Tiểu Niên là đối tượng đang bị theo dõi sát sao, em lại còn tiếp xúc với cô ấy, không muốn cách ly em cũng không được! Nếu có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn với em, hiệu trưởng và giáo viên chủ nhiệm sẽ ăn nói thế nào với bố mẹ em đây?”.

Vu Hữu Dư không để tâm đến lời thầy giáo tổng phụ trách Đoàn: “Thầy cũng cách ly em đi!”.

Đối với người hàng xóm mới chỉ cách một bức tường, cô cảm thấy rất áy náy. Cô nói: “Nhìn xem lại còn làm tổn thương mình nữa kìa!”.

Anh nhìn cô, hỏi một câu: “Nếu anh chết, em có cảm thấy hối tiếc không?”.

Nhắc đến chết, cô cảm thấy sợ hãi, mắt đỏ hoe, nước mắt trong khóe mắt rơi xuống: “Em chỉ muốn anh sống tốt, là một Vu công tử kiêu ngạo, tự hào, không sợ trời không sợ đất. Anh vẫn còn phải đi học ở đại học Stanford chứ!”.

“Thế còn em?” Anh hỏi.

Rõ ràng biết hy vọng là rất mong manh, rõ ràng biết là không thể, rõ ràng biết chỉ là lừa dối, nhưng cô vẫn muốn đối diện với bản thân một lần, bỏ hết những lo nghĩ, bỏ hết sự gượng gạo, cô nói: “Em sẽ đi cùng anh!”.

Đúng thế! Bây giờ, anh đang liều mạng mình để đi cùng với cô.

Số lượng người chết ngày càng tăng, nỗi sợ hãi mới càng nhiều.

Có lẽ thời gian bị cách ly lâu, cho nên trong lòng Lâm Tiểu Niên rất bình tĩnh.

Vào một buổi tối, cô hỏi Vu Hữu Dư cách một bức tường ngăn: “Anh có sợ không?”.

Cô cho rằng anh không nghe thấy, nhưng một lúc sau, anh mặc chiếc áo khoác đi qua gõ cửa: “Tĩnh dậy nói chuyện đi, dù sao cũng không ngủ được.”

Sau đó, anh ôm cô nằm trên giường, kể cô nghe những câu chuyện vui.

Cô nằm trên ngực anh liên tục cọ xát vào người anh, tìm chỗ mát mẻ trên da của anh truyền qua cho cô.

Anh nói: “Đừng cử động như thế, nếu không anh không khách khí đâu!”.

Cô chẳng thèm để ý đến anh, tiếp tục cọ xát và thấy vui. Ngay sau đó, anh giống như một con sư tử đói đang thôn tính con mồi, anh cắn môi cô, cắn cổ cô.

Cô nói: “Em sẽ không trách anh.”

Anh giúp cô kéo quần áo, cảm giác dục vọng bỗng dưng được áp chế, anh nói: “Sau này anh lấy em làm vợ rồi! Lúc đấy vẫn chưa muộn.”

Cô chui vào trong lòng anh, tìm một tư thế thoải mái, rồi ngủ thiếp đi.

Bị cách ly một tuần, Vu Hữu Dư căn bản chẳng có bất kỳ triệu chứng giống triệu chứng của căn bệnh nên bị mời ra khỏi nhà khách của trường.

Nhưng Lâm Tiểu Niên vẫn sốt, hơn nửa tháng rồi vẫn không có tiến triển gì, ho thì ngày càng nghiêm trọng.

Vu công tử lo sợ, liền bí mật mời lão trung y xem bệnh cho bố anh đến trường bắt mạch cho Lâm Tiểu Niên, lão trung y biết nhiều hiểu rộng, một lúc sau đã chuẩn đoán là sốt do cảm lạnh, liền kê cho cô hai thang thuốc Đông y.

Thuốc thì phải mời người khác đến Đồng Nhân Đường lấy về sắc, đun nóng, đóng thành một túi nhỏ giống túi đựng sữa, mỗi ngày trước khi uống phải hâm nóng lại.

Dây điện trong ký túc xá đều được thay thế, không đun được bằng ấm điện cho nên anh tìm Chu Hiểu Ủy mang thuốc đến phòng làm việc để đun.

Chu Hiểu Ủy ngạc nhiên cho rằng Vu công tử là nam nhi sẽ không biết làm gì, ban đầu nghĩ sẽ làm hộ, nhưng Vu Hữu Dư không cho phép: “Cảm ơn tiểu sư muội, anh sẽ tự đun!” Anh nói với Chu Hiểu Ủy rất khách sáo, lịch sự mà lạ lẫm, hoàn toàn không giống với việc đối xử với Lâm Tiểu Niên. Sự lạnh nhạt khiến trong lòng Chu Hiểu Ủy có chút thất vọng.

“Thuốc Đông y à, đắng lắm!” Lâm Tiểu Niên trách. “Em không uống.”

“Cứng đầu anh sẽ dứt cho em bây giờ.” Anh uy hiếp cô.

“Em sẽ nhanh khỏi thôi mà, thật đấy, sáng nay không thấy sốt nữa rồi!”

Vu Hữu Dư đổ thuốc vào miệng mình, sau đó hôn lên môi cô, thuốc từ miệng anh chảy từng giọt từng giọt vào miệng cô.

Anh nói: “Uống hết là tốt rồi! Ngoan.” Anh như đang dỗ dành một đứa trẻ bướng bỉnh là cô.

Lâm Tiểu Niên hoàn toàn không ngờ anh lại cho cô uống thuốc bằng cách này, mới uống được một ngụm, liền e thẹn cúi đầu xuống không dám nhìn anh rồi nói: “Em tự uống được!”

Vào lúc dịch SARS hoành hành, toàn trường nghỉ, Vu công tử đáng lẽ ra bị phân công đi thực tập, nhưng vì bệnh dịch nên đã hủy bỏ, vì vậy có thời gian rảnh anh liền tìm Lâm Tiểu Niên nói chuyện.

Thuốc của lão trung y rất có hiệu quả, sau khi uống ba ngày, các triệu chứng sốt của cô đã biến mất, sau khi đi bệnh viện kiểm tra, trường đã cho cô về ở ký túc.

Vì không phải lên lớp, thời gian nhàn rỗi, nên mọi người cùng đi đến sân chơi tá lả, chơi ba cây.

Lâm Tiểu Niên và Vu Hữu Dư một cặp, Cát Ngôn và Thẩm Tam Nguyệt một cặp, cặp nào thua sẽ phải mời đi ăn cơm, hoặc mời ăn hoa quả.

Tại thời điểm then chốt đó, hoa quả trong trường rất hiếm, các xe từ bên ngoài vào Bắc Kinh đều bị giới hạn, cho nên nhiều thực phẩm tươi sống không được vận chuyển vào trong. Nhưng chỗ Lâm Tiểu Niên chất đồng bao nhiêu, đương nhiên là Vu công tử mang từ nhà đến.

Mỗi lần Cát Ngôn và Thẩm Tam Nguyệt thua, không những không mời đi ăn, mà lại còn ăn không hoa quả của Lâm Tiểu Niên.

Lâm Tiểu Niên tức giận nói: “Hai người bọn cậu thật không biết xấu hổ!”

Nhưng Cát Ngôn và Thẩm Tam Nguyệt ung dung ăn: “Chúng ta có thể sẽ là nhà gái, ăn hoa quả Vu công tử mang đến có gì phải xấu hổ?”

Lâm Tiểu Niên không biết nói gì hơn, một thời gian khá dài, hai người đó cũng đều ăn không như vậy...

Những này vui vẻ kéo dài không được bao lâu, bỗng một ngày, Cát Ngôn không chơi cùng họ nữa. Thậm chí những ngày đó, cô uống rượu một mình trong phòng, uống hết chén này đến chén khác, sau đó đột nhiên bật khóc.

Thẩm Tam Nguyệt và Lâm Tiểu Niên căn bản không biết xảy ra chuyện gì, chỉ biết cố gắng khuyên cô.

Thẩm Tam Nguyệt là người có nhiều kinh nghiệm, nhìn thấy Cát Ngôn như thế, liền đoán: “80% là thất tình.”

Sao lại như thế được? Mấy ngày trước Cát Ngôn vẫn còn cùng chơi bài với Bành Hưng, cùng thi thắng thua với Vu Hữu Dư.

Bành Hưng liên tục khoe Cát Ngôn tốt, không quên thể hiện với Vu Hữu Dư: “Bạn gái của mình giỏi hơn bạn gái cậu nhiều, vừa xinh đẹp, lại còn thông minh, và điều đặc biệt là còn biết tự giúp chính mình nữa.” Giận quá Lâm Tiểu Niên suýt chút nữa tháo dép ném vào anh, Bành Hưng không cảm ơn cô lại còn cố ý nói như thế, dựa vào cái gì mà chê cô, đề cao bạn gái của anh ta lên cơ chứ?

“Bành sư huynh, người ấy của anh cũng tốt thật nhưng Hữu Dư cũng không để ý đến đâu.”

Nói xong, Lâm Tiểu Niên nở nụ cười nghi ngờ với Vu Hữu Dư: “Phải không?”

Bành Hưng bật cười vì ánh mắt đưa tình của anh, rồi bí mật ghé sát vào tai Cát Ngôn nói nhỏ cái gì đó. Khung cảnh lúc đó, đến cơn gió của mùa xuân cũng cảm nhận được hương vị của hạnh phúc.

Sau cái thời khắc hạnh phúc đó, tại sao có thể nói qua đi là qua đi được?

Lâm Tiểu Niên hỏi Bành Hưng, anh ngần ngại không muốn trả lời.

Vu Hữu Dư nói: “Mỗi người đều có quyền riêng tư. Cậu ấy không nói, em cũng đừng hỏi nhiều.”

Cho nên, việc liên quan đến Cát Ngôn, Lâm Tiểu Niên không nói một lời.

Vì mọi người không đánh bài nữa, nên Lâm Tiểu Niên cùng Vu Hữu Dư ra sân đi dạo.

Ngày nào cũng đều đi đến tối muộn, anh không muốn để cô về ký túc sớm, trước khi tắt đèn anh mới để cô về.

Một ngày khi về ký túc, cô đang muốn lên lầu, thì lại nghe thấy giọng của Quan Lan truyền lại từ phía đầu cầu thang: “Bây giờ phải làm sao? Trường học đã đóng cửa rồi, lại không được ra ngoài, việc này không thể để lâu được.”

“Anh đang nghĩ cách.” Giọng nói ở đầu dây bên kia là Bành Hưng.

Lâm Tiểu Niên nghe như sét đánh ngang tai, toàn thân cô run lên bần bật. Mặc dù cô đến hơn muộn, nhưng cũng đủ hiểu ra ý nghĩa lời nói của Quan Lan.

Cô nói: “Nếu dịch SARS không kết thúc, cái bụng của em sẽ bị lộ. Em không muốn bị xấu mặt ở trong trường.”

“Yên tâm, anh sẽ giải quyết.” Bành Hưng nói.

“Em biết người anh thích thật sự là Cát Ngôn...” Giọng Quan Lan rất đáng thương.

Rốt cục Bành Hưng có phải đàn ông nữa không: “Cát Ngôn là chuyện của trước kia, đừng nhắc đến cô ấy, xin em đấy. Đừng nhắc đến người con gái ấy trước mặt anh.”

Bọn họ cho rằng lúc này ngoài hành lang sẽ không còn người, nhưng họ đã lầm, vẫn còn cô, một chuyên gia về muộn.

Lâm Tiểu Niên ngã trên bậc thang lịch bạch, thật không may, lại nghe thấy tiếng của Vu Hữu Dư gọi ở dưới lầu: “Lâm Tiểu Niên, em tuổi rùa à? Trèo lên rồi cũng nên nhìn lại chứ.”

Thẩm Tam Nguyệt đứng ở trên lầu cười sung sướng, nói với anh: “Niên Niên nhà anh tuổi tuất, nói lại đi, cẩn thận không cô ấy cắn anh đấy.”

Lâm Tiểu Niên dồn hết sức vuốt ngực, cảm thấy cổ họng rất ngứa, cuối cùng cũng không chịu được đành ho bật thành tiếng.

Bành Hưng từ cửa cầu thang đi ra, đằng sau là Quan Lan.

Lâm Tiểu Niên coi như không thấy Quan Lan, quay đầu nhìn Bành Hưng nói: “Muộn thế này, anh vẫn ở đây à?”

Bành Hưng bối rối cười: “Qua đây tìm Quan Lan hỏi chút chuyện, bây giờ về đây.” Anh cho rằng cô chưa nghe thấy chuyện gì.

Cô thở dài một tiếng, nói với anh: “Vu Hữu Dư ở dưới lầu, anh giúp em nói với anh ấy, em về đến ký túc rồi.”

Lâm Tiểu Niên không nói với bất cứ ai chuyện tối hôm qua.

Đã mấy lần, Quan Lan và cô lên mạng, Quan Lan cố gắng tìm chủ đề để nói chuyện với cô, nhưng Lâm Tiểu Niên cố tình lẩn tránh. Sau đó, Lâm Tiểu Niên thấy mệt mỏi, cuối cùng cũng tức giận, cô nói: “Quan Lan, mình không muốn nói chuyện với cậu. Xin đừng làm phiền mình được không?”

Vì không thể chịu được, nên cô tiếp tục nói: “Trước đây mình cảm thấy cậu là một người hẹp hòi, không thích giao lưu, cho nên mới chỉ có vài người bạn, nhưng cuối cùng mình cũng phát hiện ra, bản chất thực sự của cậu. Cậu là người chỉ nghĩ cho riêng mình, tư tưởng rất xấu, không chính trực, không khoan dung, không lương thiện, cho nên mọi người mới tránh xa cậu. Mặc dù mỗi con người đều có một số khuyết điểm, đều phạm sai lầm, có những sai lầm có thể tha thứ được, nhưng có những sai lầm không thể tha thứ được.”

“Quan Lan cậu đã phạm sai lầm rất lớn, cho nên mình không thể tha thứ được! Cậu nói mình hẹp hòi cũng được, nói mình vô lý cũng được, mình thừa nhận tất cả. Nhưng mình muốn như thế, không muốn nói nhiều với cậu nữa. Cậu có biết đạo lý của người trong nhóm mình không? Mình và cậu không cùng thuộc một loại người, không thể hợp nhau, cho nên cậu hãy tự trọng, đừng làm phiền mình nữa. Nếu cậu thấy xấu hổ, có thể xin chuyển ra ngoài ký túc. Nếu cậu cảm thấy không thể đi được, thì tiếp tục ở lại, nhưng xin đừng so đo với bất kỳ ai! Mình rất thất vọng, thật sự rất thất vọng.”

Quan Lan vẫn muốn giải thích, nhưng bị đôi mắt giận dữ của Lâm Tiểu Niên chặn lại. Quan Lan mới nhận ra hóa ra Lâm Tiểu Niên hoàn toàn không dễ bắt nạt như cô tưởng.

Lâm Tiểu Niên không ngốc, cũng không chậm chạp. cô chỉ là đang ẩn mình, cố tình lẩn tránh.

Bành Hưng và Cát Ngôn tuyên bố chia tay, khiến Lâm Tiểu Niên càng ý thức cao hơn giá trị của Vu Hữu Dư.

Ngày Lễ Lao động gần đến, dịch SARS vẫn hoành hành ở một nửa đất nước Trung Quốc, trong trường vẫn chưa hết dịch.

Lâm Tiểu Niên nhận dịp hội sinh viên trường và hội chữ thập đỏ hợp tác tổ chức hoạt động nên cô được tấm thẻ thông hành đặc biệt của trường, có thể ra vào trường bất cứ lúc nào. Sau đó, cô cho Bành Hưng mượn giấy thông hành đó.

Những ngày đó, Lâm Tiểu Niên mua rất nhiều táo to, đường đỏ để ở ký túc xá, hơn nữa hàng ngày cô đều đun nước, thi thoảng lại còn đun nước đường để uống.

Thẩm Tam Nguyệt trêu cô: “Không phải thời kỳ kinh nguyệt, sao mà ăn bổ sung vitamin nhiều thế?”.

“Hữu Dư nói, con gái ăn nhiều táo với đường đỏ sẽ đẹp da.” Cô khẽ nhấp một ngụm nước đường.

“Lại là Hữu Dư, thật không thể chịu nổi!” Thẩm Tam Nguyệt chế giễu.

“Về cơ bản anh ấy cũng không chịu nổi!” Cô thì thầm.

Quan Lan xin lỗi Lâm Tiểu Niên, nhưng Lâm Tiểu Niên chỉ lạnh nhạt trả lời: “Không cần nói với mình, cậu nên nói với Cát Ngôn. Bỏ đi, với tính khí của Cát Ngôn, chỉ lo cô ấy không giữ được bình tĩnh, e rằng sẽ không bỏ qua cho cậu đâu, tốt nhất cậu đừng nói gì cả.”

Quan Lan vẫn muốn nói điều gì đó, nhưng Lâm Tiểu Niên không để ý, click vào trang web, hoàn toàn không chú ý đến sự tồn tại của cô. Vì bây giờ trong thế giới của Lâm Tiểu Niên không có người nào tên Quan Lan.

Thông báo nhập học của Vu Hữu Dư vẫn chưa có. Lâm Tiểu Niên lo lắng thay anh: “Anh đi hỏi đi, đã tháng Năm rồi đấy.”

Anh rất bình thản: “Lo cái gì? Không có cũng tốt, anh vẫn có thể ở lại trường. Chả lẽ em muốn anh đi sao?”.

Cô không nói gì. Anh đi rồi, cô không chịu được, nhưng không thể chỉ vì ước muốn của bản thân làm mất tiền đồ của anh. Trong lòng cô bắt đầu nảy sinh mâu thuẫn.

Vu Hữu Dư không chỉ một lần nhận được tờ giấy thông báo nhập học bằng tiếng Anh. Trong lòng anh cảm thấy bồn chồn, giống như trường đại học Stanford đang ở ngay trước mắt, phía trước là đám cỏ xanh rờn và mây trắng, những phong cảnh đặc sắc nổi tiếng mang phong cách nước ngoài, tất cả đều mê hoặc những người trẻ tuổi như anh.

Nhưng anh cũng đang cân nhắc nếu anh đi, Lâm Tiểu Niên sẽ có phản ứng gì? Anh sợ thời gian sẽ làm phai mờ tất cả, nếu không ở bên cạnh, liệu anh có thể giữ được vị trí trong lòng cô không?

Anh năm và chị dâu là ví dụ điển hình, hai người đã sai hơn mười năm, sau khi nhìn lại chỉ toàn những vết thương. Chị dâu nói: “Trong tình yêu, sợ nhất là sai lầm, cho dù chỉ trong một giây cũng sẽ thay đổi một con người.”

Trong lòng anh cảm thấy bất an, nhưng suốt ngày cô hỏi anh về giấy thông báo nhập học.

Anh phải làm sao bây giờ? Nói hết cho cô mọi chuyện, nói là anh đã nhận được giấy nhập học nhưng anh không muốn đi?

Cũng may bố mẹ anh là người dễ tính, anh nói về bố mẹ anh về suy nghĩ của mình, anh muốn ở trong nước học, họ cũng không hề phản đối.

Nhưng bố anh hoài nghi: “Có ẩn tình gì mà bố mẹ không biết phải không?”

Đương nhiên là anh không thể nói, anh có chút hồi hộp: “Bố mẹ cứ đợi đi ạ!”.

Giữa tháng Năm, Tô Bắc Hải sắp đi Canada, một đám bạn thân trốn ra ngoài trường, tụ tập trước cửa Toàn Tụ Đức, mở tiệc tiễn anh đi.

Tam Nguyệt ban đầu không muốn đi, sau đó Lâm Tiểu Niên và Cát Ngôn khuyên mãi mới chịu đi.

Lúc vịt quay được mang lên, Vu Hữu Dư nhanh tay, gấp miếng thịt vịt ngon nhất cho Lâm Tiểu Niên.

Tô Bắc Hải ngồi ngay đối diện, thấy rất rõ, cảm thấy rất buồn, anh gấp vài miếng nhỏ cho Tam Nguyệt, cười rồi nói: “Ăn nhiều vào nhé!”.

Từ khi chia tay đến bây giờ, sau một thời gian dài, tảng băng trong lòng của Tam Nguyệt đã tan chảy. Cô nhận ý tốt của anh, gật đầu thể hiện sự cảm ơn, sau đó bình tĩnh cầm đũa lên, chậm rãi ăn.

Vu Hữu Dư hình như rất vui, không ngừng khuyên Tô Bắc Hải cố gắng ăn thật nhiều: “Đến Canada rồi, muốn ăn món vịt quay này khó lắm đấy.”

Đám người ăn rất vui vẻ và náo nhiệt, cho đến khi cơm no rượu say, Lâm Tiểu Niên đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Lúc đi ra gặp Tô Bắc Hải, hình như anh cố tình đợi cô.

Tô Bắc Hải uống rượu cả buổi tối, mặt anh đỏ ửng lên, anh nói: “Anh sắp phải đi rồi.”

Lâm Tiểu Niên cười: “Chả lẽ không quay lại ư? Không sao, đợi sau này em có tiền, em sẽ đi Canada du lịch, nhân tiện thăm anh luôn.”

“Thật sự em sẽ đi chứ?” Tô Bắc Hải hỏi cô.

Cô ngẩn người: “Sư huynh, anh đã uống nhiều quá rồi.”

Anh lắc đầu, cười đau khổ: “Niên Niên, thật sự anh rất thích em.”

Lâm Tiểu Niên cúi đầu nhìn những mảng bụi bám trên giày, không dám ngẩng đầu lên.

Một lúc sau, anh nói: “Từ lâu anh đã biết anh không có hy vọng. Dù cho không có Kiều Hoài Ninh, em cũng sẽ chọn Vu Hữu Dư... Anh thật khâm phục Hữu Dư về dũng khí và thái độ với tình yêu, vì yêu một người mà cậu ấy có thể dũng cảm và nghĩa khí như thế.”

Lâm Tiểu Niên bối rối cười: “Chúng ta hình như ra ngoài hơi lâu rồi đấy?”. Cô muốn quay về, nhưng Tô Bắc Hải chặn lại.

Anh ôm cô và nói thì thầm: “Cho anh một phút nhé, được không? Chỉ một phút thôi.”

Cô không dám di chuyển, để anh chìm đắm mình trong giây phút mơ màng, cảm xúc sâu lắng.

“Hai người đang làm gì thế?!” Giọng của Vu Hữu Dư trầm xuống, đầy phẫn nộ, giống như một cơn bão sắp ập đến.

Anh thấy lạ sao Lâm Tiểu Niên đi vệ sinh lâu thế, nên ra tìm cô, không ngờ đã nhìn thấy cảnh tượng này.

Lâm Tiểu Niên muốn giải thích, nhưng miệng cô cứng lại.

Tô Bắc Hải thì ngược lại, bình tĩnh hơn nhiều, và nói: “Hữu Dư, trách mình đây này. Lâm Tiểu Niên không có lỗi gì cả.”

Vu Hữu Dư nhìn chằm chằm Tô Bắc Hải: “Hy vọng cậu mau đi Canada. Sau này không có chuyện gì thì đừng quay lại đây.” Nói xong lời Lâm Tiểu Niên ra cửa lớn của nhà hàng.

Tô Bắc Hải chỉ đứng chôn chân nhìn bóng họ dần dần khuất trong đêm, sau đó, thấy mọi vật trước mắt anh đều xa lạ. Cuối cùng, trong biển trời bao la này, anh vẫn là người cô đơn.

Phía sau anh, một giọng nói nhẹ nhàng cất lên: “Bắc Hải!”

Anh quay đầu lại nhìn, hóa ra là Tam Nguyệt.

“Muộn rồi, em phải về trường nên không tiện ngồi nói chuyện. Hơn nữa trường vẫn đang bị phong tỏa, em về trước nhé.” Tam Nguyệt nói.

“Anh tiễn em nhé!” Tô Bắc Hải đi theo Tam Nguyệt hai bước rồi dừng lại vì cô nói: “Không cần đâu, để em tự đi để chứng minh rằng em vẫn còn một chút dũng khí, có thể không nhớ người bạn trai cũ.”

Trong thâm tâm anh muốn nói với cô một câu: “Xin lỗi em!”

Vu Hữu Dư kéo Lâm Tiểu Niên ra khỏi Toàn Tự Đức, đi trên con đường ở phía trước cổng.

Anh đi trước, cô theo sau, giống như xếp hàng một, không dừng lại, cũng không nói gì.

Sau đó, anh đi nhanh hơn, khiến cô phải chạy theo sau.

Hôm nay, dáng hình yếu điệu của cô lộ rõ hơn, cô đi đôi giày cao gót, bước đi yếu điệu, cô kêu lên: “Hữu Dư, đi chậm thôi, chân em đau.”

Anh không để ý đến cô, đi vào khu phố cổ, tìm cửa hàng bán kéo.

Vu Hữu Dư cho rằng cô sẽ đi cùng anh, không thèm quay đầu lại xem, tận khi đến cửa hàng bán kéo, mới phát hiện ra, không thấy bóng dáng Lâm Tiểu Niên ở đâu?

Anh cảm thấy sốt ruột, mọi tức giận trong anh đã biến mất, thay vào đó là sự lo lắng: “Cô ấy sao đang đi cùng lại biến mất đâu rồi?”

Anh rút điện thoại ra, gọi điện cho cô, nhưng lại nghe giọng của Cát Ngôn: “Cô ấy không phải đi cùng anh ra ngoài sao? Cô ấy quên mang theo điện thoại...”

Vu Hữu Dư chưa từng cảm thấy xấu hổ như thế, anh hét lên giữa đường đông người: “Lâm Tiểu Niên, Tiểu Niên, Niên Niên!”

Lâm Tiểu Niên vì không đi được nữa, nên đã dừng lại một lúc để xoa mắt cá chân, một lúc sau, cô ngồi trên một tảng đá nhỏ bên kia đường ăn kẹo hồ lô, nghe thấy giọng của Vu Hữu Dư, mau chóng cúi đầu xuống. Cô không muốn bị anh phát hiện, sau đó tiếp tục đi theo anh trên đường.

Bất chợt anh nhìn thấy cô, liền quay lại. Cô cứ cho rằng anh sẽ tức giận, sẽ mắng cô, nhưng anh lại không nói gì, còn quay lại ôm cô, giữa dòng người đông nghịt, anh ôm cô thật chặt.

“Anh cứ nghĩ em đi mất rồi!”

Lâm Tiểu Niên nghĩ đến việc mình vừa cố ý trốn anh nên thẹn thùng lắc đầu.

Trên suốt dọc đường về trường, anh luôn nắm chặt tay cô.

Cô hỏi: “Giấy nhập học của trường Stanford anh đã nhận được chưa? Em đã hỏi hộ anh rồi, giấy nhập học đã gửi từ lâu rồi mà.”

Anh cười, gật đầu: “Anh nhận được rồi.”

Lâm Tiểu Niên im lặng, từ từ rút tay về, nói: “VẬY, KHI NÀO ANH ĐI?”

“Em muốn anh đi vậy sao?” Anh lặng lẽ nói.

“Không phải.” Cô cười: “Em nghĩ anh phải đi để tìm hiểu mọi thứ ở đó trước, sau này, các sư đệ, sư muội sang đó cũng sẽ đơn giản thuận tiện hơn.”

Anh nghe trong câu nói của cô có một kẻ hở: Các sư đệ và sư muội, trong đó không có cô. Xem ra, cô không nghĩ đến việc du học, hoặc là không nghĩ đến việc ở cùng anh mãi mãi...

“Anh đi Mỹ rồi, em có nhớ anh không?” Anh hỏi cô. Chỉ là hỏi dò thôi, vì anh chưa hề nghĩ đến câu trả lời thật lòng của cô. Cô nhìn xung quanh, lẩn tránh trả lời câu hỏi của anh.

Nhưng lần này, cô không che dấu cảm xúc của mình, không nói mập mờ mà khẳng định: “Có!”

Câu trả lời của cô khiến Vu Hữu Dư ngẩn người ra vài giây.

Một lần nữa anh nắm chặt tay cô, nói: “Lâm Tiểu Niên, anh đã quyết định ở lại Bắc Kinh học nghiên cứu sinh, không đi đâu hết, để tránh lúc em nhớ anh lại không gặp được anh.”

Câu nói của anh, khiến Lâm Tiểu Niên ngây người ra một lúc.

Mùa xuân năm nay, vì dịch SARS, họ đã lỡ mất một khoảng thời gian đẹp đẽ, nhưng vô tình nảy nở một tình yêu rất đẹp.

Đương nhiên, chính vì có tình yêu nên mới gặp những trắc trở trong tương lai.

34. Chương 34

Khi ấy, nếu cô biết được tất cả những điều này, cô sẽ không động lòng trước một người con trai khác.

Khi ấy, nếu cô biết rằng đợi chờ là thử thách, cô nhất định sẽ kiên trì đến cùng.

Khi ấy, nếu cô biết rằng đau khổ chính là sự rèn luyện, cô nhất định sẽ chịu đựng nó.

Khi ấy, cô đã tuyệt vọng nên mới sà vào vòng tay ấm áp của một người con trai khác.

Khi ấy, bất luận có làm thế nào cũng không thể quay lại được nữa...

Việc đóng cửa trường học là việc của tháng Sáu, nhưng bệnh SARS vẫn chưa hoàn toàn bị tiêu diệt, các địa điểm công cộng dường như không một bóng người. Vu Hữu Dư đưa Lâm Tiểu Niên đi dạo thành phố Bắc Kinh, hai người bắt đầu đi từ Hoàng Thành ra vùng ngoại ô. Lâm Tiểu Niên lần đầu tiên được hiểu một cách khái quát về thành cổ Bắc Kinh. Thành phố này cũng trở lên có ý nghĩa với một người không phải là Kiều Hoài Ninh.

Tháng Bảy, Vu Hữu Dư nhận được giấy thông báo nhập học lớp nghiên cứu sinh của trường đại học Quảng Châu.

Nếu tương lai không xảy ra chuyện gì, họ sẽ cùng nhau đi như thế, cũng có thể coi là mãn nguyện rồi.

Nghỉ hè, Lâm Tiểu Niên không về thành phố Cáp Nhĩ Tân, mà cô xin phép bố mẹ, cùng một nhóm bạn học đi núi Trường Bạch. Đương nhiên, Vu Hữu Dư cũng có mặt trong đó.

Mọi người trèo đèo lội suối, vừa đi vừa chơi, họ đều cảm thấy rất vui, sớm quên căn bệnh SARS, vừa đưa nó lên chín tầng mây.

Hôm đó, vốn định đi Thiên Trì, nhưng Lâm Tiểu Niên nhận được một cuộc điện thoại bất ngờ. Cô rất bất ngờ khi Âu Dương Phi gọi điện cho cô, ở đầu dây bên kia, giọng Âu Dương Phi có vẻ giận dữ, nhưng rất buồn bã: “Hoài Ninh bệnh rồi, em mau đến thăm anh ấy đi!”

“Chị là bạn gái của anh Hoài Ninh, anh ấy ốm chị nên chăm sóc cho anh ấy. Tại sao em phải đi thăm?” Lâm Tiểu Niên trả lời một cách lạnh nhạt: “Thật sự xin lỗi, em đang ở núi Trường Bạch, bây giờ chưa về ngay được.”

Âu Dương Phi không nói thêm gì nữa, tắt điện thoại luôn. Lâm Tiểu Niên đắn đo suy nghĩ, hình như có chuyện gì đó bất thường.

Vu Hữu Dư ở ngoài cửa gọi cô: “Rùa con chậm chạp đi thôi. Mọi người đang đợi em đấy!”

Cô cầm ba lô đưa cho Vu Hữu Dư: “Còn gọi em là rùa con chậm chạp lần nữa, em sẽ giận anh đấy Hảo Đa Ngư!” Lúc đó, đang thịnh hành một món ăn vặt có tên là “Hảo Đa Ngư”, Vu công tử đã từng mua qua cho cô ăn, cô trêu anh “Rõ ràng là họ Vu, lại còn gọi là Hữu Dư, rất giống cái tên “Hảo Đa Ngư”.”

“Còn gọi là “Hảo Đa Ngư nữa là anh hôn đấy!”. Lời đe dọa ấy có vẻ hiệu quả, làm cho Lâm Tiểu Niên im lặng, lặng lẽ đi theo anh đến Thiên Trì.

Giữa đường, tim Lâm Tiểu Niên đập nhanh một cách bất thường, đuôi mắt giật giật như sắp có chuyện xảy ra. Lúc mọi người dừng nghỉ ngơi, cô gọi điện cho Hoài Ninh, muốn hỏi xem tình hình anh ấy thế nào rồi? Nhưng chỉ nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo, không thấy anh nhấc máy.

Đến buổi chiều, Kiều Hoài Ninh gọi điện lại cho cô: “Niên Niên, em tìm anh à?”. Giọng nói này không giống giọng người bị bệnh mà?

“Không có gì.” Cô mím môi, tiếp tục nói: “Em đang ở núi Trường Bạch, lúc về sẽ mua mang cho anh ít đồ nhé?”

Anh cười và nói: “Không cần đâu.” Như vậy chắc không còn gì để nói nữa rồi.

“VẬY...em tắt máy nhé.”

“Ừ!” Đến hôm nay, tình cảm hai mươi năm chỉ còn đọng lại một chữ ừ.

Cô nghi ngờ, tại sao ban đầu mình lại thích Kiều Hoài Ninh? Lẽ nào vì anh là thanh mai trúc mã của cô?

Nghĩ đi nghĩ lại chỉ cảm thấy rất hỗn loạn, giống như nước tương đặc dính. Xem ra, Vu công tử gọi cô là Tiểu Niên Hồ [1] cũng không sai.

[1] Niên hồ: có nghĩa là dính như keo – ND

Ở đầu dây bên kia. Kiều Hoài Ninh ra rất nhiều mồ hôi, mùa hè ở Bắc Kinh thật nóng.

Thật ra anh có rất nhiều chuyện muốn nói với cô, nhưng một câu cũng không nói thành lời.

Anh tựa mình vào chiếc ghế sofa, từ từ ngửa đầu về đằng sau hít một hơi, khẽ nhắm mắt lại, cảm thấy rất mệt mỏi.

Âu Dương Phi bước vào căn phòng vừa mới thuê, nói với Kiều Hoài Ninh:

“Lát nữa, người của quỹ hội sẽ qua đây, bây giờ anh vẫn chưa thể nghỉ ngơi được rồi.”

Từ núi Trường Bạch về, Lâm Tiểu Niên về nhà vài ngày, sau đó lại vội vàng lên trường, chuẩn bị cho cuộc thi Tiếng Anh cấp sáu.

Vu Hữu Dư cả ngày nhàn rỗi, ở lại phòng tự học với cô, thi thoảng mua ít đồ ăn vặt, lai rai với chai nước trà, nói những lời âu yếm ngọt ngào cho cô nghe, dù thế nào cũng được coi là rất thoải mái.

Vu công tử nói: “Nghỉ hè anh đã hi sinh như thế này vì em rồi, nghỉ đông em phải bù lại cho anh nhé.”

Lâm Tiểu Niên không hiểu ý của anh hỏi lại: “Bù lại như thế nào?”.

“Đồ ngốc, nghỉ đông năm nay em ở Bắc Kinh cùng anh nhé!”.

“Năm nay ở Bắc Kinh à? Bố mẹ em sẽ cho em một trận mất!” Cô lắc đầu nguây nguẩy.

Một nhu cầu nhỏ nhoi thôi mà cũng không đáp ứng được à?” Anh tỏ ra vẻ đáng thương.

Thấy những ngày qua anh rất vất vả rồi, cô cũng không đành nói: “Hay là để em hỏi bố mẹ xem có thể về muộn vài ngày không?”.

“Hỏi đi, hỏi đi, bố mẹ thời nay rất thoải mái mà, sẽ không có gì bất hợp lý cả!” Anh đưa điện thoại cho cô, giục cô gọi.

Cô trừng mắt lên nhìn anh một cái: “Anh làm sao thế? Nghỉ hè vẫn chưa hết, bây giờ đã bàn chuyện nghỉ đông?”.

Anh ngượng ngùng, tiếc nuối nói: “Hết kì nghỉ này phải nhớ gọi đấy nhé.”

Kết thúc kì nghỉ hè, lại bắt đầu kì học mới, Vu Hữu Dư đã chuyển đến học tại trường đại học Quảng Châu. Kiều Hoài Ninh đã thi đỗ, tiếp tục học tiến sĩ tại trường đại học quản lý Bắc Kinh. Âu Dương Phi cũng là nghiên cứu sinh ở trường đại học Bắc Kinh.

Quan Lan chuyển ra ngoài, sống ở một phòng trong một căn hộ bình dân, phòng của cô có tám người. Ở phòng cũ trong kí túc xá có người mới chuyển đến, nhưng mọi người đều đã rất quen, đó là Nguyễn Tình Không. Bình thường mười lần thì tám chín lần cô ấy không về phòng, cô ấy ở ngoài cùng với Tiết sư huynh từ lâu rồi.

Dường như mọi thứ đã thay đổi, nhưng có vẻ không có gì thay đổi.

Vu công tử sợ mình ở cách xa trường, không thể chăm sóc cho Lâm Tiểu Niên được nên đưa ra ý kiến: “Hay là chúng ta cùng thuê một phòng sống cùng nhé? Ở bên ngoài không có người quản lý, muốn ngủ lúc nào thì ngủ, muốn dậy lúc nào thì dậy, có thể lên mạng chơi trò chơi thâu đêm suốt sáng, không bị hạn chế.”

Ý kiến này có phải là cảm dỗ không, nhưng lần đầu tiên một Lâm Tiểu Niên hỏi rất sâu xa: “Chúng ta? Em và anh?”

Vu công tử gạt đầu từ tốn, dường như chỉ đợi một câu nói của cô là lập tức hành động như bình thường.

Lâm Tiểu Niên suy nghĩ một lúc, cô kiên quyết nói: “Không được!”.

Vu công tử lộ rõ sự thất vọng, nhưng vẫn tin tưởng: “Chúng ta sống cùng nhau không còn là chuyện sớm muộn nữa mà.”

“Muộn vẫn còn hơn sớm!” Lâm Tiểu Niên tính không rõ ràng, nhưng cũng có suy nghĩ riêng của bản thân: “Ngộ nhớ sau này anh không lấy em, không phải anh lợi hơn hay sao?”.

“Lâm Tiểu Niên, em dám không lấy anh? Lòng dũng cảm cũng lớn đấy, xem anh trị em thế nào.” Vu Hữu Dư đuổi theo cô, hôn tới tấp, một lúc sau mới dừng lại. Vu công tử ôm cô và nói: “Để em một mình ở đại học Chiết Giang, anh không yên tâm. Hay là hôm nào đó chúng ta làm giấy đăng ký kết hôn nhé?”.

Cô suýt phì cười: “Chúng ta mới bao nhiêu tuổi? Nghe buồn cười quá.”

Vu Hữu Dư nghiêm giọng: “Anh rất nghiêm túc đó!”.

Cô biết anh nói nghiêm túc, nhưng cảm thấy rất mơ hồ, có cái gì xảy ra quá nhanh, quá vội vàng, cô thực sự chỉ muốn nằm gọn trong lòng ngực ấm áp của anh, cùng nhau đi đến nơi cùng trời cuối đất.

Nhưng cuộc đời không yên ả trôi, phẳng lặng trôi đi, cô không dám hứa trước với anh điều gì.

Cô muốn được nằm gọn trong lòng anh, dùng bàn tay nhỏ nhắn của mình vẽ lên trên bộ ngực rắn chắc của anh, vẽ đi vẽ lại ba chữ.

Vu Hữu Dư mãn nguyện và cười, đưa đôi môi nóng bỏng về phía tai cô và nói: “Anh cũng yêu em!”.

Một tình yêu rất trần tục nhưng thật đơn giản.

Học kì mới bắt đầu, Đoàn Thanh niên trường Chiết Giang yêu cầu hội sinh viên tổ chức hoạt động hiến tủy. Lâm Tiểu Niên trong lúc lập kế hoạch cho chương trình đã hỏi Chu Hiểu Uy: “Hiến tủy có tác dụng gì?”.

Chu Hiểu Uy đưa tờ tuyên truyền cho cô xem: “Hiến tủy sẽ cứu sống những người mắc bệnh máu trắng.”

Tờ tuyên truyền này là do Hội chữ thập đỏ liên kết hợp tác với hội sinh viên trường Bắc Kinh, trên tờ tuyên truyền có một bức ảnh, Lâm Tiểu Niên vô tình nhìn thấy, đột nhiên mắt mờ đi.

35. Chương 35

Lâm Tiểu Niên ngồi ở quán trà Đình Vân nhâm nhi một cốc hồng trà, cô nhẹ nhẹ cúi đầu, những sợi tóc dày rủ xuống che khuất khuôn mặt cô. Cô vén tóc rất tự nhiên, nhưng không muốn lau những giọt nước bên khóe mắt.

Âu Dương Phi vội vàng vàng chạy tới, ngồi đối diện với cô, đôi mắt lộ ra sợ khó hiểu: “Ít khi thấy em chủ động tìm chị!”.

Lâm Tiểu Niên khẽ hé miệng, nhưng cuối cùng cũng không nói được câu gì, chỉ lịch sự yêu cầu phục vụ mang cho Âu Dương Phi một cốc trà Bích Loa Xuân nóng.

Âu Dương Phi ngồi xuống, cố giữ bình tĩnh, từ từ bắt đầu, kể lại câu chuyện Lâm Tiểu Niên chưa hề biết.

Năm Lâm Tiểu Niên bắt đầu lên đại học, người Kiều Hoài Ninh xuất hiện đốm ban đỏ li ti, đi bệnh viện khám, người ta chuẩn đoán bị bệnh máu trắng mãn tính. Lúc đó, bác sĩ nói anh ấy chỉ sống được khoảng năm năm nữa...

Vì thế, mùa hè năm Lâm Tiểu Niên đến Bắc Kinh, một câu nói của bác sĩ, đã khiến cho tất cả mơ ước của Kiều Hoài Ninh bị tan vỡ, vĩnh viễn không còn tồn tại nữa.

Kiều Hoài Ninh giống như người mất hồn, anh ngẩng mặt lên trời hét: “Tại sao? Tại sao?”.

Âu Dương Phi dừng lại một lúc, hít một hơi tiếp tục nói: “Có những lúc, nhìn anh ấy suy sụp tinh thần như thế, chị không chịu nổi, khuyên anh ấy nghỉ thoáng ra một chút, nhân lúc còn có cơ hội, hãy cùng Lâm Tiểu Niên em, người bạn thanh mai trúc mã xây dựng một tình yêu.” Cô vừa nói vừa nhìn Lâm Tiểu Niên.

Lâm Tiểu Niên như người mất hồn, một con người trần trụi hiện rõ trước mắt Âu Dương Phi, Âu Dương Phi tỉ mỉ quan sát cô.

“Chị thật sự không hiểu, cũng không nghĩ thông Kiều Hoài Ninh...luôn miệng nói cô em gái bảo bối không hiểu chuyện đẩy lại là em.”

Lâm Tiểu Niên cúi đầu xuống, không nói gì, yên lặng nghe Âu Dương Phi nói tiếp.

Đó là lần đầu tiên Âu Dương Phi nhìn thấy Kiều Hoài Ninh khóc, và đó cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy một người con trai khóc nhiều như vậy.

Cũng trong lần đó, cuối cùng cô cũng hiểu được câu: “Đàn ông không dễ rơi lệ, chỉ là chưa chạm đến tận cùng nỗi đau mà thôi.”

Cái gì nên đến cũng đã đến rồi, vội vã có, bình tĩnh cũng có.

Cuộc điện thoại sau gọi đến sau khi Lâm Tiểu Niên đến Bắc Kinh, lúc nói: “Em là Lâm Tiểu Niên.” Kiều Hoài Ninh bất chấp đau đớn của bản thân mình, chỉ muốn nhìn thấy cô

Do đó, cả ngày, khi nói chuyện với các bạn trong hội sinh viên, anh thường nhắc ai xinh đẹp bằng Niên Niên? Ai có thể đáng yêu hơn Niên Niên?

Bọn họ liền hỏi Niên Niên là ai, anh không biết phải trả lời như thế nào, khuôn mặt đỏ ửng và lắp bắp nói: “Em gái của mình.”

Có người con trai nào khi nhắc đến em gái của mình lại đỏ mặt? Cho nên mọi người đều biết thanh mai trúc mã Lâm Tiểu Niên của Kiều Hoài Ninh đã đến Bắc Kinh, mọi người rất hiếu kỳ với Lâm Tiểu Niên, người con gái mà Kiều Hoài Ninh, nhân tài của trường Bắc Kinh yêu mến rất cực là người như thế nào?

Âu Dương Phi kiếm cớ đi cùng Kiều Hoài Ninh đến trường đại học Chiết Giang, chỉ muốn xem xem Lâm Tiểu Niên rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Trên đường từ trường Chiết Giang về trường Bắc Kinh, cô nói với Kiều Hoài Ninh: “Cô em gái của anh nhất định đang yêu anh, một tình yêu đã đến mức vô phương cứu chữa rồi.”

Nghe cô nói, Kiều Hoài Ninh im lặng đầy lo lắng, anh nói: “Cô ấy chỉ là em gái của anh thôi!”. Ai cũng biết anh đang nói dối.

Âu Dương Phi ngẩng đầu, khuôn mặt đau khổ: “Lâm Tiểu Niên, em còn nhớ sinh nhật trước của anh ấy không? Hay là qua lâu rồi, em đã quên. Chị muốn nói với em, chiếc bánh sinh nhật em mua, anh ấy nhìn rất lâu nhưng không ăn.”

“Hôm đó anh ấy nói với chị: “Tiểu Phi, em nói xem anh còn cơ hội để yêu một người, mang lại cho họ hạnh phúc nữa không?”. Lúc đó, chị rất ngạc nhiên, sau này cũng đã hiểu ý của anh ấy. Hóa ra là anh ấy sợ, sợ không thể cùng em đi hết chặng đường còn lại.”

“Anh ấy nói: “Tiểu Phi, em giúp anh nhé, anh cần một chiến hữu!”. Chị vốn nghĩ mình sẽ lắc đầu, nhưng sau đó không hiểu trời xui đất khiến thế nào chị lại đồng ý, dù cho chỉ là đứng bên cạnh anh ấy, chị nghĩ, đó cũng là hạnh phúc mà chị cầu mong cũng không có được.”

Vì Lâm Tiểu Niên, Kiều Hoài Ninh trốn viện ra ngoài, không quan tâm đến tình hình sức khỏe của bản thân, lại còn đến sân vận động Vạn Diệp tham gia thi bóng rổ, anh nói: “Anh không đi Niên Niên sẽ thất vọng.”

Vạn bất đắc dĩ, Âu Dương Phi chỉ có thể bỏ học, mang thuốc đến trường đại học Chiết Giang cho Kiều Hoài Ninh. Khi trận đấu kết thúc anh nói với Âu Dương Phi: “Có lẽ nào Niên Niên đã có người yêu rồi không?”.

Anh có chút hài lòng và bồn thần, là vui mừng, nhưng cũng là tuyệt vọng.

Anh nói: “Anh chỉ cần đứng bên cạnh Niên Niên nhìn cô ấy vui vẻ là đủ rồi.”

Kiều Hoài Ninh mua cho Lâm Tiểu Niên chiếc MP3, nhưng không dám nói là tự mình mua, đành nhờ Âu Dương Phi nghĩ cách, làm sao tặng cô để cô nhận là anh thấy yên tâm. Anh hết lòng suy nghĩ cho cô, thậm chí còn để ý từng chi tiết nhỏ nhất.

Mỗi lần Lâm Tiểu Niên gọi điện muốn anh làm gì. Anh đều cố gắng hoàn thành yêu cầu của cô.

Anh chăm sóc cô rất cẩn thận, chỉ vì muốn cô hạnh phúc. Ít ra phải hạnh phúc hơn anh.

Mùa xuân năm ấy, vì phải nằm viện nên Kiều Hoài Ninh không thể về Cáp Nhĩ Tân ăn Tết được, nhưng vẫn nhờ Âu Dương Phi giúp anh nói dối Lâm Tiểu Niên, rằng anh không thể về quê vì phải đến nhà Âu Dương Phi đón Tết. Anh chỉ muốn Lâm Tiểu Niên yên tâm về nhà ăn Tết.

Nhưng Tết năm ấy anh có phần không yên tâm, anh vừa truyền dịch, vừa dịch văn bản Tiếng Anh. Âu Dương Phi hỏi anh tại sao phải liều mạng như thế, anh nói: “Niên Niên muốn mua một chiếc điện thoại, anh dịch những thứ này muốn kiếm ít tiền cho cô ấy.”

Âu Dương Phi có vẻ tức giận bất bình. Cô dừng lại một lúc, uống một ngụm trà, chột cấn vào đôi môi khô của mình. Sau đó, cô ngẩng đầu, lạnh lùng cười: “Có một lần, em nhảy xuống sông Côn Ngọc cứu người, toàn thân rét cứng rồi sốt cao, dọa Kiều Hoài Ninh một trận. Anh ấy thức liền mấy ngày đêm, tìm các tài liệu về giám sát.”

“Lúc đó, tình hình của anh ấy thật tồi tệ. Nướu chảy máu, sụt cân nhanh. Sau này cả trường biết bệnh tình của anh, đều giục anh vào trạm y tế của trường. Nhưng anh ấy cũng không quan tâm đến tính mạng mình, nhiều lần trốn đi thăm em. Sau đó, chị cãi nhau với anh ấy, nhắc nhở anh ấy làm như thế có thể hại bản thân và cũng không thể đem lại hạnh phúc cho em. Anh ấy mới nghĩ đến bản thân...”

Kiều Hoài Ninh đã cố gắng khống chế bản thân không được đi tìm Lâm Tiểu Niên, tình cảm của anh Âu Dương Phi đều nhận thấy, nó đang hiện hữu trong mắt anh, đau khổ và đắng cay.

Cô nghe thấy anh tự nói một mình rằng: “Niên Niên, anh nhớ em!”. Cô không còn cách nào ngoài việc khuyên anh ấy quên đi.

Có một hôm, đôi mắt đỏ hoe nhìn Âu Dương Phi và nói: “Lúc anh rời khỏi thế giới này, cô ấy có thể tìm thấy hạnh phúc của mình không?”. Cô đành gật đầu cho anh yên tâm.

Lúc đấy, anh thở dài một cái, mỉm cười dặn dò cô: “Nếu đến lúc Niên Niên trách anh tại sao không nói cho cô ấy biết căn bệnh này, em hãy thay anh giải thích cho cô ấy hiểu. Đừng để cô ấy nhớ anh, tốt nhất là bảo cô ấy quên anh đi.” Trong anh đầy mâu thuẫn, hy vọng Lâm Tiểu Niên có thể quên anh, nhưng cũng hy vọng Lâm Tiểu Niên mãi mãi nhớ đến anh.

Lâm Tiểu Niên có bạn trai rồi, cuối cùng cũng đã tìm được hạnh phúc của mình. Lúc cô rụt rè tuyên bố trước mặt anh, trong lòng Kiều Hoài Ninh không vui, anh chúc phúc cho Vu Hữu Dư, nhưng cũng ghen tỵ với Vu Hữu Dư. Đột nhiên, anh ân hận về việc lùi bước của mình.

Ngày đó từ trong vườn bách thảo trở về, một mình anh ở ký túc xá buồn bã rất lâu. Anh nguyện vì bản thân mình một lần quên đi mọi thứ mà tiếp tục yêu cô. Sau đó, khi rời khỏi thế giới này muốn cô phải nhớ anh cả đời.

Nhưng ngày thứ hai, anh quyết định thay đổi cách suy nghĩ trước đó, anh nghĩ: Niên Niên vui là tốt rồi, ngoài ra không cần gì cả.

Lúc đầu, bác sĩ không cho anh tham gia trận chung kết bóng rổ. Nhưng anh nói với bác sĩ rằng: “Tôi sẽ không vận động mạnh, chỉ ra sân đi hai vòng tượng trưng thôi, tuyệt đối không làm mình mệt.”

“Anh ấy đảm bảo với bác sĩ như thế.” Khóe mắt Âu Dương Phi vài giọt lệ lăn xuống, nhưng vẫn mỉm cười nhìn Lâm Tiểu Niên: “Anh ấy vẫn vì em, vì Vu Hữu Dư đến xem trận đấu. Nhưng bệnh của anh ấy không có cách nào không chế được, chính vì thế chỉ chạy hai vòng thôi là đã kiệt sức. Ngày hôm đó khi trận đấu kết thúc, lần đầu tiên anh ấy ngất trên sân bóng, trong lúc ngã xuống bất ngờ gọi tên em. Một thời gian dài sau đó, anh ấy không vào viện nữa. Mùa xuân năm nay, anh ấy không để bố mẹ nghỉ ngơi, dành miễn cưỡng về nhà một chuyến, anh ấy muốn tìm em nói chuyện, nhưng em lại trốn anh ấy, anh ấy tự trách mình và nói: “Niên Niên có lẽ đã ghét anh...Nhưng như thế cũng tốt, để sau này khỏi phải nhớ nhung, lo lắng.”

“Sau Tết, hình như anh ấy đã thống nhất được suy nghĩ của mình, ép buộc bản thân không làm phiền em và Vu Hữu Dư. Sau này, anh ấy xin trường thành lập ngân hàng hiến tủy ở vườn trường. Tổ chức này chỉ giúp đỡ những người mắc bệnh máu trắng tìm tủy phù hợp để hồi phục sức khỏe. Nhưng không ngờ gặp phải căn bệnh SARS cho nên hoạt động của ngân hàng tủy cũng trở lên vô ích.”

“Hoài Ninh anh ấy rất cố gắng để thực hiện công việc này, nhưng sức khỏe của anh ấy ngày càng xấu đi, đã nhiều lần phát bệnh nặng. Chị sợ anh ấy không ổn, nên gọi điện cho em, hy vọng em có thể khuyên anh ấy. Nhưng giờ em đã có bạn trai rồi, cầu xin em có tác dụng gì đâu? Hơn nữa, anh ấy không muốn cho em biết bệnh tình của anh ấy.”

Lâm Tiểu Niên nắm chặt tờ giấy ăn, không động đậy, giống như đang mơ một giấc mơ dài.

Trên khuôn mặt Âu Dương Phi dường như vẫn đang cố gắng van nài: “Lâm Tiểu Niên, em hãy đi thăm Hoài Ninh đi, chỉ có như thế anh ấy mới vui vẻ trở lại, cho dù chị phải van xin em, chị cũng đồng ý.”

Xem ra trên thế giới này có rất nhiều người trở nên ngốc nghếch vì tình yêu.

Lâm Tiểu Niên dường như đang ở trạng thái mơ mơ hồ hồ, cô không dám thở, sợ có sự dao động, sẽ khiến giấc mơ biến mất, sau đó mọi thứ sẽ không bao giờ trở lại.

Cô không tin Âu Dương Phi, trái tim cô dường như đang bị thôi miên. Cô ấy đang bịa chuyện, chỉ là lừa lấy nước mắt của cô mà thôi.

Nhưng, trong đầu cô xuất hiện những kỷ niệm ngày thơ bé, tất cả khiến cô không thể không tin.

“Kiều Hoài Ninh, anh thật ngốc!” Chỉ vì Lâm Tiểu Niên này sao? Chẳng lẽ không phải là ngốc sao?

Âu Dương cũng thế, không phải càng ngốc sao? Trên thế giới này vì có những kẻ ngốc như họ, mới có tình yêu làm cảm động lòng người như vậy...

36. Chương 36

Lâm Tiểu Niên cũng không nhớ mình rời khỏi quán trà đó như thế nào, và đến trường Bắc Kinh bằng cách nào, cô cũng không nhớ tìm thấy Kiều Hoài Ninh như thế nào.

Cô không nhớ gì cả cô chỉ nhớ những suy nghĩ trong tim mình: “Hy vọng anh ấy vẫn ở một nơi nào đó đợi cô.”

Kiều Hoài Ninh đang đứng trên sân bóng rổ, ngăn người nhìn sân bóng trống không.

Lâm Tiểu Niên đứng ở phía xa nhìn anh. Chiếc bóng cao cao của anh nhô lên trông rất cô đơn, ánh sáng mùa hè rất mạnh, che phủ cả người anh, như đắm thẳng vào mắt cô. Sau đó, nước mắt từng giọt từng giọt từ từ lăn xuống.

Kiều Hoài Ninh quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Tiểu Niên liền cảm thấy hoảng hốt, anh cho rằng đó là ảo giác. Vài giây sau, anh mới đi về phía cô.

“Làm sao vậy? Khóc cái gì vậy?” Anh lau nước mắt cho cô

Lâm Tiểu Niên không nhịn được, lao vào lòng anh, òa khóc: “Anh Hoài Ninh!”.

Kiều Hoài Ninh có chút căng thẳng, chau mày, đôi tay không biết phải đặt ở đâu, đành nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô: “Có phải em đang cãi nhau với Vu Hữu Dư không? Cho nên mới tìm đến người nhà để tâm sự.”

Cô không nói nên lời chỉ có thể lắc đầu.

“Niên Niên đừng khóc! Anh mời em đi ăn kem ốc quế nhé.” Đường như những lời từ thuở bé có thể an ủi được cô.

Cô sụt sùi, suýt nữa thì cắn vào môi và nói: “Em muốn vị vani!”.

Nhưng bất kể là vị sôcôla hay vị vani, cô đều ăn hết. Cô chăm chú nhìn Kiều Hoài Ninh mà ngẩn người ra.

Kiều Hoài Ninh cuối cùng cũng phát hiện cô có chút bất thường, cẩn thận nhắc: “Ăn đi, kẹo kem chảy hết bây giờ.”

Lâm Tiểu Niên nhanh chóng ngẩng cao đầu, chỉ sợ ánh mắt để lộ sự đau khổ và suy sụp. Do đó, cô nhanh chóng đưa que kem đang chảy vào miệng, sau đó không ngẩng đầu, giả vờ lau nơi khóe miệng.

Điệu bộ ăn uống của Kiều Hoài Ninh rất lịch sự, vừa ăn vừa hỏi Lâm Tiểu Niên: “Không định nói với anh là em và Vu Hữu Dư làm sao à?”.

Lâm Tiểu Niên cố gắng tìm lại được giọng điệu của mình: “Em ghét ai lừa em!”.

Câu nói ấy làm Kiều Hoài Lâm ngây người, anh miễn cưỡng nở một nụ cười: “Lừa dối cũng có khi là có thiện ý. Chỉ cần anh ấy không có ác ý với em, thì nên tha thứ.”

Lâm Tiểu Niên nhìn thẳng vào Kiều Hoài Ninh, nếu không nhìn anh như vậy, cô sẽ không có dũng khí để nói: “Anh có lừa em không anh Ninh?” Một tiếng anh Ninh, khiến cô tổn thất bao sức lực mới nói ra được.

Anh đặt tay trước ngực, thật thà nhìn cô và nói: “Anh không lừa em.”

Lâm Tiểu Niên chậm rãi ngồi thẳng lên, hít một hơi thật sâu, một lúc sau mới bình tĩnh trở lại.

Anh không những lừa cô mà còn muốn lừa cô cả đời.

Nhưng đối diện với Kiều Hoài Ninh như thế này, sao cô có thể vạch trần được đây?

Lúc ra khỏi trường đại học Bắc Kinh, Lâm Tiểu Niên lại nhìn thấy Âu Dương Phi. Âu Dương Phi đi về phía Kiều Hoài Ninh, ngậm ra hiệu gì đó với Lâm Tiểu Niên, ý muốn hỏi Lâm Tiểu Niên đã nói gì với Kiều Hoài Ninh.

Lâm Tiểu Niên buồn bã lắc đầu. Anh ấy một giọt nước mắt cũng không lộ, cô ấy còn có thể nói gì được đây?

Tình tiết đau thương này trong phim và tiểu thuyết thường thấy: Nam diễn viên chính yêu nữ diễn viên chính, sau này biết mình mắc bệnh nan y, sợ không thể làm nữ diễn viên chính hạnh phúc, cho nên xa lánh cô, muốn làm cho cô trở nên đau khổ. Nhưng nhân vật nữ chính ấy vô tình biết được bí mật của nhân vật nam, cho nên càng làm nhân vật nam đau khổ, thề nguyện chết cũng không từ bỏ. Cuối cùng, dần dần cảm hóa được tình yêu vĩ đại, nhân vật nam hồi phục một cách thần kỳ, và chung sống hạnh phúc với nhân vật nữ cả đời.

Hạnh phúc... Lâm Tiểu Niên đã khát khao và mơ ước có được hạnh phúc như vậy. Nhưng có thành sự thật không, đó vẫn là một điều rất xa vời.

Tối về đến ký túc xá, Lâm Tiểu Niên đã mệt phờ.

Thẩm Tam Nguyệt lo lắng nhìn cô: “Cậu làm sao đấy sao mệt đến nông nỗi này?”.

Lâm Tiểu Niên không biết nên trả lời thế nào, chỉ có thể cười sảo nhào, không chút biểu cảm.

Cát Ngôn dường như chưa hiểu tâm trạng của một kẻ thất tình, gơ hộp bia cho Lâm Tiểu Niên: “Đến đây, mình mời cậu hai cốc, phải biết tận hưởng những điều thú vị trên đời này chứ...”

Lâm Tiểu Niên uống hết một cốc, dường như vẫn chưa thể hết cơn khát, cô nhìn thùng bia của Cát Ngôn ở dưới giường và nói: “Hay là hôm nay chúng ta uống thi nhé, xem ai uống nhiều hơn ai?”

Cát Ngôn đương nhiên không chịu thua: “Đến đây, đến đây! Tiểu Niên, hôm nay mình thấy cậu rất khác!”

Hai người không quan tâm đến sự khuyển ngăn của Thẩm Tam Nguyệt, uống hết cốc này đến cốc khác, không ai nhường ai, một lát sau, trên bàn chất một đống lon không.

Uống xong, Cát Ngôn bật khóc, Lâm Tiểu Niên nhìn chằm chằm không nói gì. Sau đó Lâm Tiểu Niên cố gắng không khóc theo Cát Ngôn. Cô vỗ vai Cát Ngôn, sụt sịt nói: “Con người trên thế giới này, không ai giống ai, ai cũng có một nỗi đau riêng, chỉ là nỗi đau ấy, chúng ta không nhận thấy mà thôi...”

Một lúc sau, Cát Ngôn không khóc nữa, nhưng Lâm Tiểu Niên lại òa khóc, bên cạnh Thẩm Tam Nguyệt đang lau nước mắt cho cô.

Say cũng say rồi, khóc cũng đã khóc rồi, sáng hôm sau tỉnh dậy, thời gian vẫn không hề thay đổi, ngày mới lại đến.

Lâm Tiểu Niên nằm trên giường, dụi đôi mắt của mình, tự giác nhắc nhở mình: Phải kiên cường!

Lâm Tiểu Niên lại bỏ tiết của “Diệt Tuyệt sư thái”! Trần Hàm gọi điện cho cô: “Cô Diệt Tuyệt rất giận, lại còn có sinh viên dám công khai trốn tiết, cô tuyên bố rằng kỳ học này cậu sẽ không qua đâu!”

Nghe xong, Lâm Tiểu Niên khẽ chau mày: “Mình quên không xin nghỉ, cậu nói với cô giúp mình một tiếng nhé.”

Cả buổi sáng cô đến hai bệnh viện, thậm chí còn tìm các chuyên gia của bệnh viện.

Vị bác sĩ nhìn cô bé xinh đẹp này có chút hoài nghi, ngó ra đằng sau cô nói: “Cháu đi một mình à?”

Lâm Tiểu Niên khẳng định gật đầu, hỏi: “Một mình không thể đến đây được sao ạ?”

Vị bác sĩ hơi đỏ mặt nói: “Đương nhiên là được.”

Vị bác sĩ thấy hiếm khi bệnh nhân nào như cô, bước vào không nói mình khó chịu ở đâu, mà đầu tiên thao thao bất tuyệt hỏi bệnh máu trắng có biểu hiện như thế nào, nên chú ý ăn cái gì, có chữa khỏi không, bình thường bệnh nhân có thể sống được bao nhiêu năm...

Bác sĩ tò mò nhìn cô: “Tốn nhiều tiền như thế, cháu chỉ đến hỏi những thứ này sao?”

“Đương nhiên không phải thế ạ!” Lâm Tiểu Niên mở túi sách, lấy ra một chồng tài liệu, lật từng trang từng trang cho bác sĩ xem: “Cái này là cháu lấy từ trên mạng, có một số không hiểu rõ, muốn nhờ bác giúp cháu.”

Vị bác sĩ ngạc nhiên nhìn đôi mắt của cô: “Không phải cháu mắc bệnh máu trắng chứ?”

Cô lắc đầu, buồn bã nói: “Ngược lại, cháu hy vọng người mắc bệnh là cháu!”

Vì thế, vị bác sĩ nhân hậu, từ tốn nói: “Có thời gian đến nhà bác, bác sẽ giảng giải tỉ mỉ, cận thận những thắc mắc của cháu.”

Lâm Tiểu Niên rất bận, bận vì phải xây dựng hoạt động hiến tủy cho hội sinh viên, bận vì đến bệnh viện, bận vì đến thăm Kiều Hoài Ninh, bận vì phải lên lớp, mượn vở chép bài... Cô bận đến hồ đồ, bận đến kiệt sức, bận đến mức quên luôn cả Vu Hữu Dư.

Đến khi Vu công tử gọi điện tìm cô, trách cô, cô mới nghĩ ra, hóa ra đã lâu lắm rồi không nhìn thấy anh, không nghe thấy giọng anh, những thứ mờ nhạt ấy có một chút gợi nhớ.

Vu công tử nói: “Lâm Tiểu Niên, sao em không trả lời tin nhắn của anh, cũng không nhận điện thoại của anh, nếu cứ thế này anh sẽ bắt em sống cùng anh đó.”

Lâm Tiểu Niên la lên một tiếng: “Mấy ngày không gặp, em nghĩ rằng anh đã trưởng thành lên nhiều, không ngờ anh vẫn là một tên vô lại như thế.”

Vu Hữu Dư bị cô mắng, không tức giận mà bật cười: “Tên vô lại này mời em đi ăn, có được vinh hạnh đón tiếp không đây?”.

Bận cả buổi chiều, dạ dày của cô đã trống rỗng. Nhưng nhìn đồng bài tập trên tay, cuối cùng cô cũng thở dài một tiếng và nói: “Em không đói, gần đây đang giảm béo, anh đi một mình nhé!”.

Anh bĩu môi: “Thật sự không ăn sao? Nhưng lần trước em đã hẹn đi ăn tại một quán rẻ tên là Tiểu Lưu Hoàn Tử rồi mà.”

Cô nuốt nước bọt, nghĩ đến ngày mai phải bỏ tiết đi thăm Kiều Hoài Ninh. Trước tiên phải nộp trước bài tập của ngày mai, do đó kiềm chế không nghĩ đến sức hấp dẫn của các món ăn đó nữa nói: “Mấy hôm nay em không ăn Hoàn Tử.” Cô nói dối.

Vu Hữu Dư có chút thất vọng, nhưng vẫn vui vẻ nói: “Thôi được rồi, nếu Niên Niên của anh không thích để dịp khác vậy.”

“Vâng, nếu có sáng kiến mới, lần sau nhất định em sẽ đi!” Lâm Tiểu Niên miễn cưỡng.

37. Chương 37

Kiều Hoài Ninh căng trán hỏi: “Niên Niên, mấy ngày nay em nhàn rồi thể, sao toàn chạy đến trường Bắc Kinh vậy?”.

Lâm Tiểu Niên bĩu môi, thở dài: “Người ta tâm trạng không tốt, tìm anh để giải tỏa, chả lẽ không được sao? Nghe giọng anh như đang ghét em ấy nhỉ.”

Kiều Hoài Ninh vuốt mái tóc đen mềm mại của cô, đột nhiên dừng tay, từ từ thu tay lại: “Cái bộ dạng này còn không thừa nhận đang cãi nhau với Vu Hữu Dư sao?”.

Cô buông cánh tay, nói tiếp câu của anh: “Vâng cãi nhau, anh bảo tiếp theo em phải làm gì đây?”.

Kiều Hoài Ninh thật thà nói: “Xin lỗi!”.

“Không phải lỗi của anh.” Lâm Tiểu Niên lè lưỡi, kéo Kiều Hoài Ninh đi: “Chúng ta đừng nhắc đến chuyện này nữa, mất hứng. Chỉ bằng anh đưa em đi tham quan các lớp học của trường anh, nghe nói có rất nhiều giáo sư nổi tiếng, có lẽ gặp may, em sẽ có thể gặp một hoặc hai người trong số đó thì sao?”

Trường Bắc Kinh rất nổi tiếng, từ ký túc của nghiên cứu sinh đến phòng làm việc đi bộ mất hai mươi phút.

Đi đến nửa đường, Lâm Tiểu Niên kêu nóng, Kiều Hoài Ninh dùng tay làm quạt, quạt cho cô, vừa quạt vừa nhắc cô: “Sau này, đi ra ngoài trời nắng phải nhớ đội mũ tránh nắng nhé.” Câu nói này giống như sau này anh sẽ không bên cạnh cô nữa, đang dằn dò việc sau này lại cho cô.

Lâm Tiểu Niên nghe, trong lòng ầm ục, không nhịn được liền nói vắn lại một câu: “Nếu anh không nhìn em, em sẽ không đội.”

Kiều Hoài Ninh bật cười: “Hình như em đội mũ chỉ để anh nhìn thôi phải không?”.

Anh càng cười điềm tĩnh như thế, cô càng thấy buồn thay anh: “Kiều Hoài Ninh, tại sao anh lại không nổi giận?”.

Anh giật mình vài giây, lại trở lại khuôn mặt điềm tĩnh, vui vẻ nói: “Anh còn có cái gì tốt cơ chứ?”. Đúng rồi, tính mạng anh ấy sắp mất nữa, tức giận còn có ích gì cơ chứ?

Lâm Tiểu Niên dừng lại, kéo anh dừng lại, ngồi nghỉ trên ghế trong sân trường.

“Đột nhiên lại muốn uống hồng trà lạnh.” Cô buột miệng nói.

Kiều Hoài Ninh nhận thấy biểu hiện bất thường của cô, cười và nói: “Anh đi mua.”

Lâm Tiểu Niên gật đầu, sau đó lại lắc đầu, ra vẻ bộ mặt khó coi, tranh đứng dậy và nói: “Đề em mua.”

Khi Lâm Tiểu Niên đi mua nước hồng trà lạnh và đồ ăn vặt về, Kiều Hoài Ninh đã không còn ở đó nữa.

Lâm Tiểu Niên thần người đứng chôn chân ở nơi hai người vừa ngồi, đột nhiên cô phát hiện trên mặt đất có vài giọt máu.

Cô nhắc điện thoại gọi cho anh, hỏi: “Sao không thấy anh đâu vậy?”.

Kiều Hoài Ninh trấn tĩnh một lúc, nói nhỏ: “Giáo sư tìm anh có việc gấp, nên không thể đợi em được. Anh đi trước, lúc nữa em tự về trường Chiết Giang nhé. Hôm nay anh bận lắm.”

Sau khi tắt máy, Lâm Tiểu Niên lo lắng đi quanh sân trường Bắc Kinh, hai người con gái đi qua cô, một người nói: “Anh chàng đẹp trai lúc nãy tên gì ấy nhỉ? Ở khoa nào vậy?”.

Người kia hỏi: “Ai cơ?”.

“Cái người đột nhiên chảy máu mũi, rồi bỏ chạy ấy.”

“Trong hội sinh viên...”

Mặc dù môn học của Vu Hữu Dư rất nhiều, nhưng anh vẫn cố gắng sắp xếp thời gian về trường Chiết Giang. Không còn cách nào khác, bởi vì bạn gái ở đây mà.

Anh từ giảng đường tìm đến phòng tự học, lại từ ký túc đến thư viện, tất cả những nơi có thể tìm đều đã tìm đến, nhưng anh vẫn không thấy dấu vết nào của Lâm Tiểu Niên.

Anh lẩm bẩm: “Có thể chạy đi đâu được nhỉ?”. Anh biết bình thường cô đều tuân theo khuôn mẫu ba điểm đến trong cuộc sống, không có chuyện gì sẽ không ra khỏi cổng trường. Bây giờ không tìm được cô, trong lòng anh tự nhiên cảm thấy rất lo lắng.

May mắn vẫn còn điện thoại, anh bấm số điện thoại của cô, nhưng không có ai nhắc máy.

Vu Hữu Dư càng lo lắng hơn, đi tìm Cát Ngôn và Thẩm Tam Nguyệt, có thể bọn họ sẽ biết Lâm Tiểu Niên ở đâu.

Cát Ngôn và Thẩm Tam Nguyệt đang học trong phòng tự học chuẩn bị cho kỳ thi cấp sáu, Vu Hữu Dư hỏi Lâm Tiểu Niên đi đâu bọn họ đều không biết.

“Tiểu Niên lẽ ra phải lên lớp, buổi sáng đi cùng với chúng tôi ra khỏi cửa.”

“Không đến trường Chiết Giang? Gần đây cũng không nói ra ngoài làm gì.”

“Điện thoại cũng mang theo mà.”

“Đợi một lát nữa đi, chắc cô ấy sắp về rồi!”.

Thế là đã đợi hết một ngày.

Buổi trưa, Vu Hữu Dư mời Cát Ngôn và Thẩm Tam Nguyệt đi ăn cơm, Lâm Tiểu Niên vẫn chưa quay lại; đến tối lại mời bọn họ đi ăn cơm tối, Lâm Tiểu Niên vẫn chưa về.

Vu công tử thật sự rất sốt ruột, liên tiếp bấm số điện thoại của Lâm Tiểu Niên. Cuối cùng điện thoại của anh cũng hết pin, đổi sang của Cát Ngôn tiếp tục gọi, gọi đến lúc điện thoại của Lâm Tiểu Niên tắt máy.

Vu công tử đi lang thang trong sân trường đại học Chiết Giang, nói với Cát Ngôn: “Cô ấy có thể đi đâu được chứ?”.

Nhìn dáng vẻ sốt ruột của anh, Thẩm Tam Nguyệt nhanh chóng an ủi: “Hay là điện thoại để trong túi sách, không nghe thấy. Có thể bây giờ cô ấy đang về trường đó.”

Cát Ngôn cũng khuyên anh: “Đừng sốt ruột, một người sống sờ sờ như thế, sao có thể mất tích được?”.

Vu công tử giậm chân giậm dứ: “Đợi em về nhất định anh sẽ dạy cho em một bài học, đúng là đồ ngốc!”.

Nhưng, anh có thể đành lòng “dạy cho cô một bài học” không?

Lúc Lâm Tiểu Niên về đến ký túc, trăng đã lên cao, đã hơn chín giờ tối. Ánh điện ở trong giảng đường chói sáng bất thường, phản chiếu xuống giữa sân trường, cả sân sáng rực như ban ngày.

Cát Ngôn và Thắm Tam Nguyệt đã về đến ký túc, chỉ còn lại Vu Hữu Dư một mình lang thang trên sân trường.

Ánh đèn chiếu xuống, bóng anh cao lớn, kéo dài lê thê một dáng vẻ an nhàn và bất cần. Ở phía xa anh đã nhìn thấy Lâm Tiểu Niên, đang cúi đầu lững thững bước đi. Anh đứng giữa ánh đèn sáng chói, nhìn Lâm Tiểu Niên từ từ bước vào cổng trường.

Nhiều ngày không gặp, cô dường như đã gầy đi rất nhiều, bóng cô trong màn đêm mảnh mai gầy yếu hơn nhiều.

Thấy anh đứng bên cạnh cột đèn, Lâm Tiểu Niên thấy hoài nghi, mơ hồ, sợ hãi kêu lên một tiếng: “Hữu Dư, là anh à?”.

Tất cả mọi lo lắng của anh đều tan biến, cùng với sự mảnh mai của cô là giọng nói dịu dàng, khiến cho ý nghĩ điên cuồng vừa nảy của anh cũng tiêu tan.

Vu Hữu Dư tiến lên vài bước, nắm chặt lấy đôi vai cô: “Em đi đâu?”.

Lâm Tiểu Niên nhìn kỹ hàng lông mày giận dữ của anh, liếc đôi môi khô và nói: “Em đi ra dạo một vòng”.

“Một vòng dạo của em rộng thật đấy, còn bắt anh đợi suốt một ngày.” Anh không quên trách móc cô, khiến cô cảm thấy bất an vì có lỗi, cô chủ động tặng cho anh một nụ hôn xin lỗi.

Cánh tay to lớn của Vu Hữu Dư ôm chặt cô, thật chặt thật chặt: “Đồ ngốc, anh lo em bị người khác lừa!”.

Lâm Tiểu Niên miễn cưỡng nở một nụ cười, nhưng vẫn để lộ lúm má đồng tiền đáng yêu của cô: “Ai mà lừa đồ ngốc này thì người đó không phải cũng ngốc lắm hay sao?”.

38. Chương 38

Đột nhiên, bụng Lâm Tiểu Niên reo ùng ục không dứt.

Vu Hữu Dư liền dẫn cô đến một nhà hàng, gọi đầy một bàn đồ ăn. Anh không ăn, chỉ ngồi gấp thức ăn cho Lâm Tiểu Niên, vừa gấp vừa trêu cô: “Không biết em họ hàng với loài gì nữa, nhiều như thế mà vẫn có thể ăn được.”

Cô tròn mắt nhìn anh, bĩu môi nói: “Liệu có thể gói mang về được không, để sáng mai ăn tiếp bữa nữa?”.

Vu công tử cười không nói gì, đợi cô ăn xong, anh nói nhỏ mấy câu với nhân viên phục vụ, vậy là nhân viên phục vụ liền cầm theo mấy hộp đồ ăn đã được bọc cẩn thận theo ra đến tận cổng nhà hàng đưa cho họ.

“Đây là gì vậy?” Cô hỏi

“Là thức ăn cho lợn.”

Trên đường đưa Lâm Tiểu Niên về, Vu Hữu Dư hỏi cô gần đây đang bận việc gì, vì sao mấy lần anh gọi đến đều không nghe máy. Lâm Tiểu Niên kể với anh chuyện cô bị mất điện thoại. Đó là món quà Kiều Hoài Ninh tặng cô. Đánh mất nó khiến cô đau lòng, vẻ mặt rầu rĩ, thậm chí tiếc muốn khóc.

“Chẳng qua chỉ là một chiếc điện thoại di động thôi sao? Mất thì thôi!” Vu Hữu Dư không sao hiểu nổi.

“Một chiếc điện thoại? Anh thì biết gì chứ?!” Đó là chiếc điện thoại Kiều Hoài Ninh đã dùng tiền nhuận bút kiếm được từ công việc phiên dịch tiếng nước ngoài trong thời gian anh bị bệnh mua tặng cô.

Vu Hữu Dư dường như có tâm sự, liếc nhìn cô: “Cái gì anh cũng không biết.” Anh đợi cô cả một ngày, không phải để nhìn thấy bộ dạng tức giận của cô, càng không phải đợi cô về để cãi nhau với anh. Nhưng khi nghe cô nói như vậy, anh không kiềm chế được cơn giận dữ: “Anh chỉ biết là em là bạn gái của anh. Em ra ngoài đi dạo cả ngày, để anh mất công chờ đợi cả ngày, khi quay về, đến một lời giải thích em cũng không có.”

Lâm Tiểu Niên cố chấp: “Em không hề bắt anh đến trường Chiết Giang đợi em, đây là anh tự đến đấy chứ.”

“Thật không thể hiểu nổi?” Vu Hữu Dư đứng gần Lâm Tiểu Niên, trong mắt anh ánh lên vẻ hung hãn mà Lâm Tiểu Niên chưa từng nhìn thấy bao giờ.

“Sao em không nói anh tự mình rửa việc vào người?” Lời nói chưa dứt, anh bỗng giơ tay đẩy cô ra.

Lâm Tiểu Niên không ngờ anh sẽ hành động như vậy, vô cùng kinh ngạc, muốn tránh nhưng không kịp, đột ngột bị ngã xuống đất, móng đau ê ẩm.

Ngay khi Lâm Tiểu Niên ngã xuống đất, Vu Hữu Dư như bừng tỉnh, khi đó mới ý thức được rằng anh đã đưa tay đẩy cô xuống.

Anh hoảng loạn, vò đầu bứt tai, hết sức kinh ngạc trước hành động của mình. Ngay lập tức, anh cẩn thận đưa tay ra muốn đỡ cô dậy.

Nhưng Lâm Tiểu Niên không cho anh cơ hội ấy. Cô âm ức, cô giận dữ, bất chấp tất cả đẩy tay anh ra, cố gắng tự bò dậy, nước mắt lăn chã tuôn rơi.

Thấy cô khóc dữ như vậy, Vu Hữu Dư càng ngày càng hoảng, vội vã xin lỗi: “Niên Niên, anh xin lỗi, vừa rồi anh không cố ý.”

Lâm Tiểu Niên không thèm để ý đến anh, quay đầu, tiếp tục lau nước mắt, dường như việc cô đau lòng không liên quan gì đến anh cả.

Vu Hữu Dư thực sự không biết phải làm như thế nào, hai tay ôm chặt cô vào lòng, nói: “Đừng khóc nữa em, nhìn em khóc thế này anh cũng muốn khóc theo.”

Lâm Tiểu Niên đâm vào ngực anh: “Ai cho anh ức hiếp em?”

Cô đã chịu nói chuyện rồi. Cuối cùng anh cũng yên tâm hơn một chút: “Không thì anh để em đẩy ngã anh một lần nhé? Chỉ cần em không khóc nữa, có được không?”

Lâm Tiểu Niên bị anh chọc liên tục bật cười, mặc dù đôi mắt vẫn còn đang ngấn nước.

Vu Hữu Dư đưa Lâm Tiểu Niên về ký túc xá. Trên đường, anh có ý làm lành với cô: “Gần đây em học mệt lắm phải không? Sắc mặt em không được tốt lắm. Hay là cuối tuần này chúng ta đến hồ Mật Vân câu cá, em thấy thế nào?”

Lâm Tiểu Niên nghĩ lại suốt mấy ngày vừa qua, cô thường đến thăm Kiều Hoài Ninh, quả thực đã không quan tâm đến Vu Hữu Dư, trong lòng không tránh khỏi xấu hổ. Vu công tử đã đề nghị đưa cô đi câu cá, cô cũng không tiện từ chối, liền duyên dáng gật đầu.

Tâm trạng Vu Hữu Dư phấn chấn hẳn lên giống như đứa trẻ nhận được kẹo. Anh cầm tay Lâm Tiểu Niên đưa đi; “Quyết định như vậy nhé! Ngày mai anh sẽ đi tìm anh năm mượn đồ đi câu.”

Hôm đó trời đẹp, gió nhẹ.

Từ rất sớm, Vu Hữu Dư tới phố đồ điện tử mua một chiếc điện thoại di động mới nhất. Khi chọn số anh thấy thật đáng tiếc, số “521” trước kia Lâm Tiểu Niên vẫn dùng không lấy lại được, chỉ có thể đợi đến khi nào có cơ hội sẽ xin cấp lại.

Cốp xe ô tô đã xếp đầy đủ đồ câu cá chuyên dụng. Anh nghĩ Lâm Tiểu Niên có lẽ sẽ thích câu cá, hai người sẽ ngồi bên nhau vui vẻ trò chuyện về cuộc sống của anh sau khi đến đại học Quảng Châu. Nếu có thể, anh muốn cô cũng thi vào đại học Quảng Châu, tiếp tục là đàn em khóa dưới của anh. Anh sẽ ở lại đại học Quảng Châu học nốt học vị tiến sĩ.

Trên đường từ phố điện tử trở về, xe bị tắc trên đường vành đai ba. Vu Hữu Dư mở dàn máy nghe nhạc, trong đó có đĩa CD anh năm mới mua, nhưng là một bài hát cổ: “Đã từng có tuổi trẻ thích theo đuổi mộng đẹp, một lòng chỉ muốn bay lên phía trước, bao lần vượt qua trăm núi ngàn sông, trên đường đi không thể quay trở lại...”

Giai điệu buồn kết hợp với giọng hát trầm khiến anh thấy man mác buồn.

Vu Hữu Dư không thích những giai điệu như thế liên tục tay tắt đi.

Trong lòng anh lo lắng, sợ Tiểu Niên phải đợi lâu. Nhưng tình hình đường sá thế này, muốn nhanh cũng không nhanh nổi, đành phải kiên nhẫn nhích dần từng chút trong dòng xe cuộn cuộn như triều dâng.

Lâm Tiểu Niên đã xếp xong đồ đạc, đợi Vu công tử đến là xuất phát.

Cát Ngôn và Thẩm Tam Nguyệt đều tới sân vận động Thủ Đô xem cuộc thi điền kinh cự ly ngắn. Nếu không phải đã hẹn đi câu cá trước với Vu Hữu Dư, Lâm Tiểu Niên cũng muốn đi xem cùng họ.

Lâm Tiểu Niên ngồi trong ký túc xá vừa lên mạng vừa đợi Vu Hữu Dư. Trên QQ, Cô thấy Niên Cao đang online, cô liền gửi một đoạn video mời Niên Cao vào xem.

Rất nhanh, cô nhận được trả lời từ chối của Kiều Hoài Ninh. Cô không nản lòng, lại gửi tiếp, anh lại từ chối.

Lâm Tiểu Niên cảm thấy kỳ lạ, đánh một chuỗi chấm hỏi rồi gửi đi.

Sau đó khá lâu, phía bên kia trả lời cô: “Chị là Âu Dương Phi, chị lên QQ giúp Kiều Hoài Ninh nộp bài tập.”

Lâm Tiểu Niên đột nhiên có dự cảm không hay: “Kiều Hoài Ninh ở đâu? Sao anh ấy không tự nộp bài tập của mình?”

Âu Dương Phi dường như suy nghĩ rất lâu rồi mới nói tiếp: “Anh ấy đang ở bệnh viện. Gần đây tình hình sức khỏe của anh ấy rất xấu, bác sĩ nói e rằng không qua nổi mùa thu năm nay. Hôm nay, nếu em có thời gian thì đến thăm anh ấy nhé. Nhớ mang theo chai hồng trà lạnh nữa, trong cơn sốt thấy anh ấy nhắc đến. Trong lòng anh ấy luôn muốn gặp em. Em mới chính là động lực để anh ấy sống tiếp.”

Lâm Tiểu Niên nghe được tin này, cảm thấy lồng ngực đau nhói lên từng hồi.

Cô vội vã bắt xe bus đến bệnh viện số 3 của đại học Bắc Kinh, nơi Kiều Hoài Ninh đang nằm.

Trong thời khắc này, cho dù anh ấy không muốn cho cô ở bên cạnh. Cô cũng vẫn muốn đứng ở nơi gần anh nhất, cùng anh hít thở, cùng anh chung một vận mệnh.

Không vì điều gì khác, chỉ vì cô đã từng yêu anh, hoặc vẫn đang yêu anh.

39. Chương 39

Kiều Hoài Ninh nằm lặng trên giường bệnh, đáy mắt phẳng phất màu xanh xám, trông vô cùng tiêu tụy.

Lâm Tiểu Niên đoán chắc anh đã rất mệt. Cô đứng ở đầu giường nhìn cơ thể yếu ớt, bất động một hồi lâu.

Thấy anh thế này, mọi vật trước mắt cô dường như đang dần dần mờ đi.

“Xin lỗi, cô tìm ai? Cô có phải là người nhà đến thăm bệnh nhân không?” Y tá hỏi cô.

Cô vội xua xua tay; “Tôi... Tôi không tìm ai cả”. Sau đó, cô nghẹn ngào chạy ra khỏi phòng bệnh, ngay cả dừng khí nhìn anh một lần cô cũng không có.

Lâm Tiểu Niên nhớ mình vốn còn có một số việc phải làm, nhưng nghĩ mãi không ra rốt cuộc là việc gì, đành ngồi sầu nào trong phòng lấy số đăng lý của bệnh viện.

Buổi trưa, Lâm Tiểu Niên dùng điện thoại công cộng ở bệnh viện gọi vào máy di động của Vu Hữu Dư.

Vu công tử cẩn thận từng ly từng tý hỏi: “Niên Niên, em đã đi đâu vậy? Anh ở dưới tòa nhà ký túc xá đợi em ba tiếng đầu hồ rồi.” Giọng anh nghe thật đáng thương, mang đầy vẻ bao dung thỏa hiệp.

Cô hổ thẹn nói: “Xin lỗi anh, Hữu Dư. Em đi vội quá, quên không thông báo cho anh. Bây giờ chúng ta đi câu cá liệu còn kịp không?”

Rất hiếm khi cô nói chuyện với anh khách khí như vậy, khiến anh thấy không quen, mãi chưa trả lời lại.

Giọng cô nhẹ nhàng rụt rè hỏi: “Vậy để lần sau, được không anh?”

Vu Hữu Dư thất vọng: “Lần sau? Có lẽ vậy, cũng đáng để chờ đợi...”

Vu Hữu Dư rất thất vọng. Anh tựa vào chiếc xe Passat đỗ dưới tòa nhà ký túc xá nữ đại học Chiết Giang hút thuốc, khiến tất cả đàn em khóa dưới đi qua đều ngoái lại nhìn người đã một thời là nhân vật truyền kỳ của đại học Chiết Giang.

Anh nở một nụ cười đầy sâu sắc. Trước đây anh luôn lái chiếc Lamborghini của anh năm, sau này vì Lâm Tiểu Niên bảo nó ăn chơi quá nên anh đổi sang dùng loại xe phổ thông Passat này. Trước đây anh không bao giờ hút thuốc bởi vì nó khiến anh ngạt thở, nhưng gần đây vì buồn chán, luôn thấy khó chịu nên anh bắt đầu phì phèo thuốc lá, muốn tìm sự giải thoát trong khói thuốc.

Khi Lâm Tiểu Niên về đến trường Chiết Giang trời đã tối. Điều làm cô bất ngờ là Vu Hữu Dư vẫn chưa về.

Lần đầu tiên cô thấy một Vu Hữu Dư như vậy. Trên khuôn mặt anh, cô thấy sự hoảng loạn, bất an, ưu phiền, không vui... Cô còn thấy trên đó cả sự ngần ngại, băn khoăn và nghi ngờ đầy bất lực.

Khi Vu Hữu Dư cúi đầu gầy tàn thuốc, vẻ tách biệt, lạnh lùng khiến tim cô như thất lại. Cô muốn bước đến ôm chặt anh, giúp anh xoa dịu những đau buồn.

Trước mặt cô lúc này không còn là cậu công tử nhà giàu nông cuồng cô quen nữa. Không biết bắt đầu từ khi nào, anh dần dần thay đổi, trở nên dễ tính, điềm tĩnh, dịu dàng, ôn hòa...

Lâm Tiểu Niên bước nhanh đến bên cạnh anh, sà vào vòng tay ấm áp của anh tìm cảm giác bình yên. Cô chủ động ôm chặt lấy anh, khẽ gọi tên anh: “Hữu Dư...”.

Vu Hữu Dư bị bất ngờ trước sự dịu dàng đột ngột này, vòng tay ôm lấy cô: “Sao vậy?”.

Lâm Tiểu Niên không nói gì, ở yên trong vòng tay anh.

Anh cũng vô cùng lưu luyến giây phút yên lặng này, cũng không muốn hỏi nhiều.

Thời gian dần dần trôi qua. Cuối cùng cô cũng ngẩng đầu lên, nhìn vào ánh mắt đầy mê hoặc của anh. Trong ánh mắt ấy chứa quá nhiều câu hỏi.

Cô cong môi nói: “Vì sao anh chưa về?”.

Anh cười: “Vì em vẫn chưa về.”

Anh nắm lấy tay cô, rất nhẹ nhàng, sợ rằng chỉ hơi mạnh tay một chút, cảnh tượng như mơ trước mắt ấy sẽ tan biến mất.

Sông Côn Ngọc nước trong vắt, có thể nhìn rõ cả rong rêu dưới đáy sông.

Nhìn dòng nước chảy, Vu Hữu Dư hỏi: “Em có thể nói cho anh biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì không?”.

Ánh mắt anh kiên định, đầy vẻ mê hoặc, cuốn hút, không sao kháng cự được.

Cô hỏi: “Anh ủng hộ em chứ?”.

Anh gật đầu trịnh trọng: “Bất luận xảy ra việc gì, anh cũng luôn bên cạnh em.”

Cô đã bị tình cảm của anh làm cho cảm động, ngả vào ngực anh nói: “Kiều Hoài Ninh bị bệnh rồi.”

Cô nói nhỏ, giọng khẽ như tiếng thở dài thoáng qua trong gió nhẹ, nhưng cũng khiến Vu Hữu Dư bị chấn động.

Anh nhìn thẳng vào cô, quan sát từng thay đổi trong biểu hiện của cô. Đột nhiên anh ôm chặt cô, vỗ vỗ đôi vai gầy của cô, nói: “Đừng sợ, sẽ không sao đâu em.”

Lâm Tiểu Niên trở nên mềm yếu trong sự an ủi, vỗ về của anh. Thời khắc đó, điều duy nhất cô có thể cảm nhận được là ngực Vu Hữu Dư thật ấm áp, cô không hề muốn rời xa.

Chuyến đi câu cá được sắp xếp từ trước chưa thể thực hiện được, Vu công tử không tránh khỏi nuối tiếc: “Thật phí công chuẩn bị.”

Lâm Tiểu Niên càng thấy có lỗi: “Lần sau em sẽ đi cùng anh được không?”.

“Nói lời thì phải giữ lời, ai không giữ lời sẽ là con rùa bốn chân!”

Lâm Tiểu Niên tắc lưỡi: “Con rùa bốn chân chẳng phải quá bình thường sao, lẽ nào anh đã từng nhìn thấy con rùa năm chân?”.

Vu Hữu Dư nhìn cô đồng tình, cười một cách kỳ lạ, càng lúc càng cười lớn hơn, ánh mắt có vẻ đầy ý đồ đen tối.

Anh ghé sát lại gần tai cô, nói nhỏ một câu, khiến mặt Lâm Tiểu Niên đột nhiên đỏ bừng, chạy theo, đuổi đánh anh.

Để cô đập mấy cái cho hả giận, Vu công tử vẫn cười: “Em nói em ấy, không rõ là không hiểu thật hay giả ngốc, đã thế sao còn hỏi tỉ mỉ như vậy.”

Cô trợn mắt nhìn anh: “Những lời thô tục như thế anh cũng nói được à?”.

“Lần sau anh không nói nữa, sẽ trực tiếp biểu diễn cho em xem?” Anh cố tình trêu cô.

Lâm Tiểu Niên che đôi má đang nóng bừng: “Vu Hữu Dư anh thật quá đáng!”.

“Vậy sao?”. Anh nhích lại gần cô, ngửi thấy mùi hương trên người cô, không nín được đặt một nụ hôn lên vành tai cô.

Cô xấu hổ đẩy anh ra nhưng không được, đành để mặc anh.

Hai người ở gần sát nhau, có thể nghe rõ cả nhịp tim của đối phương.

Mắt anh bừng lên sự ham muốn. mặc dù anh đã cố kiềm chế nhưng cô vẫn có thể nhận ra.

Khuôn mặt đáng yêu đỏ lên vì xấu hổ của cô vùi vào trong ngực anh.

Cô khẽ gọi: “Hữu Dư, Hữu Dư...!”.

Anh đang khám phá cơ thể cô, đáp nhỏ: “Gì vậy?”.

Lâm Tiểu Niên cười, quên đi tất cả những điều làm mình không vui.

Vu Hữu Dư ý loạn tình mê, vuốt ve cơ thể mềm mại của cô. Đây là giấc mơ mà anh đã chờ đợi từ rất lâu, thật diệu kỳ thật gần gũi biết bao. Anh thì thầm: “Niên Niên, anh yêu em!”.

Cô nhắm mắt, cô gắng đáp lại: “Em cũng yêu anh, Hữu Dư...”.

40. Chương 40

Thời gian đối với những người biết quý trọng nó mà nói, trôi đi rất nhanh, nửa học kỳ đã trôi qua.

Kiều Hoài Ninh nói với Âu Dương Phi: “Em nhìn anh xem, chẳng phải đã khỏe hơn nhiều rồi sao?”.

Âu Dương Phi lắc đầu bất lực: “Buổi tiệc tối nay đã có em tới giúp, anh còn không yên tâm sao?”.

Kiều Hoài Ninh tiện tay mở một trang web khác xem. Trên trang BBS của đại học Bắc Kinh toàn là thư ủng hộ anh, đều vô cùng cảm động. Mỗi lần anh đọc chúng, trong lòng đều có thêm lòng tin và dũng khí.

Sau khi hội Dương Quang thành lập đã xây dựng lên ngân hàng tủy của mấy ngàn người, đã giúp cho ba bệnh nhân máu trắng tìm được tủy tương thích. Hiện nay đã có một người được ghép tủy, ca phẫu thuật rất thành công.

Kiều Hoài Ninh khởi xướng thành lập tổ chức này đã nhận được sự ủng hộ từ nhà trường và các tầng lớp trong xã hội. Bữa tiệc tối Âu Dương Phi vừa nhắc đến chính là bữa tiệc do một đài truyền hình và hội Dương Quang phối hợp tổ chức nhằm quyên góp tiền cho hội, ủng hộ xây dựng ngân hàng tủy. Bản thân anh là hội trưởng hội Dương Quang, sao có thể không tới tham gia được?

“Anh đến xem một chút rồi về ngay.” Kiều Hoài Ninh thương lượng với Âu Dương Phi.

Âu Dương Phi đành gật đầu: “Chỉ đến một lát thôi nhé! Mấy hôm nay, buổi tối nhiệt độ xuống thấp, nếu anh lại bị cảm nữa thì sao xứng với sự quan tâm của mọi người dành cho anh?”.

“Xin tuân lệnh!” Gần đây tâm trạng của Kiều Hoài Ninh rất tốt, luôn tươi cười.

Nhìn anh cười, Âu Dương Phi cảm thấy có gì đó không thật. Cô nhớ tới Lâm Tiểu Niên đã chạy ngược chạy xuôi, âm thầm giúp đỡ hội Dương Quang, còn yêu cầu cô đừng nói cho Kiều Hoài Ninh biết. Đương nhiên Âu Dương Phi đã giấu rất tốt, nhưng hai bọn họ cứ phải đau khổ vì nhau như thế mà không dám nói cho người kia biết. Âu Dương Phi vô cùng đau xót, không biết chuyện mình giấu họ như vậy rốt cuộc đúng hay sai...

Lâm Tiểu Niên không ngờ mẹ cô lại gọi điện tới hỏi chuyện Kiều Hoài Ninh. Mẹ cô hỏi: “Gần đây con có hay đến thăm Hoài Ninh không? Bệnh tình của nó thế nào rồi?”.

Lâm Tiểu Niên nhú mồm hỏi: “Sao mẹ biết anh Hoài Ninh bị bệnh?”. Cô đột nhiên nhớ ra, rất lâu rồi, mẹ cũng đã từng nói chuyện Kiều Hoài Ninh bị bệnh, dặn cô nên đến thăm anh thường xuyên, lẽ nào...

“Bố mẹ Hoài Ninh đều biết lâu rồi. Việc lớn như thế, nhà trường lại có thể không thông báo cho hai bác ấy biết sao? Chỉ là thằng bé Kiều Hoài Ninh hiếu thuận, không muốn bố mẹ phải lo lắng, cho nên hai bác ấy cũng vờ làm như không biết gì, nhưng âm thầm giúp đỡ, hỗ trợ Hoài Ninh không ít. Niên Niên, con nhất định phải thay mẹ thường xuyên tới thăm Hoài Ninh...”.

“Vâng, con nhất định sẽ đi thăm anh ấy.” Cô gật đầu nhận lời.

Vừa gác điện thoại, Lâm Tiểu Niên vội vàng gọi cho Âu Dương Phi: “Bữa tiệc tối nay đã chuẩn bị xong chưa ạ?”.

Âu Dương Phi vui vẻ cười, Lâm Tiểu Niên thật chu đáo, còn mời cả đoàn nghệ thuật bên trường đại học Chiết Giang tới giúp tăng thêm thanh thế. Cô cảm kích trước sự giúp đỡ hết lòng hết sức của Lâm Tiểu Niên: “Đều đã chuẩn bị xong cả rồi. Hoài Ninh nói anh ấy cũng muốn đến xem xem”.

“Ồ!” Lâm Tiểu Niên ngừng lại một lát: “Sức khỏe anh ấy liệu có đi được không?”.

Âu Dương Phi đầy tin tưởng đảm bảo: “Gần tình hình sức khỏe của anh ấy rất tốt, có thể đi được.”

Buổi chiều, Lâm Tiểu Niên vốn muốn tới đại học Bắc Kinh xem trước nơi dựng sân khấu, không ngờ bị Vu Hữu Dư chặn lại ở dưới tòa nhà ký túc xá. Anh tỏ ra thần bí: “Đừng chạy, đi cùng anh!”.

Cô thấy kỳ lạ: “Đi đâu?”.

“Đi rồi sẽ biết”. Anh đưa tay ra làm bộ mời cô.

Lâm Tiểu Niên mím môi, trong lòng phân vân, nhưng rồi cô rút tay khỏi sự kiềm chế của anh, áy náy nói: “Em phải đến đại học Bắc Kinh một chuyến. Tối nay có bữa tiệc quyên góp từ thiện, hội của anh Hoài Ninh cần em giúp đỡ...”.

Vu Hữu Dư lặng người, nụ cười vui vẻ trước đó trở nên gượng gạo. Anh cay đắng bỏ tay cô ra: “Để anh đưa em đi.”

Hôm nay Vu Hữu Dư rất trầm lặng, suốt đường đi một câu cũng không nói. Lâm Tiểu Niên cho rằng anh đang giận, cố kể mấy chuyện cười cho anh vui. Nhưng Vu Hữu Dư vẫn không hề cảm kích, mặt tối sầm nói: “Mấy câu chuyện đó của em đừng kể nữa sẽ tốt hơn.”

Lâm Tiểu Niên vội ngừng lại. Hai người không ai nói gì, không khí có phần nặng nề. May mà trường Bắc Kinh không xa lắm, thoát một cái đã đến nơi.

Vu Hữu Dư hỏi Lâm Tiểu Niên: “Bữa tiệc tối nay mấy giờ kết thúc? Anh sẽ tới đó đón em!”.

Cô sợ muộn quá sẽ ảnh hưởng tới thời gian nghỉ ngơi của anh nên kiên quyết nói: “Anh không cần tới đón em đâu, em tự về nhà được rồi.”

Anh gật đầu, nhưng dường như mang đầy tâm sự, sau đó hôn lên trán cô rồi mới đi.

Vu Hữu Dư như thế khiến tim Lâm Tiểu Niên như bị vật gì đó chặn lại, bối rối, không thoải mái.

Cô vốn hy vọng anh sẽ động viên cô, dẫu chỉ một lời động viên an ủi cũng khiến cô cảm thấy ấm áp, nhưng anh đã không làm như vậy.

Cô tự nói với chính mình: “Không sao cả, đó chỉ là tâm trạng nhất thời của anh mà thôi.”

Cô nghĩ, đợi khi bữa tiệc kết thúc, cô sẽ gọi điện giải thích với anh.

Tình cảm của cô với Kiều Hoài Ninh khiến cô phải làm một số việc vì anh, có như vậy cô mới có thể yên tâm.

Bữa tiệc rất náo nhiệt, những minh tinh có thể mời được đều đã đến, còn có cả đoàn nghệ thuật trường bên cạnh cũng sang phụ diễn.

Máy quay phim của mấy đài truyền hình đều tập trung ở xung quanh sân khấu ngoài trời để truyền hình trực tiếp buổi tiệc, cảnh tượng vô cùng sôi nổi, rầm rộ, khác hẳn bình thường.

Rất nhiều người đã được biết sự ra đời và tình hình phát triển của hội Dương Quang. Họ vô cùng xúc động, cảm kích, nghiêm trang kính cẩn trước vị hội trưởng không may mắc phải trọng bệnh, lần lượt góp tiền góp cho hội Dương Quang ngay tại bữa tiệc hoặc qua đường dây nóng của buổi truyền hình trực tiếp.

Trời về đêm rất lạnh, Kiều Hoài Ninh đứng giữa dòng người, cảm giác lạnh lẽo ủa vào trong áo khoác phong phanh anh đang mặc, anh kéo lại vạt áo, nhìn xa xăm.

Sau lưng, một đôi bàn tay nhỏ nhắn chạm vào vai anh.

“Anh Hoài Ninh!”. Vẫn là giọng nói hơi lên cao quen thuộc ấy.

“Niên Niên!” Trong lòng anh dâng lên một cảm giác hài lòng khó thành lời. Anh xoay người lại đứng đối diện cô: “Sao em biết anh ở đây?”.

Nhìn khuôn mặt trắng xanh của anh tràn ngập niềm vui, Lâm Tiểu Niên nở nụ cười.

Cuối cùng cô có thể thở phào, ra hiệu: “Em đến xem.” Thực ra cô đã luôn tay luôn chân ở sau sân khấu rất lâu rồi, vừa mới có chút thời gian rảnh rỗi.

Cô tung tăng kéo anh đến chỗ cột đèn đường, cười ha ha, cởi áo khoác khoác lên người anh: “Em vừa chạy đến, nóng chết đi được, anh giữ hộ em chiếc áo khoác nhé! Em chen lên đầu xem minh tinh đây”. Cô nói xong vừa vẩy vẩy tay chào anh, vừa chen vào trong đám đông.

Tối nay đột nhiên nhiệt độ lại hạ thấp, Kiều Hoài Ninh chỉ khoác chiếc áo khoác ngoài, Lâm Tiểu Niên sớm đã trông thấy anh đang cố chịu lạnh bước ra ngoài, vì vậy cô mới tiến lại, mượn cớ để đem lại cho anh chút ấm áp.

Kiều Hoài Ninh ngửi thấy trên chiếc áo mùi hương quen thuộc ấy, sống mũi hơi cay cay. Anh gọi với theo Lâm Tiểu Niên lúc này đã chạy khá xa: “Niên Niên!”.

Lâm Tiểu Niên nghe thấy tiếng gọi đầy lưu luyến bịn rịn ấy, ngây lập tức dừng bước, quay lại tìm kiếm hình ảnh mơ hồ trong đám đông kia. Có thể đúng là anh đã gọi cô, hoặc có thể đó chỉ là ảo giác... Cô từng bước từng bước quay trở lại, kiễng chân, dùng ngón tay run rẩy hươ hươ trước khuôn mặt sáng sủa của anh.

Cô đã từng yêu người con trai có dáng vẻ vững chãi, ánh mắt áp áp và trái tim khoan dung ấy.

Anh không thích nói nhiều, vì vậy mà cô từng cho rằng anh không yêu cô. Vì hiểu lầm suốt hai năm trời, cô đã lạc vào một tình yêu khác.

Khi ấy, nếu cô biết được tất cả những điều này, cô sẽ không động lòng trước một người con trai khác.

Khi ấy, nếu cô biết rằng đợi chờ là thử thách, cô nhất định sẽ kiên trì đến cùng.

Khi ấy nếu cô biết rằng đau khổ chính là sự rèn luyện, cô nhất định sẽ chịu đựng nó.

Khi ấy, cô đã tuyệt vọng nên mới sà vào vòng tay ấm áp của người con trai khác.

Khi ấy, bất luận làm thế nào cũng không quay lại được nữa...

Một giọt nước mắt lạnh lẽo lăn xuống, mang theo cả những nuối tiếc và ảm ức của cô.

Cô nói: “Anh Hoài Ninh, từ trước đến giờ anh chưa từng tin tưởng em.” Vì vậy cô rất giận.

Kiều Hoài Ninh vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, đôi mắt màu hổ phách của anh càng trở nên trong suốt. Anh khẽ đặt lên trán cô một nụ hôn. Anh không giải thích, cũng không đáp lại, chỉ nói: “Niên Niên con đường chúng ta đã chọn không giống nhau”.

Trên con đường đời đầy phong ba bão táp, anh hy vọng cô không phải chịu đựng bất cứ một tổn thương nào, hy vọng tương lai của cô sẽ tươi sáng, không chút bóng đen.

“Nhưng em đã từng chờ đợi rồi cuối cùng chúng ta sẽ đi trên một con đường.” Khuôn mặt buồn buồn của cô đầy vẻ cố chấp.

Kiều Hoài Ninh bắt giắc ngừng đầu lên, màn đêm tĩnh mịch, bầu trời không một tia sáng, không có ánh trăng cũng chẳng có sao.

Anh ôm chặt lấy cô, dường như đang ôm lấy dũng khí để tiếp tục sinh tồn, thì thầm: “Niên Niên, anh đã sai rồi.”

Nhưng những sai lầm đó sao có thể quay lại sửa chữa được nữa?

41. Chương 41

Khi bữa tiệc từ thiện kết thúc, Lâm Tiểu Niên vẫn ở bên cạnh Kiều Hoài Ninh.

Cô ngồi trên chiếc ghế dài nói chuyện cùng anh, nói mãi nói mãi rồi ngủ quên lúc nào không hay.

Kiều Hoài Ninh lặng lẽ ngắm nhìn cô. Trên khóe mắt cô vẫn còn đọng lại giọt nước mắt trong suốt. Trông cô giống như một cô bé ảm ức vì không được ăn kẹo. Khuôn mặt cô lúc ấy trông vừa ngây thơ vừa phức tạp, như một đóa phù dung đang hé nụ, lung linh trước dòng nước.

Môi anh lành lạnh, áp vào mặt cô, giống như tình cảm anh dành cho cô, vừa thân thiết gần gũi, lại vừa có vẻ gì đó xa cách.

Lâm Tiểu Niên ngủ chưa say. Cô chỉ hơi mệt, tạm chợp mắt một chút. Cô thở nhẹ, thì thầm: “Anh Hoài Ninh...”, sau đó mở to đôi mắt đen láy nhìn anh chăm chú.

Nét mặt của Hoài Ninh ngây ra, một lúc sau mới thả lỏng trở lại. Anh nở nụ cười trìu mến nói: “Đã lớn thế này rồi mà bạ đâu ngủ đấy, em không sợ gặp phải người xấu hả?”.

“Anh là người xấu à?”

Kiều Hoài Ninh vờ nghiêm mặt nói: “Anh đương nhiên không phải người xấu rồi.”

Lâm Tiểu Niên đưa tay sờ lên chỗ má bị đôi môi Kiều Hoài Ninh chạm lên, cố chấp lắc đầu: “Anh là người xấu!”. Dáng vẻ nghịch ngợm đáng yêu của cô giống hệt trước đây, khi cô mặc sức làm nũng anh.

Kiều Hoài Ninh sợ không chế được sự xao động, vội hỏi: “Bữa tiệc tối nay kết thúc rồi, em về trường bằng cách nào?”.

Nhìn anh lúc này, Lâm Tiểu Niên chợt nghĩ đến Vu Hữu Dư. Khi Vu công tử không muốn đưa cô về cũng có biểu hiện như thế.

Âu Dương Phi đứng cách đó không xa nhìn về phía hai người. Kiều Hoài Ninh vẫy vẫy tay cười với cô rồi quay lại nói với Lâm Tiểu Niên: “Tiểu Phi gọi anh, bọn anh phải về nhà đây!”.

Nhà mà anh nhắc đến là phòng làm việc của hội Dương Quang, anh và Âu Dương Phi mỗi người ở một phòng. Những điều này Lâm Tiểu Niên đều rõ. Anh thần nhiên đối mặt với người khác nhưng lại lừa dối Lâm Tiểu Niên. Anh thà để cô sống trong hiểu lầm.

“Vậy anh chị về đi!”. Lâm Tiểu Niên tiễn anh với nụ cười trên môi.

Nhìn theo Kiều Hoài Ninh dắt Âu Dương Phi đi xa dần, cô bỗng thấy vô cùng mệt mỏi, nhắm mắt lại trong đầu hiện lên khuôn mặt của Vu Hữu Dư.

Khi Lâm Tiểu Niên về đến ký túc xá, Cát Ngôn và Thắm Tam Nguyệt đang chơi nôi quỳển sổ ghi chép của cô thành chiếc kèn nhỏ chơi trò Kiềm Tiên.

Thắm Tam Nguyệt nói: “Chẳng phải cậu cùng Vu công tử đi happy suốt đêm sao?”.

Lâm Tiểu Niên uống một ngụm nước ấm mới thấy đỡ lạnh: “Mình tới đại học Bắc Kinh tìm Kiều Hoài Ninh, không đi cùng Vu Hữu Dư.”

Cát Ngôn ngạc nhiên nhìn cô: “Vu công tử tổ chức sinh nhật, cậu không đến dự lại đi tìm Kiều Hoài Ninh?”.

Thắm Tam Nguyệt phụ họa theo: “Vu công tử bí mật nhờ mình và Cát Ngôn chuẩn bị suốt mấy hôm rồi, vừa chuẩn bị đồ ăn, vừa chuẩn bị cả trò chơi nữa. Anh ấy không ỉn và Cát Ngôn đến, nói muốn dành cho cậu một niềm vui bất ngờ, cùng cậu sống trong thế giới của hai người, vậy mà cậu lại không đến.”

Một ngụm nước lớn bị chặt trong cổ họng Lâm Tiểu Niên, cô ho mấy tiếng, sau đó kích động kêu lên: “Hai cậu vừa nói gì cơ?”.

“Vu công tử chắc chắn đau lòng đến chết mất thôi!”. Thắm Tam Nguyệt phụ họa.

Lâm Tiểu Niên không còn đứng ngây ra nữa, vội vợ lấy chiếc áo khoác chuẩn bị ra ngoài.

Thắm Tam Nguyệt ngăn cô lại: “Đã đến nửa đêm rồi, cậu biết đi đâu mà tìm anh ấy chứ?”.

Lâm Tiểu Niên ngẩn ra một lát, ngẫm nghĩ rồi lắc đầu không biết, ngây người như tượng gỗ nghe hai bạn họ nói địa chỉ, chính là căn phòng ký túc xá Vu Hữu Dư đã từng đưa cô đến.

Chưa bao giờ cô mong muốn có thể nhanh chóng đến bên cạnh Vu Hữu Dư như lúc này. Chắc chắn anh rất giận cô.

Hồi chiều, cô kiên quyết đến đại học Bắc Kinh giúp Kiều Hoài Ninh chuẩn bị buổi tiệc, thái độ lại còn không dịu dàng, tinh tế chút nào.

Cô rất hối hận lúc đó đã không hỏi rõ rốt cuộc anh đến tìm cô có việc gì. Nếu biết anh muốn sinh nhật ở bên cô, cô đã sớm kết thúc công việc để về cùng anh rồi.

Lâm Tiểu Niên hơi hoang mang, muộn thế này rồi, liệu Vu Hữu Dư đã về trường chưa?

Cô gọi vào di động cho anh rất nhiều lần, lần nào cũng chỉ nhận được âm báo lạnh lùng: “Thuê bao đã tắt máy!”, điện thoại ở ký túc xá cũng không có người nhận.

Cô còn nhớ, Vu Hữu Dư từng nói, các bạn cùng anh sợ ồn ào, trước khi đi ngủ đều rút dây điện thoại ra, cho nên buổi tối tìm anh thì đừng gọi đến điện thoại ký túc xá, cứ gọi trực tiếp vào di động cho anh, anh sẽ mở máy 24/24 giờ vì cô.

Nhưng bây giờ anh lại tắt máy!

Cô tìm tới căn phòng đó, ấn chuông mấy lần không thấy động tĩnh gì.

Lâm Tiểu Niên hơi nản lòng, kéo nắm tay cửa mới phát hiện cửa không khóa. Cô liền gọi tên Vu Hữu Dư bước thẳng vào trong.

Ánh sáng hắt xuống chùm đèn treo trên trần nhà mờ mờ, hòa lẫn với màu từ đèn treo tường khiến cô cảm giác như mình đang bước vào một thế giới mê ảo.

Cô nhớ lần trước tới đây, ánh đèn không như thế này. Xem ra Vu Hữu Dư đã thay đèn trần và đèn tường.

Hai bên cửa phòng rải đầy cánh hoa hồng. Lâm Tiểu Niên rất miễn cảm với hoa hồng, mũi vừa ngửi, không chịu được hắt hơi một tiếng.

Tiếng vang làm kinh động đến người trong phòng. Sau đó, trong phòng ngủ thấp thoáng một bóng người, trong bóng tối trông rất mơ hồ. Một tiếng gọi vang tới tai cô, trong giọng nói có chút ngỡ ngàng như không tin: “Niên Niên?”.

Lâm Tiểu Niên không dám chắc, lúng túng gọi: “Hữu Dư...”.

Tách một tiếng, ánh đèn trong phòng sáng chói mắt. Vu Hữu Dư bước lại, trong lòng có chút hoài nghi xen lẫn vui mừng: “Sao em lại tìm đến đây?”.

Lâm Tiểu Niên không đáp, chỉ cúi đầu nhìn chiếc bánh sinh nhật bày trên bàn, phía trên có cắm nến, đã được đốt rồi, chỉ còn sót lại một mẩu ngắn, giống như người bất mãn, mất đi niềm hy vọng.

Cô chậm chậm bước đến trước mặt anh: “Hữu Dư, em chưa nói chúc mừng sinh nhật anh.”

Vu Hữu Dư vòng tay ôm lấy eo cô. Anh ôm chặt lấy cô, thì thầm: “Em đã đến!”.

Vu công tử nói: “Lâm Tiểu Niên, nếu em không tới, anh sẽ chọn bất kỳ một người con gái nào đó thay thế em. Nếu em không tới, anh sẽ không đợi em nữa.”

Ở trong vòng tay anh, Lâm Tiểu Niên vừa thấy chua xót, vừa ngọt ngào. Cô nói: “Hữu Dư, em thật sự rất sợ sau này anh sẽ không còn mở máy suốt hai tư giờ chờ em nữa.”

Cánh tay anh càng ghì chặt cô vào lòng: “Lâm Tiểu Niên, anh đã từng nói rằng anh yêu em!”.

Cô cong môi: “Vu Hữu Dư, em cũng đã nói em yêu anh!”.

Nhưng trong thế giới của tình yêu, dù có thực sự yêu nhau thì để được ở bên nhau liệu có đơn giản như vậy không?

42. Chương 42

Lâm Tiểu Niên vốn cho rằng mình có thể chịu đựng những mất mát này, cô vốn cho rằng không có Vu Hữu Dư sẽ dễ sống hơn khi không có Kiều Hoài Ninh.

Nhưng cô đã sai, lúc bóng Vu Hữu Dư biến mất khỏi tầm mắt cô, cô nhận ra rằng trong tim cô chỉ còn lại ba chữ: “Em yêu anh!”.

Anh nói, anh mệt rồi, anh cần phải nghỉ ngơi. Cho nên, cô cần phải cho anh thời gian, cũng là ỉnh thêm thời gian.

Nửa kỳ học nghiên cứu sinh đầu tiên vừa kết thúc, tình hình sức khỏe của Kiều Hoài Ninh có thể coi là ổn định. Vợ chồng nhà họ Kiều làm thủ tục nghỉ hưu xong liền chuyển ngay đến Bắc Kinh để tiện chăm sóc cậu con trai.

Kiều Hoài Ninh vốn không muốn để bố mẹ đến đây. Hai người họ đến đây rồi, mà anh vẫn giấu không nói về tình hình bệnh tật của mình. Ông Kiều cuối cùng cũng không chịu nổi nữa: “Con còn muốn giấu bố mẹ bao lâu nữa?”.

Câu nói đó của bố đã khiến cho Kiều Hoài Ninh, một người giả vờ rất tốt, đột nhiên thấy mất phương hướng, hoang mang.

“Con không muốn bố mẹ lo lắng, con rất khỏe mà.” Anh nói với ông Kiều như thế.

Ông Kiều vỗ vai Kiều Hoài Ninh: “Con luôn luôn là một đứa trẻ hiểu chuyện.”

Hội Dương Quang ngày càng phát triển mạnh, quy mô ngày càng lớn, có rất nhiều người có học thức gia nhập hội, gánh vác giúp Kiều Hoài Ninh khá nhiều công việc, khiến anh thoải mái hơn. Giờ nghỉ sau khi tan học, anh có thể đi tản bộ trong sân vận động, nhưng không chơi lại bóng rổ lẫn nào.

Lâm Tiểu Niên và Vu Hữu Dư đến nhà bố mẹ Kiều Hoài Ninh ở Bắc Kinh chơi, vừa hay, Kiều Hoài Ninh và Âu Dương Phi cũng có ở đó.

Mẹ anh làm món giấm cá Lâm Tiểu Niên thích ăn nhất, bố anh liên tiếp gấp thức ăn cho Lâm Tiểu Niên và Vu Hữu Dư. Lâm Tiểu Niên ăn thỏa thuê, nhưng Vu Hữu Dư có vẻ không hợp khẩu vị.

Thấy Kiều Hoài Ninh lặng lẽ chuyển những món ăn Lâm Tiểu Niên thích đến bên cạnh cô, Vu Hữu Dư cảm thấy đổ kỵ không thốt được thành lời.

Mẹ Kiều Hoài Ninh biết Vu Hữu Dư là đứa trẻ con nhà quan, sợ anh ăn không quen những món của nhà thường dân, do đó nói: “Ăn nhiều cá một chút, Niên Niên thích ăn món này nhất đó.”

Vu Hữu Dư giả vờ ăn mấy miếng. Nhìn anh ăn rất miễn cưỡng, Lâm Tiểu Niên gấp miếng cá còn lại trong bát Vu Hữu Dư bỏ vào bát mình và giải thích với bà: “Anh ấy họ Vu, lại còn gọi là Hữu Dư, ngay trong tên đã có nghĩa rất nhiều cá rồi, anh ấy không thể ăn đồng loại của mình được.”

Mọi người nghe cô nói như vậy, thích thú cười lớn, không khí trên bàn ăn đã được cải thiện lên rất nhiều.

Ăn cơm xong, mấy người thanh niên ngồi đánh bài. Lâm Tiểu Niên và Vu Hữu Dư cùng một đội, tự nhiên Kiều Hoài Ninh và Âu Dương Phi được ghép thành một đội.

Lúc đầu, do số không đỏ, Vu Hữu Dư và Lâm Tiểu Niên toàn thua.

Lâm Tiểu Niên với vẻ mặt đáng thương nhìn Vu Hữu Dư: “Chúng ta không thể tiến bộ hơn chút sao?”

Vu Hữu Dư cười ha ha, nói: “Thua thì thua, nếu cứ thua mãi thì lát nữa mình đi rửa bát vậy.”

Lâm Tiểu Niên thổi vào tay ra vẻ thần tiên, nói: “Em không tin.” Cô tập trung tinh thần, hy vọng lần này có thể thay đổi được tình thế. Mọi người thấy bộ dạng cô nghiêm túc như vậy, không nín nổi cười.

Vu Hữu Dư ngăn tay cô nói: “Lẽ nào em chưa nghe thấy câu, đồ bạc đen tình hay sao? Bây giờ chúng ta đang theo gió Đông em ạ.”

Câu này không biết là cố tình hay vô tình, nhưng Kiều Hoài Ninh nghe thấy cảm thấy rất khó chịu.

Thế bài tiếp theo, Hoài Ninh và Âu Dương Phi thua hoàn toàn.

Đánh bài xong, những người nào bị thua phục tùng theo luật chơi, Kiều Hoài Ninh và Âu Dương Phi đi rửa bát, Lâm Tiểu Niên cũng chạy đến giúp một tay.

Thắng, nhưng Vu Hữu Dư không cảm thấy niềm vui của người chiến thắng. Anh dùng chiến thuật tâm lý thắng Kiều Hoài Ninh hai lần, nhưng kết quả mỗi lần, đều khiến anh cảm thấy Lâm Tiểu Niên ngày càng gần Kiều Hoài Ninh hơn.

Sau khi từ nhà bố mẹ Kiều Hoài Ninh về, Vu Hữu Dư đưa Lâm Tiểu Niên về trường.

Anh hỏi Lâm Tiểu Niên có hạ quyết tâm thi nghiên cứu sinh không, muốn thi vào trường nào.

Lâm Tiểu Niên không hề suy nghĩ, liền trả lời: “Trường Bắc Kinh ạ!”. Vào được trường Bắc Kinh luôn là ước mơ của cô, vì Kiều Hoài Ninh ở trường Bắc Kinh. Lúc đầu, cô tốn bao nhiêu công sức thi thố mới đến được Bắc Kinh, cũng là vì mục đích này.

Mặc dù sau đó, có rất nhiều chuyện đã thay đổi, nhưng quyết tâm thi đỗ trường Bắc Kinh của cô không thay đổi. Suy cho cùng, đây chính là trường học danh tiếng nhất, cao cấp nhất toàn quốc!

Sắc mặt Vu Hữu Dư trở nên ảm đạm, bàn tay kéo cô dần dần được thả lỏng ra, Lâm Tiểu Niên mới nhận ra nhắc đến trường Bắc Kinh đã khiến anh hiểu nhầm. Cô vội vàng nắm chặt tay anh, giải thích: “Trường Quảng Châu đương nhiên rất tuyệt, nhưng ở đó không có chuyên ngành em thích.”

Vu Hữu Dư không nói gì nữa, trong vườn hoa nhỏ trong vườn trường nói rất nhiều câu chúc ngủ ngon với cô nhưng vẫn ôm chặt cô không rời.

Lâm Tiểu Niên lắc lư: “Ký túc xá sắp đóng cửa rồi, em sợ không về được.”

“Vậy đến nhà anh đi.”

Anh mời rất thẳng thắn khiến cô giật mình sợ hãi: “Ăn nói hồ đồ, không chơi với anh nữa.”

Trời bắt đầu chuyển lạnh, Kiều Hoài Ninh bị cảm nặng. Sau khi Lâm Tiểu Niên nghe điện thoại của Âu Dương Phi vội vã chạy đi, trong lòng thầm cầu trời khấn phật Kiều Hoài Ninh nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì.

Bác sĩ nói: “Nếu có thể đẩy lùi cơn sốt, nhất thời sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.”

Hai vợ chồng họ Kiều nhìn đứa con trai nằm trên giường bệnh đã khóc đỏ mắt: “Đúng là điều lo sợ cũng đã đến!”.

Lâm Tiểu Niên không biết phải an ủi họ thế nào, chỉ có thể gắng gượng nói: “Anh Hoài Ninh chỉ cảm thôi, hết sốt sẽ không sao.”

Kiều Hoài Ninh mặc dù toàn thân không chút sức lực, nằm không động đậy, nhưng trong lòng anh đều hiểu.

Anh nhờ Âu Dương Phi đưa bố mẹ mình đi nghỉ trước, ngày mai lại đến thăm anh. Âu Dương Phi chỉ có thể làm theo ý anh mà thôi. Còn Lâm Tiểu Niên không chịu về, ở lại bệnh viện nói chuyện cùng Kiều Hoài Ninh. Anh ngủ rồi, cô giúp anh kéo lại chăn, rồi nhẹ nhàng ra ngoài.

Lâm Tiểu Niên đã hẹn đi đánh tennis với Vu Hữu Dư từ trước. Gần đây anh có rất nhiều môn học, người rất mệt mỏi, nhưng cô có ý kiến nên tập luyện một chút, đồng thời chủ động giúp anh đặt sân tennis.

Nhưng bây giờ Kiều Hoài Ninh bị bệnh, cô không có cách nào để đi cùng anh, tình hình thế này, cô đi, cũng không có tâm trạng nào chơi.

Do đó, Lâm Tiểu Niên ra ngoài hành lang gọi điện cho Vu Hữu Dư: “Kiều Hoài Ninh ốm, em đang ở trong bệnh viện. Tối nay anh tìm người khác cùng anh đi đánh tennis nhé, em về sẽ đi đánh cùng anh.”

Lại là Kiều Hoài Ninh... Vu Hữu Dư nắm chặt điện thoại, trong lòng trống rỗng, không có một chỗ dựa.

Anh có thể hiểu Lâm Tiểu Niên rất lương thiện. Cho dù người bình thường ốm, cô cũng sẽ giúp đỡ, hướng hồ người đó lại là Kiều Hoài Ninh? Nhưng, chính vì đó là Kiều Hoài Ninh, anh mới ghen. Vì thế, anh phát hiện ra, không chỉ Lâm Tiểu Niên thích anh ấy, Kiều Hoài Ninh cũng yêu Lâm Tiểu Niên theo cách của anh ta.

Thứ tình yêu khi chưa có thì mong có, khi được rồi lại lo mất của người con trai giống như hàng nghìn mũi kim nhọn đang đâm vào tim anh, khiến anh đột nhiên thấy phiền não không cách nào hiểu nổi.

Mấy nữ sinh trong sân thể dục nhìn anh rất âu yếm. Nếu như ngày trước, chắc chắn anh sẽ coi thường, không thèm để ý, nhưng hôm nay, anh lại chủ động bắt chuyện với họ: “Có muốn chơi cùng không?”.

Có sự nhập cuộc của các người đẹp, sân tennis vắng ngắt đã trở nên náo nhiệt hơn.

Nhưng dù náo nhiệt thế nào cũng không thể làm cho Vu Hữu Dư vui lên. Anh chơi một lúc, liền vội vàng trở về ký túc xá, tắm qua một lát, đặt điện thoại ở vị trí dễ thấy nhất trên đầu giường, nhìn chăm chăm, anh đang đợi điện thoại của Lâm Tiểu Niên.

Bạn cùng phòng lấy điện thoại của anh lên xem, hỏi luôn: “Mới à? Có gì đặc biệt không? Mà cậu nhìn nó chăm chăm như vậy.” Vu Hữu Dư không thèm để ý đến cậu ta, vội vàng giăng lấy, tiếp tục dán mắt vào nó, đợi.

43. Chương 43

Lúc này, Lâm Tiểu Niên đang vội vội vàng vàng giúp Kiều Hoài Ninh giảm sốt.

Chậu nước ấm đã thay mấy lần, chiếc khăn trên đầu anh cứ vắt khô rồi lại làm ướt, ướt một lúc rồi lại khô.

Cô vẫn luôn miệng nói chuyện với anh, mặc dù chỉ là nhắc lại những chuyện ngày xưa, có lẽ anh cũng đã nghe chán, nhưng cô vẫn muốn nói.

Từ khóe môi Kiều Hoài Ninh hiện ra một nụ cười, rất nhẹ nhàng, anh nói: “Niên Niên, hát cho anh nghe đi.”

Do đó, Lâm Tiểu Niên khe khẽ hát bài hát anh thích “Trong mắt anh chỉ có em”.

Em và anh cùng ôm nhau, cùng tựa vào nhau, đôi mắt anh, nước mắt em, cho dù khổ đau cũng quý giá, vì anh luôn có bên cạnh em. Em nói rằng trong mắt em chỉ có anh, chỉ có anh mới có thể khiến em không thể nào quên được...

Giọng cô rất hay, trầm ấm, một sự thâm trầm dễ đi vào lòng người. Kiều Hoài Ninh lại chìm vào giấc ngủ trong tiếng nhạc du dương, mơ một giấc mơ rất đẹp.

Trong mơ anh thấy mình hết bệnh, cũng không còn đau khổ, không có phiền não.

Trong mơ anh thấy Lâm Tiểu Niên nói với mình: “Anh Hoài Ninh, em yêu anh! Từ nay về sau chúng mình sẽ không xa nhau nữa nhé!”.

Trong mơ anh thấy Âu Dương Phi và Vu Hữu Dư nói: “Chúc phúc cho hai người, sau này, nhất định phải hạnh phúc nhé!”.

Trong mơ anh thấy ánh mặt trời rạng ngời, đám cỏ xanh non, tất cả đều đẹp như trong truyện cổ tích vậy...

Một bàn tay đặt lên trán anh, một mùi hương hoa quả thoang thoảng: “Anh có muốn ăn chút gì không?”.

Anh lắc đầu, vẫn chìm trong giấc mơ.

Bàn tay đó ngày càng lạnh, đôi bàn tay mượt mà, từ từ rời khỏi trán anh.

Tiếp đến, một giọng nói dịu dàng thì thầm: “Anh không ăn, em cũng không ăn.”

Trong đầu Kiều Hoài Ninh, bỗng trở nên trống rỗng, sau đó, anh kinh ngạc mở mắt, hét một tiếng: “Niên Niên!”.

Lâm Tiểu Niên nhân cơ hội này dứt một thìa nước táo vào miệng anh: “Bác sĩ nói, tỉnh rồi thì phải nghĩ cách cho anh ăn chút gì đó.”

Giống như một đứa trẻ làm chuyện xấu, cô cười lém lỉnh, nhưng lại tức giận nhìn anh: “Kiều Hoài Ninh, đại ngốc, cảm cúm sốt nặng, lại còn nằm viện.”

Anh yếu ớt nhìn cô, hỏi: “Sao em lại ở đây?”.

“Nghe nói anh cảm cúm và sốt, cho nên em tới thăm.” Cô lè lưỡi, giả vờ không biết anh bị bệnh nặng. Dù sao cuối cùng anh cũng khỏe rồi, thật sự cảm ơn trời đất.

Trời dần dần trở lạnh, Lâm Tiểu Niên lại cầu xin Thẩm Tam Nguyệt dạy cô đan khăn quàng cổ: “Tiểu Tam, mình đã giúp cậu đun nước, còn giúp cậu viết luận văn, cậu dạy lại mình đi mà, được không?”.

Thẩm Tam Nguyệt cố ý làm khó cô: “Năm thứ nhất đã dạy cậu rồi, trí nhớ của cậu sao tồi quá vậy?”.

Không phải trí nhớ cô ấy không tốt, mà là lúc đó không biết sau này còn phải dùng tài nghệ này nữa, cho nên cô quên rất nhanh.

Lâm Tiểu Niên bằng mọi cách nhờ vả, thuyết phục, Thẩm Tam Nguyệt mới đồng ý dạy cô lần nữa.

Lâm Tiểu Niên cầm que đan, từng mũi từng mũi cẩn thận đan.

Thẩm Tam Nguyệt nói đùa: “Phải đan đẹp một chút, nếu không Vu công tử không vừa mắt, bắt cậu làm lại đó.”

Lâm Tiểu Niên thật thà nói: “Vu Hữu Dư sẽ không ghét bỏ đâu!”.

Đợi chiếc khăn đan xong, Lâm Tiểu Niên lấy sổ len thừa còn lại đan một đôi găng tay. Cô nghĩ luyện tay nghề vậy.

Hôm đó là một ngày âm u, gió to, hình như sắp có tuyết.

Lâm Tiểu Niên gọi điện cho Vu Hữu Dư, nói: “Đến trường Chiết Giang đi, em có một thứ rất hợp thời trang muốn tặng cho anh.”

Vu công tử dường như không thấy hứng thú, không tích cực như trước, anh hồ hững hỏi: “Cái gì vậy?”. Giọng điệu dường như không quan tâm.

Tâm trạng Lâm Tiểu Niên vốn rất vui vẻ đã bị anh làm thất vọng, chán nản hẳn: “Cũng không có gì, có thể anh nhìn không vừa mắt, thôi nói sau vậy.”

Vu công tử bị khẩu khí hờ hững này làm tổn thương, giọng nói giận dữ, sau đó mượn có phải lên lớp liền tắt điện thoại.

Trong lòng Vu Hữu Dư thấy buồn phiền. Anh không hiểu tại sao, mặc dù hàng ngày đều đợi để nghe thấy giọng nói của cô, nhưng mỗi lần nghe thấy giọng nói ấy đều cảm thấy rất khủng hoảng, sợ đột nhiên cô sẽ nói ra những câu không muốn nghe.

Anh đương nhiên hiểu kỳ, cô sẽ đưa cho anh cái gì, nhưng anh không chắc chắn vật đó mình muốn có.

Vu Hữu Dư đang mất tự tin, hoặc từ khi gặp Lâm Tiểu Niên, anh đã mất hết tự tin.

Anh cũng thường nghĩ, tại sao mình phải khổ thế này? Trên thế giới này có rất nhiều người con gái đáng yêu, tại sao nhất nhất chỉ yêu người con gái một dạ hai lòng đó.

Anh hơi mệt, bên ngoài thấy mệt, nhưng trái tim càng mệt mỏi hơn.

Anh nghĩ ngày mai đến trường Chiết Giang vậy. Anh vẫn không nỡ từ chối món quà của cô.

Lâm Tiểu Niên gỡ chiếc khăn, nhón chân quàng vào cổ Vu Hữu Dư, sau đó lùi lại một bước, ngấm ngấm mỉa mai nói: “Em tự tay đan quả thật cũng rất tuyệt, muốn đẹp trai hơn, có đẹp trai hơn!”.

Trời rất lạnh, hơi thở của cô vừa ra ngoài dường như đã bị đóng thành sương trắng, bay trước mặt anh.

“Đây là thứ em nói hợp thời trang hay sao?” Vu Hữu Dư không nén nổi, bật cười: “Không phải tay nghề em cao, mà là người yêu em đẹp trai!”.

Lâm Tiểu Niên chớp mắt, bĩu môi, sau đó kéo cánh tay anh: “Đẹp trai! Đẹp trai!”.

Thời khắc này, trái tim Vu công tử bỗng trở nên mềm yếu, anh khẽ thì thầm một câu: “Vẫn may, ngày hôm nay đã đến...”.

“Gì cơ?” Lâm Tiểu Niên hỏi anh: “Anh nói gì vậy?”.

“Không có gì!” Anh cười. Cả đời này anh sẽ không quên cô gái đã kéo tay anh nói câu đẹp trai này! Lâm Tiểu Niên, đúng là một tiểu ngọc ngà.

Thời điểm này những năm trước, Bắc Kinh vẫn chưa có tuyết, nhưng tuyết năm đó đến rất sớm, trên mặt đất phủ một lớp dày.

Âu Dương Phi gọi Lâm Tiểu Niên cùng đi trượt tuyết, cô vốn không muốn đi, nhưng Âu Dương Phi nói đó là ý kiến của Kiều Hoài Ninh, cô liền đồng ý.

Chỉ cần việc gì có liên quan đến Kiều Hoài Ninh, trái tim Lâm Tiểu Niên cũng đã mềm yếu đi vài phần.

Ngày hôm đó cùng đi có một đám người của hội Dương Quang, Kiều Hoài Ninh cùng mọi người chơi rất vui.

Lâm Tiểu Niên sợ lạnh nên đeo găng tay. Sau đó, cô bị ném một quả cầu tuyết lớn, trong lòng tức giận, lột găng tay ra đưa cho Kiều Hoài Ninh: “Cầm giúp em, em đi báo thù.”

Kiều Hoài Ninh mệt rồi, không dám chạy nữa, bèn ngồi nghỉ. Anh cẩn thận cầm đôi găng tay đó, cảm thấy rất ấm áp, không nén nổi lòng mình anh đeo vào tay, có cảm giác như đang được nắm đôi bàn tay cô vậy.

Lâm Tiểu Niên chạy toát hết cả mồ hôi, dừng lại tìm Kiều Hoài Ninh, nhìn thấy anh đang thẩn thờ đeo đôi găng tay của mình, thuận miệng nói: “Màu sắc của đôi găng tay đó đẹp nhỉ? Nếu anh thích, tặng anh đó.”

Len đan đôi găng tay này là len đan khăn quàng cổ cho Vu Hữu Dư còn thừa lại, màu cà phê đậm, hợp với thẩm mỹ của con trai hơn. Cô nghĩ nếu Kiều Hoài Ninh đeo, có lẽ hợp hơn.

“Không phải em tự tay đan đấy chứ?” Anh mong như vậy, vậy thì anh sẽ cẩn thận giữ gìn cảm giác ấm áp này.

Lâm Tiểu Niên gật đầu, cười hi hi: “Vâng ạ! Nếu như anh chê không đẹp, trả lại em.” Cuối cùng cô cũng mượn có để lấy lại đồ của mình.

Kiều Hoài Ninh đâu có trả lại cô dễ dàng như vậy: “Rất đẹp, cho anh mượn dùng trước vậy.” Anh giữ chặt đôi găng tay trong lòng mình.

Từ sân trượt tuyết trở về, mọi người tập trung đi ăn thịt nhúng. Vừa tới cổng nhà hàng thì Vu Hữu Dư gọi điện tới: “Tiểu Niên, tâm trạng anh không tốt. Mình đi ăn cùng nhau nhé.”

Lâm Tiểu Niên nói: “Em đang ở cổng phía nam trường Quảng Châu của anh đây. Em đang đi ăn thịt nhúng cùng đám anh Kiều Hoài Ninh, hay là anh đến đây cùng ăn nhé?”

Anh ngừng lại một lúc, mới nói: “Em và mọi người ăn đi, anh gọi lại sau vậy.”

Vu Hữu Dư vốn không muốn đi, mỗi lần gặp Kiều Hoài Ninh anh đều cảm thấy ngứa ngáy chân tay, nhưng vừa may mấy người bạn nói quán thịt nhúng ở cổng phía nam trường rất ngon, trời lạnh thế này nên đi ăn một bữa.

Vu công tử bị đám người đó vây quanh, tất cả kéo nhau đến quán thịt nhúng đó.

44. Chương 44

Lúc gặp nhau, mọi việc vẫn như dự liệu, suy cho cùng trong đại sảnh, một đoàn người đông như vậy, muốn không để ý cũng khó.

Lâm Tiểu Niên đứng dậy chạy về phía Vu Hữu Dư, mang theo chút e thẹn, ngượng ngùng vui vẻ, cô nghĩ anh ấy vẫn đến.

Đứng trước nhiều người như vậy, Lâm Tiểu Niên ngượng ngùng không nói câu nào, chỉ có thể kéo Vu Hữu Dư đến một bên.

Khuôn mặt cô hồng hồng, dịu dàng nói: “Hữu Dư, em cứ nghĩ anh không đến.”

Vu Hữu Dư nhìn đám người bên phía Kiều Hoài Ninh lịch sự chào một câu, sau đó hỏi Lâm Tiểu Niên: “Em ngồi bên nào?”

Lâm Tiểu Niên không muốn đang ăn đổi chỗ ngồi, sợ mọi người nói trọng sắc khinh bạn, đành nói: “Em mới ăn được một nửa...”

Vì tuyết rơi, tâm trạng Vu Hữu Dư vốn đã không tốt. Có lẽ tâm trạng không tốt ấy chính là vì Lâm Tiểu Niên không để ý đến anh, khiến anh không vui chẳng.

Bây giờ Lâm Tiểu Niên lại nói ngồi bên đó, khiến anh như muốn nổ tung. Nhưng trước mặt nhiều người thế này, anh vẫn cố gắng chịu đựng, lạnh lùng nói: “Em cứ tự nhiên đi.”

Lâm Tiểu Niên không biết anh đang tức giận, chỉ cảm thấy hôm nay anh có gì khác lạ, khuôn mặt u ám hơn bình thường rất nhiều.

Cô không muốn chọc anh nữa, đành nói: “Ăn cơm xong, em sẽ đến trường Quảng Châu tìm anh? Tối mình đi xem phim nhé!”

Nghe cô nói như vậy, anh bỗng thấy vui hơn một chút, nhưng vẫn giận dỗi, giọng khàn khàn nói: “Không cần đâu, em cứ làm việc của em đi.”

Lâm Tiểu Niên không hiểu sao đã gây ra một cuộc chiến tranh lạnh, khẽ nói: “Vậy em về trường Chiết Giang vậy.”

Hai bàn cách nhau nửa đại sảnh, từ xa nhìn về phía nhau, đều thấy rất nóng nảy.

Vu Hữu Dư chốc chốc nhìn sang Lâm Tiểu Niên và Kiều Hoài Ninh, nhìn bọn họ hòa hợp, vừa cười vừa nói, ăn ăn uống uống, bỗng nhiên cảm thấy không còn hứng thú ăn uống nữa.

Anh hận mình vừa rồi đã nổi giận với cô, nếu như vừa rồi từ từ nói với cô ấy tâm trạng mình không tốt, nói với cô là muốn cô ngồi cùng bàn, có lẽ cô ấy cũng đã chuyển đến ngồi cùng mình rồi.

Lâm Tiểu Niên cũng chú ý đến Vu Hữu Dư, cô cảm thấy tâm trạng anh ấy hôm nay không tốt, như biến thành một người khác hoàn toàn với Vu Hữu Dư của cô, đến ăn cũng ăn rất ít.

Nhìn điệu bộ anh ăn như không có cảm giác gì, cô nhẹ nhàng đặt đũa xuống, lo lắng: Hữu Dư sao thế nhỉ?

Cô muốn đến hỏi kỹ hơn, nhưng ánh mắt lạnh lùng của anh khiến cô chùn bước.

Kiều Hoài Ninh đưa cho Lâm Tiểu Niên và Âu Dương Phi một bát trứng cá, Âu Dương Phi không thích ăn, liền chuyển cho Lâm Tiểu Niên, nhưng không ngờ va phải cốc Tuyết Bích của Lâm Tiểu Niên, nước trong cốc đổ tung tóe ra bàn, còn bắn cá vào người Lâm Tiểu Niên.

Kiều Hoài Ninh vội vàng lấy giấy ăn lau cho Lâm Tiểu Niên, còn không quên lấy ngón tay trở lau xì dầu còn vương trên khóe miệng Lâm Tiểu Niên: “Đã lớn rồi mà vẫn còn ăn như một con mèo thèm thuồng vậy.”

Áo len bị nước Tuyết Bích làm ướt một nửa, Lâm Tiểu Niên giữ giữ chiếc áo, mím môi nói với Âu Dương Phi: “Sư tỷ, có phải chị cố ý không đó? Trả thù lại trận đấu tuyết lúc này?”

Kiều Hoài Ninh nở một nụ cười rạng rỡ nhìn Lâm Tiểu Niên nói: “Lúc này Tiểu Phi chỉ là không cẩn thận, em cũng thế, nhìn thấy đồ rơi mà không chịu tránh đi? Nên trách em thì đúng hơn.” Đây mới chính là Kiều Hoài Ninh quan tâm cô, nhưng vẫn không hề để lộ một dấu tích nào, chỉ khiến cô nảy sinh ảo giác. Người anh thích chính là Âu Dương Phi, còn cô chỉ là một cô em lảng giềng không hơn không kém. Lúc đầu, cô cũng tin tưởng những lời nói giả dối đó, nên đã đi chọn một tình yêu khác.

Nhưng bây giờ, cô biết anh bắt đắc dĩ phải che giấu sự thật đó, nhưng không có cách nào để báo đáp tình cảm đó được.

Cô chỉ có thể đau lòng mà thôi, đau đến nỗi không thể nào thở được. Lâm Tiểu Niên lòng đau tê tái, nước mắt lưng tròng như chực trào ra.

Bên phía trường Quảng Châu có hai nữ sinh mới đến, họ vây xung quanh Vu Hữu Dư. Anh gượng gạo xoay người, đồng thời nhìn sang phía Lâm Tiểu Niên, cũng thấy cô đang nhìn mình.

Biết bao nhiêu người trong đại sảnh như vậy, nhưng dường như ánh mắt của họ như tiếp xúc nhau.

Cô vờ quay đầu như không có chuyện gì.

Vu Hữu Dư phát hiện ra những giọt pha lê đang ẩn sâu trong đôi mắt cô, cuối cùng anh cũng không thể ngồi yên được nữa, rảo bước qua đại sảnh sang phía họ, đột ngột ngồi xuống bên cạnh Lâm Tiểu Niên.

Trong mắt Vu Hữu Dư chỉ có Lâm Tiểu Niên, vì cô anh mới đến đây, mang theo một sự đổ kỵ ghen tuông cực độ, muốn cướp cô khỏi nơi này, chỉ muốn cô ở bên cạnh anh mà thôi.

Nhưng cô dường như không hiểu ý anh, cứng nhắc hỏi: “Sao lại qua đây?”

Vu Hữu Dư chau mày, trong lòng không vui, nói vào tai cô: “Anh sợ không qua đây được nữa, em sắp ngoại tình mất rồi.” Cô biết, anh nhìn thấy cảnh Kiều Hoài Ninh nhiệt tình chăm sóc cô.

Lâm Tiểu Niên trừng mắt nhìn anh, trách anh không nên đùa như thế, những gì giữa cô và Kiều Hoài Ninh không phải như những gì anh nghĩ.

Thấy bộ dạng Lâm Tiểu Niên như sắp khóc, Vu Hữu Dư cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, cười nói: “Đùa một tý thôi mà em cũng cho là thật à?”

Nói chuyện thật thật giả giả, cô không muốn suy nghĩ thêm gì nữa, cho nên cúi đầu ăn tiếp, mặc dù trong lòng vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Nhận thấy cô đang rất miễn cưỡng, Vu công tử liền cầm tay cô, kéo cô cùng đứng dậy, nói với mọi người: “Bọn mình có chút việc riêng, hẹn gặp mọi người lần sau nhé.”

Anh muốn tìm cơ đưa cô đi luôn. Nhưng Âu Dương Phi lại gọi Lâm Tiểu Niên: “Tiểu Niên, gắng tay của em.”

Kiều Hoài Ninh vừa thấy tay mình ảm áp, vẫn chưa kịp tận hưởng được bao lâu, sao có thể trả lại cô dễ dàng như vậy.

Anh vội vội vàng vàng giống như một đứa trẻ giữ chặt đồ chơi của mình nói: “Đó là của anh.” Lần này anh chủ động giành lấy.

Lâm Tiểu Niên ngập ngừng gật đầu: “Đúng rồi, của anh Hoài Ninh.” Lúc nói câu nói này, cô không hề ngờ rằng vì đôi găng tay này mà Vu Hữu Dư thấy khó chịu với cô.

Vu công tử cũng đã nhìn thấy đôi găng tay đó, màu sắc và chất len giống hệt với chiếc khăn anh đang quàng trong chiếc áo khoác.

Nhận được quà cô tặng, anh vui rất lâu. Anh đã hy vọng, anh là người duy nhất khiến cô phải tự tay làm quà tặng.

Nhưng bây giờ, giấc mơ duy nhất đó vì đôi găng tay này đã biến mất. Vu công tử vô cùng thất vọng.

Vu Hữu Dư kéo Lâm Tiểu Niên ra khỏi quán ăn, tìm một nơi lặng gió rồi dừng lại.

Anh cố gắng khống chế sự tức giận của mình, trấn tĩnh hỏi: “Tại sao em lại đan găng tay cho Kiều Hoài Ninh?”

Anh càng nén giữ tâm trạng của mình như vậy, càng khiến cô thấy buồn phiền, Vu Hữu Dư vô duyên vô cớ làm loạn nên khiến cô rất mệt mỏi, cô nói: “Đan thì đã làm sao?”

Ông trời làm chứng, cô không cố ý... Chỉ là thực sự cảm thấy khó chịu, Kiều Hoài Ninh ốm, thầm yêu cô, vì cô không thể đáp lại tình yêu đó, trong lòng cảm thấy tội lỗi. Còn Vu Hữu Dư không chỉ không thể lý giải tình cảnh hiện tại của cô, mà còn bày đặt ra vẻ em là người yêu của anh, em không được phép có bất kỳ quan hệ nào với người khác, đặc biệt là Kiều Hoài Ninh, đã thực sự làm khó cô.

Cô rất đau khổ, vì Kiều Hoài Ninh, vì Vu Hữu Dư, hơn nữa vì chính bản thân cô.

Người Lâm Tiểu Niên run run, cô cảm thấy không có cách nào giải quyết được nữa. Cô cảm thấy mình thực sự bất lực.

Vu công tử vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng, nét mặt còn lạnh hơn cả băng tuyết như đâm vào người khác. Anh nắm chặt vai cô, giống như một con chim ưng giữ chặt con mồi của mình, trầm giọng nói: “Lâm Tiểu Niên, em không thể đối xử với anh như vậy!”

Lâm Tiểu Niên không thể nói được điều gì, chỉ có thể mím chặt môi, lắc đầu: “Hữu Dư, là anh không thể đối xử với em như vậy!” Cho đến lúc không ai biết nên đối xử với ai thế nào thì đã là lúc không tìm được lối thoát, giống như ai yêu ai đó, cũng lại giống như không yêu ai, không đúng không sai.

Trước vận mệnh to lớn, mỗi người đều trở nên nhỏ bé. Đối mặt với bệnh tật, ai cũng đều cảm thấy bất lực.

Số mệnh đều ỏi người sự lựa chọn trước một tình thế khó xử, như thể đang trên người họ, khiến ỏi người không cách nào chạy thoát được.

Có những lúc, tình yêu không thể thay thế những năm tháng ấu thơ sống bên nhau, cũng không thể thay thế tình thân đã từng có.

Lần đầu tiên Lâm Tiểu Niên thừa nhận rõ ràng: “Đúng, em đã yêu Kiều Hoài Ninh.”

Mặc dù những điều đó đều đã là quá khứ, nhưng trong cuộc đời cô vẫn lưu lại dấu tích của những năm tháng đó, không thể xóa nhòa, cũng không thể hủy hoại được.

“Anh ấy yêu em, vẫn đang yêu em.” Giọng cô mẫn chất, không gian bao la của mùa đông đơn điệu: “Em không muốn anh ấy mang theo sự hối tiếc rời khỏi thế gian này!”

Đúng rồi, cô quá tham lam, không muốn Vu Hữu Dư rời khỏi cô, nhưng có một số thứ không thể gò bó, miễn cưỡng, cô muốn anh phải chọn lựa.

Vu Hữu Dư rút cuộc cũng không phải thánh nhân: “Cho nên?”

“Cho nên, em không thể để mặc anh ấy.”

Đã từng là thanh mai trúc mã, tuy mối quan hệ giờ đã trở thành tình anh em sâu nặng nhưng cuối cùng cô cũng không thể từ bỏ, cho dù phải lừa dối, cô vẫn hy vọng Kiều Hoài Ninh vẫn ôm mộng đẹp tới cùng, kiên trì tới cùng.

Vu Hữu Dư không nói lời nào, lục trong túi áo khoác tìm điếu thuốc, châm một điếu, hít vài hơi, nhả khói, sau đó lại châm thêm một điếu nữa, một lúc sau đã đầy một gạt tàn thuốc.

Vu Hữu Dư nói: “Lâm Tiểu Niên, anh mệt rồi.”

Thực sự anh rất mệt mỏi vì mối tình này. Anh chưa từng nghĩ sẽ gặp phải những việc buồn phiền thế này.

Những tình tiết mà giới trẻ hâm mộ trong phim ảnh, bây giờ lại có thể xảy ra với anh. Anh đã từng nghĩ sẽ nỗ lực, cố gắng vì một tình yêu yên bình, hòa hợp, sau đó có thể tay trong tay cùng người mình yêu đi hết cuộc đời này, nhưng bây giờ xem ra, mục tiêu đó mãi mãi là điều xa vời.

Anh gặp Lâm Tiểu Niên, người con gái ngay từ đầu đã giao trái tim mình cho người con trai khác.

Anh cố gắng giành tình yêu ấy, đến lúc cuối cùng cô chắc chắn đã yêu anh, nhưng lại gặp cản trở như thế này, anh làm sao có thể không mệt được cơ chứ?

Trái tim Lâm Tiểu Niên dường như bị gội một gáo nước lạnh giữa mùa đông lạnh giá này, từng giọt từng giọt như đóng băng lại

Một mình cô đứng giữa trời tuyết lạnh, nhìn bóng Vu Hữu Dư đang dần dần khuất xa nơi này. Cô muốn chạy nhào tới ôm chặt anh lại, sẽ không buông tay nữa, từ nay sẽ đi theo anh, mây mù u ám cũng được, trời thanh gió nhẹ cũng theo, chỉ cần hai đứa ở bên nhau, đó chính là thiên đường.

Nhưng anh đi tuyệt tình như vậy khiến trái tim cô đang chết dần.

Anh đã buông tay cô như vậy sao?

Cô vốn cho rằng mình có thể chịu đựng những mất mát này, cô cho rằng không có Vu Hữu Dư sẽ dễ sống hơn khi không có Kiều Hoài Ninh.

Nhưng cô đã sai, lúc bóng Vu Hữu Dư biến mất khỏi tầm mắt cô, cô nhận ra rằng trong tim cô chỉ còn lại ba chữ: “Em yêu anh!”

Anh nói, anh mệt rồi, anh cần phải nghỉ ngơi. Cho nên, cô cần phải cho anh thời gian, cũng là ình thêm thời gian.

45. Chương 45

Lúc gặp nhau, mọi việc vẫn như dự liệu, suy cho cùng trong đại sảnh, một đoàn người đông như vậy, muốn không để ý cũng khó.

Lâm Tiểu Niên đứng dậy chạy về phía Vu Hữu Dư, mang theo chút e thẹn, ngượng ngùng vui vẻ, cô nghĩ anh ấy vẫn đến.

Đứng trước nhiều người như vậy, Lâm Tiểu Niên ngượng ngùng không nói câu nào, chỉ có thể kéo Vu Hữu Dư đến một bên.

Khuôn mặt cô hồng hồng, dịu dàng nói: “Hữu Dư, em cứ nghĩ anh không đến.”

Vu Hữu Dư nhìn đám người bên phía Kiều Hoài Ninh lịch sự chào một câu, sau đó hỏi Lâm Tiểu Niên: “Em ngồi bên nào?”

Lâm Tiểu Niên không muốn đang ăn đổi chỗ ngồi, sợ mọi người nói trọng sắc khinh bạn, đành nói: “Em mới ăn được một nửa...”

Vì tuyết rơi, tâm trạng Vu Hữu Dư vốn đã không tốt. Có lẽ tâm trạng không tốt ấy chính là vì Lâm Tiểu Niên không để ý đến anh, khiến anh không vui chẳng.

Bây giờ Lâm Tiểu Niên lại nói ngồi bên đó, khiến anh như muốn nổ tung. Nhưng trước mặt nhiều người thế này, anh vẫn cố gắng chịu đựng, lạnh lùng nói: “Em cứ tự nhiên đi.”

Lâm Tiểu Niên không biết anh đang tức giận, chỉ cảm thấy hôm nay anh có gì khác lạ, khuôn mặt u ám hơn bình thường rất nhiều.

Cô không muốn chọc anh nữa, đành nói: “Ăn cơm xong, em sẽ đến trường Quảng Châu tìm anh? Tối mình đi xem phim nhé!”

Nghe cô nói như vậy, anh bỗng thấy vui hơn một chút, nhưng vẫn giận dỗi, giọng khàn khàn nói: “Không cần đâu, em cứ làm việc của em đi.”

Lâm Tiểu Niên không hiểu sao đã gây ra một cuộc chiến tranh lạnh, khẽ nói: “Vậy em về trường Chiết Giang vậy.”

Hai bàn cách nhau nửa đại sảnh, từ xa nhìn về phía nhau, đều thấy rất nóng nảy.

Vu Hữu Dư chốc chốc nhìn sang Lâm Tiểu Niên và Kiều Hoài Ninh, nhìn bọn họ hòa hợp, vừa cười vừa nói, ăn ăn uống uống, bỗng nhiên cảm thấy không còn hứng thú ăn uống nữa.

Anh hận mình vừa rồi đã nổi giận với cô, nếu như vừa rồi từ từ nói với cô ấy tâm trạng mình không tốt, nói với cô là muốn cô ngồi cùng bàn, có lẽ cô ấy cũng đã chuyển đến ngồi cùng mình rồi.

Lâm Tiểu Niên cũng chú ý đến Vu Hữu Dư, cô cảm thấy tâm trạng anh ấy hôm nay không tốt, như biến thành một người khác hoàn toàn với Vu Hữu Dư của cô, đến ăn cũng ăn rất ít.

Nhìn điệu bộ anh ăn như không có cảm giác gì, cô nhẹ nhàng đặt đũa xuống, lo lắng: Hữu Dư sao thế nhỉ?

Cô muốn đến hỏi kỹ hơn, nhưng ánh mắt lạnh lùng của anh khiến cô chùn bước.

Kiều Hoài Ninh đưa cho Lâm Tiểu Niên và Âu Dương Phi một bát trứng cá, Âu Dương Phi không thích ăn, liền chuyển cho Lâm Tiểu Niên, nhưng không ngờ va phải cốc Tuyết Bích của Lâm Tiểu Niên, nước trong cốc đổ tung tóe ra bàn, còn bắn cá vào người Lâm Tiểu Niên.

Kiều Hoài Ninh vội vàng lấy giấy ăn lau cho Lâm Tiểu Niên, còn không quên lấy ngón tay trở lau xì dầu còn vương trên khóe miệng Lâm Tiểu Niên: “Đã lớn rồi mà vẫn còn ăn như một con mèo thèm thuốc vậy.”

Áo len bị nước Tuyết Bích làm ướt một nửa, Lâm Tiểu Niên giữ giữ chiếc áo, mím môi nói với Âu Dương Phi: “Sư tỷ, có phải chị cố ý không đó? Trả thù lại trận đấu tuyết lúc này?”

Kiều Hoài Ninh nở một nụ cười rạng rỡ nhìn Lâm Tiểu Niên nói: “Lúc này Tiểu Phi chỉ là không cẩn thận, em cũng thế, nhìn thấy đồ rơi mà không chịu tránh đi? Nên trách em thì đúng hơn.” Đây mới chính là Kiều Hoài Ninh quan tâm cô, nhưng vẫn không hề để lộ một dấu tích nào, chỉ khiến cô nảy sinh ảo giác. Người anh thích chính là Âu Dương Phi, còn cô chỉ là một cô em lảng giềng không hơn không kém. Lúc đầu, cô cũng tin tưởng những lời nói giả dối đó, nên đã đi chọn một tình yêu khác.

Nhưng bây giờ, cô biết anh bắt đắc dĩ phải che giấu sự thật đó, nhưng không có cách nào để báo đáp tình cảm đó được.

Cô chỉ có thể đau lòng mà thôi, đau đến nỗi không thể nào thở được. Lâm Tiểu Niên lòng đau tê tái, nước mắt lưng tròng như chực trào ra.

Bên phía trường Quảng Châu có hai nữ sinh mới đến, họ vây xung quanh Vu Hữu Dư. Anh gượng gạo xoay người, đồng thời nhìn sang phía Lâm Tiểu Niên, cũng thấy cô đang nhìn mình.

Biết bao nhiêu người trong đại sảnh như vậy, nhưng dường như ánh mắt của họ như tiếp xúc nhau.

Cô vờ quay đầu như không có chuyện gì.

Vu Hữu Dư phát hiện ra những giọt pha lê đang ẩn sâu trong đôi mắt cô, cuối cùng anh cũng không thể ngồi yên được nữa, rảo bước qua đại sảnh sang phía họ, đột ngột ngồi xuống bên cạnh Lâm Tiểu Niên.

Trong mắt Vu Hữu Dư chỉ có Lâm Tiểu Niên, vì cô anh mới đến đây, mang theo một sự đổ kỵ ghen tuông cực độ, muốn cướp cô khỏi nơi này, chỉ muốn cô ở bên cạnh anh mà thôi.

Nhưng cô dường như không hiểu ý anh, cứng nhắc hỏi: “Sao lại qua đây?”

Vu Hữu Dư chau mày, trong lòng không vui, nói vào tai cô: “Anh sợ không qua đây được nữa, em sắp ngoại tình mất rồi.” Cô biết, anh nhìn thấy cảnh Kiều Hoài Ninh nhiệt tình chăm sóc cô.

Lâm Tiểu Niên trừng mắt nhìn anh, trách anh không nên đùa như thế, những gì giữa cô và Kiều Hoài Ninh không phải như những gì anh nghĩ.

Thấy bộ dạng Lâm Tiểu Niên như sắp khóc, Vu Hữu Dư cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, cười nói: “Đùa một tý thôi mà em cũng cho là thật à?”

Nói chuyện thật thật giả giả, cô không muốn suy nghĩ thêm gì nữa, cho nên cúi đầu ăn tiếp, mặc dù trong lòng vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Nhận thấy cô đang rất miễn cưỡng, Vu công tử liền cầm tay cô, kéo cô cùng đứng dậy, nói với mọi người: “Bọn mình có chút việc riêng, hẹn gặp mọi người lần sau nhé.”

Anh muốn tìm cơ hội đưa cô đi luôn. Nhưng Âu Dương Phi lại gọi Lâm Tiểu Niên: “Tiểu Niên, gắng tay của em.”

Kiều Hoài Ninh vừa thấy tay mình ấm áp, vẫn chưa kịp tận hưởng được bao lâu, sao có thể trả lại cô dễ dàng như vậy.

Anh vội vội vàng vàng giống như một đứa trẻ giữ chặt đồ chơi của mình nói: “Đó là của anh.” Lần này anh chủ động giành lấy.

Lâm Tiểu Niên ngáp ngừng gật đầu: “Đúng rồi, của anh Hoài Ninh.” Lúc nói câu nói này, cô không hề ngờ rằng vì đôi găng tay này mà Vu Hữu Dư thấy khó chịu với cô.

Vu công tử cũng đã nhìn thấy đôi găng tay đó, màu sắc và chất len giống hệt với chiếc khăn anh đang quàng trong chiếc áo khoác.

Nhận được quà cô tặng, anh vui rất lâu. Anh đã hy vọng, anh là người duy nhất khiến cô phải tự tay làm quà tặng.

Nhưng bây giờ, giấc mơ duy nhất đó vì đôi găng tay này đã biến mất. Vu công tử vô cùng thất vọng.

Vu Hữu Dư kéo Lâm Tiểu Niên ra khỏi quán ăn, tìm một nơi lặng gió rồi dừng lại.

Anh cố gắng không chế sự tức giận của mình, trấn tĩnh hỏi: “Tại sao em lại đan găng tay cho Kiều Hoài Ninh?”

Anh càng nén giữ tâm trạng của mình như vậy, càng khiến cô thấy buồn phiền, Vu Hữu Dư vô duyên vô cớ làm loạn nên khiến cô rất mệt mỏi, cô nói: “Đan thì đã làm sao?”

Ông trời làm chứng, cô không cố ý... Chỉ là thực sự cảm thấy khó chịu, Kiều Hoài Ninh ốm, thầm yêu cô, vì cô không thể đáp lại tình yêu đó, trong lòng cảm thấy tội lỗi. Còn Vu Hữu Dư không chỉ không thể lý giải tình cảnh hiện tại của cô, mà còn bày đặt ra vẻ em là người yêu của anh, em không được phép có bất kỳ quan hệ nào với người khác, đặc biệt là Kiều Hoài Ninh, đã thực sự làm khó cô.

Cô rất đau khổ, vì Kiều Hoài Ninh, vì Vu Hữu Dư, hơn nữa vì chính bản thân cô.

Người Lâm Tiểu Niên run run, cô cảm thấy không có cách nào giải quyết được nữa. Cô cảm thấy mình thực sự bất lực.

Vu công tử vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng, nét mặt còn lạnh hơn cả băng tuyết như đâm vào người khác. Anh nắm chặt vai cô, giống như một con chim ưng giữ chặt con mồi của mình, trầm giọng nói: “Lâm Tiểu Niên, em không thể đối xử với anh như vậy!”

Lâm Tiểu Niên không thể nói được điều gì, chỉ có thể mím chặt môi, lắc đầu: “Hữu Dư, là anh không thể đối xử với em như vậy!” Cho đến lúc không ai biết nên đối xử với ai thế nào thì đã là lúc không tìm được lối thoát, giống như ai yêu ai đó, cũng lại giống như không yêu ai, không đúng không sai.

Trước vận mệnh to lớn, mỗi người đều trở nên nhỏ bé. Đối mặt với bệnh tật, ai cũng đều cảm thấy bất lực.

Số mệnh đều ỗi người sự lựa chọn trước một tình thế khó xử, như thể đang trêu ngươi họ, khiến ỗi người không cách nào chạy thoát được.

Có những lúc, tình yêu không thể thay thế những năm tháng ấu thơ sống bên nhau, cũng không thể thay thế tình thân đã từng có.

Lần đầu tiên Lâm Tiểu Niên thừa nhận rõ ràng: “Đúng, em đã yêu Kiều Hoài Ninh.”

Mặc dù những điều đó đều đã là quá khứ, nhưng trong cuộc đời cô vẫn lưu lại dấu tích của những năm tháng đó, không thể xóa nhòa, cũng không thể hủy hoại được.

“Anh ấy yêu em, vẫn đang yêu em.” Giọng cô mặt chất, không gian bao la của mùa đông đơn điệu: “Em không muốn anh ấy mang theo sự hối tiếc rời khỏi thế gian này!”.

Đúng rồi, cô quá tham lam, không muốn Vu Hữu Dư rời khỏi cô, nhưng có một số thứ không thể gò bó, miễn cưỡng, cô muốn anh phải chọn lựa.

Vu Hữu Dư rất cuộc cũng không phải thánh nhân: “Cho nên?”.

“Cho nên, em không thể để mặc anh ấy.”

Đã từng là thanh mai trúc mã, tuy mối quan hệ giờ đã trở thành tình anh em sâu nặng nhưng cuối cùng cô cũng không thể từ bỏ, cho dù phải lừa dối, cô vẫn hy vọng Kiều Hoài Ninh vẫn ôm mộng đẹp tới cùng, kiên trì tới cùng.

Vu Hữu Dư không nói lời nào, lục trong túi áo khoác tìm điều thuốc, châm một điếu, hít vài hơi, nhả khói, sau đó lại châm thêm một điếu nữa, một lúc sau đã đầy một gạt tàn thuốc.

Vu Hữu Dư nói: “Lâm Tiểu Niên, anh mệt rồi.”

Thực sự anh rất mệt mỏi vì mối tình này. Anh chưa từng nghĩ sẽ gặp phải những việc buồn phiền thế này.

Những tình tiết mà giới trẻ hâm mộ trong phim ảnh, bây giờ lại có thể xảy ra với anh. Anh đã từng nghĩ sẽ nỗ lực, cố gắng vì một tình yêu yên bình, hòa hợp, sau đó có thể tay trong tay cùng người mình yêu đi hết cuộc đời này, nhưng bây giờ xem ra, mục tiêu đó mãi mãi là điều xa vời.

Anh gặp Lâm Tiểu Niên, người con gái ngay từ đầu đã giao trái tim mình cho người con trai khác.

Anh cố gắng giành tình yêu ấy, đến lúc cuối cùng cô chắc chắn đã yêu anh, nhưng lại gặp cản trở như thế này, anh làm sao có thể không mệt được cơ chứ?

Trái tim Lâm Tiểu Niên dường như bị gội một gáo nước lạnh giữa mùa đông lạnh giá này, từng giọt từng giọt như đóng băng lại.

Một mình cô đứng giữa trời tuyết lạnh, nhìn bóng Vu Hữu Dư đang dần dần khuất xa nơi này. Cô muốn chạy nhào tới ôm chặt anh lại, sẽ không buông tay nữa, từ nay sẽ đi theo anh, mây mù u ám cũng được, trời thanh gió nhẹ cũng theo, chỉ cần hai đứa ở bên nhau, đó chính là thiên đường.

Nhưng anh đi tuyệt tình như vậy khiến trái tim cô đang chết dần.

Anh đã buông tay cô như vậy sao?

Cô vốn cho rằng mình có thể chịu đựng những mất mát này, cô cho rằng không có Vu Hữu Dư sẽ dễ sống hơn khi không có Kiều Hoài Ninh.

Nhưng cô đã sai, lúc bóng Vu Hữu Dư biến mất khỏi tầm mắt cô, cô nhận ra rằng trong tim cô chỉ còn lại ba chữ: “Em yêu anh!”.

Anh nói, anh mệt rồi, anh cần phải nghỉ ngơi. Cho nên, cô cần phải cho anh thời gian, cũng là ỉnh thêm thời gian.

46. Chương 46

Từng ngày từng ngày qua đi.

Lâm Tiểu Niên lao vào học như điên như dại. Dù cô thất tình nhưng kỳ thi cuối kỳ cũng không vì thế mà dừng lại.

Thắm Tam Nguyệt và Cát Ngôn nói: “Cô nàng nhà mình gần đây có gì đó khác lạ.”

Cát Ngôn ngẫm nghĩ: “Cũng không có gì, chỉ là thi tiếng Anh cấp sáu được 98 điểm thôi mà. Nếu cậu cố gắng nhiều hơn, có lẽ cũng có thể làm được.”

Thắm Tam Nguyệt bĩu môi: “Mình còn phải dùng sinh mệnh có hạn của mình đầu tư vào sự nghiệp bói toán vô hạn của mình, cho dù tiếng Anh có đạt đến 98 điểm cũng đành chịu thôi!”

“Cậu không thấy Tiểu Niên tự học, bọn mình ngồi đây đoán ngược đoán xuôi, không phải là đã sặc mùi bói toán rồi hay sao?”

“Bọn mình học chuyên ngành tin tức, như vậy là rất có tinh thần nghề nghiệp đó chứ.”

Cát Ngôn không nói thêm gì nữa, bắt đầu viết luận văn.

Thực sự, Lâm Tiểu Niên giam mình trong phòng tự học cũng không học được gì. Cô cúi thấp đầu, hồn cô sớm đã phiêu du ra ngoài thế giới rộng lớn mấy nghìn dặm kia rồi.

Đã sáu, bảy ngày không gặp Vu Hữu Dư rồi. Anh có khỏe không?

Cô không dám nghĩ cảnh anh thân mật cầm tay người con gái khác hôm đó. Cô chỉ đang thầm nói với mình, cảnh ngày hôm đó có thể chỉ là ảo giác mà thôi.

Lúc đó, Vu công tử đang trùm chăn ngủ trong ký túc xá.

Thực sự, anh cũng không ngủ được, nhưng những lúc buồn chán như thế này không biết làm thế nào để giết thời gian.

Mấy ngày gần đây, hàng ngày anh đều hẹn rất nhiều bạn bè đi hát karaoke, ăn cơm, đi club nhưng vẫn cảm thấy trống rỗng, hư ảo, không tìm thấy được cảm giác sống thực, giống như biết mình mất đi món đồ gì đó, nhưng không biết rốt cuộc mất thứ gì. Có chút mơ hồ, có chút hoảng sợ, cũng có chút bất an... nhưng không có cách nào khống chế được.

Có thể có khi cái được mất của con người đều là định mệnh.

Giống như tình yêu anh có thể có được nhưng lại không có cách nào đạt được trọn vẹn.

Ngày hôm đó, anh nói với Lâm Tiểu Niên không muốn chờ đợi nữa, thực sự mệt mỏi rồi, chán ngán rồi.

Trong tình yêu anh là một người rất ích kỷ, không dễ dàng chấp nhận người mình yêu lúc nào cũng nghĩ đến người khác, không dễ dàng chấp nhận người ấy có bất kỳ điều gì lơ là với mình. Trong con mắt người yêu sao có thể chứa được một hạt cát kia chứ?

Có một thời gian dài, anh đều đã cố gắng giành lấy tình yêu của cô, cuối cùng cũng có thể xem như anh đã giành được thắng lợi, nhưng ông trời lúc này dường như đã thiên vị Kiều Hoài Ninh, khiến cho toàn bộ nỗ lực của anh đều trở nên vô ích.

Lâm Tiểu Niên thực sự từng nói yêu anh, cũng cố gắng đáp lại tình yêu của anh nhưng anh có cảm giác tình yêu này không có thật.

Khiến anh luôn luôn giày vò vì không cách nào giữ chặt được tình yêu của cô. Anh luôn luôn lo sợ, sợ có một ngày tình yêu không cánh mà bay.

Vu Hữu Dư dẹp những lo lắng của mình sang một bên, nó không phù hợp với tính cách của anh. Rõ ràng anh là một người tràn đầy tự tin, lịch sự từ tốn, tự do vậy nhưng từ khi nào đã xuất hiện những tâm tư, suy nghĩ thế này ra sức suy nghĩ về tình yêu?

Ngày hôm đó khi anh đi đánh cầu lông, Lâm Tiểu Niên đã gọi cho anh mấy cuộc điện thoại, anh đều không nghe thấy, sau đó anh gọi lại, điện thoại của cô đều bận.

Lúc đó anh còn nghĩ, nếu như thực sự cô muốn tìm anh nói chuyện, giải thích điều gì đó, cô sẽ gọi lại.

Anh cứ đợi điện thoại của cô, một ngày, hai ngày, ba ngày... một tuần cũng đã trôi qua, nhưng cô vẫn không gọi lại. Anh cũng muốn gọi lại hỏi xem cô tìm anh có việc gì, nhưng nhất thời không tìm được lý do nói tại

sao một tuần trôi qua tại sao không có hồi đáp. Anh nghĩ đi nghĩ lại, nhưng rồi vẫn quyết định chờ cô gọi điện tới.

Anh muốn nói với cô, anh đồng ý nghe cô giải thích, đồng ý không giận dữ, đồng ý nhân nhượng cô khó có thể chia cắt với Kiều Hoài Ninh, đồng ý đợi cô trong thế giới tình yêu ngủ đông dần dần tỉnh lại.

Thế nhưng cô không gọi.

Anh xoay người trên giường, sờ tìm chiếc điện thoại dưới gối, mở danh sách cuộc gọi nhớ trong tuần qua, nhìn chăm chăm vào màn hình rất lâu, ấn cho sáng lên, rồi lại ấn tiếp, điện thoại lại sáng lên.

Nhìn dãy số quen thuộc hiện trên màn hình, anh có vẻ hối hận, có cảm giác mất mát.

Thì ra cô vốn không hề để ý đến cảm nhận của anh.

Thì ra, anh nói một rồi, là để cho cô có cơ hội giải thích.

Thì ra, chỉ có mình anh từ đầu đến cuối không thể buông tay!

Bạn cùng phòng sửa lại cây ghi ta bị gãy, vừa sửa lại vừa lau chùi.

Ghi ta phát ra một tiếng réo rất rất chói tai, ồn ào đến nỗi Vu Hữu Dư thấy khó chịu, hét lên: “Đợi ông ngủ rồi, hãy sửa cây đàn hồng của mày có được không?”

Cậu bạn cùng phòng không hiểu tại sao Vu công tử nổi giận đùng đùng như vậy, do đó cãi lại: “Ông muốn sửa bây giờ, tiểu tử thói nhà mày làm gì được ông?!”

Vu công tử đang giận dữ, không trút vào đâu được, nghe thấy giọng cậu bạn cùng phòng mắng như vậy, anh đột nhiên lật chăn, từ trên giường bật dậy, cướp lấy chiếc đàn cũ của cậu bạn cùng phòng đập mạnh xuống đất, sau đó còn giẫm lên hai giẫm.

Rõ ràng anh cố ý gây sự, chỉ muốn trút bực tức, cây ghi ta đã bị trút giận như vậy.

Nếu như đó là cây ghi ta bình thường, cậu bạn cũng mặc kệ để anh phá, hoặc có thể mua thêm mấy cây nữa, để anh đập cho vui nhưng dù muốn đùa cũng không nên đùa như vậy?

Nhưng đây lại là cây đàn của người bạn gái mà cậu bạn cùng phòng yêu thầm bảy năm, bình thường cậu ta không dám dùng, nay bị Vu Hữu Dư hủy hoại, cậu bạn đó muốn ngay lập tức giết chết Vu Hữu Dư.

Cậu bạn cùng phòng cũng không phải tay vừa, bình thường đã tập đấm bốc và taekwondo rất lâu, thầy giáo đều là những cao thủ nổi tiếng trong nước, lúc đánh, ra tay không hề nương nhẹ.

Vu Hữu Dư đã làm hỏng đồ của người ta trước, tự nhiên sẽ đuối lý hơn. Khi cậu bạn cùng phòng ra tay, anh cũng chỉ cố gắng né tránh. Nhưng đòn tấn công của cậu ta dày đặc, lúc anh tránh không kịp, đã bị chịu một chưởng rất mạnh.

Dù gì đó cũng chỉ là trút giận, đánh người và bị đánh cũng không có gì đáng nói, bây giờ cậu bạn đó đã ra tay với anh, đó cũng có thể coi là việc có muốn tránh cũng không được.

Đánh nhau một trận bình bình bốp bốp, cuối cùng cậu bạn cùng phòng đã dừng tay.

Nhìn lại Vu Hữu Dư, khuôn mặt tuần tú của anh đã có thêm màu sắc khác, một bên xanh, một bên hồng, thật thú vị.

Cho dù Vu Hữu Dư bị đánh thành bộ dạng như vậy, cậu bạn đó vẫn chưa hết tức giận, vừa thu dọn cây ghi ta bị đập trên mặt đất, vừa tức giận nói: “Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, đợi sau này ông mày sẽ ày ăn đập!”

Vu Hữu Dư lấy tay lau vết máu ở khóe miệng, đôi mắt lộ ra một sự khát máu điên cuồng: “Vừa rồi sao không ra tay nặng thêm chút nữa? Tôi còn có lý do để không phải lên lớp.”

Cậu bạn cùng phòng tức giận không nói gì, Vu Hữu Dư ngày hôm nay đúng là bám theo dai như đĩa muối.

Lâm Tiểu Niên ôn xong điều khoản pháp luật cuối cùng, từ từ gấp sách lại, muốn nhắm lại từ đầu, nhưng trong đầu trống rỗng, không nghĩ được gì cả.

Kiều Hoài Ninh gửi tin nhắn cho cô, hỏi cô luận văn cuối kỳ viết thế nào rồi, có cần anh giúp tìm tài liệu không.

Cô hoảng hốt một lúc, mới nhớ ra nhắn tin trả lời anh: “Anh cứ nghỉ ngơi cho khỏe, luận văn em làm xong rồi.”

Kiều Hoài Ninh gửi cho cô rất nhiều ví dụ phân tích tài liệu vào hòm thư, đồng thời nói thêm: “Đây là tài liệu chuyên đề học thuật anh tiện download về, em xem có giúp gì được cho luận văn của em không?”.

Lâm Tiểu Niên rất cảm kích trước sự quan tâm của Kiều Hoài Ninh, càng cảm động sự chu đáo không lời của anh. Cô cũng đã từng nghĩ báo đáp lại sự quan tâm đó giống như anh, nhưng trong tim đã có Hữu Dư nên lực bất tòng tâm.

Kỳ học cuối cùng, Cát Ngôn và Thắm Tam Nguyệt đang tìm tòi làm một bài phỏng vấn nhân vật, đối tượng một vị giáo sư Học viện mỹ thuật của trường Quảng Châu, hai người vui mừng truyền báo: “Ngày mai đến trường Quảng Châu, để Vu công tử mời tụ tập một bữa!”.

Thắm Tam Nguyệt hết lòng lôi kéo Lâm Tiểu Niên: “Niên Niên, cậu dứt khoát phải đi cùng bọn mình, gặp Vu công tử, cũng để hóa giải nỗi đau khổ nhớ thương của anh ấy.”

Lâm Tiểu Niên cười: “Cậu đừng có nói quá. Ngày mai mình có tiết học, các cậu đi đi, Vu Hữu Dư chắc chắn sẽ mời các cậu ăn cơm.”

Cát Ngôn dường như đoán ra điều gì đó, cố gắng đổi chủ đề: “Đúng rồi, Niên Niên kỳ nghỉ đông này cậu có muốn tham gia đi thực tế thực tập không? Báo Xã Hội muốn bọn mình đi thực tập làm phóng viên, chuyên ngành nào cũng có thể tham gia, có thể đến thực tập tốt nghiệp.”

Lâm Tiểu Niên không thấy hứng thú: “Thực tập của khoa tin tức các cậu, mình đi làm gì? Không đi đâu đợi đến nghỉ hè tính sau vậy.”

Ngày thứ Hai, khi Cát Ngôn và Thắm Tam Nguyệt đến trường Quảng Châu, Cát Ngôn cố ý hỏi một câu: “Lâm Tiểu Niên, có muốn bọn mình chuyển lời đến Vu Hữu Dư không?”.

Lâm Tiểu Niên dường như không có phản ứng: “Chuyển lời gì?”.

“Nói những câu đại loại như em nhớ anh. Ngốc ă! Hai người lâu rồi không gặp nhau mà.” Cát Ngôn cười cười.

Lâm Tiểu Niên ngại ngần gật đầu: “Các cậu không đi nhanh, cẩn thận để giáo sư người ta đợi lâu, không nhận phỏng vấn của các cậu nữa đâu.”

Khi Thắm Tam Nguyệt miêu tả rất chân thực về vết thương bị viêm nhiễm trên mặt Vu Hữu Dư cho Lâm Tiểu Niên nghe, Lâm Tiểu Niên còn cho rằng cô ấy đang đùa: “Ai đánh anh ấy? Người đó ăn gan cọp à.”

Cát Ngôn luôn luôn giữ tác phong nghiêm túc của người làm báo, bình thường không giễu cợt, trêu đùa, cô ấy tiếp lời Thắm Tam Nguyệt: “Anh ấy thực sự bị người ta đánh, cánh tay anh ấy bị thương. Lúc ăn cơm cùng bọn mình, mình vô ý đã chạm vào, anh ấy hét lên đau đớn một lúc lâu.”

Lâm Tiểu Niên lúc này mới lo lắng, miệng luôn nhắc: “Tự nhiên sao lại đánh nhau với người ta? Lại còn đánh đến nỗi bị thương?”

“Tội của tên đó rất lớn!” Thắm Tam Nguyệt khoa trương vỗ vào ngực, dường như rất thương hại Vu công tử.

Lâm Tiểu Niên không nói câu nào nữa, nhưng trong lòng cảm thấy lo lắng, buồn rầu, khẽ nói: “Hôm khác mình đi xem thế nào.”

Cát Ngôn chăm chăm nhìn cô: “Còn hôm nào nữa? Giờ cậu không đi ngay đi xem anh ấy thế nào.”

47. Chương 47

Không cần đợi Lâm Tiểu Niên đi thăm anh, Vu Hữu Dư đã tự xuất hiện.

Hôm đó, Lâm Tiểu Niên vừa học xong môn thể dục, ôm quả bóng rổ lại trả tổ thể dục, vừa hay gặp Nguyễn Tình Không, cô gọi to: “Nguyễn sư tỷ!”.

Tiết Băng đột nhiên từ phía sau Nguyễn Tình Không thò đầu ra, cười với Lâm Tiểu Niên: “Không quen vị sư huynh này sao?”.

Lâm Tiểu Niên vội vàng bước lên trước: “Quen, sao có thể không quen được chứ?”.

Tiết Băng cầm quả bóng trên tay Lâm Tiểu Niên trả lại cho sư đệ ở tổ thể dục, sau đó chỉ vào người đứng sau họ không xa và nói: “Người này, em cũng càng quen nhỉ?”.

Lâm Tiểu Niên ngạc nhiên nhìn theo “người này” trong câu nói của Tiết Băng, do đó nhìn thấy khuôn mặt “đầy màu sắc” của Vu Hữu Dư, trong lòng thầm nói người này biến thành tro bụi cũng quen.

Lần đầu tiên Lâm Tiểu Niên nhìn thấy Vu Hữu Dư với bộ dạng như thế; liền chu miệng lên nói: “Mặt sưng lên thế này mà vẫn còn vênh vang ra ngoài.”

Vu Hữu Dư gương hàng lông mày thách thức: “Luật nào quy định mặt sưng không được ra ngoài?”.

Lâm Tiểu Niên nhìn sang Nguyễn Tình Không và Tiết Băng hỏi: “Hôm nay là ngày gì vậy? Sao mọi người tự tập hết ở trường Chiết Giang vậy?”.

“Không phải là ngày gì cả. Hữu Dư nói muốn ăn thịt heo chua ngọt của Xuyên Lạc Viên.” Tiết Băng nói xong, nháy mắt đầy ẩn ý với Vu Hữu Dư.

Vu Hữu Dư rút tay vào túi quần bỏ sau lưng, giọng buồn buồn nói: “Rõ ràng là cậu muốn đến đây ăn.”

Nhìn hai người con trai đùn đẩy lẫn nhau, Lâm Tiểu Niên và Nguyễn Tình Không đều bật cười.

Lâm Tiểu Niên sợ nhiều cá, nhiều thịt, nhiều dầu mỡ, không tốt cho vết thương của Vu Hữu Dư, liền gọi một ít rau xanh đặt vào đĩa của anh.

Vu Hữu Dư lặng lẽ ăn rau trong đĩa của mình, như một lẽ rất tự nhiên. Lúc này trái tim Lâm Tiểu Niên trống rỗng bỗng chốc được lấp đầy.

Vừa lúc phục vụ bưng lên một phần canh trứng hạt sen, rất thích hợp cho người bị thương ở mắt như Vu Hữu Dư, không ngờ cô vừa định dùng muối mức cho Vu Hữu Dư, nhưng bị Tiết Băng cướp mất: “Cái này dành cho Tình Không ăn, không ai được tranh ăn.”

Lâm Tiểu Niên nhìn Tiết Băng dùng muối dịu dàng mức từng muối canh trứng hạt sen cho Nguyễn Tình Không, trong lòng cảm thấy rất cảm động, khóe miệng có chút ghen tỵ bất thường.

Vu Hữu Dư gọi người phục vụ tới, gọi hai bát canh cho Lâm Tiểu Niên.

Nguyễn Tình Không mỉa mai nói: “Vẫn là Vu sư huynh hào phóng, đến canh trứng hạt sen cũng gọi hai bát, có phải định ăn một bát, đổ đi một bát không?”.

Tâm trạng Vu Hữu Dư dường như không tốt: “Tiểu sư muội, cái này em không cần quan tâm”.

Bát canh trứng hạt sen màu vàng nhạt đang bốc hơi nghi ngút được bưng lên, Vu Hữu Dư ra hiệu cho người phục vụ đặt trước mặt Lâm Tiểu Niên.

Lâm Tiểu Niên vốn muốn để anh ăn, bản thân cô không thích ăn, liền đẩy về phía Vu Hữu Dư: “Hay là anh ăn đi...”. Câu nói vẫn chưa nói hết, Vu Hữu Dư đã gọi người phục vụ đến, lạnh lùng nói: “Đổ hai bát này đi.”

Người phục vụ chưa từng gặp phải tình huống này, bất ngờ đến ngây người.

Tiết Băng vội vàng nói đầy thiện ý: “Sao lãng phí vậy, bê lại đây, bọn mình nhận hết.”

Vu Hữu Dư bỏ đĩa cách một tiếng, cương quyết nói: “Đổ đi!”.

Nguyễn Tình Không như sắp khóc nói với Tiết Băng: “Biết người nhiều tiền là thế nào rồi chứ? Hai bát canh trứng hạt sen đổ hết đi cũng không cho người bên cạnh ăn.”

Tiết Băng vội vàng an ủi người yêu mình: “Em muốn ăn, anh sẽ gọi cho em. Mặc kệ bọn họ đều có vấn đề cả, em không nhận ra sao?”.

Nguyễn Tình Không không nói gì, đồng tình nhìn Vu Hữu Dư và Lâm Tiểu Niên rồi nói: “Cơm cũng đã ăn xong rồi, tiếp theo đôi nào theo đôi ấy đi!”.

Đợi lúc Vu Hữu Dư và Lâm Tiểu Niên đi xa, Tiết Băng mới thở dài, anh ôm Nguyễn Tình Không nói: “Hai người này, người này khó chịu người kia, rõ ràng đang yêu nhau, nhưng cố tình làm như xa lạ.”

Nguyễn Tình Không ngả người vào lòng Tiết Băng: “Lần sau, Vu sư huynh có nhờ em giúp nữa em cũng không giúp. Đúng là đồ nhỏ nhen, đến canh trứng hạt sen cũng không cho người ta ăn no.”

Tiết Băng nhìn cô cười âu yếm: “Vu Dư không mời em, anh mời em nhé.”

“Không ăn nữa, bây giờ em muốn ăn anh.” Nguyễn Tình Không cười nịnh anh.

“Em đúng là con gái, hơi tý đã giận dỗi...”

Lâm Tiểu Niên lặng lẽ đi theo sau Vu Hữu Dư trong khuôn viên vườn trường rất lâu.

Phía sau vườn trường có một trường tiểu học, hai người đã từng đến đây, bên trong phát ra tiếng đọc sách lanh lảnh. Giọng các em rất trong trẻo, ngữ điệu lên cao, giống như đang hát một bài có tiết tấu kéo dài.

Vu Hữu Dư dừng lại, nói với Lâm Tiểu Niên: “Lúc học tiểu học, anh cũng đã từng đọc qua bài này, bài Thác nước. Lúc đó, cũng không hiểu tại sao anh không đọc được chữ “Pù (thác nước)”. Lúc đó ngây thơ nghĩ rằng, nước chảy trên đá, cũng giống như một miếng vải rách, vải rách cũng hợp lý đó chứ....[1] Sau vài lần thầy giáo sửa cho, anh vẫn đọc theo ý của mình. Sau đó, thầy giáo phạt anh đọc một nghìn lần “vải rách”, cứ đọc như thế đến nỗi lưỡi anh cứng lại...”.

[1] Trong tiếng Trung cách phát âm từ “thác nước” và từ “vải rách” khá giống nhau, nếu đọc từ “thác nước” mà không bật hơi, sai chính tả sẽ thành từ “vải rách” – ND.

Thác nước là một bài văn rất hay trong giáo trình học tiểu học, Lâm Tiểu Niên vẫn nhớ, cô hiếu kỳ hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”.

Vu Hữu Dư bĩu môi, tự ti cười: “Sau đó, anh vẫn cứ đọc “vải rách”, con người anh một khi đã cho đó là đúng, thì rất khó thay đổi.” Anh cố tình nói với cô điều này. Anh muốn nói, cho dù việc gì không đúng, anh đã cho đó là đúng thì rất khó thay đổi. Cũng giống như anh đã chọn Lâm Tiểu Niên thì cũng giống như không dao động nữa vậy.

Nghe anh nói xong, Lâm Tiểu Niên cười rất lâu.

Thấy Vu Hữu Dư xì mặt, cô mới cố gắng nén cười, chỉ vào vết thương trên mặt anh hỏi: “Sao lại thành thế kia? Còn đau không?”.

Anh nắm được tay cô, nhẹ nhàng áp tay cô vào mặt mình: “Là tại anh cả, đáng chết.” Tay cô nhẹ nhàng xoa khuôn mặt anh, rất nhẹ nhàng nhưng đã lấy đi hết những phiền não trong lòng anh.

Tay anh nắm chặt tay cô, đặt lên phía bên trái ngực anh: “Chỗ này đau, chỉ chỗ này thôi.”

48. Chương 48

Anh nói: “Chỗ này đau, chỉ chỗ này thôi.”

Trái tim Lâm Tiểu Niên giống như bóp nghẹt, cô nói: “Hữu Dư, tại sao chúng ta lại đi đến nơi này? Đến một con đường cụt thế này.”

Vu Hữu Dư dường như nhận ra điều gì đó, nắm chặt tay cô: “Ai nói đã hết đường đi? Có lẽ là trong cái may lại gặp cái may hơn thì sao?”.

Lâm Tiểu Niên cười, lưu luyến hơi ấm từ bàn tay anh, không dám cử động.

Tiếng chuông điện thoại của Vu Hữu Dư đã phá vỡ bầu không khí ấy, anh nôn nóng nghe điện thoại, vừa muốn hét lên, nhưng nghe thấy đầu dây bên kia một giọng nữ rất nhẹ nhàng, dịu dàng.

“Hữu Dư, không phải anh đã đồng ý đến sân bay đón em sao? Ở nước ngoài mấy năm nay, người em nhớ nhất chính là anh đó. Anh quên không đón em sao, quá đáng!”

Vu Hữu Dư vỗ trán nói: “Anh thực sự đã quên mất, giờ đi sân bay đón em nha.”

Đầu dây bên kia cười lớn: “Em đã về tới nhà rồi, anh đổi thành mời em ăn cơm đi. Chọn ngày không bằng ngày hôm nay vậy, Hữu Dư, tối nay em sẽ đến ký túc xá tìm anh.”

Trên đường trở về ký túc xá, Lâm Tiểu Niên gặp một sư muội trong hội sinh viên, cô ấy nói: “Gần đây Hội Chữ thập đỏ trường Chiết Giang và hội sinh viên trường Bắc Kinh đề ra hoạt động quyên góp tủy sống, chị có đăng ký tham gia không?”

Cô gật đầu, nói như đinh đóng cột: “Có chứ! Biết đâu...”. Cô hy vọng cơ hội một phần một nghìn ấy có thể xuất hiện, sau đó sẽ lập nên kỳ tích.

Hôm tổ chức hoạt động của hội sinh viên, Lâm Tiểu Niên đến rất sớm.

Thấy những thành viên trong hội sinh viên của trường Chiết Giang và trường Bắc Kinh, thành viên Hội chữ thập đỏ vẫn chưa đến đủ, cô đã chủ động giúp treo lên treo cờ và biểu ngữ.

Cờ treo lên hàng rào, hàng rào khá cao, nhưng không có người giúp cô giữ thang, Lâm Tiểu Niên sợ ý ngã xuống đất, đầu gối đập xuống đất, đau đến toát mồ hôi lạnh.

Cố gắng rất lâu nhưng cô cũng không thể tự mình đứng dậy, phản ứng đầu tiên đó là gọi điện thoại cho Vu Hữu Dư, nhưng cuối cùng đó chỉ là suy nghĩ mà thôi. Có lẽ anh còn bận rất nhiều việc, cô không thể làm phiền anh.

Sau đó một người trong hội sinh viên trường Bắc Kinh đến, phát hiện ra cô bị thương liền hỏi: “Đây không phải là em gái của Kiều Hoài Ninh sao?”

Có người đưa cô đến bệnh viện, đồng thời gọi điện thoại cho Kiều Hoài Ninh.

Sau khi Kiều Hoài Ninh nghe thấy tin Lâm Tiểu Niên bị thương, không hiểu tại sao, anh rất hoảng sợ, lo lắng.

Anh dụi mắt trái mình và nói với Âu Dương Phi: “Tại sao cô ấy phải trèo lên chiếc thang cao như vậy chứ?”.

Âu Dương Phi an ủi anh: “Không sao đâu, anh đừng lo lắng quá. Cô ấy vẫn ổn, anh yên tâm. Chỉ là bị gãy xương, không việc gì to tát gì đâu.”

Kiều Hoài Ninh sao có thể yên tâm được, mặc dù là mùa đông, nhưng trên trán anh vẫn toát đầy mồ hôi.

Anh vội vàng đến thăm Lâm Tiểu Niên, nhìn thấy cô vừa tức vừa thấy đáng thương, nhìn chằm chằm vào chiếc đầu gối đã bó bột, được nẹp cẩn thận của Lâm Tiểu Niên nói: “Em suýt nữa dọa chết anh, em không thể cẩn thận hơn một chút được hay sao?”.

Lâm Tiểu Niên lại bật cười nói: “Em không cố ý.”

Kiều Hoài Ninh giúp cô vuốt lại tóc mai: “Nghe thấy tin em xảy ra chuyện, mắt trái của anh cứ giật liên tục...”.

Vu Hữu Dư vừa biết chuyện, lập tức đến bệnh viện.

Anh không còn tâm trí nào mà để ý đến sự thân mật giữa Lâm Tiểu Niên và Kiều Hoài Ninh, khẽ gật đầu với Kiều Hoài Ninh, sau đó, hướng về Lâm Tiểu Niên, phê bình cô, giáo dục về an toàn: “Em cho rằng em là loài khỉ hay sao? Em có biết hai chữ an toàn đó viết thế nào không vậy?!”.

Lâm Tiểu Niên nghe thấy anh tức giận nói nặng với mình, nước mắt âm thầm rơi xuống. Từ một nơi cao như thế ngã xuống, cô không khóc; lúc làm phẫu thuật cô cũng không khóc; anh Kiều Hoài Ninh tỉ tê, ân cần an ủi cô, cô cũng không khóc nhưng chỉ vài câu khiển trách của Vu Hữu Dư bỗng chốc khiến nước mắt cô như chực trào ra.

Kiều Hoài Ninh thấy không thuận mắt, vốn muốn đứng lên ngăn Vu Hữu Dư, nhưng bị Âu Dương Phi kéo lại: “Bây giờ anh không có tư cách nào để nói cả.” Do đó, anh kéo cô ra khỏi phòng bệnh.

Bên cạnh chỉ còn lại Vu Hữu Dư, Lâm Tiểu Niên bật khóc thành tiếng.

Cô nói: “Hữu Dư, anh đừng quan tâm đến em nữa.”

“Anh không thể quan tâm em được sao? Em chỉ vì Kiều Hoài Ninh mà không cần đến tính mạng mình nữa rồi.” Anh than một tiếng, anh bước lên trước, ôm cô vào lòng đưa vai cho cô tựa vào.

Lâm Tiểu Niên muốn nói: “Không phải như thế.” Nhưng cô cảm thấy câu nói đó không còn ý nghĩa gì cả.

Từ bệnh viện về trường, Thẩm Tam Nguyệt và Cát Ngôn đều ra đón cô. Chân của Lâm Tiểu Niên phải cố định, không được di chuyển, Vu Hữu Dư không nói lời nào, liền công cô lên phòng.

Lâm Tiểu Niên cảm thấy xấu hổ nói: “Để Tam Nguyệt và Cát Ngôn dìu em được rồi.”

Vu Hữu Dư không nói lời nào, công cô lên rồi đi.

Tam Nguyệt nói: “Vu công tử đang diễn tập thực tiễn.”

“Diễn tập?”

Thấy Lâm Tiểu Niên không hiểu, Cát Ngôn liền nhắc cô: “Người Bắc Kinh khi kết hôn, tân lang sẽ công tân nương động phòng.”

Lâm Tiểu Niên bỗng nhiên đỏ ửng mặt, không ngừng giãy giụa trên lưng anh.

Vu Hữu Dư hắng giọng một tiếng rồi nói: “Cẩn thận chút, không được treo chân đâu, đừng chạm xuống đất, nếu không sẽ đau lắm đấy.” Giọng điệu của anh dường như không ổn lắm, nhưng bước từng bước rất vững chắc.

Lâm Tiểu Niên không thể lên lớp, Vu Hữu Dư ôm cả đồng truyện tranh cho cô giải khuây.

Lâm Tiểu Niên thấy mình đã chiếm dụng quá nhiều thời gian của anh liền nói: “Anh làm việc của mình đi, trong phòng còn có Tam Nguyệt và Cát Ngôn mà.”

Khuôn mặt tuần tú của Vu Hữu Dư bỗng xị xuống, nhắm mắt lại mắng cô: “Có thể giống nhau sao?”

Sau khi bố mẹ Lâm Tiểu Niên biết tin con gái bị ngã gãy chân, đã bay tới thăm cô một lần, lúc sắp về đã nhờ bố mẹ Kiều Hoài Ninh: “Ông bà giúp chúng tôi chăm nom Niên Niên, đứa trẻ này từ nhỏ đã khiến người khác phải lo lắng rồi.”

Hai vợ chồng họ Kiều nhìn đứa con trai mình, rồi quay sang nhìn Lâm Tiểu Niên nói: “Niên Niên còn lành lợi hơn Hoài Ninh nhiều, đây mới là đứa khiến cho người khác phải lo lắng đấy.”

Một hôm, Kiều Hoài Ninh mang túi hoa quả đến ký túc xá nữ thăm Lâm Tiểu Niên, chân cô đã khá hơn rất nhiều, cô đã có thể đi lại. Cô cười hi hi, nói: “Em bảo đảm sau này sẽ không để xảy ra chuyện tương tự thế này nữa, đúng là ngoài ý muốn.”

Kiều Hoài Ninh dịu dàng vuốt mái tóc cô: “Anh biết.” Anh cái gì cũng biết, chỉ là anh giả vờ không biết.

Tam Nguyệt và Cát Ngôn vừa tan học về phòng, Kiều Hoài Ninh không tiện ở lại lâu, bèn ra về, không ngờ lại gặp Vu Hữu Dư.

Anh vốn nghĩ sẽ vội vàng rời đi, nhưng Vu Hữu Dư gọi anh: “Anh bạn, nói chuyện một chút.”

Hai người bạn họ bước ra khỏi ký túc, Vu Hữu Dư nói: “Tôi yêu Lâm Tiểu Niên, vì cô ấy rất thuần khiết, lương thiện, có nhiều khi ngốc nghếch, nhưng tâm địa trong sáng, không có bất cứ mưu đồ gì.” Thấy Kiều Hoài Ninh không nói, anh tiếp tục nói: “Nhưng người cô ấy luôn yêu lại là anh.”

Kiều Hoài Ninh nghe, nhưng không có ý kiến gì. Vu Hữu Dư than một câu: “Tôi ngưỡng mộ anh vì anh có thể lớn lên cùng cô ấy...”

Kiều Hoài Ninh gật đầu, giọng nói chứa chan tâm tư, cảm xúc: “Nhưng người tôi ngưỡng mộ là anh vì anh có thể ở bên cô ấy từ giờ cho đến hết cuộc đời.”

Khi mỗi người đều ngưỡng mộ một người khác, đều mong muốn mình có được hạnh phúc như vậy.

49. Chương 49

Trái tim Lâm Tiểu Niên trở nên mềm yếu, giống như mặt nước trong hồ, nơi mà cô từng nhìn ngắm, tìm kiếm một chú cá đang chờ đợi.

Cô cầm chặt chiếc điện thoại, nhẹ nhàng nói: “Vu Hữu Dư, anh có còn nhớ bức câu đối của chúng ta mùa xuân năm đó không? Niên Niên Hữu Dư [1]... em nghĩ rằng tấm hoành phi đó đáng lẽ phải là Cẩm Ôn!”.

Câu chuyện của họ không chỉ ba chữ “anh yêu em” có thể khắc họa được hết, mỉm cười cũng được, gặp lại cũng được trong một mùa đông không có tuyết ở Bắc Kinh, cô nhẹ nhàng đi về phía anh, đi về hướng chưa biết, hoặc đã biết nhưng cô đã tìm được điểm dừng chân cuối cùng của mình.

Cảm ơn anh đã khiến em thấy yêu Bắc Kinh mùa đông này!

Mấy ngày liền Kiều Hoài Ninh đến trường Chiết Giang để gặp Lâm Tiểu Niên.

Âu Dương Phi âm thầm báo cho Lâm Tiểu Niên: “Gần đây Hoài Ninh rất lạ, sức khỏe không tốt cũng không nói, ăn rất ít, chỉ thích ngủ, sợ là...”.

Lâm Tiểu Niên rung mình ớn lạnh, sợ hãi nói: “Không có chuyện ấy đâu.”

Một hôm, Lâm Tiểu Niên giả vờ hỏi: “Anh Hoài Ninh, gần đây anh không phải lên lớp à? Nhàn rồi vậy sao?”.

Hoài Ninh gật đầu, dịu dàng mỉm cười: “Luận văn anh đã làm xong từ lâu rồi, bên hội đã có bạn bè giúp đỡ, anh không có việc gì để làm cho nên đến đây thăm em.”

Lâm Tiểu Niên biết rằng anh đang nói dối, nhưng cũng không nỡ nói thẳng. Đối với anh mà nói thời gian là thứ vô cùng quý giá. Anh còn rất nhiều ước mơ chưa thực hiện được, chỉ có điều anh không muốn dùng thời gian ít ỏi còn lại để đối lầy nó.

Kiều Hoài Ninh nhìn rõ trong mắt cô bao điều nghi hoặc, nhưng lại giả vờ như không biết, vẫn nói cười nói cô như bình thường. Anh nhắm tính thời gian còn lại của mình, không biết còn có thể che chở cho con đường cô đi bao xa...

Nhiều lần, Vu Hữu Dư đứng ở dưới ký túc xá của Lâm Tiểu Niên nhìn thấy Kiều Hoài Ninh.

Anh biết Kiều Hoài Ninh thích Lâm Tiểu Niên, anh cũng biết Lâm Tiểu Niên thích Kiều Hoài Ninh. Bọn họ hết lòng hết dạ vì nhau, thậm chí bây giờ không cách nào tách rời.

Hữu Dư đỏ ky, oán hận vì cảnh tượng ấy như đang cố tình bày ra cho anh xem.

Nhưng nếu như không quen biết Lâm Tiểu Niên, liệu anh có vui vẻ hơn không? Hữu Dư cũng không dám chắc.

Gần đến kỳ nghỉ đông, mọi người đều mong muốn trở về nhà, Lâm Tiểu Niên cũng không phải ngoại lệ. Nhưng chân của Lâm Tiểu Niên vẫn chưa thể đi lại nhanh nhẹn, linh hoạt như trước, Vu Hữu Dư nói rằng cô nên về nhà muộn một chút.

Lâm Tiểu Niên có chút do dự: “Thành phố Cáp Nhĩ Tân cũng có bệnh viện, nếu như cảm thấy không khỏe, em sẽ đi khám.”

Vu Hữu Dư giận dữ nói: “Cả nước ở đâu có bệnh viện chính hình uy tín thế này, nếu như xương bánh chè của em không lành lại được, ráng mà chịu đau nhé.”

“Nhưng em muốn về nhà!” Kỳ học này vì Kiều Hoài Ninh, Vu Hữu Dư, vì mọi người và những mối quan hệ phức tạp đã khiến Tiểu Niên vô cùng mệt mỏi. Bây giờ, cô chỉ muốn ngay lập tức về nhà, suy nghĩ tại sao mọi chuyện lại trở nên rắc rối như vậy.

Vu Hữu Dư cho rằng Tiểu Niên về nhà là muốn đi cùng Kiều Hoài Ninh. Cô đã từng nói vào dịp Tết Kiều Hoài Ninh sẽ trở về thành phố Cáp Nhĩ Tân, nên trong lòng Hữu Dư khó trách tức giận: “Được, vậy em về luôn đi!”. Sau đó anh đập cửa bước ra ngoài.

Chạng vạng tối, Hữu Dư lại quay lại, mang theo túi lớn túi nhỏ, bên trong có đủ loại đồ ăn và thuốc.

Anh căn dặn từng ly từng tí: “Đây là đồ ăn trên tàu, còn có cả nước uống, túi này là túi đựng thuốc, còn túi này là...”.

Lâm Tiểu Niên cúi đầu, hỏi nhỏ: “Chẳng phải anh bảo em vài ngày nữa mới được về sao?”.

Vu Hữu Dư xách đồ đứng thẩn thờ một lúc, sau đó mới hạ xuống. Anh cho rằng mình đã nghe nhầm, cẩn thận hỏi lại: “Em vừa nói gì?”.

Lâm Tiểu Niên nuốt nước bọt, dường như lấy lại chút dũng khí: “Em nói, mấy ngày nữa em mới về nhà. Vẫn có thể mua được vé tàu phải không?”.

“Được chứ, đương nhiên là được! Em muốn mua vé ngày nào anh cũng có thể mua cho em. Sao em không nói sớm? Hại anh chạy nửa ngày trời mua những thứ này.”

Tiểu Niên toét miệng cười nhìn Hữu Dư: “Chính vì anh mua những thứ đồ này, nên em mới không dám đi, làm sao mà em mang hết về được cơ chứ?”.

Hữu Dư bật cười: “Ngốc như em mà cuối cùng cũng có lúc thông minh.”

Trước khi trở về thành phố Cáp Nhĩ Tân, Kiều Hoài Ninh đến gặp Tiểu Niên: “Em thật sự không muốn về cùng anh ư?”.

Cô lắc đầu: “Em muốn đợi đến lúc chân khỏi hẳn mới về, nếu không về nhà sẽ rất khó chữa trị.”

Kiều Hoài Ninh suy tư nhìn cô: “Hữu Dư có thể chăm sóc được cho em không?”.

Tiểu Niên quả quyết gật đầu.

Lâm Tiểu Niên thông báo với bố mẹ có thể sẽ về muộn, họ nhanh chóng đồng ý, uống phí cô đã vất óc suy nghĩ lý do về muộn. Bố cô còn nói rằng: “Con yêu à, không về được con cũng đừng tự trách mình, ở đó dưỡng bệnh cho tốt, đợi bố mẹ nghỉ phép ở trung tâm nghiên cứu, bố sẽ đến đón con.”

“Không cần đâu ạ.” Tiểu Niên dứt khoát từ chối. “Con sắp khỏi rồi, con ở lại thêm vài ngày để ổn định lại thôi.”

“Có bạn trai chăm sóc, ở lại dưỡng bệnh bao lâu bố mẹ cũng yên tâm.” Mẹ Tiểu Niên thản nhiên nói chen vào khiến Vu Hữu Dư đang ở bên nghe trộm điện thoại cười như nắc nẻ.

Đúng dịp kỷ túc xá của nhà trường tu sửa đình kỳ sau mười năm, nên Vu Hữu Dư có lý do chính đáng mời Lâm Tiểu Niên về nhà mình ở.

Lâm Tiểu Niên bực bội: “Không được, tại sao em phải đến nhà anh ở?”.

Vu Hữu Dư thản nhiên nói: “Em là bạn gái của anh, hơn nữa bố mẹ đều đã đi Canada thăm chị gái anh, trong nhà trống trải, một mình anh ở cũng thấy cô đơn lắm.”

Thời điểm cuối năm muốn tìm một nơi cho thuê ngắn hạn cũng không dễ, hơn nữa bị cánh tay chắc khỏe của Vu Hữu Dư kéo đi, Lâm Tiểu Niên cũng không còn cách nào khác, đành phải đi theo anh, tạm thời ở nhà của Hữu Dư.

Cô vốn nghĩ rằng một gia đình có tiền, có quyền lực nhất định sẽ sống trong một căn nhà kiểu cung điện nguy nga tráng lệ, nhưng nhà của Vu Hữu Dư chỉ là một căn nhà tứ hợp viện hết sức bình thường nằm dưới chân núi, trong ngoài nhà đều trồng rất nhiều cây, vô cùng yên tĩnh và an bình.

Lâm Tiểu Niên bước thấp bước cao vào nhà, nhưng bị Vu Hữu Dư ôm lấy từ đằng sau bế vào trong, bất chấp sự phản kháng mạnh mẽ của cô. Trong nhà không giống như lời của Vu Hữu Dư nói chỉ có một mình anh ở, còn có một bảo mẫu. Vu Hữu Dư vừa bước đến cửa liền gọi: “Dì Tô, phiền đi nấu ít cháo, chúng con đói rồi.”

Lâm Tiểu Niên được một phen đỏ mặt, vùng vẫy đòi anh bỏ mình xuống: “Em tự đi được.”

Vu Hữu Dư miễn cưỡng đặt cô xuống ghế sofa trong phòng, anh nói: “Dì Tô ngày mai cũng được nghỉ phép, đến lúc đó trong nhà chỉ còn lại chúng ta thôi.”

Lâm Tiểu Niên tò mò hỏi: “Sao anh không cùng bố mẹ đi Canada? Một mình ở lại đây không thấy cô đơn sao?”.

Vu Hữu Dư nói đầy khẩu khí: “Anh đã lớn thế này rồi, vẫn còn đi theo bố mẹ hay sao? Hơn nữa anh không được làm việc riêng của mình ư?”.

Khi dì Tô trở về nhà đón Tết, Vu Hữu Dư và Lâm Tiểu Niên mới thật sự bắt đầu sống những ngày chỉ có hai người.

Chân của Tiểu Niên vẫn chưa khỏi, không thể đi đâu được nên Hữu Dư chỉ có thể cùng cô xem phim, đọc sách, thi thoảng chơi cờ vây, mọi hoạt động chỉ bó hẹp tại chỗ.

Anh tựa vào ghế sofa, Tiểu Niên ngồi dựa vào anh. Vừa nói chuyện với Tiểu Niên anh vừa giúp cô bóp chân, anh sợ rằng bóp chân không được hoạt động sẽ bị mỏi khiến cô khó chịu.

Thỉnh thoảng anh hôn cô, giống như một con chim nhỏ trộm đồ ăn vậy, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng thật nhanh lên môi cô, sau đó nhanh chóng trốn đi.

Cô cười, một tay che đôi má ửng hồng, một tay đẩy anh ra: “Anh đã nói sẽ không quấy rối em mà?”.

Hữu Dư tỉnh quái: “Anh quấy rối em bao giờ?”.

“Anh vừa mới hôn...” Tiểu Niên đỏ mặt bỗng chốc không nói lên lời.

Anh ôm cô cười, bộ dạng giống như một con mèo mới ăn vụng cá.

Hai người ở bên nhau, cũng có lúc nảy sinh những khao khát, những nụ hôn trao đi, dần dần trở nên mãnh liệt hơn, đến mức không thể kìm chế. Nhưng Hữu Dư luôn là người phản ứng trước, buông Tiểu Niên ra, tự đánh vào cơ thể rắn chắc của mình, lao đi tắm nước lạnh giữa mùa đông.

Từ khi ở tạm nhà Hữu Dư, Lâm Tiểu Niên cảm thấy mối quan hệ giữa cô và Hữu Dư có phần trở nên thân thiết hơn, anh chăm sóc cô chu đáo, ân cần khiến cô cảm thấy vô cùng ấm áp trong cái lạnh giá của mùa đông này. Lâm Tiểu Niên ngắm nhìn nụ cười rạng rỡ của anh, đột nhiên cảm thấy có chút mơ hồ.

Cô nghĩ, thời gian vui vẻ hạnh phúc có khi nào sẽ theo gió bay đi xa không.

Ngày 23 tháng Chạp, Vu Hữu Dư dậy rất sớm, đến gõ cửa phòng Lâm Tiểu Niên: “Hôm nay đón Tết, mau dậy đi!”.

“Tết gì cơ?” Giọng cô vẫn còn ngái ngủ vọng ra từ đằng sau cánh cửa.

Ngay sau đó, trong sân vọng ra tiếng pháo nổ, Vu Hữu Dư mang theo một làn hơi lạnh tiến vào phòng cô: “Là Tết Tiểu Niên [2].”

[2] Tết Tiểu Niên là Tết ông Công ông Táo – ND.

Anh vẫn còn nhớ Tết Tiểu Niên cũng là sinh nhật của cô.

Trong lòng cô thấy rất cảm động, giữa mùa đông ở Bắc Kinh, lần đầu tiên cô cảm thấy không còn lạnh giá, không còn cô đơn vì có một người luôn bên cạnh cô.

Hôm nay, Vu Hữu Dư cảm thấy vô cùng hào hứng, trong phòng sách bày đủ bút mực giấy nghiên, viết những chữ lớn.

Tiểu Niên nhìn anh nắn nót viết hai chữ: “Niên Niên”, cảm thấy vô cùng thích thú, liền viết tên của anh: “Hữu Dư” trên tấm giấy.

Hữu Dư chăm chú nhìn, không nhịn được cười, nói: “Dán lên thành câu đối tết, Niên Niên Hữu Dư, thật là may mắn”.

“Niên Niên Hữu Dư.” Hóa ra tên của họ ghép với nhau lại thành một câu thành ngữ may mắn hay dùng trong dịp tết như vậy.

Lâm Tiểu Niên ngây nhìn nụ cười rạng rỡ của Vu Hữu Dư cảm thấy họ dường như thân thiết hơn, sự chăm sóc ân cần chu đáo của anh khiến cô cảm thấy vô cùng ấm áp giữa mùa đông lạnh lẽo này.

Thực ra, có lẽ không chỉ dừng lại ở mùa đông này đâu. Lâm Tiểu Niên đột nhiên nhận ra, sự ấm áp mà cô nhận được giữa mùa đông ở Bắc Kinh, chủ yếu đến từ người con trai đang ở bên cạnh,

Hữu Dư đương nhiên không hề biết những điều cô đang suy nghĩ, anh gõ vào cái đầu đang mơ màng của cô: “Nghĩ gì thế? Rồi con?”

Lâm Tiểu Niên nở một nụ cười rạng rỡ: “Em đang nghĩ câu đối này có phải còn thiếu một bức hoành phi không?”

50. Chương 50

Vu Hữu Dư rủ Lâm Tiểu Niên đi ăn mì trường thọ [3], cô cảm thấy bụng hơi khó chịu liền nói: “Chỉ bằng chúng ta nấu một ít mì ăn liền, em cũng sẽ hào phóng, mời anh ăn một bữa.”

[3] Người Trung Quốc thường ăn mì trường thọ vào dịp sinh nhật - ND

Hữu Dư nói: “Có ai sinh nhật mà lại ăn mì ăn liền đâu, thôi đi ăn mì trường thọ đi.”

Anh kéo cô vào một quán ăn. Quán ăn trang trí vô cùng trang nhã, bên trong thực khách cũng không nhiều, hai người họ sau khi ngồi ở một vị trí yên tĩnh, Vu Hữu Dư để Lâm Tiểu Niên chọn thực đơn trước, anh đi vào nhà vệ sinh.

Khi Vu Hữu Dư đi từ nhà vệ sinh ra, nghe thấy Lâm Tiểu Niên đang nói bằng giọng điệu ngập ngừng: “Vâng... anh cũng nhất định phải vui vẻ nhé.”

Hữu Dư dừng lại một chút, không cần nghe tiếp anh cũng biết, cô đang nói chuyện với Kiều Hoài Ninh. Chỉ có với anh ta, Tiểu Niên mới bỏ đi sự kiêu ngạo của mình, nói chuyện vô cùng bình tĩnh và dịu dàng như vậy.

Sự hẹn ước ngầm giữa cô và Kiều Hoài Ninh, anh cũng không có cách nào có thể thay thế được.

Mỗi lần nghĩ đến điều này, Hữu Dư đều cảm thấy thất vọng.

Kiều Hoài Ninh do đã quen với không khí ẩm áp ở Bắc Kinh, trở về thành phố Cáp Nhĩ Tân không thích nghi được với cái lạnh lẽo ẩm ướt của miền nam, nên bị cảm nhẹ. Anh vốn muốn ở nhà dưỡng bệnh, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, nhớ ra hôm nay là sinh nhật của Tiểu Niên, nên vùng dậy gọi điện thoại cho cô.

Nhưng ngay khi dập điện thoại, tâm trạng của anh trở nên tồi tệ hơn trước. Từ nay về sau, những lần sinh nhật trong cuộc đời cô đều không liên quan gì đến anh sao?

Ăn mì trường thọ xong, Vu Hữu Dư không có ý muốn về nhà nên lái xe chở Lâm Tiểu Niên đi loay quanh trên phố.

Nhìn thấy dáng vẻ không vui của anh, Tiểu Niên đoán có lẽ anh đã nghe được cuộc nói chuyện của cô với Kiều Hoài Ninh, nên đang ghen. Cô bĩu môi, nghĩ thầm: “Chẳng phải là sinh nhật của mình nên Kiều Hoài Ninh gọi điện thoại đến nói vài câu chúc mừng thôi sao? Có nhất thiết phải làm ra bộ nghiêm trọng như vậy không nhỉ?”

Nghĩ đi nghĩ lại, Lâm Tiểu Niên cũng không biết làm thế nào, căng thẳng nhìn Hữu Dư muốn nói điều gì đó, nhưng không nghĩ ra được chuyện gì cả. Cô nhớ tới tối hôm qua có đọc một cuốn sách, buột miệng nói: “Hữu Dư, em kể một câu chuyện cho anh nghe nhé.”

Hữu Dư thờ ơ liếc nhìn cô, không nói gì, tiếp tục lái xe.

Lâm Tiểu Niên ho một tiếng, không biết mình có nên tiếp tục nói nữa không? Cô lại chìm đắm trong suy nghĩ của mình, sự im lặng bao trùm trong xe.

Không biết xe đi được bao lâu, nhưng hình như đã đi được hơn nửa vòng thành phố, Vu Hữu Dư mới hỏi: “Câu chuyện như thế nào? Kể anh nghe thử xem.”

Lâm Tiểu Niên hít một hơi, bắt đầu kể: “Có người kể rằng, ngày xưa có một người con gái trẻ xinh đẹp, vào một ngày đi chơi hội chùa để giải khuây. Cô nhìn thấy một chàng trai trẻ trong đám đông hàng nghìn hàng vạn người đang chen lấn, dù không cần phải nói gì, người con gái ấy cũng nhận ra người con trai ấy chính là người mà mình bấy lâu nay chờ đợi. Nhưng tiếc rằng, hội chùa quá đông, cô không có cách nào để đến gần người con trai ấy, chỉ có thể đứng nhìn người ấy khuất dần trong đám đông. Hai năm sau đó, cô đi khắp nơi để tìm gặp người ấy, nhưng người ấy dường như đã biến mất hoàn toàn, bất vô âm tín.

Người con gái ngày nào cũng cầu nguyện Phật Tổ, hy vọng có thể gặp lại chàng trai một lần nữa, sự thành tâm của cô khiến Phật Tổ cảm động, Người hỏi cô: “Người muốn gặp lại người con trai ấy một lần nữa phải không?” Cô gái trả lời: “Vâng, con chỉ muốn nhìn thấy anh ấy một lần nữa thôi ạ.” Phật Tổ nói: “Nếu muốn nhìn thấy anh ta, người phải vất bỏ tất cả những gì người đang có, bao gồm cả những người thân trong gia đình và cuộc sống hạnh phúc.” Cô gái gật đầu: “Con có thể từ bỏ.” Phật Tổ nói tiếp: “Người bắt buộc phải tu luyện năm trăm đạo hạnh, mới có thể gặp anh ta, người có cảm thấy hối hận không?”. Cô gái kiên quyết nói: “Con không hối hận.”

“Cuối cùng, người con gái biến thành một tảng đá lớn nằm ở một vùng hoang vu hẻo lánh, trải qua hơn bốn trăm năm mưa bụi gió đập, khổ cực tưởng như không chịu nổi, nhưng người con gái vẫn cảm thấy không hối hận, điều làm cô cảm thấy buồn phiền chính là hơn bốn trăm năm qua không nhìn thấy một người nào, cũng không nhìn thấy một tia hy vọng nhỏ nhoi nào, điều này đã khiến cô suy sụp rất nhiều.

Vào một ngày trong năm thứ bốn trăm chín chín, một đội khai thác đá đến, đục đẽo biến cô thành một tấm đá lớn rồi vận chuyển vào thành phố. Trong thành phố đang xây dựng một cây cầu bằng đá, thế là người con gái trở thành lan can bảo vệ của cây cầu. Vào ngày cây cầu hoàn thành, người con gái đã gặp được người mà cô chờ đợi năm trăm năm qua. Người ấy đi rất vội vàng, dường như đang có việc gấp, đi qua cây cầu rất nhanh. Dường nhiên anh ta không hề phát hiện ra có một viên đá đang chăm chú nhìn mình.”

Lúc đó, Lâm Tiểu Niên cũng đang nhìn Vu Hữu Dư không chớp mắt, cô muốn nói với anh những suy nghĩ của cô qua câu chuyện đó: Đợi chờ trong vô vọng rốt cuộc không có kết quả gì, cũng giống như cô của những năm tháng trước đây, thầm yêu Kiều Hoài Ninh. Nhưng cô sớm đã từ bỏ mối tình nửa thực nửa hư, đối diện với Hoài Ninh trái tim cô chỉ còn lại sự yên bình, tình cảm ấy giống như tình anh em vậy.

Bây giờ, cô cũng giống như đang tu luyện, đợi chờ tình yêu và sự cảm động của Vu Hữu Dư dành cho cô, hy vọng trên đoạn đường tương lai sẽ có anh là người bạn đồng hành.

Vu Hữu Dư chỉ nhìn con đường phía trước, thản nhiên nói một câu: “Cô gái ấy quả thực vô cùng ngốc nghếch.”

“Vậy sao?” Tiểu Niên tựa người vào ghế ngồi, ngập ngừng nói.

Không khí trong xe lại trở nên gượng gạo, ngưng ngừng, không ai nói ai câu nào.

Nếu như ngày nào cũng ăn, uống, đọc sách, chơi đùa, cũng xem như cách giết thời gian thú vị.

Nhưng cuộc sống thường có bất ngờ và những điều ngoài ý muốn, e rằng đối với một số người chỉ có sự kinh ngạc mà không có vui mừng.

Hôm đó, có một cô gái xinh đẹp đến tìm Hữu Dư. Cô gái đứng ở cửa nhà tứ hợp viện, nũng nịu gọi: “Hữu Dư, anh nhanh lên!”.

Vu Hữu Dư nói với Tiểu Niên: “Đó là người bạn cùng lớp trước đây, dịp Tết về nước thăm người thân, tìm anh đi họp mặt.”

Lâm Tiểu Niên không vui nhưng vẫn cố thản nhiên cười: “Vậy anh đi đi, đừng để người ta chờ lâu.”

Anh cười hỏi: “Em không ghen sao?”.

Trong lòng cô mặc dù không hề dễ chịu, nhưng vẫn giả vờ không để ý nói: “Tại sao em lại ghen chứ?”.

Vu Hữu Dư có chút thất vọng, vội vàng đi ra cửa, trước khi đi còn để lại một câu chua xót: “Hóa ra trong tim em, anh chẳng có chút giá trị nào.”

Nghe câu nói đó, Tiểu Niên buồn bã, lo sợ, thì thầm khi anh đi khuất: “Trong tim em, không phải anh không có giá trị gì, mà là chiếm một vị trí vô cùng quan trọng.”

Thậm chí, tình cảm và sự dựa dẫm của cô đối với anh từ lâu đã sâu đậm hơn Kiều Hoài Ninh rất nhiều.

Vu Hữu Dư đi cùng với người bạn cùng lớp xinh đẹp tham gia họp lớp trung học, về nhà rất muộn.

Khi về nhà, Lâm Tiểu Niên đang ngồi đọc sách trong phòng. Anh chỉ chào cô một câu rồi quay về phòng, không nói với cô lời nào. Kể ngốc cũng biết anh đang tức giận.

Anh vốn chỉ hy vọng Lâm Tiểu Niên nói vài câu hỏi han anh, nhưng cô không nói một lời nào nên anh càng bức bối, ném chiếc chăn lông mềm mại xuống đất, sau đó ngồi lên, tựa lưng vào chân giường rầu rĩ hút thuốc.

Đương nhiên, trong lòng Lâm Tiểu Niên cũng rất buồn. Cô không biết mình đã làm sai điều gì, đến nỗi Vu Hữu Dư lại có thái độ quay ngoắt hoàn toàn như vậy.

Tâm trạng của anh dường như không được tốt, cô đang định nói với anh điều gì đó, nhưng anh tự nhốt mình trong phòng.

Lòng Lâm Tiểu Niên ngổn ngang trăm bề, đầy hỗn loạn, không hiểu tại sao.

Thì ra, khi anh buồn, cô cũng buồn theo, hai người cùng chia đôi một nỗi buồn.

Buổi sáng hôm sau, Lâm Tiểu Niên bắt đầu thu dọn đồ đạc, sắp xếp lại toàn bộ căn phòng cô ở. Khi Vu Hữu Dư mệt mỏi ra khỏi phòng mình, cô đang nói chuyện điện thoại với Kiều Hoài Ninh: “Vâng, em đỡ nhiều rồi, bây giờ muốn về nhà rồi...”. Cô chậm rãi nói.

Kiều Hoài Ninh hỏi tỉ mỉ: “Chuyến xe lúc mấy giờ? Có cần chú Lâm đón em không?”. Tình hình sức khỏe của Hoài Ninh gần đây không được lạc quan nên bố mẹ anh cấm anh không được ra ngoài.

“Không cần đâu, chân em đã khỏi hẳn rồi! Thật đấy! Không tin em đi lại cho anh nghe nhé.” Cô nhẹ nhàng đứng dậy, tránh cái chân bị thương, từng bước từng bước dùng sức giậm chân lùi lại sau. Khi tiến đến trước mặt Vu Hữu Dư, không may dẫm vào chân anh, cô kêu lên rồi ngã xuống sàn nhà.

Kiều Hoài Ninh dường như nghe thấy tiếng hét của cô, lo lắng hỏi: “Em làm sao thế?”.

Cô sợ Hoài Ninh lo lắng, cố gắng nhịn đau, cười nói: “Không có gì, anh nghe thấy gì à?”.

“Giống như có cái gì bị đổ?”

“Không có, chắc anh nghe nhầm rồi... Ở nhà đừng quên học nấu ăn nhé, đợi em về mời em món gà xào, anh đã hứa rồi đấy!”. Mắt cô ngân ngấn nước, nhưng vẫn cố gượng cười.

Vu Hữu Dư đứng rất lâu bên cô, lòng đau tê tái. Anh giật lấy điện thoại, ném mạnh vào tường, thân máy và pin văng mỗi nơi một chiếc.

Anh hét lên: “Lâm Tiểu Niên, em tồi đến mức này sao? Màn kịch này em định diễn cho ai xem?”.

Lâm Tiểu Niên ngồi dưới đất không dám cử động, cô cho rằng Vu Hữu Dư điên mất rồi.

Sau đó, cuối cùng anh cũng bình tĩnh trở lại, dáng vẻ trầm lặng. Anh nói: “Tiểu Niên, có phải trong trái tim em tất cả mọi người đều không sánh bằng Kiều Hoài Ninh? Bất kể là ai, bất kể anh ta đã nỗ lực như thế nào... hay không?”.

Lâm Tiểu Niên sững sờ trước câu hỏi Vu Hữu Dư, không biết phải giải thích thế nào. Cô cũng không dám nói, sợ rằng nói được vài câu lại nghẹn ngào. Không biết rằng thời gian trôi nhanh như thế, cuối cùng, đợi đến khi cô nghĩ ra câu trả lời cho Vu Hữu Dư, anh đã đi mất rồi.

Trước khi rời đi, anh nói: “Niên Niên chúng ta chia tay thôi!”.

Gió lạnh từ đâu thổi tới, đứng trong nhà của anh, ngay trước cánh cửa, cô cảm thấy toàn thân tê buốt, lạnh cứng.

51. Chương 51

Kỳ nghỉ đông kết thúc, bắt đầu kỳ học mới cũng là dịp lễ Tình nhân.

Lâm Tiểu Niên một mình đi trong sân ga, nhớ lại cuộc điện mấy ngày trước Vu Hữu Dư gọi cho cô.

Anh nói: “Niên Niên, anh đi đây, anh sẽ đi du học, điều này không phải vì sự nghiệp mà vì tình yêu. Cho em thời gian cũng là cho chính bản thân anh thời gian...”

Lúc đó, cô chỉ muốn khóc nói với anh rằng: “Em không cần!” Nhưng cổ họng như nghẹn đắng lại, không thể nói thành lời.

Có những chuyện diễn ra trong im lặng như vậy, không thể trở lại, giống như việc họ chia tay, và anh cũng đi xa từ đó.

Vu Hữu Dư đã đi du học được một năm, Lâm Tiểu Niên lặng lẽ đếm từng ngày từng tháng, cô cảm thấy dường như nỗi đau cũng vơi dần.

Hơn ba trăm ngày đêm trôi qua, tất cả mọi việc đều thay đổi, hoặc là tất cả đều không thay đổi.

Anh đề nghị chia tay, sau đó ngay lập tức làm các thủ tục đi du học, từ đó biến mất hoàn toàn khỏi thế giới của cô.

Cô tìm lòng không hỏi thăm tin tức của anh, anh đã cho cô thời gian để suy nghĩ, vậy thì cô sẽ dùng thời gian ấy để suy nghĩ thấu đáo ý nghĩa của cái được gọi là “Tình yêu”.

Trong khoảng thời gian đã đi qua, sự chờ đợi, bao dung, nhẫn nại và tận tâm của anh, tất cả đều khắc ghi trong ký ức của cô.

Chỉ tiếc rằng, sự mơ hồ và ngây thơ của những tháng ngày đã qua khiến cô đi loay quanh trên con đường ấy quá lâu. Đến khi cô nhận ra được tình yêu của chính mình, thì con đường trước mắt lại trở nên mù mịt.

Trong thế giới tình yêu sự xuất hiện của anh là một điều ngoài ý muốn, nhưng trên con đường trưởng thành, có anh ở bên lại là điều may mắn.

Lâm Tiểu Niên ngăn người ngắm những bông hoa ngọc lan trong vườn, Thắm Tam Nguyệt vẫy vẫy tay trước mặt cô: “Tình lại đi rửa con, hôm nay là ngày phỏng vấn đấy.”

Rửa con? Lâm Tiểu Niên bị tiếng gọi ấy làm cho giật mình, cô quay lại tìm người vừa nói, nhưng bên cạnh cô ngoài Tam Nguyệt ra thì không còn ai nữa...

Cô lắc đầu, mỉm cười nói: “Biết rõ không có hy vọng, còn phỏng vấn gì chứ?”

Thắm Tam Nguyệt nổi nóng: “Ồ, cậu không được nói không đi, mình đã đồng ý...”. Nói được nửa câu cô bỗng nhiên chuyển đề tài khác: “Kiều Hoài Ninh hỏi chuyển du lịch sau tốt nghiệp cậu muốn đi đâu?”

“Công việc còn chưa biết thế nào, nên không muốn đi đâu cả.” Lâm Tiểu Niên dùng tay sờ nét chữ viết trên ghế đá, cảm thấy có chút quen thuộc. Dòng chữ được khắc bằng một vật sắc nhọn, nét chữ còn khá rõ ràng, cô hỏi Tam Nguyệt: “Rửa con là cách gọi phiếm chỉ ư?”

Thắm Tam Nguyệt tròn mắt nhìn cô: “Cậu bị kích động gì thế? Ngoài cậu ra, ai còn có thể có cái tên xấu xí như vậy chứ.”

Cô cười, nụ cười đẹp long lanh như ánh nắng mùa xuân, khoe miệng cười tựa nụ hoa đang nở.

Buổi phỏng vấn rất thành công, công ty hẹn Lâm Tiểu Niên tuần thứ hai bắt đầu đến thực tập, đến Cát Ngôn cũng không giấu được vẻ ngưỡng mộ: “Lâm Tiểu Niên, cậu thật may mắn, chỉ cần vài nụ cười đã chinh phục được hết mấy vị trong ban giám khảo.”

Lâm Tiểu Niên thản nhiên nói: “Chỉ là câu hỏi của họ quá đơn giản thôi.” Cô rút tờ khăn giấy ra lau lớp son phấn trên mặt, quay lại nói với Cát Ngôn: “Hôm nay đi phỏng vấn mình nhìn thấy Quan Lan.”

Cát Ngôn đang sắp xếp lại mớ hỗn loạn trong cặp sách, đầu cũng không ngẩng lên: “Nhìn thấy thì làm sao nào?”.

Lâm Tiểu Niên nhún vai: “Có những người luôn khiến chúng ta nhớ đến, còn có những người chỉ khiến chúng ta muốn quên đi. Khi nhìn thấy cô ấy, mình còn nghĩ ai mà quen thế, bất ngờ quá không nhớ ra tên.”

Cát Ngôn cũng cười, khẽ chớp mắt, vẻ mặt phơi phới: “Thời gian trôi qua nhanh thật, đã bốn năm rồi.”

Phải, đã bốn năm rồi...

Buổi chiều, Lâm Tiểu Niên, Tam Nguyệt, Cát Ngôn, Kiều Hoài Ninh và Âu Dương Phi gặp nhau, chúc mừng Lâm Tiểu Niên đã tìm được công việc thuận lợi.

Trong khi ăn cơm, Lâm Tiểu Niên ngồi đối diện với Kiều Hoài Ninh, cô vô tình ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt đầy tâm sự, vừa sâu thẳm, vừa thuần khiết của Kiều Hoài Ninh.

Trái tim Lâm Tiểu Niên chỉ còn lại sự sâu lắng, phẳng lặng như dòng nước, cô nhẹ nhàng nói: “Hoài Ninh, anh làm anh trai của em thì tốt biết mấy. Khi đó, chị Âu Dương Phi cũng sẽ là chị dâu của em, mọi người đều trở thành người một nhà rồi.”

Câu nói của Lâm Tiểu Niên khiến Âu Dương Phi vô cùng thích thú, vui vẻ.

Âu Dương Phi cười không dứt, kéo Kiều Hoài Ninh: “Cô em tinh quái của anh thật là khó đối phó.”

Kiều Hoài Ninh cười gượng: “Ừ, từ nhỏ đã tinh nghịch rồi, bây giờ lớn, càng trở nên lợi hại hơn.”

Thậm chí Tam Nguyệt và Cát Ngôn cũng góp vui: “Yên tâm, sau này ắt sẽ có người thay anh trai, chị dâu dạy dỗ cô ấy.”

Lâm Tiểu Niên không nói gì, cầm ly rượu nên: “Hôm nay là em mời, mọi người không ăn no sau này đừng hối hận nhé.”

Ngay sau đó, hai người bạn cùng phòng cúi đầu xuống ăn mải miết.

Tháng Sáu, Kiều Hoài Ninh lại đổ bệnh phải nằm viện, vì việc xây dựng ngân hàng tủy quốc gia của hội Dương Quang, anh đã làm việc quá sức.

Bác sĩ cảnh cáo rằng: “Nếu cứ tiếp tục tình trạng này, đến thần tiên cũng không cứu nổi anh.”

Lâm Tiểu Niên thì thầm, “tổ giác” với bác sĩ: “Anh ấy hiện đang làm một công trình lớn, đó là một công trình giúp đỡ những bệnh nhân mắc bệnh máu trắng.”

Vị bác sĩ cũng từng nghe nói về công trình này của chàng trai trẻ tuần tú, ông nói: “Tôi chúc cậu ấy thành công!”

Trong thời gian Kiều Hoài Ninh nằm viện, Tiểu Niên vẫn liên lạc với một quỹ ngân sách ở nước ngoài qua mạng internet, để tìm các đối tác quốc tế.

Có một vị phụ trách bên đối tác dùng tiếng Trung để nói chuyện với Tiểu Niên, làm cho cô thấy rất thân thiết. Đương nhiên, vẫn còn một nguyên nhân khác khiến cô có cảm tình, chính là nickname của anh ta: Chú Cá Đợi Chờ.

Cái tên này làm cô bất giác nhớ đến Vu Hữu Dư, một người đang ở bờ bên kia đại dương xa xôi, một người bất vô âm tín.

Công việc hợp tác đều đã bàn bạc xong, nhưng đối tác dường như vẫn chưa có ý kết thúc, còn nói chuyện thêm với cô một lúc lâu.

Anh hỏi cô về chuyến du lịch sau khi tốt nghiệp đại học, cô đi đâu? Có ảnh chụp không?

Cô nói với anh cô không tham gia chuyến du lịch sau khi tốt nghiệp do ban cán bộ lớp tổ chức, một mình cô đã đi đến một vùng ngoại ô rất xa, ngắm cảnh vùng đầm Thanh Long, cô còn nói cảnh sắc đầm Thanh Long rất tươi đẹp. Nhân tiện cô còn gửi cho anh ta xem một bức ảnh.

Anh ta khen ngợi hết lời phong cảnh nơi đó, sau đó hỏi: “Trong bức ảnh đâu là Niên Niên?”.

Trái tim mạnh mẽ của Lâm Tiểu Niên bỗng chốc nghẹn ngào, cô chậm rãi gõ bàn phím: “Đều không phải.”

Nickname Chú Cá Đợi Chờ lại hỏi: “Vậy Niên Niên ở đâu?”.

Cô không muốn nói chuyện tiếp, trả lời một cách miễn cưỡng: “Ồ ký túc xá.”

Đối phương lặng im hồi lâu, rồi gửi đến một loạt hình mặt cười: “Tôi hỏi là khi chụp ảnh Niên Niên đang ở đâu?”.

Cô đáp: “Ngắm đầm nước.”

“Trong nước có gì sao?” Anh hỏi.

“Rất... nhiều... cá.”

Cô không muốn nói thêm gì nữa, thoát khỏi MSN, leo lên giường đi ngủ.

Nhưng ở phía bên kia, người con trai cuối cùng cũng không thể nén nổi nụ cười mãn nguyện, đôi môi anh nở một nụ cười rạng rỡ, trước khi tắt máy tính, anh còn đem bức hình Lâm Tiểu Niên gửi làm hình nền máy tính.

Suốt đêm, Tiểu Niên đều mơ thấy ác mộng, mơ thấy mình lạc vào chốn đào nguyên có các chòm mây ngũ sắc bao phủ, hoa đào nở rộ. Từ đầu đến cuối cô chỉ gọi tên một người, nhưng thế nào cũng không thể tìm ra anh.

Cô bật khóc tỉnh lại, nhưng trên gối lại không hề có một giọt nước mắt.

52. Chương 52

Lâm Tiểu Niên kết thúc thời gian thực tập ở công ty, bắt đầu trở thành nhân viên chính thức. Bố mẹ không có ý kiến với sự lựa chọn của cô, người thì nói: “Niên Niên con nên tiếp tục học lên nữa.” Người lại nói: “Con gái lớn rồi, tự biết mình nên làm thế nào.”

Cát Ngôn thi đỗ nghiên cứu sinh ở một trường đại học nước ngoài; Thảm Tam Nguyệt không mấy hứng thú nào với việc học, nhất quyết thi vào công chức nhà nước, sống những ngày tháng không phải lo đến cái ăn cái mặc.

Những ngày tháng đại học đã kết thúc như thế, lại một lần ly biệt nữa.

Lâm Tiểu Niên ngoài thời gian đi làm, lại chạy đến giúp đỡ hội của Kiều Hoài Ninh, anh cuối cùng cũng không giấu giếm cô tình trạng bệnh của mình.

Cũng có lúc, Kiều Hoài Ninh than phiền với cô về phương pháp chữa trị của bệnh viện thật gò bó.

Lâm Tiểu Niên nghiêm mặt nói với anh: “Đừng có phàn nàn! Hay là để chị Âu Dương Phi đến chăm sóc anh nhé.”

Thấy vậy Kiều Hoài Ninh ngay lập tức im lặng không nói gì nữa.

Thời gian trôi nhanh như dòng nước chảy, chớp mắt đã đến Noel.

Thảm Tam Nguyệt gọi điện thông báo cho Lâm Tiểu Niên biết Vu công tử đã về nước.

Ban đầu cô cảm thấy rất vui mừng, nhưng sau đó lại thấy sợ hãi. Từ lâu đã không liên lạc, cô có nên đi gặp anh không?

Có thể, anh đã quên cô?

Cô chần chừ, thấp thỏm không yên, bàn tay nắm chặt điện thoại nhưng lại không dám gọi.

Sau đó, Thẩm Tam Nguyệt giục cô: “Lần này anh ấy về nước chỉ ở lại hai tuần thôi. Nếu như cậu không chủ động trước, Vu công tử sẽ lại đi mất.”

Lâm Tiểu Niên bất chấp tất cả, cô nghĩ cũng xem như đã chia tay rồi, bọn họ dù sao cũng đã từng yêu nhau. Cô muốn xem anh có còn chút tình xưa với cô nữa hay không.

Tim của Lâm Tiểu Niên đập nhanh, từng nhịp từng nhịp đập thành thịch thịch thịch như tiếng trống. Cô cố gắng lấy lại nhịp thở bình tĩnh, mắt nhắm lại, bấm điện thoại gọi đi. Cô cố gắng dùng giọng điệu dịu dàng nhất: “Hữu Dư, là em Lâm Tiểu Niên.”

Đầu dây bên kia hoàn toàn im lặng, rất lâu sau, mới có tiếng trả lời: “Ừ, anh đang trong giờ học, một lát nữa sẽ gọi điện lại cho em.”

Lâm Tiểu Niên giống như một quả bóng bị xẹp hơi, lập tức nói: “Không cần đâu, nghe nói anh về nước nên em gọi điện hỏi thăm thôi.”

Vu Hữu Dư sau đó vẫn gọi điện thoại lại, anh nói chuyện với Lâm Tiểu Niên có phần khách sáo: “Tìm anh có chuyện gì không?”

“Em...em không có chuyện gì.” Cổ họng cô nghẹn đắng, không dám nói to: “Nếu có thể, trưa mai chúng ta cùng nhau ăn cơm được không?”

“Ngày mai anh phải lên lớp, sợ rằng không có thời gian.” Thái độ của anh có phần hờ hững, cô nghe giống như anh đang muốn từ chối khéo.

“Vậy thì... thôi vậy!”

Sau đó, hai người đều không nói gì, đành dập điện thoại.

Đêm đó, Lâm Tiểu Niên khóc suốt đêm, ngày hôm sau đi làm, đôi mắt vẫn còn sưng.

Trong công ty, một chị cùng phòng với cô, nhìn cô xót xa nói: “Sao chỉ sau một buổi tối đã già vò một đứa trẻ ngoan đến nông nổi này?”

Lâm Tiểu Niên vội vã miễn cưỡng đáp lại bằng một câu hỏi khác: “Công việc ngày hôm nay sắp xếp thế nào ạ?”

Nhưng cùng lúc đó, Vu Hữu Dư đang cùng Thẩm Tam Nguyệt ăn sáng tại một nhà hàng sang trọng.

Thẩm Tam Nguyệt hỏi: “Lâm Tiểu Niên lại có thể không nói gì sao?”

Vu Hữu Dư gật đầu, buồn bã nhìn Thẩm Tam Nguyệt trách móc: “Kế sách của em xem ra không hiệu nghiệm rồi!”

“Không hiệu nghiệm, không phải chứ?” Thẩm Tam Nguyệt vô cùng tự tin nói: “Người ta đến nằm mơ cũng vẫn gọi tên anh kia?”

Vu Hữu Dư nghĩ một hồi, hỏi: “Em chắc chắn không nghe nhầm chứ?”

Tam Nguyệt lưỡng lự: “Niên Niên đó không phải là có chuyện gì đó chứ?”

Vu Hữu Dư không thể ngồi yên được nữa, anh đứng dậy chuẩn bị đi: “Haizz, anh bị em giỡn rồi, bữa sáng này em mời nhé.”

Lâm Tiểu Niên cho rằng cô đang bị hoa mắt, nếu không sao có thể nhìn thấy Vu Hữu Dư?

Anh đứng trước mặt cô, như tượng ngọc trước gió, vẻ khôi ngô, tuấn tú không hề suy giảm.

Cô dụi đôi mắt sưng đỏ, giả vờ như không nhìn thấy anh, chuyển ánh mắt sang hướng khác.

Nhưng anh vẫn đứng trước mặt, chắn tầm mắt của cô.

Anh gọi: “Niên Niên, em vẫn khỏe chứ?”

Cô máy móc gật đầu: “Chẳng phải anh nói phải lên lớp, không có thời gian hay sao?”

Anh cười: “Đúng, anh đi ngay bây giờ.”

Lâm Tiểu Niên rốt cuộc vẫn thất vọng, nhìn bóng của Vu Hữu Dư, cảm thấy vô vùng chán chường.

Vu Hữu Dư đi được vài bước, anh nói: “Buổi tối mời anh ăn ở Lệ Gia Thái nhé, lâu rồi không ăn ở đây, thêm chết đi được.”

Lâm Tiểu Niên ngẩn người, cuối cùng cũng bình tĩnh trả lời: “OK.”

Buổi tối, sau khi cô tan ca, Vu Hữu Dư đã thay bộ quần áo khác, đứng đợi cô trước cổng công ty.

Lâm Tiểu Niên thay vì vui mừng, cẩn thận hỏi một cách nghiêm túc: Anh thật sự không bận việc gì chứ?”.

Vu Hữu Dư huýt một tiếng sáo: “Không có bận việc gì cả, ăn cơm là việc quan trọng nhất.”

Anh cùng cô sánh bước đi bên nhau, không ai đề cập đến việc ngồi xe đi, hai người dường như đều muốn đi như thế, đi đến cùng trời cuối đất.

Bao nhiêu năm trôi qua, Lệ Gia Thái dường như không có chút gì thay đổi, quán vắng vẻ và giá cả vẫn không hề rẻ y như trước đây.

Lâm Tiểu Niên đã chuẩn bị từ trước thẻ tiền lương của cô. Hơn nửa năm nay, thu nhập của cô không nhỏ, ngoài khả năng tự nuôi sống được bản thân còn để dành được một khoản nhỏ.

Nhưng Vu Hữu Dư không cho cô cơ hội trả tiền: “Bữa cơm này để anh mời nhé! Dù sao thì tiền tiêu vặt anh chị cho anh cũng không ít.”

Lâm Tiểu Niên cũng không tranh với anh: “Vậy thì em mời anh đi xem phim.”

Vu Hữu Dư dường như vô cùng thích thú: “Được thôi.”

Sau khi ăn xong, hai người tiếp tục đi đến rạp Tân Nhai Khẩu xem một bộ phim mới không nổi lắm, bộ phim đó thực sự rất vô vị, hai người trong lúc xem phim chỉ ngáp ngáp dài.

Kiều Hoài Ninh gọi điện thoại cho Lâm Tiểu Niên: “Mẹ anh làm ít cá trường thọ, em có muốn qua ăn cùng không?” Lâm Tiểu Niên cho anh biết mình đã ăn cơm rồi, đang đi xem phim.

Kiều Hoài Ninh chỉ cười, nói: “Vậy em xem đi, đi một mình đừng về nhà quá muộn nhé.” Cô định nói với anh rằng, cô không đi một mình, nhưng lại nghĩ, dường như có chút gì đấy không cần thiết, nên không nói cho anh biết chuyện Vu Hữu Dư đã về nước.

Nghe thấy tiếng của Kiều Hoài Ninh, Vu Hữu Dư quay lại cười với cô: “Khi anh không có ở đây, hai người chắc chắn có rất nhiều cơ hội. Tại sao lại không đến với nhau?”.

Lâm Tiểu Niên bị câu hỏi của anh làm cổ họng nghẹn đắng, mãi không thốt thành lời.

Sau khi bộ phim kết thúc, anh đưa Tiểu Niên về căn hộ chung cư của công ty.

Đền hành lang bị hỏng, cô bước đi như người bị đặng trí, không may bị ngã trượt trên bậc cửa cầu thang.

Vu Hữu Dư vội vàng đỡ cô đứng dậy: “Cẩn thận một chút!”. Anh lẩm bẩm: “Anh năm sao giải quyết việc như thế này, để cho cô ấy sống ở một nơi như vậy.”

Trở lại Bắc Kinh thì phải đi thăm mọi người một lượt, kỳ nghỉ của Vu Hữu Dư cũng nhanh chóng kết thúc.

Ngày Vu Hữu Dư đi, sương mù phủ khắp sân bay thủ đô, các chuyến bay bị hoãn lại.

Lâm Tiểu Niên đứng ở sân bay nhìn chằm chằm dáng hình quen thuộc, cô dường như quên đi tất cả mọi thứ xung quanh mình.

Vu Hữu Dư cảm thấy đứng một chỗ thật nhàm chán, đi đi lại lại như là đang suy nghĩ việc gì đó.

Sau đó anh tìm thấy trong túi quần vài đồng tiền xu, anh đi thẳng về phía điện thoại công cộng để gọi điện thoại cho Lâm Tiểu Niên.

Giọng của anh khàn khàn, những điều mà anh nói dường như đã suy nghĩ từ rất lâu, anh nói: “Lâm Tiểu Niên, những điều ập ủ bao lâu nay anh chỉ nói một lần thôi. Em chú ý lắng nghe nhé: Nếu như em nguyện

đi qua mọi khó khăn, tu luyện gian khổ năm trăm năm thì anh nguyện đổi một nghìn năm tu luyện để đổi lấy một lần em quay đầu nhìn anh.”

Trái tim Lâm Tiểu Niên trở nên mềm yếu, giống như mặt nước trong hồ, nơi mà cô đã từng nhìn ngắm, tìm kiếm một chú cá đang chờ đợi.

Cô cầm chặt chiếc điện thoại, nhẹ nhàng nói: “Vu Hữu Dư, anh còn nhớ bức câu đối của chúng ta mùa xuân năm đó không? Niên Niên Hữu Dư... em nghĩ rằng tám hoành phi đó đáng lẽ phải là Cảm Ơn!”

Câu chuyện của họ không chỉ ba chữ “anh yêu em” có thể khắc họa được hết, mỉm cười cũng được, gập lại cũng được. trong một mùa đông không có tuyết ở Bắc Kinh, cô nhẹ nhàng đi về phía anh, đi về hướng chưa biết, hoặc đã biết nhưng cô đã tìm được điểm dừng chân cuối cùng của mình.

Cảm ơn anh đã khiến em thấy yêu Bắc Kinh mùa đông này.

53. Chương 53

Vu Hữu Dư không nói với Lâm Tiểu Niên chuyện anh về nước.

Khi bà chủ hỏi anh tại sao kỳ nghỉ vừa mới bắt đầu đã vội vàng về nước? Anh nói: “Về đón Tết Tiểu Niên!”. Bà chủ nhà trọ dù nghe không hiểu nhưng vẫn khẽ mỉm cười với anh.

Hôm nay là Tết Tiểu Niên của Trung Quốc và cũng là ngày sinh nhật cô người yêu học cùng trường của anh, Lâm Tiểu Niên. Anh xuống máy bay, trong lòng tràn ngập niềm vui sướng: “Bắc Kinh ơi, ta đã trở lại rồi. Niên Niên, anh đã trở về!”

Lâm Tiểu Niên đang làm thêm ở công ty, bên cạnh còn có một người đàn ông đang ngồi ở đó cùng một đứa trẻ hai tuổi.

Đứa trẻ thích chạy nhảy lung tung, không ngừng khóc lóc, cầm chặt lấy điện thoại của cô.

Lâm Tiểu Niên dường như đang đợi một cuộc điện thoại rất quan trọng, có vẻ rất nóng vội. Cô gọi người đang cúi đầu sắp xếp tài liệu: “Ông xã, anh trông con cẩn thận nhé.”

Vu Hữu Dư nghe mà dở hẳn hết người, anh không kìm nén được mình xông vào bên trong, đôi mắt đỏ ngầu, tay ghì chặt lấy cô và hỏi: “Lâm Tiểu Niên, chuyện này là thế nào?”

Cô dường như chưa chuẩn bị gì cho sự xuất hiện đột ngột của anh, ngẩng người nhìn anh. Giống như một giấc mơ, cô vuốt ve lên khuôn mặt anh và hỏi: “Hữu Dư, Hữu Dư, sao lại là anh?”

Anh tức giận gạt tay cô ra, chỉ thẳng tay vào mặt người đàn ông kia hỏi: “Anh ta là ai?”

Trống ngực Lâm Tiểu Niên đập thình thịch, lúc này mới hiểu ra vấn đề, cô cười nắc nẻ: “Anh ấy tên là Cung Cường, là sếp mới của phòng em.”

Lão Cung – Lão Công [4]? Lúc này Vu Hữu Dư mới nhận ra mình đang ghen tuông quá mức.

[4] Hai từ đồng âm nhưng khác nghĩa, lão công có nghĩa là ông xã - ND

Cung Cường giơ tay ra làm quen và nói với Vu Hữu Dư: “Hôm nay vợ tôi cũng phải làm thêm giờ, hơn nữa cô bảo mẫu lại xin phép nghỉ về quê nên tôi đành phải mang con đến công ty, hy vọng anh đừng hiểu lầm.”

Vu Hữu Dư cười ngượng, anh đưa ánh mắt nhìn về đứa trẻ nghịch ngợm và nói: “Đứa trẻ thật dễ thương!”

Một lát sau, Lâm Tiểu Niên hết giờ làm thêm, nhìn thấy anh vẫn đang chơi với đứa trẻ liền nói với anh: “Mình đi thôi anh.”

Vu Hữu Dư lưu luyến bịn rịn không nỡ rời xa cậu bạn nhỏ: “Cậu bé thật đáng yêu!”

Cô không đồng ý ý kiến của anh: “Nghịch lắm đó.”

“Nhưng anh thích.” Anh cầm tay cô, nắm chặt, vừa đi vừa gật đầu, lẩm bẩm một câu: “Hy vọng chúng ta cũng sẽ sớm có một đứa như thế.”

Hôm nay, Bắc Kinh mới có một đợt tuyết đầu tiên kể từ mùa đông đến giờ, lúc hai người đi ra từ công ty, tuyết rơi nhiều hơn một chút, hoa tuyết rơi trong ánh đêm giống như là linh hồn của đêm tối.

Lâm Tiểu Niên mặc một cái áo khoác to, cô chủ động dựa gần Vu Hữu Dư hơn một chút, và hét to lên: “Lạnh quá, lạnh quá.”

Vu Hữu Dư kéo khóa áo khoác ngoài, tháo chiếc khăn đang quàng đưa cho cô, Lâm Tiểu Niên nhận ra đó chính là cái khăn tự tay cô đan cho anh, trái tim cô như những sợi len ấy. Rất nhiều năm về trước cô cũng đã đan cho Kiều Hoài Ninh một chiếc, lúc đó cô yêu anh rất nhiều, vì anh cô đã đi cả một quãng đường dài, đến thành phố đầy lạ lẫm này chịu từng đợt gió lạnh của mùa đông rét buốt.

Cô cũng đã từng nghĩ mãi nhưng vẫn không hiểu được, tại sao cô đến Bắc Kinh rồi, nhưng lại để xa cách tình yêu của mình như vậy.

Lâm Tiểu Niên ngược nhìn Vu Hữu Dư đang đi bên cạnh, khẽ cười, cũng may cô đến Bắc Kinh nên mới gặp được con cá này.

Hóa ra, duyên phận của họ được sắp đặt tại Bắc Kinh, được sắp đặt tại thành phố vừa cổ kính lại vừa sôi động tràn đầy sức sống này, thành phố mà mùa xuân ngắn, mùa hè nóng bức, mùa thu mát mẻ và mùa đông lạnh giá. Tất cả những điều đó đều hiện hữu ở con người anh.

“Còn lạnh không em?” Bên tai cô thoảng lời nói ấm áp đầy tình yêu thương của Vu Hữu Dư.

Cô lắc đầu, cái miệng nhỏ nhỏ xinh xinh để lộ hai má lúm đồng tiền đáng yêu.

Anh ôm chặt cô, giúp cô phủi đi hoa tuyết bám quanh người, hôn một nụ hôn nồng nàn nóng bỏng lên khuôn mặt cô, sau đó tìm kiếm những cảm giác mềm mại và ấm áp hơn, mãi một lúc sau anh mới mãn nguyện ngẩng đầu lên nhìn vào khuôn mặt ngượng ngùng xấu hổ của Lâm Tiểu Niên.

Trên khuôn mặt hồng hào của cô như có vẻ rất trang trọng nghiêm túc, mấp máy đôi môi nhưng lại không nói lên lời.

Vu Hữu Dư không dễ dàng bỏ qua biểu hiện của cô, tiếp tục truy hỏi: “Đang nghĩ gì vậy?”.

Lâm Tiểu Niên nép đầu vào ngực anh, lắng nghe nhịp đập mạnh mẽ của trái tim anh, cô thì thầm: “Niên Niên cảm ơn Hữu Dư!”.

Anh khẽ nở một nụ cười.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-on-anh-khien-em-yeu-bac-kinh-mua-dong-nay>